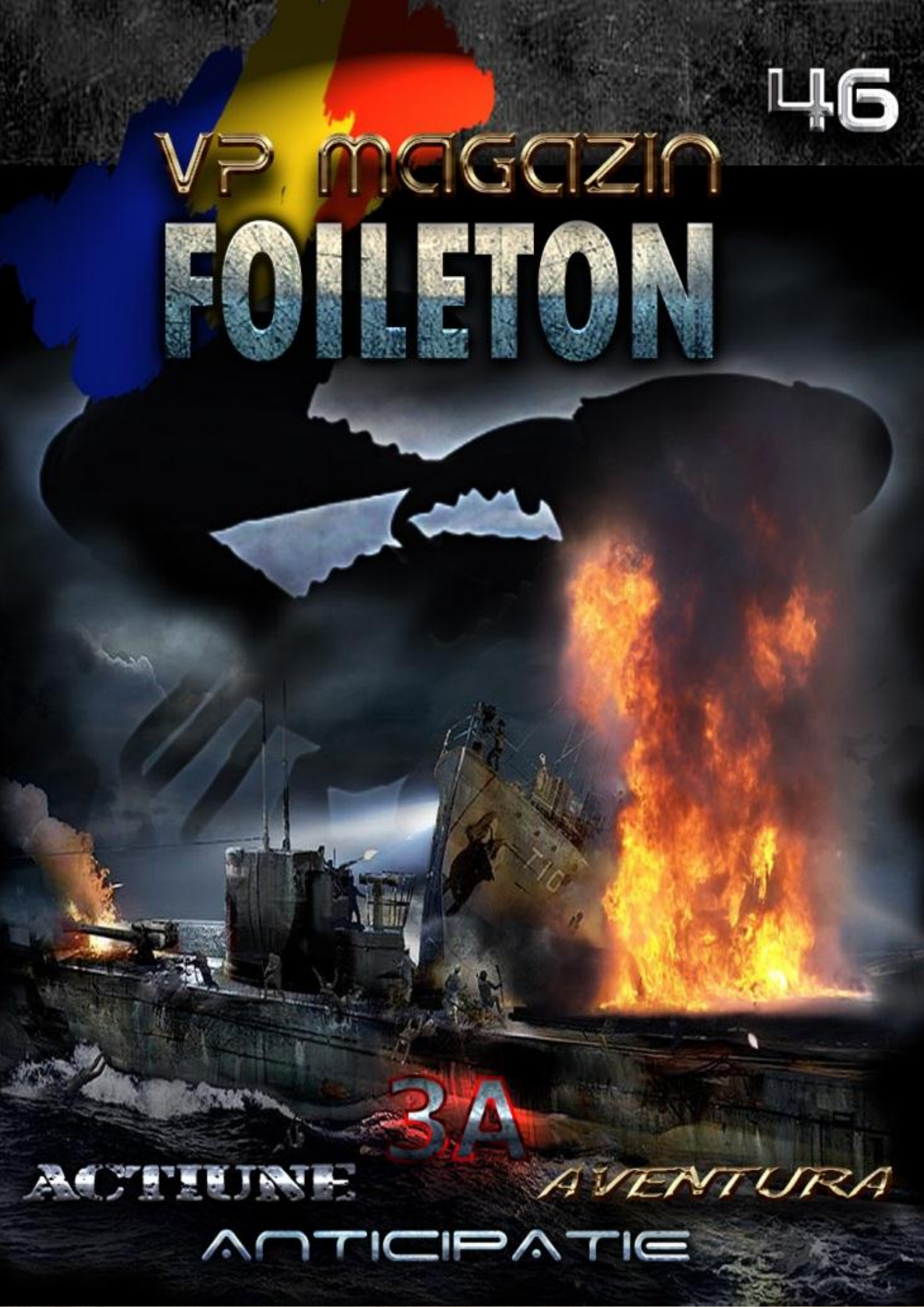
46
VP MAGAZIN
FOILETON
3A
ACTIUNE
AVENTURA
ANTICIPATIE

VP Magazin

FOILETON 3A

Acțiune – Anticipație – Aventură

Lectură plăcută

și

Țineți aproape!

Echipa VP MAGAZIN

numărul 46 August 2019

B.Michael Radburn
CARGO

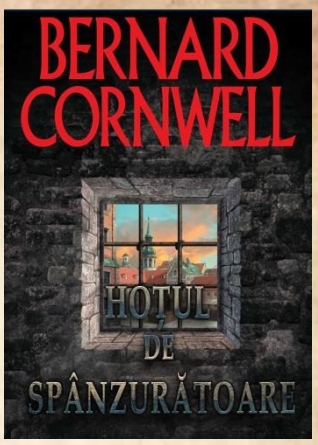

Bernard CORNWELL
Hoțul de spânzurătoare
Episodul II

Lee CHILD
Păsări de noapte

Steve BERRY
Aurul Diavolului

Captain W.E.JOHNS
Pe cerul Franței
Episodul I

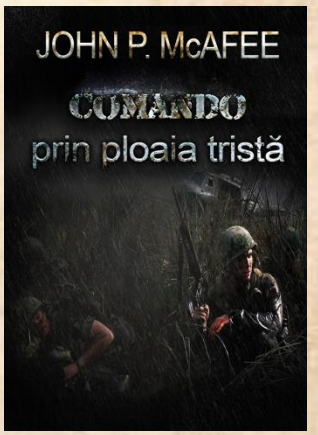

John P. McAFEE
Comando prin
ploaia trista
Episodul III

Lee CHILD
Garda de corp

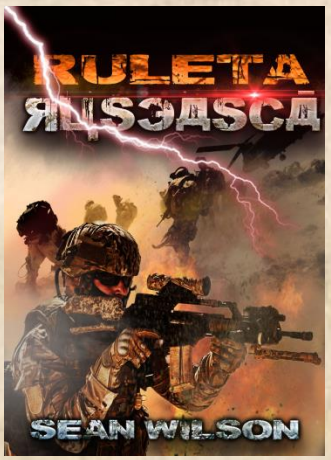

Sean WILSON
Ruleta rusească
Episodul II

David AMENDOLA
Valea morții

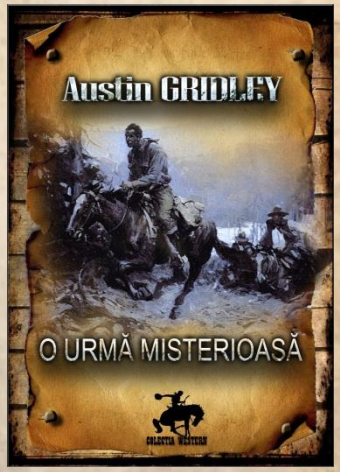

Austin GRIDLEY
O urmă misterioasă
Episodul II

VP Magazin

B. Michael Radburn

B. Michael Radburn

CARGO

versiunea în limba română

UNCRIS

Nava părea să respire, carena de oțel gemând la fiecare *respirație*, puntea de sub picioarele caporalului Gary Bronson opintindu-se la fiecare mișcare de tangaj și ruliu. Stomacul său nu prea era în mare formă, dar era mult mai bine decât în faza inițială de vomă continuă îndurată în primele trei zile pe ocean. Până acum, aerul proaspăt adus de briza marină de iunie i-a făcut bine. Și-a scos bricheta Zippo din buzunar; cu degetul mare a lustruit inscripția: *77 Infanterie – Guam – Iulie 1944*

Asta a fost acum un an. Și-a lins buzele uscate. Ciudat, dar de câte ori se uita la inscripția gravată, simțea gust de sânge.

Bronson aprindea și stingea bricheta Zippo prins într-o meditație tăcută. El era din Army, nu Marine, și sigur ca dracu nu din Navy, așa că tot nu pricepea cum s-a ales cu misiunea asta de a păzi cala cargo de pe un *cruiser* care se îndrepta spre Okinawa. Ce dracu, nici măcar nu știa ce se află înăuntru. Și – încă ceva – USS *Portland* traversa Pacificul fără escortă. Ceea ce era imprudent, sau un indiciu că nava voia să se strecoare nevăzută. Sigur, japonezii erau ca și terminați, dar mai aveau destule submarine rătăcind după pradă. La acest gând, Bronson a dat din cap, și-a pus bricheta la loc în buzunar și a privit peste valurile oceanului, fixându-și ochii pe orizont. Avea un pachet nedeschis de *Lucky Strike* în buzunar, dar stomacul său era încă prea sensibil pentru a fuma.

O trapă din spatele său s-a deschis scârțâind de rugină, și *Private First Class* Gill Jefferies a ieșit afară. Bronson îl știa că Jefferies din campania de pe Insula Mariana, un alt *grunt*[1] de provincie care încerca să se adapteze la viața pe ocean.

— Hei, ai un fum, *Corp*?

Bronson i-a dat pachetul său.

[1] Grunt – una dintre poreclele pușcașilor marini americani (US Marines).

— Păstrează-l.

Jefferies la deschis, a aprins o țigară, și s-a aplecat peste balustrada de lângă el.

— Mulțam, spuse, strecurând pachetul în buzunarul de la piept.

— E rândul tău, *Corp*.

Făceau schimburi de câte patru ore în cabina lipsită de hublouri aflată sub linia de plutire.

— Deja?

— Timpul zboară când ai cu ce să te distrezi.

Bronson a zâmbit, și-a trecut peste umăr cureaua carabinei și s-a îndreptat spre trapă.

— Ai idee ce păzim acolo jos?

Jefferies a aruncat o privire în ambele direcții ale coridorului înainte de a vorbi.

— Cred că da, *Corp*.

— Oh? s-a oprit Bronson în pragul trapei.

— Păi, șopti Jefferies, tocmai am auzit un zvon de la bucătar, cum că Unchiul Sam a inventat o bombă care poate *rade* un oraș întreg. Pariez că asta ducem la baza aeriană din Okinawa. Chestie foarte secretă.

Bronson a zâmbit.

— Și Unchiul Sam a stabilit că noi doi suntem cei mai buni paznici care să păzească acest secret cu care se poate câștiga războiul?

— Gândește-te, *Corp*. De aia ne strecurăm pe aici, singuri, fără escortă. Cât despre noi doi… Fără supărare, *Corp*, dar noi suntem cei mai mici din această armată. Dacă *japii* ar afla că un *cruiser* secret plin cu *Rangeri* se strecoară pe lângă insulele lor, noi am fi deja morți în apă.

Zâmbetul lui Bronson s-a șters gândindu-se la toți acei *deștepți* în halate albe care bântuiau prin cala-cargo 3. Și mai era și *Major* Stanley, singurul militar care avea permis de intrare acolo. Nimeni din echipajul navei – nici măcar căpitanul lui *Portland* – nu avea aprobare.

— O singură bombă? a ridicat Bronson din umeri.

— — —

Lui Bronson nu-i prea plăcea acolo jos. Era înăbușitor. Era originar din statul Iowa, obișnuit cu orizonturile largi ale câmpurilor de porumb. Acolo jos, sub linia de plutire, marea lovea uneori în bordurile navei. Sunetul nu era deloc unul obișnuit pentru un militar terestru, și cu cât se va întoarce mai repede pe punte, cu atât mai bine. Stătea în poziție de *at ease* (repaus) la trapa calei cargo, cu patul carabinei

sprijinit pe gheată, gata să ia poziție *attention* (drepți), dacă ar fi apărut *Major* Stanley sau vreunul dintre halatele albe. Ascultă dacă se apropie vreun zgomot de pași în ghete, și, aplecându-se spre înainte, a încercat mânerul trapei, dar aceasta era încuiată.

— Ai o misiune de rahat, *Corporal*, trebuie să te asiguri că ușa aceasta este tot timpul încuiată! l-a instruit Stanley.

Dar… ce ar face dacă ar găsi-o descuiată? Ar arunca o privire înăuntru? Ar intra? Ori ar rămâne la post și ar încuia-o așa cum i s-a ordonat? O misiune de rahat! S-a gândit la super-bomba lui Jefferies, încercând să-și imagineze ceva ce putea distruge dintr-o singură explozie un oraș întreg. Aiurea! Nu e posibil! Probabil că înăuntru nu era ceva de genul acesta, dar… ce anume? A încercat ușa din nou, apoi a auzit apropiindu-se pași grei și a luat poziție de *drepți*.

Era maiorul Stanley, cu ochii îngustați, fără să clipească, cu un permanent zâmbet sarcastic imprimat pe chipul bronzat, brăzdat de vârstă, vizibil sub caschetă. Bronson a salutat.

— Maior Stanley, spuse cu o voce fermă.

— Îmi cunosc afurisitul de nume, Corporal, a izbucnit cu o voce dură, abia aruncându-i o privire.

Apăsă butonul de intercom de pe ușa-trapă.

— Doctor Klein? Sunt Stanley, lasă-mă să intru.

Ușa s-a deschis larg, și un halat alb cu fața rotundă, cu ochelari cu rama neagră, l-a lăsat să intre pe maior. Nu era nimic plăcut în înfățișare lui Klein. Înalt și slab, umblase toată viața aplecat ca să-și mascheze înălțimea, avea un păr negru unsuros ce-i înconjura chelia din creștet. Umbla vorba că, după căderea Berlinului, a fost racolat din rândurile oamenilor de știință naziști. Poate că era unul dintre fabricanții bombelor lui Hitler.

Klein l-a privit o clipă pe Bronson, cu ochii negri ca de cărbune holbați, lipsiți de emoție și sentimente. Oare ce a văzut de-a lungul vieți încât să nu mai aibă emoții – se întrebă Bronson. Ușa s-a închis, iar Bronson a auzit murmurul vocilor lor dispărând de cealaltă parte. Atunci… un *click* slab de la mecanismul e închidere. Coborî privirea ca să vadă că ușa se deschise cu vreo doi centimetri. Închizătorul nu se activase.

„Ai o misiune de rahat, caporale!"

Bronson a pus mâna pe mâner și era gata să închidă ușa, știind că zăvorul se va închide, fiind apoi accesibil doar de pe partea cealaltă sau cu cheia de securitate de pe partea aceasta. Dar… a remarcat cât de rece era oțelul. *Portland* naviga în Pacific. Aici era întotdeauna cald. Prin urmare, de ce era cala rece?

„Mai ducă-se dracului”, șopti, și a împins ușa descuiată.

Și-a pus cureaua carabinei pe umăr și s-a aplecat spre interior, aerul rece lovindu-l în față.

Stanley și *Kraut*[2] nu mai erau. Bronson își roti privirea primprejur. Nu semăna cu nici o altă parte a navei. A pășit în interior, a închis ușa în urma sa, și a ascultat dacă se aude vreun semn din partea maiorului Stanley sau a lui Klein. Părea să fie un coridor adiacent pe partea cealaltă. Se auzeau uși voci înăbușite, dar îndepărtate; înăuntru era semiîntuneric, doar o lumină verde, pală, venea dinspre o fereastră din stânga sa. Deasupra sa era o pasarelă fagure. Bronson a pășit cu grijă până la fereastră. Dincolo de sticla groasă se afla apă. Era un fel de tanc acvatic. Imens. Un termometru aflat dincolo de sticlă marca 36^0 Fahrenheit ($+2^0$C).

A tras cu ochiul înăuntru și a văzut ceva mic, un fel de „peștișori” – în vremile sale de pescar le-ar fi numit *larve*. Înotau în bancuri ezitante în adâncul tancului.

Pasarela a început să vibreze deasupra sa – veneau două halate albe care cărau ceva greu. Nu putea risca să fugă înapoi către ieșire; ar fi ajuns chiar sub ei.

Fir-ar…! a șuierat, privind în jur după o cale de scăpare. Acolo! O altă ușă, dincolo de tanc. A fugit, a deschis-o și a intrat. După ce s-a închis cu o bufnitură ușoară, întunericul și frigul l-au învăluit ca niște degete de gheață. Înaintă precaut până ce a ajuns la peretele opus ușii… și s-a oprit în așteptare. Mirosul era familiar, și i-a trebuit un moment ca să-l recunoască. Și-a adus aminte de slujba sa de după orele de școală când făcea curățenie în măcelăria bătrânului Beattie. Bătăile inimii i s-au rărit odată cu respirația, și când i-a fost clar că nimeni nu-l urmărește, și-a scos din buzunar bricheta Zippo. Aerul rece îi afecta gâtul la fiecare inspirație. A acționat bricheta; piatra a dat scânteie, dar nu şi flacără. A încercat din nou. La fel. A scuturat lichidul din interior şi de data aceasta a funcţionat… dar şi-ar fi dorit să nu.

Ochi, înghețați, rămași holbați ca în marmură, păreau fixați în timp, în momentul morții lor. Bronson împărțea camera frigorifică șiruri de morți goi agățați de cârlige peste tot în jurul său. Bronson s-a lipit tare de peretele rece din oțel, cu răsuflarea-i înghețată aproape stingând flacăra brichetei. A apropiat-o pe rând de fețele morților – toți erau japonezi, luați fără îndoială de pe câmpurile de luptă, după găurile de gloanțe și carnea sfâșiată care marcau cadavrele lor.

Cristoase! Nu pot rămâne aici!

S-a împleticit către ușă, lovindu-se de trupurile ce atârnau. Aerul din plămânii acestora ieșea lovindu-l drept în față. Îi venea să vomite. Mirosea precum rănile abdominale de pe câmpul de luptă… un miros pe care nu-l puteai uita întreaga viață. Se trânti cu tot trupul în ușă și o clipă crezu că a rămas încuiat înăuntru. Nu!

[2] Kraut – una dintre poreclele „oficiale” ale nemților.

Nu! Nu! A scăpat jos bricheta Zippo… un *clang* și flacăra s-a stins. Acum că știa ce se află înăuntru, întunericul părea de zece ori mai adânc. Încă o lovitură pe nevăzute și zăvorul ușii s-a deschis cu un *crack*. Bronson a ieșit la aer curat, s-a sprijinit cu spatele de peretele metalic ca să-și revină, și a urmărit ușa congelatorului care se închidea singură, din nou.

De sus, de pe pasarelă se auzeau ciocănituri repetate. Indiferent ce or fi făcut acolo halatele albe, mascau sunetele respirației sale șuierătoare. Și-a strâns carabina la piept și a trecut pe sub pasarelă, lipit de perete. Ciocănitul a continuat, iar când a trecut pe lângă fereastra tancului i se păru că larvele erau atrase de sunet. Privi bancul cum înota ca niște nori cenușii, către el. O larvă solitară a înotat mai aproape de sticlă; nu era mai mare decât grosimea degetului său mare. Era un fel de crab, dar deosebit de tot crabii văzuți vreodată de el. Pentru mărimea sa, cleștii erau uriași, iar carapacea, înserată în lungul coloanei vertebrale, era de un negru oțelos ciudat. Bronson și-a înclinat capul. *Ăsta se uită la mine?* Și-atunci a auzit un *splash* puternic de deasupra…

…și ochii înghețați ai unuia dintre soldații *japo* morți se uitau iarăși la el, corpul scufundându-se de partea cealaltă a sticlei. Bronson și-a ținut respirația, surprins, în timp ce apa se revărsa pe partea sa de fereastră, distorsionând imaginea.

— E timpul pentru papa, spuse unul dintre halatele albe de deasupra. Celălalt a chicotit, apoi au plecat pe pasarelă.

Bronson a dat drumul unui suspin neauzit. S-a uitat la cadavre, a întâlnit iar „privirea” mortului, și pentru o clipă a crezut că… dansează.

Crabii voraci au înotat în jurul lui – *prin* el – sfâșiindu-l în nori de carne fibroasă și oase sparte.

Să fiu al naibii! a mormăit.

Apoi, din norul de carne, un crab s-a izbit de fereastră, parcă încercând să spargă sticla cu cleștii supradimensionați. Bronson s-a dat înapoi; putea jura că *larva* se uita la el. S-a întors către ieșire, a văzut că halatele albe plecaseră, așa că a putut ieși și el. Ușa s-a deschis cu ușurință. A pășit afară, înapoi la postul său, apoi a închis ușa, încercând mecanismul de închidere pentru a se asigura că este încuiat.

Gata! a șoptit, apoi a mai verificat încă o dată, ca să fie sigur.

— — —

După o oră, a ieșit și maiorul Stanley.

— Maior Stanley! a luat Bronson poziție de „drepți”, așteptând obișnuitul său mormăit morocănos… care n-a venit.

În schimb, Stanley s-a oprit în fața lui, cu ochi mai puțin aspri decât de obicei, aproape umani.

— Ai servit în Guam cu Regimentul 77, nu-i așa, caporal?

Bronson a strâns din fălci. Poate datorită mândriei; poate datorită terenului acoperit de trupurile GI[3] morți în acea bătălie.

— Da, *Sir*.

— Ai văzut destule la viața ta, nu-i așa, soldat?

Tocmai voia să răspundă când maiorul a scos la iveală bricheta Zippo scăpată de Bronson de cealaltă parte a ușii pe care o păzea, în congelator. Inscripția: *77 Infanterie – Guam – Iulie 1944,* se afla la doar 20 cm de ochii săi.

— Trebuie să stăm de vorbă, Bronson.

— — —

Nu a fost rostit nici un cuvânt până ce ușa de la cabina maiorului Stanley s-a închis în spatele lor. Stanley s-a întors, iar Bronson a luat poziție de „drepți".

Maiorul și-a scos cascheta, a pus-o pe birou, apoi s-a așezat pe marginea acestuia.

— Repaus, caporal, spuse, cu un gest de indiferență.

Era descurajant. Stanley se uită mult timp la Bronson fără să scoată o vorbă. Nu mai era nici o urmă a privirii de oțel sau a vocii tăioase. I-a aruncat bricheta lui Bronson, care a prins-o din zbor.

— Vrei să-mi spui ce ai văzut acolo?

Când Bronson a luat poziția de „repaus", s-a gândit să-l mintă pe maior, dar greutatea adevărului dovedit de bricheta sa făcea ca o minciună să fie futilă.

— Nu prea știu ce am văzut, *sir*.

Stanley a oftat, a luat o țigară din cutia de pe birou și a aprins-o.

— M-ai pus într-o situație dificilă, caporal. Una în care probabil ar trebui să te împușc.

— Să mă împușcați?

Bronson simți că se îneacă.

— Șezi blând.

Stanley s-a ridicat de pe birou și s-a apropiat de un aparat de proiecție așezat în fața unui rând de scaune din centrul încăperii.

— Oricum, peste 24 de ore căpitanului și echipajului de pe *Portland* li se vor aduce la cunoștință misiunea.

[3] GI – porecla „oficială" a soldatului american.

Apoi se întoarse spre proiector.

— Cartierul General a pregătit un film pentru informarea mea.

Porni proiectorul.

— Ca să mențin situația sub control, trebuie să te fac să-ți ții gura până atunci.

Arătă spre ecranul de pe perete pe care au apărut imagini neclare, trecute prin fumul țigării lui Stanley, ale unor oameni de știință în halate albe. Cu excepția *click*-urilor mecanismului de rulare a peliculei de 8 mm, filmul era fără sonor.

— Pot face asta, *sir*, spuse Bronson.

Maiorul Stanley vorbi odată cu imaginile corespunzătoare ce se derulau pe ecran.

Noi îi numim *Shintos*, după zeul japonez al apei. Sunt un hibrid creat de prietenii noștri naziști, ceva ce ei lucrau pentru Adolf înainte ca el să-și tragă un glonț în cap. Practic e vorba de crabul-păianjen japonez injectat cu celule fetale ale crabului carnivor de cocos. Au experimentat cu o mare varietate de specii, dar crustaceele păreau să fie cele mai responsive. Naziștii le-au iradiat sângele pentru a le întări celulele sanguine dominante și le-au hrănit cu ce ai văzut jos în cală. Radiația se pare că a fost declanșatorul, mutația creată fiind mult dincolo de așteptările noastre. *Shinto* sunt extrem de mortale și straniu de inteligente în interacțiunea dintre ele. Mai ales în modul cum își vânează prada.

Stanley a rânjit; erau prădători.

— Creaturile sunt organizate și calculate. Au o motivație copleșitoare… să se hrănească.

L-a privit intens pe Bronson pentru a-i surprinde reacția în timp ce imaginile se desfășurau pe ecran.

— La ce te gândești, caporal?

— Ce vreți să faceți cu ele?

Uită de protocol și se apropie de ecran.

— Vreau să spun, sunt atât de mici.

Lumina pâlpâitoare se reflecta în ochii lor în timp ce urmăreau pe ecran o demonstrație de hrănire.

— Le condiționăm obiceiurile de hrănire cu cadavre de japonezi – asigurate de campania de înaintare de-a latul Pacificului, din insulă în insulă – spuse Stanley. Și au dobândit o adevărată poftă pentru așa ceva. Acest transport de *Shinto* este destinat pentru Okinawa unde vor fi ambalați într-un sistem de *livrare* aerian și lansați în largul coastei Tokyo dintr-un bombardier B29.

— Pare a fi o grămadă de efort doar pentru a ucide niște băieți de plajă, *sir*.

— Fii atent la film, caporale.

Imaginile progresive erau un adevărat coșmar. Iar vocea lui Stanley care comenta le făceau să fie și mai greu de suportat.

— O, Doamne, a murmurat Bronson când le-a recunoscut potențialul.

— Cea mai afurisită porție de crabi pe care această armată de bărbați o va vedea vreodată. Vezi tu, temperatura joasă de 4,5^{0}C din tanc le menține în stadiul de pigmei. La această temperatură le poți ține în palmă. Cea de mărimea unei palme pe care o vezi pe ecran, tocmai a fost transferată într-un tanc cu apă mai cald cu doar 10^{0}C.

Filmul arăta o Shinto care stătea pe cele patru picioare din spate, cu cleștii ridicați în timp ce tăia un cadavru de japo, încă în uniformă, țintuit pe un cadru metalic. Cânt creatura neagră, *blindată*, a lovit, atât carnea, cât și oțelul s-au rupt precum untul.

— Ccc-uumm… s-a bâlbâit Bronson. Cât de mari cresc?

Stanley s-a apropiat de proiector și l-a stins, iar Bronson a simțit imediat un sentiment de ușurare.

— Ei, asta-i întrebarea. Nu știm. Acest specimen din tancul cu apă la 10^{0}C a ajuns la această mărime în câteva minute. Apele Japoniei au în prezent 22^{0}C. Considerăm că vor crește foarte mari. Îi vor lovi pe acei japo chiar unde-i doare.

— Să-i lovească? Îi vor șterge de pe hartă.

— Și mai bine, zâmbi Stanley.

Puntea a alunecat sub ei cu o mișcare violentă. Un zgomot tunător de metal rupt a pătruns în urechile lui Bronson când a fost izbit de peretele cabinei… și i s-a rupt filmul.

— — —

Valul de sunete era o cacofonie monotonă ce răzbătea prin zbârnâitul din urechile lui Bronson, în timp ce luminile roșii ale alarmei generale fâlfâiau, iar sirena își suna chemarea la posturile de luptă. Bronson și-a găsit carabina și a ridicat-o; simțea ușoara canarisire spre babord. Maiorul Stanley se afla trântit într-un colț, iar după unghiul gâtului, Bronson a știut că aceste e mort.

Datorită peretelui metalic deformat, a trebuit să depună un efort serios pentru a deschide ușa de la babord. Afară a fost întâmpinat ce o perdea de fum cenușiu și de marinarii care alergau în toate părțile. Unul dintre aceștia l-a îmbrâncit din mers. Prin fum, Bronson se uita dincolo de balustrada navei. Un submarin era ieșit la suprafață la depărtare de o jumătate de milă, destul de aproape pentru a-i putea vedea semnul soarelui-răsare pictat pe turn.

— La dracu, a scuipat Bronson.

A strâns balustrada până ce i s-au albit articulațiile degetelor. *Portland* își continua cu încetineală mișcarea de canarisire.

Echipajul *sub*-ului ieșise pe puntea exterioară și manevra tunul, aducând încet țeava la travers, către *Portland*. Bronson era dezorientat; comandantul său fiind mort, misiunea sa era irelevantă acum, în noile circumstanțe. Își ațintì carabina asupra *sub*-ului, deși a priceput cât de futil era gestul, atunci când tunul de 6 inch de la prova lui *Portland* a detunat și o coloană de apă s-a ridicat din mare la 5 m de submarin. A detunat din nou – iarăși prea scurt – iar Bronson a înțeles că înclinarea mare a navei nu permitea tunurilor principale suficientă elevație pentru distanța scurtă. Și-a lăsat jos carabina, și și-a pierdut speranța. *Gălbejiții* vor trage în ei ca la rațe; țintă fixă.

Tunul de pe puntea submarinului a fulgerat și, după o clipită, puntea de comandă a lui *Portland* a fost spulberată, împroșcând în toate părțile fragmente de metal și sticlă. O schijă i-a sfâșiat adânc obrazul și a simțit miros de carne arsă. Catargul cu antena radar s-a înclinat puternic către Bronson metalul scârțâind în timp ce se rupea. S-a strecurat prin ușa deschisă, în timp ce coloana metalică îi zdrobea pe marinarii surprinși pe punte. Sub el puntea navei vibra cu violență. El s-a întors pe spate, și-a pipăit obrazul și s-a holbat la sângele de pe degete. În lumina roșie părea negru, ceea ce-l făcu să se gândească la sângele închegat de pe cadavrele japonezilor din camera frigorifică; se gândi și la acei *Shinto* care așteptau să fie hrăniți. Dacă nava se scufunda, la fel o vor păți și creaturile din cala 3.

Bronson a simțit căldura degajată de incendiile de dincolo de pereții metalici și imediat și-a imaginat termometrul din tanc indicând creșterea temperaturii și incubarea creaturilor. *Cât de mari pot crește acestea?* S-a ridicat în picioare, în timp ce nava se mai înclina cu câteva grade. *Asta-i șmecheria… pur și simplu nu știm*. Bronson și-a scuturat capul pentru a scăpa de zbârnâitul din urechi. Câmpurile din Iowa cu porumb n-au părut nici când mai îndepărtate, iar dacă creaturile scăpau în ape calde, nici el, nici echipajul de pe Portland, nici japonezii ăia nu vor mai ajunge vreodată acasă. *Ai o slujbă de căcat, caporale,* a bombănit. *Chestiile alea trebuie blocate acolo jos – trebuie să se scufunde odată cu nava – înainte de a scăpa în largul Pacificului*.

Tunurile de 6 inch ale navei au încetat focul, dar mitralierele de calibrul .50 trăgeau continuu, zgâlțâind pereții metalici din jurul său. Valul de oameni ce veneau alergând din interiorul navei s-a subțiat. Bronson cobora pe scară când un alt obuz a lovit în mijlocul lui Portland și l-a trântit pe jos. În timp ce cobora a numărat punțile, până ce și-a recunoscut vechiul post de pază aflat mult sub linia de plutire. Acum nava era canarisită rău, și își imagina oceanul presând asupra carenei.

…slujbă de căcat…

Puse mâna pe mânerul ușii. *De-ar fi încuiată…* Aproape imediat se auzi vocea lui dr. Klein rugându-se prin intercom.

— Lăsați-ne să ieșim!.

Bronson s-a încruntat și încercă mânerul ușii.

— E cineva acolo? striga Klein, cu accentul său greoi. Pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să ne lăsați să ieșim!

Bronson a apăsat pe butonul instalației intercom, gata să răspundă… ce? Klein bătea în ușă. Aceasta putea fi deschisă doar de pe partea lui sau de dincoace doar cu cheia de securitate, deci ceva nu era în regulă. Bronson a luat degetul de pe buton și a făcut un pas înapoi. Probabil că ușa era blocată – o chestie bună în aceste circumstanțe. Klein striga cu o voce tot mai puternică, engleza sa stricată fiind înlocuită de o germană guturală, apoi… bătăile și strigătele au încetat. Bronson s-a dat mai aproape de ușă și a ascultat. Se auzeau niște lovituri metalice, ritmice, apoi un *clang* ca o lovitură de topor, care l-a făcut pe Bronson să sară înapoi, cu carabina gata de tragere. *S-a mișcat ușa?* S-a uitat la spațiul dintre canat și ușă devenit nițel mai larg, după care a revenit la normal.

Ușa a rezistat.

E bine, și-a spus Bronson și a rupt-o la fugă către cea mai apropiată ieșire – acum realiza că mergea în sus, către puntea exterioară.

Când a năvălit afară, la lumina zilei, ceea ce i-a asaltat simțurile a fost liniștea. Nu tunuri, nu sirene, nu motoare, doar o navă ce gemea profund, cu prova scufundată în marea înspumată. Două bărci și numeroase plute rigide răspândite se îndepărtau de navă, iar câțiva marinari săreau de pe balustrade și înotau spre ele.

Bronson privi puntea care aluneca sub apă. S-a dat de o parte, apoi s-a cățărat pe suprastructură, căutând disperat vreo vestă de salvare uitată. S-a folosit de balustradă pentru a-și ușura cățărarea. O mică platformă marcată VESTE era goală. Asta e, trebuia să sară în apă fără vreuna. Putea lăsa carabina, bocancii, chingile, și să încerce, dar acum norocul lui depindea de ochitorii de la tunul japonez.

Detunătura a reverberat peste suprafața apei. Obuzul a lovit chiar pe linia de plutire, a explodat într-o minge de foc, și l-a trântit din picioare. Unda de șoc i-a afectat urechile, iar fragmentele din punte i-au sfâșiat uniforma în timp ce aluneca spre suprafața apei pe care era răspândit ulei arzând. Cureaua carabinei i-a căzut de pe umăr când trupul i-a ajuns dincolo de marginea punții. S-a prins cu o mână de balustradă, zbierând de durere când a simțit că-i este aproape smulsă din umăr. Simțea căldura focului, fumul negru îl sufoca… iar vaietul oțelului rupt a vibrat prin toată nava.

Portland se rupea în două sub propria sa greutate.

Bronson și-a închis ochii și și-a ținut respirația în timp ce secțiunea pupa se ducea în adâncuri, apa năvălind în calele expuse. Era stropit cu apă, incendiile se stingeau șuierând, pentru că nava se răsucea pe chilă. Clipea des din cauza apei sărate. Vedea neclar prova scufundându-se în marea lacomă. Bronson a expirat și și-a relaxat mușchii.

Apoi a auzit sunetul. Destul de familiar pentru a-i strânge stomacul. Un duruit metalic, precum o grămadă de picioare de oțel ce loveau metalul navei.

Nu…

Era același sunet pe care îl auzise în cală.

Și-a folosit carabina ca să se poată ridica în picioare și să se apropie de marginea carenei sfâșiate. Dedesubt, o *legiune* de Shinto se agita, evadând din epavă prin rupturile carenei. Aveau cam 2,5 m înălțime și-și croiau drum afară cu cleștii tăind prin metal. Apoi s-au răspândit în apa caldă a Mării Japoniei. Bronson s-a ridicat, și-a armat carabina și a ochit. Arma a detunat – el a clipit – reculul vătămându-i umărul deja rănit. Glontele a ricoșat de plăcile blindate de pe spatele unui Shinto. Creatura s-a oprit, s-a prins cu cleștii de o conductă de aburi și s-a uitat în sus, la el. Avea ochii ca niște perle negre strălucitoare și s-a uitat atât de adânc în ai lui Bronson încât a simțit că-i recunoaște acolo *frica*, cu siguranță.

S-a dat înapoi; putea auzi ciocănitul picioarelor ca de păianjen urcând pe metalul îndoit; a văzut cleștii apărând de după marginea bordului ca niște topoare gata să despice lemnul punții, apoi s-a ridicat și el peste margine. Bronson a clipit speriat, s-a împiedicat și a căzut pe spate. Shinto crescuse și mai mare sub arșița soarelui, având acum 3 m când s-a ridicat pe cele patru picioare din spate. Bronson a ridicat carabina, a tras încă un foc în placa de pe abdomenul expus și a auzit *ping*ul ricoșeului cu o clipită înainte ca același glonț să aschieze lemnul punții chiar lângă capul său. Creatura și-a ridicat cleștii și a fost gata să-i împlânte în el. Rândurile de plăci de pe botul său s-au îndepărtat lăsând la iveală o *gaură* umedă mărginită de plăci zimțate și un fel de *țipăt* ascuțit a reverberat asupra sa.

Bronson a țipat și el.

Oricât de inutil se dovedea a fi, a manevrat frenetic închizătorul carabinei și a tras foc după foc până ce a golit încărcătorul, sperând să găsească un punct slab între plăcile armurii. S-a oprit, epuizat, ultima apăsare pe trăgaci făcând doar un *click* sec. Era sunetul morții. Bronson și-a întors capul spre mare – s-a terminat. Își imagină orizontul nesfârșit al unui câmp de porumb din Iowa și s-a rugat ca sfârșitul să-i vină repede…

…dar, pe câmpurile de porumb din Iowa nu erau submarine.

În clipa în care Shinto își arcuia cleștii în jos, către el, Bronson a văzut *flash*-ul tunului de punte însoțit de un *boom*. Mai aveau doar câțiva centimetri până la trupul său…. și creatura a explodat împroșcându-l cu bucăți din trup și ceva ca saramura.

Un val de adrenalină l-a ajutat să se târască deoparte, după care s-a ridicat cu picioarele tremurânde atât de rău, încât abia reușea să stea pe ele. Ceva a alunecat în interiorul navei scoțând un geamăt metalic și pupa s-a înclinat cu un metru sau mai mult spre babord, înainte de a se stabiliza din nou. Și-a aruncat carabina care a alunecat peste marginea punții în apa mării. Voiau să o scufunde pe *Portland* și pe el odată cu nava. *Să v-o trag!* a șoptit în timp ce-și ștergea de pe față reziduuri din creatură. Și-a ridicat chipul către căldura soarelui, a închis ochii și a așteptat.

Putea auzi oceanul clocotind, și a așteptat…

…putea simți nava mișcându-se sub el, și a așteptat…

…putea simți umbra ridicându-se rece deasupra sa… și a deschis ochii.

Înălțându-se ca o insulă dincolo de submarin era una dintre creaturi. Domina scena, cu apa mării curgând râuri de pe trupul *blindat*. Stătea cu picioarele pe fundul mării, cu jumătate din trup expus, iar ochii negri supravegheau submarinul din fața sa. Dacă deștepții aceia în halate albe s-au întrebat cât de mult pot să le crească *bebelușii*, răspunsul se afla în fața ochilor săi. Era un colos.

Bronson putea auzi echipajul japonez strigând ordine, întorcând tunul de pe punte către monstrul ce eclipsa soarele. Dar era prea târziu. Cu unul dintre clești, Shinto a ridicat submarinul ca pe o jucărie, iar cu celălalt a tăiat secțiunea prova. Nava a explodat într-un *flash* de explozibil și combustibil; fără îndoială că au explodat torpilele depozitate acolo, căldura extremă ajungând peste suprafața apei până la fața expusă a lui Bronson. Metal și trupuri arzânde au căzut ca o ploaie în Pacific și o coloană de fum negru a acoperit zona. Bronson a sperat că forța exploziei a fost suficientă ca să ucidă bestia, dar pe când briza a dispersat fumul, Shinto era tot acolo, nevătămat.

Și-a ridicat cleștii într-un gest de triumf. Gura de coșmar s-a deschis, strigătul ascuțit vibrând prin aer. Bronson a trebuit să-și acopere urechile cu mâinile.

Apoi, a urmat o adâncă și teribilă liniște.

Supraviețuitorii de pe *Portland* care pluteau în apă au rămas tăcuți; oceanul însuși a rămas tăcut după ce Bronson și-a luat mâinile de la urechi. Și-atunci, a auzit. O replică din adâncuri. Un strigăt similar, înăbușit, care vibra prin tonele de apă. Privind peste marginea punții a putut deslușI mai multe forme uriașe ce înotau pe sub chila lui *Portland*. Se îndreptau spre est, spre Japonia.

Bronson se holba la leviatanul din fața sa, fix în ochii lipsiți de suflet – o întunecime stranie care, la rândul ei, se uita la el. Creatura a înaintat și *Portland* s-a

răsucit pe valul ridicat în fața sa. Bronson a închis ochii. Moartea era întâmpinată mai ușor în întuneric.

În această clipă de final, i-a trecut un gând prin minte.

Japonezii își vor fi dorit ca mai bine să fi fost doar o superbombă în calele acestei nave.

SFÂRȘIT

O POVESTIRE DIN SERIA
JACK REACHER
LEE
CHILD
PĂSĂRI DE NOAPTE

LEE CHILD

PĂSĂRI DE NOAPTE

O povestire din seria Jack Reacher
Titlul original: *The Picture of the Lonely Diner*, 2015
Traducerea: Ştefi Todo

Jack Reacher a coborât din metroul R pe strada 23 şi a găsit cea mai apropiată scară blocată cu bandă de poliție din plastic. Era cu dungi albastre şi albe, legată între cele două balustrade, se mişca în curentul din stația de metrou şi pe ea scria: *Poliția – Trecerea oprită.* Ceea ce, din punct de vedere tehnic, Reacher oricum nu voia să facă. El voia să iasă. Deşi, pentru a ieşi, ar fi trebuit să intre pe scări. Iar asta era o încurcătură lingvistică. În acest context simpatiza cu polițiştii. Nu aveau diferite tipuri de benzi pentru diferite tipuri de situații. *Poliția – Trecerea oprită pentru a ieşi* nu făcea parte din inventarul lor.

Aşa că Reacher s-a întors şi a mers pe jos jumătate din lungimea platformei până la următoarele scări. Şi pe acestea era pusă bandă. *Poliția – Trecerea oprită.* Albastru şi alb, fluturând uşor în curentul făcut de ultimul tren care plecase. Ceea ce era ciudat. Era pregătit să creadă că prima scară ar fi putut fi locul unui risc singular, poate o bucată de beton căzut sau vreo proeminență ieşită pe vreo treaptă critică, sau vreun alt pericol pentru viață şi integritatea fizică. Dar nu ambele scări. Nu ambele în acelaşi timp. Care erau şansele? Deci poate că trotuarul de deasupra era problema. Pe lungimea întregului bloc. Poate că era epava unei maşini. Sau epava unui autobuz. Sau o sinucidere de la o fereastră de la un etaj de sus. Sau o împuşcare dintr-o maşină în mers. Sau o bombă. Poate că trotuarul era alunecos din cauza sângelui şi murdar cu părți ale corpului. Sau ale automobilului. Sau ambele.

Reacher s-a întors pe jumătate şi a privit de-a lungul liniei. Şi la ieşirea din partea opusă era pusă bandă. Şi la următoarea, şi la următoarea. La toate ieşirile era pusă bandă. Albastru şi alb, *Poliția – Trecerea oprită.* Nici o ieşire. Ceea ce era o problemă. Linia Broadway Local era una bună şi stația de pe strada 23 era un exemplu excelent de acest fel, iar Reacher dormise de multe ori în locuri mult mai rele, dar el avea treabă de făcut şi nu prea avea timp pentru asta.

S-a întors la primele scări pe la care încercase şi s-a aplecat pe sub bandă.

A urcat treptele cu prudență, lungindu-şi gâtul, privind în față, dar mai ales privind în sus, dar nevăzând nimic periculos. Nicio bară de oțel, nici beton căzut, nici trepte deteriorate, nici vreun pârâiaş subțire de sânge, nici bucăți de carne împrăştiate pe dale.

Nimic.

S-a oprit pe scări cu nasul la nivelul trotuarului străzii 23 şi s-a uitat în stânga şi în dreapta.

Nimic.

A urcat o treaptă, s-a întors şi s-a uitat de-a lungul umbrei pe asfalt de pe Broadway către clădirea Flatiron. Destinația lui. S-a uitat în dreapta şi-n stânga. N-a văzut nimic.

A văzut mai puțin decât nimic.

Nicio maşină. Niciun taxi. Niciun autobuz, niciun camion, nicio învălmăşeală de furgonete, cu numele afacerii lor scrisă de mână pe uşi. Nicio motocicletă, niciun scuter Vespa în culori pastelate. Niciun furnizor pe bicicletă de la restaurante sau servicii de mesagerie. Nicio persoană pe skateboard sau pe role.

Niciun pieton.

Era vară, aproape 11 noaptea şi încă era cald. Fifth Avenue traversa Broadway exact în fața lui. Drept în față era Chelsea, în spatele lui era Gramercy, la stânga era Union Square, iar la dreapta Empire State Building se întrevedea peste toate, ca monolitul implacabil care era. Ar trebui să vadă o sută de oameni. Sau o mie. Sau zece mii. Băieți în pantofi de pânză şi tricouri, fete în rochii scurte de vară, unii plimbându-se, alții grăbindu-se la cluburi care erau gata să-şi deschidă uşile, sau la baruri pentru ultima vodcă, sau la filmele de la miezul nopții.

Ar fi trebuit să fie o întreagă mulțime de oameni. Ar fi trebuit să fie râsete şi conversații şi zgomotul picioarelor în mişcare, şi genul de zgomote şi sunete pe care o mulțime fericită le face la ora 11 într-o seară caldă de vară, şi sirenele şi claxoanele maşinilor şi şoapta cauciucurilor şi vuietul motoarelor.

Nu era nimic.

Reacher s-a întors şi a coborât scările şi a trecut din nou pe sub bandă. A mers prin stația de metrou spre nord, către locul celei de-a doua încercări şi de data asta a trecut peste bandă pentru că era prinsă mai jos. A urcat scările la fel de precaut, dar mai repede, acum direct la colțul străzii, cu Madison Square Park în fața lui, împrejmuit cu fier negru şi înțesat de copaci întunecați. Dar porțile erau încă deschise. Nu că cineva ar fi intrat sau ar fi ieşit. Nu era nimeni prin preajmă. Niciun suflet.

A păşit sus pe trotuar şi a rămas aproape de balustrada din jurul stației de metrou. La capătul străzii spre vest a văzut lumini intermitente. Albastre şi roşii. O maşină de poliție era parcată lateral de-a lungul străzii. Un blocaj rutier. *Trecerea opritã.* Reacher s-a întors şi s-a uitat spre est. Aceeaşi

situație. Lumini albastre şi roşii erau peste tot pe Park Avenue. *Trecerea oprită.* Strada 23 era închisă. La fel ca şi alte străzi cu care se intersectau, fără îndoială, şi Broadway şi Fifth Avenue şi Madison, la fel probabil până pe la Strada 30.

Nu era nimeni în jur.

Reacher s-a uitat la clădirea Flatiron. Un triunghi îngust, ascuțit în față. Ca o pană subțire sau ca o felie modestă de tort. Dar lui îi părea că seamănă mai mult cu prova unei corăbii. Ca un imens vas de linie pe ocean, îndreptându-se încet către el. Nu era un gând original. Cunoştea mulți oameni care simțeau la fel. Chiar şi cu parterul din fier şi sticlă, despre care unii spuneau că ruina efectul, dar despre care el credea că adaugă la acesta, pentru că arăta ca o protuberanță din fața unei nave, vizibilă numai atunci când nava avea o încărcătură uşoară.

Acum a văzut o persoană. Între două panouri ale unei ferestre. O femeie. Stătea pe trotuarul de pe Fifth Avenue, uitându-se spre nord. Purta pantaloni închişi la culoare şi o cămaşă cu mâneci scurte închisă la culoare. Avea ceva în mâna dreaptă. Poate că un telefon. Poate un Glock 19.

Reacher a împins balustrada de la metrou şi a traversat strada. Tehnic, fără să țină seama de semafor, dar nu era trafic deloc. Era ca şi cum mergea printr-un oraş fantomă. Ca şi cum era ultima ființă umană de pe pământ. Cu excepția femeii de pe Fifth Avenue. Pe care o urmărea. Se îndrepta spre vârful triunghiului. Tocurile făceau zgomot în linişte. În vârf era un cadru triunghiular de fier, o versiune miniaturală a formei pe care o imita, ca o barcă mică cu pânze încercând să depăşească vasul care o urmărea. Rama era colorată în verde, ca muşchiul şi avea ici şi colo bucle ca de turtă dulce, iar ce nu era metal era sticlă, panouri întregi, lungi cât maşinile şi mai înalte decât o persoană care stă în genunchi.

Femeia l-a văzut venind.

S-a întors spre el, dar mergând înapoi, ca şi cum voia să-l atragă spre ea. Reacher a înțeles. Voia să-l atragă înspre sud, în umbră. A ocolit vârful triunghiului.

Avea un telefon în mână, nu o armă.

— Cine eşti? a întrebat ea.

— Cine întreabă? a spus el.

I-a întors spatele şi apoi s-a întors din nou, o mişcare fluidă rapidă, ca un dribling pe terenul de baschet, dar destul pentru el cât să vadă *FBI* cu litere galbene pe spatele tricoului.

— Acum răspunde-mi la întrebare, a spus ea.

— Sunt doar un tip.

— Făcând ce?

— Privind la clădirea asta.

— Flatiron?

— Nu, partea asta din față. Partea de sticlă.

— De ce?

— Am fost adormit mult timp? a spus Reacher.

— Ce înseamnă asta? a spus femeia.

— Vreun colonel nebun şi bătrân a dat vreo lovitură de stat? Trăim într-un stat polițienesc acum? Probabil că am clipit şi am ratat ceva.

— Sunt agent federal. Am dreptul să-ți cer numele şi actul de identitate.

— Numele meu e Jack Reacher. Nicio inițială la mijloc. Am un paşaport în buzunar. Vrei să-l scot?

— Foarte încet.

Aşa a făcut, foarte încet. A folosit degetul mare şi arătătorul, ca un hoț de buzunare şi a scos cărticica subțire albastră şi a ținut-o departe de corp, destul de mult ca ea să observe ce este şi apoi i l-a dat, iar ea l-a deschis.

— De ce eşti născut în Berlin? a spus ea.

— Nu am avut niciun control asupra mişcărilor mamei mele. Eram doar un fetus pe atunci, a spus el.

— Şi ea de ce era în Berlin?

— Pentru că acolo era tatăl meu. Suntem o familie din Marină. Ea mi-a spus că aproape m-am născut în avion.

— Şi tu eşti în Marină?

— Sunt şomer în acest moment.

— După ce ai fost ce?

— Şomer în multe momente anterioare.

— După ce ai fost ce?

— Militar.

— La ce armă?

— Poliția militară.

Ea i-a înapoiat paşaportul.

— Gradul? a întrebat ea.

— Contează? a spus el.

— Am dreptul să întreb.

A privit peste umărul lui.

— Am fost trecut în rezervă ca maior, a spus el.

— Şi asta-i bine sau rău?

— Rău, în principal. Dacă aş fi fost bun ca maior m-ar fi făcut să rămân.

Ea nu a răspuns.

— Şi tu? a spus el.

— Ce-i cu mine?

— Gradul?

— Agent special în misiune.

— Eşti în misiune în seara asta?

— Da, sunt.

— Remarcabil.

— De unde vii? a întrebat ea.

— Din metrou, a răspuns el.

— Şi era acolo bandă de poliție?

— N-am observat.

— Ai trecut prin ea.

— Verifică Primul Amendament. Sunt destul de sigur că am voie să umblu pe unde vreau. Nu ăsta e unul din lucrurile care fac din America o țară măreață?

— Eşti pe drumul cel bun.

— Spre ce?

Încă se uita peste umărul lui.

— Nu pot să-ți spun, a spus ea.

— Atunci ar fi trebuit să spuneți să nu oprească trenul. Banda nu-i de ajuns.

— Nu am avut timp.

— Din ce cauză?

— Nu pot să-ți spun.

Reacher n-a spus nimic.

— Ce te interesează din partea de sticlă a clădirii? a întrebat femeia.

— Mă gândesc să mă ofer să spăl geamurile, a spus Reacher. Poate că mă pune înapoi pe picioare.

— Să minți un agent federal e o infracțiune.

— Un milion de oameni pe zi se uită la ferestrele astea. I-ai întrebat şi pe ei?

— Te întreb pe tine.

— Cred că Edward Hopper a pictat aici *Păsări de noapte.*

— Care înseamnă ce?

— O pictură. Destul de renumită. Privind înăuntru printr-o fereastră a restaurantului, noaptea târziu, la nişte oameni singuri.

— N-am auzit niciodată despre un restaurant numit Păsări de noapte. Nu aici.

— Păsările de noapte erau oamenii. Restaurantul se numea Phillies.

— Nu am auzit de un restaurant aici, cu niciun nume.

— Nici nu cred că era vreunul.

— Tocmai ai spus că era.

— Cred că Hopper a văzut locul ăsta şi şi-a imaginat un restaurant în capul lui. Sau cel puțin un bar. Forma e exact la fel. Privită din dreapta, de unde stăm noi acum.

— Cred că ştiu pictura aia. Trei oameni, nu?

— Şi chelnerul. El e aplecat, făcând ceva sub tejghea. Sunt două cafetiere mari în spatele lui.

— În primul rând e un cuplu, care stau aproape unul de altul dar nu se ating şi apoi un tip singur. Cu spatele la noi. Cu pălărie.

— Toți bărbații poartă pălărie.

— Femeia e roşcată. Pare tristă. E cea mai însingurată pictură pe care am văzut-o vreodată.

Reacher a privit prin geamul din viața reală. Era uşor să-şi imagineze luminile strălucitoare fluorescente, fixând oamenii cu fascicule luminoase, expunându-i fără milă din întunericul de pe străzile întunecate din jur, cu excepția faptului că străzile din jur erau goale, aşa că nu era nimeni să vadă.

În pictură şi în viața reală.

— În ce m-am băgat? a întrebat el.

— Trebuie să stai liniştit, exact unde eşti şi să nu te mişti până nu-ți spun eu.

— Şi dacă nu?

— Şi dacă nu, vei merge la închisoare pentru că te-ai amestecat într-o operațiune de securitate națională.

— Sau tu vei fi concediată pentru că ai continuat o operațiune de securitate națională după ce a apărut dintr-o dată un civil.

— Operațiunea nu e aici. E în parc.

S-a uitat pe diagonală dincolo de intersecția largă, unde se intersectau trei artere majore, la mulțimea copacilor de acolo.

— În ce m-am băgat? a întrebat el.

— Nu pot să-ți spun, a spus ea.

— Sunt sigur că am auzit şi mai rele.

— Poliția militară, nu?

— Ca FBI, dar cu un buget mult mai mic.

— Avem o țintă în parc. Stând pe o bancă, singură. Aşteptând un contact care nu mai soseşte.

— Cine e?

— Un măr stricat.

— Din livada voastră?

Ea a aprobat din cap.

— E unul dintre noi.

— E înarmat?

— Nu e niciodată înarmat.

— De ce nu a venit persoana de contact?

— A murit cu o oră în urmă într-un accident rutier. Şoferul n-a oprit. Nimeni nu a văzut numărul de înmatriculare.

— Ce surpriză!

— S-a dovedit a fi rus. Departamentul de Stat trebuie să informeze consulatul lor. Ceea ce s-a dovedit a fi locul unde lucra tipul. Pură coincidență.

— Tipul vostru a vorbit cu ruşii? Oamenii mai fac asta?

— Din ce în ce mai mult. Şi devine din ce în ce mai important tot timpul. Oamenii spun că ne-am întors în anii ’80. Dar greşesc. Ne-am întors în anii ’30.

— Deci tipul vostru nu va primi titlul de angajatul lunii.

Ea n-a răspuns.

— Unde îl veți duce? a întrebat el.

Ea a tăcut o secundă.

— Toate sunt secrete.

— Toate? Care toate? Nu poate fi dus în mai multe destinații.

Ea n-a răspuns.

Acum a făcut el pauză o secundă.

— Se îndreaptă spre destinația pe care o vrei? a întrebat el.

Ea n-a răspuns.

— Da?

— Nu, a spus ea.

— Din cauza celor cu grade superioare?

— Ca întotdeauna.

— Eşti măritată?

— Ce legătură are asta?

— Eşti?

— E o perioadă dificilă.

— Deci tu eşti roşcata.

— Şi?

— Eu sunt tipul cu pălărie, cu spatele la noi, singur singurel.

— Asta ce-nseamnă?

— Înseamnă că voi face o plimbare. Ca un drept dat de Primul Amendament. Înseamnă că tu vei sta aici. Ca un lucru tactic inteligent.

Şi el s-a întors şi a plecat, înainte ca ea să poată obiecta. A ocolit vârful clădirii şi s-a îndreptat în diagonală spre inima intersecției, mişcându-se repede, tăind curbele, ignorând semnele „Trecerea oprită”, fără a încetini deloc, şi ajungând în cele din urmă direct în parc, prin poarta de sud-vest. În față era o fântână fără apă şi un chioşc de burgeri închis. După o curbă la stânga era calea principală centrală, urmând în mod clar un fel de schemă de proiectare care conținea ovale mari, ca pistele de alergare.

Becurile de pe stâlpi luminau slab, iar strălucirea din Times Square străpungea norii ca o flacără de magneziu. Reacher vedea destul de bine, dar tot ce vedea erau bănci goale, cel puțin la începutul curbei. Mai multe bănci au apărut în timp ce mergea, dar şi acestea erau goale, tot drumul până la vârful îndepărtat al ovalului, unde era altă fântână fără apă, şi un loc de joacă pentru copii, şi în cele din urmă continuarea drumului, curbată pe cealaltă parte a ovalului, înapoi spre vârful apropiat. Şi avea şi bănci.

Iar una dintre ele era ocupată.

De un tip mare, rozaliu şi cărnos, având cam cincizeci de ani, într-un costum închis la culoare. O față pufoasă şi un păr subțiat. Un tip care arăta ca şi cum viața ar fi trecut pe lângă el.

Reacher s-a apropiat şi tipul a ridicat privirea, apoi a privit într-o parte, dar Reacher s-a aşezat oricum lângă el.

— Boris sau Vladimir, sau cum l-o chema, nu vine, a spus el. Eşti prins în capcană. Ei ştiu că nu eşti înarmat, dar au mers înainte şi au blocat vreo douăzeci de străzi, ceea ce înseamnă că vor să te împuşte. Eşti pe cale să fi executat. Dar nu în timp ce sunt aici. Nu cu martori. Şi se întâmplă că nici agenta care se ocupă nu e prea fericită cu asta. Dar este presată de mai sus.

— Deci? a spus tipul.

— Deci fac şi eu o faptă bună pe ziua de azi. Dacă vrei să mergi la ea, voi merge cu tine. Tot drumul. Poți să-i spui ei tot ce ştii, şi poți obține trei metri pătrați pe zi în închisoare pentru tot restul vieții.

Tipul n-a răspuns.

— Dar poate nu vrei să mergi la închisoare pentru tot restul vieții, a spus Reacher. Poate îți e ruşine. Poate că să te ucidă polițiştii făcând să pară sinucidere e mai bine. Cine sunt eu să judec? Şi fapta mea cea mai bună pe ziua de azi este să dispar de aici dacă îmi spui să o fac. E alegerea ta.

— Atunci dispari, a spus tipul.

— Eşti sigur?

— Nu fac față.

— De ce ai făcut-o?

— Ca să fiu cineva.

— Ce fel de lucruri i-ai putea spune agentei?

— Nimic important. Evaluarea daunelor e principala lor prioritate. Dar ei ştiu deja la ce am avut eu acces, aşa că ştiu deja ce le-am spus.

— Şi nu ai nimic important de adăugat?

— Nimic. Nu ştiu nimic. Contactele mele nu sunt proaste. Ştiau că asta se poate întâmpla.

— Bine, a spus Reacher. O să dispar.

Şi a făcut-o, ieşind din parc prin colțul din nord-est, unde a auzit în umbră o discuție slabă prin stația radio anunțând plecarea lui, şi pe o stradă pustie care intersecta Madison Avenue, unde a aşteptat sprijinit de pereții de calcar ai unei clădiri mari. Patru minute mai târziu a auzit zgomotul înăbuşit al armelor, unsprezece sau douăsprezece runde, zgomotul surd al unei salve de lovituri ca nişte cărți de telefon trântite pe masă.

Apoi nu a mai auzit nimic. S-a dezlipit de zid şi a luat-o spre nord pe Madison, imaginându-se la bar, cu pălăria pe cap, cu coatele pe tejghea, îngrijind un nou secret într-o viață deja plină de secrete vechi.

SFÂRŞIT

VP-MAGAZIN

Captain W.E. JOHNS

Pe cerul Franței

Captain W.E. JOHNS

Pe cerul Franței

versiunea în limba română

UNCRIS

EPISODUL I

Second-Lieutenant[1] Bigglesworth din *Squadron*ul Nr. 266, RFC[2], staționat la Maranique, Franța, s-a așezat într-un șezlong și și-a pus picioarele pe balustrada verandei din fața popotei ofițerilor, căscând leneș în soarele verii, apoi și-a ridicat privirea spre grupul de piloți care se adunaseră acolo în așteptarea gongului ce anunța masa de prânz.

— Ce zici de asta, Biggles? a întrebat Mahoney, *flight-commander*[3]ul său, pescuind un sâmbure din paharul cu limonadă.

— Despre ce?

— Eu spun că cel care se înrolează în acest război voluntar, are la fel de multe șanse să supraviețuiască cât are un bulgăre de zăpadă într-o zi de vară, în Sahara.

Mai devreme sau mai târziu tot și-o ia. De exemplu, Leslie Binton…

— N-am mai auzit pe nimeni debitând atâtea tâmpenii ca tine, l-a întrerupt Biggles obosit. Stai aici teoretizând în fiecare zi cum să eviți să dai colțul de pe lumea asta, dar oare pui în aplicare ceea ce predici? Nici pomeneală! Dacă Bătrânul[4] ar veni acum, aici, și ar spune că are nevoie de unu' sărac cu duhu' care să zboare la 15 m deasupra tranșeelor *boshe*[5]-lor, tu ai fi primul care ți-ai pune echipamentul de zbor.

---

[1] Second-Lieutenant – grad militar în RFC; echivalent *sublocotenent*.

[2] Royal Flying Corps 1914-1918. Corp militar responsabil pentru aeronautica militară, redenumit *Royal Air Force* (RAF) când a fost unit cu *Royal Naval Air Service* la data de 1 aprilie 1918.

[3] Flight-commander – comandantul unui *flight*, cea mai mică unitate organizatorică, formată din câteva avioane; avea gradul de *căpitan*.

[4] Bătrânul (old man) – CO - ofițerul comandant.

[5] Boche – poreclă peiorativă dată germanilor.

— Nu spun că te înșeli la chestia asta cu voluntariatul. Personal, cred că ai dreptate, pentru că se potrivește cu principiul ulciorului care dacă merge de prea multe ori la fântână are mai multe șanse să fie spart decât cel care stă pe raft.

— Nu neapărat, a contrazis Wells, un pilot canadian cu multă experiență care se alăturase de curând *squadron*ului. La fel de bine poate fi răsturnat de pe raft și se sparge pe podea. Nu e cu nimic mai adevărat decât zicerea că ghiveciul gol care se sparge face zgomotul cel mai mare.

— Adică vrei să spui că eu sunt un ghiveci gol? a întrebat Biggles cu răceală.

— Stai nițel – lasă-mă să termin. Ceea ce voiam să spun, era că ești la fel de „rău" precum Mahoney. Zici că voluntariatul nu se plătește…

— Așa este.

— Atunci de ce faci un pas înainte de fiecare dată când vine vorba de o misiune periculoasă?

— Ca să-i salvez pe amărâții ca tine, să nu se aleagă cu pantalonii arși în dos.

— Aiurea! Bine, dă-i-nainte, dar oricine are mintea întreagă poate să aibă parte de toate belelele posibile aici în Franța, fără să le caute neapărat. Oricum, scopul meu este să vă supraviețuiesc vouă tuturor cu cel puțin trei săptămâni mai mult.

S-a stârnit un freamăt mare, urmat de o liniște adâncă atunci când maiorul Mullen, CO al lor, și colonelul Raymond, de la *Wing Headquarters*[6] au coborât cele câteva trepte de la *Squadron Office*.

Biggles s-a uitat scurt la fața maiorului, apoi la Mahoney căruia i-a făcut cu ochiul. CO era prea tânăr pentru a-și putea păstra chipul impenetrabil și-și arăta din plin anxietatea pentru că *squadron*ul fusese selectat pentru o anumită misiune periculoasă.

Acesta își roti privirea asupra ofițerilor adunați.

— Foarte bine, *gentlemen*, luați loc, spuse încet. Sunt toți aici, Mahoney? l-a întrebat pe seniorul *fligt-commander*.

— Da, așa cred, *sir*.

— Bine. Atunci, n-am să pierd timpul umblând prin bălării. Vreau un ofițer să…

Biggles și Mahoney s-au ridicat simultan. Wells a făcut un pas înainte, iar câțiva alți ofițeri s-au dat mai aproape de CO. Și maiorul Mullen a zâmbit.

— Nu, nu te vreau pe tine, Bigglesworth, sau pe tine, Mahoney. Wells, tu ai destulă experiență în activitatea de recunoaștere, nu-i așa?

— Da, *sir*, a confirmat Wells nerăbdător, întorcându-se ca să se încrunte la

[6] Wing Headquarters – cartierul general al unui *wing*. Fiecare *wing* cuprindea câteva *squadron*. Era comandat de un *Lieutenant-Colonel*.

Biggles, care a chicotit destul de tare.

— Bine. Colonelul Raymond îți va explica ce dorește.

— Dar, *sir*… începu Biggles.

Însă CO l-a făcut să tacă cu o încruntare.

— Nu sunt deloc nerăbdător să-mi pierd cei mai buni piloți, spuse încet, după ce Wells și colonelul au dispărut în ante-cameră, iar ceilalți ofițeri au intrat în sala de mese, chemați de sunetul gongului.

— Doamne! Trebuie să fie vorba de ceva cu adevărat primejdios, a mormăit Biggles către Mahoney. Ar fi fost ceva mult prea *sensibil* să dai misiunea cuiva…

— N-*am mai auzit pe nimeni debitând atâtea tâmpenii ca tine*, l-a imitat Mahoney, și s-a dat repede deoparte ca să evite lovitura lui Biggles.

— Du-te și execută-ți O.P.[7], i-a spus Biggles acru.

— Tu nu zbori în după-amiaza asta?

— Nu, *zmeul* meu zboară nițel aplecat pe aripa stângă, Dar am să-l testez, dacă e gata la timp.

După masa de prânz, Biggles a mers încet către hangare unde i-a găsit pe mecanici făcând ultimile ajustări la avionul său.

— Totul e-n regulă, *Flight*? la întrebat pe *flight-sergeant*[8].

— Acum, este OK, sir… așa cred, spuse subofițerul pe un ton vioi.

— Foarte bine! Pornește-l; am să-l testez.

După zece minute, la 600 m deasupra aerodromului, a încheiat testarea cu două lupinguri, și, satisfăcut că acum avionul se mișca cum îi plăcea lui, a privit meditativ către cerul estic.

— Jos n-am nimic de făcut, așa că mai bine dau o tură după pradă, a hotărât, și a virat în direcția liniilor frontului.

Mahoney, care se afla cu avioanele din *flight*ul său, în fața hangarelor, cu motoarele pornite, pregătite pentru patrula de amiază, s-a uitat după el cu o expresie curioasă pe chip, jumătate încruntătură, jumătate zâmbet.

— Iată-l că se duce, a murmurat. Nu se poate ține departe. Într-o zi, cred că…

Nu a mai așteptat să-și completeze remarca; a împins maneta de gaze și a traversat terenul cu gazon scurt.

Timp de o oră, sau mai mult, Biggles a plutit pe cerul albastru, căutând avioane dușmane, sau orice altceva care să-i distragă atenția de la iritantul *archie* (focul anti-aerian), dar degeaba. Cerul părea absolut deșertic, iar el era gata să vireze către linii când i-a atras privirea o mișcare mult mai jos decât el și la mulți kilometri în interiorul teritoriului inamic.

[7] O.P. – Offensive patrol: căutarea activă a avioanelor inamice și atacarea acestora.

[8] Flight-sergeant – subofițerul (non-commissioned officer - *Corporal* sau *Sergeant*) mecanic-șef.

A fost doar o mică sclipire, care ar fi trecut neobservată de oricine, cu excepția unui pilot experimentat. Dar el știa că era reflexia razelor soarelui pe aripile unui avion ce se legăna prin aer. Instinctiv a virat spre el, uitându-se în jos prin arcul descris de elice, după ce și-a ridicat ochelarii de protecție pentru a vedea mai clar.

Imediat a descoperit un grup de avioane foarte colorate ce se învârtejeau, și buzele i s-au strâns într-o linie dreaptă când a constatat motivul acrobațiilor lor. Un avion britanic solitar, un *Camel*[9], cu aceeași cocardă ca și a lui, ducea de unul singur bătălia împotriva unui *staffel*[10] de avioane de vânătoare *Albatros*[11] care se roteau în jurul său ca albinele în jurul borcanului cu miere. Pilotul ducea o luptă strălucită, răsucindu-se în tonouri în timp ce-și croia drum metru cu metru către liniile frontului, dar pierdea rapid din altitudine.

Biggles și-a închis ochii pe jumătate, iar buza superioară i-a dezgolit dinții când a pus avionul în picaj și s-a năpustit ca un fulger din senin, cu cablurile și hobanele șuierând crescendo.

Viteza sa a depășit posibilitățile altimetrului[12], care a rămas fixat la semnul de 1.200 m pe când el coborâse sub 600 m, iar tragedia se desfășura direct sub ochii săi. Era Wells, forțat să zboare la tot mai joasă înălțime de vreo 10-12 huni[13].

Un pilot cu mai puțin curaj ar fi putut lua în considerare aterizarea, ținând cont de șansele absolut minimale și ca să scape de soarta care, dacă insista să zboare, mai devreme sau mai târziu îl va copleși; dar, se pare că aparent, asemenea gând nu-i trecuse încă prin cap lui Wells.

Biggles se mai afla încă la 300 m depărtare când a venit sfârșitul. O jerbă de flăcări a ieșit dintr-un bord a *Camel*ului și un nor de fum negru s-a întins ca o trenă în urma lui. Pilotul, în loc să gliseze către sol, a țâșnit ca un fazan spre înalt, într-un ultim efort sălbatic de a-l lua cu el pe cel ce l-a distrus, dar vicleanul pilot hun l-a văzut venind și a virat într-o clipită. O limbă de foc a trecut peste cockpitul *Camel*ului avariat când acesta a ajuns nemișcat la vârful cabrajului său. Pilot, apărându-și fața cu un braț, a ieșit din fuselaj, a stat o clipă în echilibru, apoi a sărit[14]. Pilotul hun, fascinat de silueta în jachetă de piele care se rostogolea prin aer, a ridicat mâna în salut, dar chiar în acel moment gloanțele trasoare[15] au făcut un grup de găuri precise în spatele vestonului cenușiu al hunului. Acesta, fără a ști

[9] Camel – avion biplan, monoloc, dotat cu două mitraliere sincronizate ce trăgeau prin câmpul elicei.

[10] Staffel – echivalentul german al unui *squadron*.

[11] Albatros – avion de vânătoare german biplan, monoloc, dotat cu două mitraliere.

[12] Altimetru – instrument de zbor care indică altitudinea avionului.

[13] Hun – una dintre poreclele date germanilor.

[14] În WW I doar puțini piloți erau dotați cu parașute așa că saltul din avion însemna moarte sigură.

[15] Trasoare – gloanțe încărcate cu fosfor a căror traiectorie era vizibilă și ziua și noaptea.

măcar ce l-a lovit, a căzut spre înainte, peste manșă, și *Albatros*ul s-a îngropat singur adânc în pământ, la nici 100 m de rămășițele fumegânde ale victimei sale.

Biggles, palid ca un mort, și luptând ca un nebun, a virat chiar când liderul *staffel*ului l-a luat în colimator, mult de dincolo de raza efectivă de tragere, și a lansat o rafală scurtă. Avea o șansă de una la mie… dar a avut-o. Un singur glonț a lovit avionul lui Biggles, chiar într-unul dintre punctele vulnerabile – elicea.

Motorul a scos un muget vibrant, acum dezechilibrat și autoaccelerat, și aproape că s-a smuls din suporți. Pe moment, Biggles nu și-a dat seama ce s-a întâmplat – și fiind aproape azvârlit afară din cockpit de către vibrații – a tras maneta de gaze spre înapoi și a văzut rămășițele rupte ale elicei. A mârâit sălbatic și s-a uitat în jos. Nimic nu-l putea ajuta; un avion nu se putea menține în aer fără elice, deci trebuia să aterizeze. A știut că o prăbușire este inevitabilă, pentru că era la o altitudine de 150 m, iar lupta îl dusese deasupra unei păduri întinse. A oprit alimentarea cu combustibil, pentru a preveni riscul de a lua foc, și a redresat la orizontală la câțiva metri deasupra copacilor pentru o aterizare „plăcintă”[16].

În ultima clipă, când avionul se legăna instabil gata să cadă în copaci, și-a ridicat genunchii la bărbie și și-a acoperit fața cu mâinile. A fost un zgomot teribil de lemn rupt, așchiat, țesătură sfâșiată, un șoc care i-a făcut dinții să-i clănțăne, urmat de o liniște spartă doar de sunetul îndepărtat al motoarelor Mercedes.

Și-a îndreptat spatele încet și a privit în jur. Avionul, așa cum a presupus, era prins în ramurile superioare ale unui copac mare, și se legăna instabil la fiecare mișcare a pilotului.

Și-a adus aminte că vreo doi piloți care au „aterizat” în circumstanțe asemănătoare și au murit căzând din copac și rupându-și gâtul. Biggles și-a desfăcut centura de siguranță și s-a strecurat într-o *furcă* de crengi, de unde și-a continuat centimetru cu centimetru efortul de a coborî în josul trunchiului. Dar a trebuit să sară pe pământ de la 3 m înălțime. În liniștea unui drumeag din pădure s-a oprit să asculte, pentru că știa că piloții *boche* vor alerta repede o unitate de căutare din zonă; dar nu putea auzi nimic. O *ploaie* de benzină picura din copac, așa că s-a pregătit pentru ultima datorie. Și-a scos combinezonul de zbor, care acum nu făcea decât să-l incomodeze. După ce a scos hărțile din buzunar, l-a înghesuit sub un tufiș. Apoi a ținut hărțile sub picăturile de benzină, după care le-a aprins cu un chibrit.

S-a auzit un *woosh* puternic când ploaia de benzină s-a aprins. O limbă de flăcări s-a ridicat către *Camel*ul suspendat care a devenit instantaneu un glob de foc infernal. A oftat cu regret, apoi a pornit printre copaci, în direcția liniilor frontului.

[16] În loc ca avionul să planeze către sol către aterizare, face un „salt” de câțiva metri, apoi pierde viteza și aterizează pe toate cele trei roți.

După câteva minute sunetul de voci din fața sa l-a luat prin surprindere, și abia a avut timp să se arunce sub desișul unor arbuști când o linie de soldați în uniforme cenușii și căști metalice, conduși de un ofițer, au trecut pe lângă el, alergând în direcția sursei fumului care plutea pe deasupra pădurii.

Satisfăcut că nu-i mai aude, și-a reluat drumul, dar cu mai multă precauție. S-a oprit din nou când a ajuns lângă o poiană și a auzit un murmur scăzut de conversație. A început să facă un ocol în jurul locului, dar curiozitatea sa a fost mai puternică, și, riscând o căutătură prin desiș spre marginea poienii, a văzut ceva curios.

O suprafață de aproape un hectar fusese curățată, iar în mijlocul ei au fost construite patru enorme blocuri de beton așezate oarecum în linie. Trei păreau a fi gata, iar un grup de oameni șlefuiau suprafața celui de-al patrulea.

Nu s-a oprit ca să se întrebe despre scopul acestora, însă i-au reamintit vag de niște amplasamente de tunuri mari pe care le văzuse cândva mult în spatele liniilor britanice.

S-a strecurat de la copac la copac, uneori lăsându-se în patru labe pentru a traversa un spațiu deschis, nerăbdător să ajungă cât mai aproape posibil de liniile frontului înainte de căderea nopții. Habar nu avea ce va face când va ajunge acolo, dar nu era felul lui să se gândească la capturare atât timp cât îi mai rămânea o șansă de scăpare. Se va gândi la cum va trece liniile atunci când va ajunge în zonă.

Soarele era deja foarte jos, când i-au apărut baloanele liniei de observatori[17]; Mult dincolo de ele putea vedea baloanele britanice atârnând nemișcate în cerul luminos din vest. Știa că în curând vor fi coborâte, odată cu căderea nopții; de fapt, cel mai apropiat balon german era deja tras în jos de un vinci puternic.

S-a întrebat de ce era retras atât de curând, până ce i-a ajuns la urechi vuietul de bas al unui motor Bentley. Apoi l-a văzut, un *Camel* solitar, care venea în direcția lui. Zbura la joasă înălțime, pilotul britanic schimbându-și din când în când cursul, de parcă-și căuta drumul printre norișorii de fum negru care înfloreau peste tot în jurul său pentru că tunarii *archie* germani făceau tot ce puteau ca să termine cariera imprudentului englez.

Biggles, privindu-l când a trecut pe deasupra sa, a recunoscut panglicile[18] lui Mahoney, și imediat și-a dat seama care este scopul misiunii sale. Îl căuta pe el, sau locul prăbușirii care i-ar fi spus povestea în locul său (ce s-a întâmplat). A rânjit larg când *Camel*ul s-a rotit pe deasupra scenei ce, în aparență, spunea clar ce s-a

[17] În WW I ambele părți au folosit baloane de observație ancorate de sol. Erau dotate cu un coș-nacelă în care se aflau observatorii. Aceștia – spre deosebire de piloții avioanelor – erau dotați cu parașute.

[18] Avionul liderului de *Squadron* sau *Flight* aveau niște panglici colorate legate la hobanele aripilor (pentru a fi mai ușor identificați de camarazi în aer).

întâmplat. Apoi s-a întors din nou către linia frontului și curând s-a pierdut în depărtare.

Vor bea o ultimă cupă în amintirea sărmanului Wells și a mea! s-a gândit, pe când ezita la marginea unei poteci înguste ce-i intersecta calea.

A traversat-o rapid, după ce a aruncat priviri atente în stânga și dreapta, apoi s-a pitit în umbrele unui gard viu ce-i însoțea drumul.

* * *

A dat brusc peste echipa balonului *boche*, și s-a pitit în arboretul care mărginea terenul unde se afla *monstrul* de mătase, ca să arunce o privire mai îndeaproape. Baloanele erau ceva destul de obișnuit – în aer, dar numai câțiva piloți au avut oportunitatea de a examina unul la sol.

Mai plutea încă la doar câțiva metri deasupra câmpului, cu coșul atingând iarba, și era ținut jos de oamenii din grupa de deservire, care se uitau cam nerăbdători la cei doi observatori, ușor de recunoscut în echipamentul lor de greoi pentru zbor, și care acum discutau cu ofițerul comandant aflat la mică distanță depărtare.

Era ușor de priceput ce s-a întâmplat. Balonul a fost tras jos când a fost observat *Camel*ul lui Mahoney, iar acum avea loc o consultare dacă merita sau nu să fie ridicat din nou. Evident, observatorii doreau să rămână la sol, și arătau în mod repetat în direcția în care dispăruse *Camel*ul, apoi către balon. Acesta fusese deconectat de la cablul principal de ancorare fiind reținut doar de cele ale oamenilor de sprijin și se legăna ușor în briza ușoară care, printr-o șansă nemaipomenită, bătea către tranșeele britanice.

Când Biggles a observat faptul, germenele unei idei s-a înfiripat, dar era atât de fantastică încât s-a străduit să o alunge din minte. Totuși, în ciuda eforturilor, gândul a persistat. Dacă balonul era liber – așa cum s-ar fi întâmplat dacă echipajul ar fi dat drumul la funii – inevitabil ar fi fost dus de vânt peste liniile britanice, și, evident, oricine s-ar fi aflat în coșul-nacelă ar fi zburat cu el.

Nu a stat să analizeze ce se putea întâmpla când va survola tranșeele; pentru el era suficient să știe că dacă găsea o cale de a se urca în nacelă și să convingă echipajul să dea drumul la funii, el se va afla în curând deasupra teritoriului amic, în loc să stea în Germania cu perspectiva de a rămâne pe toată perioada războiului.

Fără nici o tragere de inimă a trebuit să renunțe la idee, pentru că atacul de unul singur și neînarmat asupra unei întregi grupe de mentenanță a balonului nu putea fi considerat ceva serios.

Așa că, din locul unde era ascuns, a urmărit deznădăjduit scena timp de

câteva minute și a fost gata să plece, când a apărut un nou factor care l-a făcut să-și țină respirația.

Prima indicație a fost un vuiet îndepărtat, dar care se apropia cu repeziciune, al unui motor de avion. Echipajul balonului l-a auzit de asemenea, și au presupus, la fel ca și Biggles, că e un semn de pericol, pentru că a urmat o hărmălaie generală când oamenii au început să-și rotească capetele ca să vadă avionul ce venea, încercând în același timp să tragă aerostatul la adăpostul coronamentului copacilor.

Agitația a devenit și mai pronunțată când *Camel*ul lui Mahoney s-a făcut văzut pe deasupra copacilor și a intrat în picaj asupra bârlogului balonului.

Este scos din sărite pentru că crede că am dat colțu' – așa că e gata să tragă în oricine și orice – l-a fulgerat gândul pe Biggles.

Clănțănitul celor două mitraliere *Vikers* i-a atras atenția, și a urmărit ca vrăjit ce se întâmpla, pentru că agitația de mai înainte devenise panică oarbă. Doi sau trei soldați din echipaj fuseseră doborâți de ploaia de plumb, lăsând reținerea balonului în mâinile a doar câțiva curajoși care strigau după ajutor în timp ce se luptau să mențină la sol enorma *pungă cu gaz*.

Biggles putea vedea ce urma să se întâmple, și a fost în picioare înainte ca să-și formuleze în minte un plan; a sprintat ca o căprioară peste terenul deschis către singura sa cale de scăpare. Cu coada ochiului, a văzut *Camel*ul lui Mahoney răsucindu-se și virând violent în timp ce se strecura către linia frontului printr-o demență de *archie*.

A auzit un strigăt în spatele său, dar nu s-a oprit. Așa cum un om care se îneacă se agață disperat și de un pai, la fel a sprintat și el spre coșul-nacelă al balonului. Ca într-un vis, a auzit mai multe strigăte și zgomote de pași în alergare.

Din fericire, cel mai apropiat om se afla cu spatele spre el, iar Biggles l-a placat în forță, ca la rugby. S-a agățat de marginea nacelei, și, cu picioarele, l-a lovit și pe al doilea om.

Nu a putut descrie niciodată ce s-a întâmplat apoi; totul a fost foarte confuz. I-a văzut pe cei doi membri rămași din echipă dându-se înapoi, uitând, în uimirea lor, de balon. În clipa următoare a fost smuls în sus cu o asemenea forță încât mâna dreaptă i s-a desprins din strânsoare și a fost sigur că și stânga îi va fi smulsă din umăr.

Dar teama de moarte l-a făcut să rămână agățat cu forța disperării.

Cine știe cum, a reușit să se prindă iarăși cu dreapta de marginea nacelei, iar vârfurile picioarelor au încercat cu mișcări sălbatice să găsească un punct de sprijin pe lateralele nacelei făcută din nuiele împletite și piele, pentru a-și ușura tensiunea din brațe și să poată urca în ea, la un oarecare adăpost. Mușchii îi amorțeau și chiar

când simțea că e gata să cedeze, genunchiul drept a dat de ceva moale. Într-o clipită și-a pus piciorul în jurul obiectului, și a făcut un ultim suprem efort. Centimetru cu centimetru și-a ridicat trupul, care acum părea să cântărească o tonă, până ce bărbia a ajuns la același nivel cu marginea nacelei; și-a aruncat piciorul peste margine.

Două secunde a rămas în echilibru, apoi a căzut în interior, trăgând avid aer în piept, cu inima gata să-i explodeze.

Cam un minut a rămas stând în fund, în timp ce transpirația îi curgea pe față, pentru că efortul fusese teribil, iar acum tremura violent când încerca să se ridice. Apoi puterea i-a revenit și s-a tras singur până sus, la marginea nacelei. Privi peste margine… doar ca să primească încă un șoc care l-a înlemnit.

Se așteptase el să fie la o altitudine rezonabilă față de sol, dar… că balonul, scăpat din ancoraj, se putea urca la 6-900 m, era în afara cunoștințelor sale de aeronautică. Și tocmai acesta era cazul.

Deja, nu numai că nu putea vedea locul de unde părăsise pământul, dar acesta se vedea ca o vastă întindere indigo care se termina cu umbrele albastre-purpurii către orizontul îndepărtat.

Golly![19] a suspinat și sunetul vocii sale în liniștea stranie l-a făcut să tresară.

Bubuitul adânc al armelor de-a lungul liniilor frontului, precum ecoul îndepărtat al tunetului, era singurul sunet care îi ajungea la urechi. Era cuprins de un curios sentiment de singurătate, pentru că nu putea face nimic, decât să urmărească lenta sa înaintare către zona spulberată de exploziile obuzelor din *No Man's Land* – aflată între liniile tranșeelor celor doi inamici, acum vizibilă ca o cicatrice lungă și urâtă în peisajul vestic, așa că s-a apucat să-și examineze neobișnuita navă zburătoare.

Deasupra se ridica enorma *pungă cu gaz* înconjurată de o plasă de funii și corzi. Pe o latură a coșului era fixată înclinat o mică planșă pe care era fixată o hartă, iar alături, atârnând peste margine, era harnașamentul complicat al unei parașute, așa cum l-a lăsat ultimul ofițer neamț ce o purtase. Cercetându-l a văzut că era atașat la o husă umflată, aceeași pe care își sprijinise piciorul la urcarea în nacelă.

Parașuta l-a interesat, pentru că reprezenta mijlocul de a reveni pe pământ dacă nu avea altă cale. Dar se uita la acest dispozitiv cu o suspiciune severă. Mai văzuse, desigur, asemenea dispozitive în funcțiune de multe ori, atât britanice cât și germane, dar numai de la distanță, și doar ca un spectator prietenos. Niciodată nu-l preocupase ideea că într-o zi va avea nevoie de una.

Și-a trecut hamul peste umeri și a ajustat cu oarece dificultate chingile. Apoi

[19] Golly – o expresie de surpriză.

s-a uitat din nou peste marginea nacelei, și, pentru întâia dată în viață a apreciat cu adevărat efortul necesar pentru a sări în spațiu de la o înălțime atât de înspăimântătoare.

O explozie cumplită undeva în apropiere a făcut să-i sară inima din piept și s-a uitat în sus având impresia că balonul a luat foc.

Spre infinita sa ușurare a văzut că era încă intact, dar o pată de fum negru trecea încet pe lângă el. Și-a recunoscut vechiul inamic, *archie*, și s-a întrebat de ce explozia a făcut un zgomot atât de puternic – până ce și-a amintit că era obișnuit să audă peste zgomotul făcut de motorul avionului; în tăcerea mormântală sunetul era infinit mai deranjant.

Alt obuz, urmat imediat de un altul, a venit spre înălțimi, și explozia a făcut nacela să se cutremure. Fumul fiind negru, dezvăluia faptul că a fost tras de artileriștii germani, așa că a presupus că au fost preveniți despre ce se-ntâmplă și încercau să-l împiedice să ajungă în liniile britanice.

În acest moment un *archie* alb s-a alăturat celor negre, și a înțeles cu tristețe că artileriștii britanici au descoperit balonul și l-au identificat ca fiind german, iar acum exersau tragerea asupra sa! Să fii luat la ochi de *archie* aparținând ambelor părți era ceva ce n-ar fi crezut niciodată că ar fi posibil!

Încet, dar cu o oribilă siguranță, obuzele se *spărgeau* tot mai aproape pe măsură ce artileriștii își corectau tirul, și de câteva ori stridentul *whe-e-e-e* al șrapnelelor zburătoare l-a făcut să se pitească.

Chiar nu mai e de glumă, a murmurat sec. *Trebuie să fac imediat ceva. Dar ce?*

Și-a amintit confuz că baloanele aveau un fel de dispozitiv care le permitea să elibereze gazul, și ca urmare, pierdeau din altitudine. Dar, deși disperat date fiind circumstanțele, nu a îndrăznit să tragă de vreuna dintre corzile ce atârnau, pentru că știa că mai era una care sfâșia un panou de pânză din partea superioară sau de pa lateral, și care prin eliberarea brutală și masivă a gazului, provoca prăbușirea ca o piatră a întregii structuri.

Se uită sumbru la balonul întunecat de deasupra. Într-un fel sau altul, trebuia să elibereze gaz pentru a pierde din altitudine, și un moment s-a gândit să se cațere pe una dintre frânghii ca să înțepe și să taie o gaură cu briceagul în anvelopa de pânză etanșată a balonului. Dar a renunțat să încerce.

O altă explozie foarte apropiată l-a făcut să ezite, și cuprins de ceva asemănător panicii, a apucat una dintre corzi și a tras precaut. Nu s-a întâmplat nimic. A tras mai tare… nimic.

De ce dracu nu pun manșe pe zmeele astea? a pufnit și a fost gata să tragă cu toată puterea când a auzit un vuiet de motor de avion însoțit de *staccato* făcut de mitraliere.

Parcă aș fi eu singur împotriva restului lumii, se gândi cu amărăciune, când un *Camel* a apărut la vedere. Pica abrupt, o evoluție perfectă care în alte circumstanțe ar fi fost o privită cu plăcere; apoi a virat înapoi spre el, cu mitralierele împroșcând flăcări portocalii care străluceau sinistru în lumina slabă a apusului. A dispărut dincolo de balon, dar cu un gol în inimă a știut că sfârșitul călătoriei sale este aproape.

Clănțănitul mitralierelor l-a făcut să clipească, și, aplecându-se în afara nacelei, a văzut mici limbi de foc pe laterala balonului. Există momente de pericol iminent când frica dispare și omul acționează hotărât cu curajul dat de disperare. Pentru Biggles acum era un asemenea moment. Totul era pierdut, deci nimic nu mai conta.

Ei bine, asta e; n-am să mă las prăjit de viu! a spus cu curaj și a încălecat marginea nacelei, lăsându-se să cadă în gol.

În timp ce se rostogolea prin spațiu, evenimentele din jurul său păreau a se desfășura cu încetinitorul. A văzut balonul mult deasupra, învăluit în flăcări; *Camel*ul era încă în cabraj, dar atât de încet, încât părea – așa i-a trecut prin minte – că va intra în pierdere de viteză și se va prăbuși în flăcări.

Apoi, globul de flăcări de deasupra a fost acoperit de un nor curios, cenușiu, care păru să crească deasupra sa precum o ciupercă, apoi a urmat o smucitură teribilă; senzația de cădere a încetat, și a simțit că plutește în spațiu pe o pernă invizibilă, incredibil de moale.

Parașuta! a suspinat cu bruscă înțelegere. *S-a deschis!*

Și-atunci *Camel*ul a apărut iar la vedere din spatele parașutei și a intrat în picaj către el, pilotul făcând semne de salut cu mâna.

Biggles s-a holbat la însemnele de pe fuselaj cu o uimire comică; nu era nici o greșeală. Era avionul lui Mahoney. A început să râdă dat fiind umorul situației, și i-a răspuns la salut cu o tiflă.

Mahoney, care tocmai degaja prin viraj, și-a schimbat gândul și a zburat mai aproape, ca să-și confirme incredibilul fapt. Dar silueta ce cădea ușor și-a continuat traiectoria spre pământ înainte de a o putea intercepta din nou.

Cu un șoc, Biggles a văzut cât de aproape de sol se afla, și chiar când se gândea la cea mai bună metodă de aterizare… a ajuns pe pământ. Vântul l-a trântit pe jos, dar nu era dispus să bage în seamă asemenea fleacuri. Se ridică repede în picioare, și, cu ușurare, a văzut cupola de mătase a parașutei agățată în niște arbuști; astfel a scăpat de perspectiva de a fi târât pe pământ de parașuta umflată și dusă de vânt.

Aproape că se întunecase, și era o tăcere stranie, încât a presupus că a aterizat la oarece distanță de linia frontului, situație pe care a i-a confirmat-o

curând un trecător pe care l-a acostat pe drumul la care a ajuns după ce a traversat 2-3 câmpuri.

O oră mai târziu, mașina închiriată în cel mai apropiat sat l-a adus la Maranique, și, după ce a plătit șoferul, Biggles s-a dus repede către popotă. Observând o lumină în Biroul *Squadron*ului, a privit din mers prin fereastră și l-a văzut pe colonelul Raymond prins într-o consultație animată cu CO. A bătut la ușă, și a zâmbit fără veselie când a văzut expresia de uimire de pe chipurile celor doi ofițeri superiori.

— Slavă Domnului, Bigglesworth! s-a bâlbâit maiorul Mullen. Noi credeam… Mahoney a spus…

— Da, știu, *sir*, l-a întrerupt Biggles. Am fost doborât de partea cealaltă a frontului, dar am reușit să mă întorc. Îmi pare rău că trebuie să confirm moartea lui Wells.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat CO.

Biggles a prezentat un raport scurt al aventurilor sale. Când a menționat, în trecere, despre amplasamentele din beton pe care le-a văzut în pădure, colonelul Raymond a sărit în picioare.

— Le-ai văzut? a izbucnit.

— Ăă, da, *sir*, a confirmat Biggles. E ceva remarcabil în legătură cu ele?

— Remarcabil? Este cea mai uimitoare coincidență de care am auzit în viața mea!

Apoi, văzând expresiile dezorientate de pe chipurile celorlalți, a explicat:

— Noi am auzit că *boche*-ii aduc în zonă câteva dintre noile lor tunuri cu rază lungă de tragere, iar localizarea lor a fost misiunea din această după-amiază a sărmanului Wells! Iar tu le-ai găsit absolut din întâmplare! Dacă le marchezi locul pe hartă, plec imediat la Cartierul general!

Va urma...

LEE CHILD
GARDA DE CORP

LEE CHILD

GARDA DE CORP

Titlul original: *The Bodyguard, 2010*
Traducerea: Ştefi Todo

Ca orice altceva, lumea gărzilor de corp e împărțită între cei reali şi cei falşi. Gărzile de corp false sunt doar şoferi glorificați, accesorii la modă, bărbați mari în costume alese după mărime şi formă şi aspect, de obicei plătiți destul de puțin, de obicei nu foarte pricepuți. Gărzile de corp reale sunt tehnicieni, gânditori, bărbați antrenați, cu experiență. Pot fi scunzi, atâta vreme cât gândesc şi îndură. Atâta timp cât sunt folositori, atunci când e momentul.

Eu sunt o gardă de corp reală.

Sau, cel puțin, am fost.

Am fost antrenat în una din acele unități secrete ale armatei unde protecția personală e parte din programă. Am făcut această muncă printre mulți alții un lung timp în toată lumea. Sunt de înălțime medie, subțire, rapid, plin de vigoare. Nu chiar un alergător la maraton, dar nici un sedentar. Am părăsit armata după cincisprezece ani de serviciu şi am luat contracte printr-o agenție condusă de un prieten. Cea mai mare parte din muncă a fost în America de Sud. Cele mai multe angajamente au fost scurte.

M-am băgat în asta exact când lucrurile au început să o ia razna.

Răpirile pentru răscumpărare au devenit un sport național în cea mai mare parte din America de Sud. Dacă erai bogat sau aveai legături cu politica, erai în mod automat o țintă. Am lucrat pentru firme din America. Aveau preşedinți şi directori în locuri ca Panama, Brazilia şi Columbia. Acei oameni erau considerați infinit de bogați şi cu legături infinite. Bogați, pentru că era probabil ca angajații lor să-i răscumpere, iar acele firme aveau capitaluri de sute de miliarde. Cu legături, pentru că, în ultimă instanță, guvernul s-ar fi implicat. Nu era legătură mai importantă decât un tip rău care ştie că ar putea vorbi de undeva dintr-un luminiş din junglă şi ar fi auzit la Casa Albă.

Dar n-am pierdut niciun client. Am fost un tehnician şi am avut clienți buni. Toți cunoşteau miza. Au lucrat cu mine. Au fost docili şi ascultători. Au vrut să-şi petreacă cei doi ani în căldură şi să se întoarcă în viață la birourile lor de la sediile centrale şi la promovările lor. Şi-au ținut capetele jos, nu au ieşit noaptea, nu au mers nicăieri decât la birourile de la locul de muncă. Transportul s-a făcut numai cu automobile protejate, cu mare viteză, pe rute variate şi la ore neprevăzute. Clienții mei nu s-au plâns niciodată. Pentru că

lucrau, au avut tendința să accepte ceva similar cu disciplina militară dură. O vreme a fost relativ uşor.

Apoi am părăsit agenția prietenului meu şi am început o afacere pe cont propriu.

Banii erau mai buni. Munca era mai rea. În primul an am călătorit prin lume, învățând. Am învățat să mă țin departe de oamenii care voiau o gardă de corp doar ca un simbol al statutului social. Erau o mulțime din ăştia. M-au făcut să mă simt mizerabil pentru că, în cele din urmă, nu aveam multe de făcut. De prea multe ori am ajuns să execut comisioane, în timp ce abilitățile mele s-au erodat. Am învățat să stau departe şi de oameni care nu aveau o nevoie reală. Londra e un oraş periculos, New York e mai rău, dar nimeni nu are nevoie cu adevărat de o gardă de corp în niciunul dintre ele. Din nou, nu era mare lucru de făcut. Plictisitor şi coroziv. Trebuie să fiu de acord că dependența mea de risc mi-a influențat deciziile.

Inclusiv decizia să lucrez pentru Anna.

Încă nu mi se permite să-i menționez numele de familie. A fost trecut în contract şi contractele mele mă leagă până la moarte. Am auzit despre afacere de la un prieten al unui prieten. Am zburat la Paris pentru interviu. Anna s-a dovedit a fi o tânără de douăzeci şi doi de ani, incredibil de drăguță, cu pielea închisă la culoare, subțire, misterioasă. Prima surpriză, a condus ea însăşi interviul. În cele mai multe situații de felul ăsta se ocupă tatăl. Ca şi cum angajarea unui gărzi de corp este acelaşi fel de angajament ca şi cumpărarea unui Mercedes decapotabil drept cadou de aniversare. Sau organizarea unor lecții de echitație.

Dar Anna era diferită.

Ea însăşi era bogată. Avusese o moştenire dintr-o ramură separată a familiei. Cred că de fapt era mai bogată decât bătrânul ei, care era el însuşi destul de bogat. Şi mama era bogată. Din nou, bani separați. Erau brazilieni. Tatăl era afacerist şi politician. Mama era star de televiziune. Era o triplă nenorocire. Oceane de bani, relații, Brazilia.

Ar fi trebuit să plec.

Dar n-am făcut-o. Presupun că mi-am dorit provocarea. Iar Anna era captivantă. Nu că o relație personală ar fi fost potrivită. Ea era o clientă şi eu aveam de două ori vârsta ei. Dar din primul moment am ştiut că va fi distractiv să fiu în preajma ei. Interviul a mers bine. A luat de bune calificările mele oficiale. Am cicatrici şi medalii şi recomandări. N-am pierdut niciodată un client. Bineînțeles că n-ar fi vorbit cu mine despre altceva. A întrebat despre viziunea mea despre lume, opiniile mele, gusturile mele, preferințele mele. Era interesată de problemele de compatibilitate. În mod clar mai angajase gărzi de corp.

A întrebat câtă libertate i-aş da.

Mi-a spus că făcea opere de caritate în Brazilia. Drepturile omului, reducerea sărăciei, chestii obişnuite. Zile şi ore de călătorii prin mahalale şi

jungla îndepărtată. I-am spus despre foştii mei clienți din America de Sud. Corporatişti, petrolişti, proprietari de mine. I-am spus că cu cât făceau mai puține, cu atât erau mai în siguranță. I-am descris o zi normală. Casă, maşină, birou, maşină, casă.

A spus *nu* la asta.

— Trebuie să găsim un echilibru, a spus ea.

Limba maternă era portugheza, iar engleza era bună, dar cu un uşor accent. Vocea era şi mai bună decât înfățişarea, ceea ce era spectaculos. Nu era una din acele fete bogate care se îmbracă prost. Nu avea blugi rupți. Pentru interviu a purtat o pereche de pantaloni negri eleganți şi o cămaşă albă. Ambele păreau noi şi eram sigur că veneau dintr-un magazin exclusivist din Paris.

— Alege un număr, am spus. Pot să te țin sută la sută în siguranță stând tot timpul în apartament, sau poți fi sută la sută în pericol umblând singură prin Rio toată ziua.

— Şaptezeci şi cinci la sută siguranță, a spus ea. Apoi a scuturat din mână. Nu, optzeci.

Ştiam ce vrea să spună. Era speriată, dar îşi dorea o viață. Era nerealistă.

— Optzeci la sută înseamnă că trăieşti de luni până joi şi mori vineri.

A devenit tăcută.

— Eşti o țintă importantă, am spus. Eşti bogată, mama ta e bogată, tatăl tău e bogat şi e politician. Vei fi cea mai bună țintă din Brazilia. Şi răpirea este o afacere murdară. De obicei eşuează. De obicei e acelaşi lucru ca şi crima, doar cu o mică amânare. Câteodată amânarea e foarte mică.

Ea nu a spus nimic.

— Şi câteodată e foarte neplăcut, am spus. Panică, stres, disperare. Nu vei fi ținută într-o cuşcă aurită. Ai fi într-o baracă din junglă cu o grămadă de ucigaşi.

— Nu vreau o cuşcă aurită, a spus. Şi tu vei fi acolo.

Ştiam ce spunea. Avea douăzeci şi doi de ani.

— Vom face tot ce putem, am spus.

M-a angajat acolo şi atunci. Mi-a plătit în avans un salariu generos şi mi-a cerut să fac o listă cu ce aveam nevoie. Arme, haine, maşini. N-am cerut nimic. Credeam că am ce am nevoie.

Credeam că ştiu ce fac.

O săptămână mai târziu eram în Brazilia. Am zburat la clasa întâi tot drumul, de la Paris la Londra, de la Londra la Miami, de la Miami la Rio. Eu am ales ruta. Indirect şi neprevăzut. Treisprezece ore în aer, cinci în sălile de aşteptare din aeroporturi. Ea era un companion plăcut şi un client cooperant. Un prieten ne-a aşteptat în Rio. Anna avea bani de cheltuit, aşa că am hotărât să folosesc şoferi tot timpul. În felul ăsta, aş fi avut mai multe şanse să mă concentrez. Am folosit un rus pe care îl întâlnisem în Mexic. Era cel mai bun şofer defensiv pe care îl văzusem vreodată. Ruşii se poartă grozav cu maşinile.

Trebuie să fie aşa. Moscova era singurul loc mai rău decât Rio în privința violenței.

Anna avea propriul apartament. Mă aşteptasem la un loc împrejmuit cu garduri în suburbii, dar locuia chiar în oraş. Un lucru bun, într-un fel. O singură intrare din stradă, un portar, un administrator, o mulțime de ochi pe vizitatori chiar înainte de intrarea în lift. Uşa apartamentului era din oțel, avea trei încuietori şi un interfon video. Îmi plac interfoanele video mai mult decât vizoarele. Vizoarele sunt o idee foarte proastă. Un tip poate aştepta pe coridor şi de îndată ce lentila se întunecă poate să tragă cu o armă de calibru mare exact prin ea, în ochiul tău, în creierul tău, afară din craniu în clientul tău dacă se întâmplă să stea în spatele tău,

Deci, o situație bună. Prietenul meu rus a parcat în garajul de la subsolul clădirii şi am luat direct liftul, am intrat, am încuiat toate cel trei încuietori şi ne-am instalat. Aveam o cameră între cea a Annei şi uşă. Am un somn uşor. Totul era bine.

Totul a fost bine pentru mai puțin de douăzeci şi patru de ore.

Diferența de fus orar te trezeşte devreme atunci când mergi spre vest. Amândoi eram treji la şapte. Anna voia să luăm micul dejun în oraş. Apoi plănuia să meargă la cumpărături. Am ezitat. Prima decizie stabilea toată relația. Dar eram garda ei de corp, nu gardianul ei. Aşa că am fost de acord. Micul dejun şi cumpărături.

La micul dejun a fost bine. Am mers la un hotel pentru o masă lungă şi relaxată în restaurant. Locul era plin de gărzi de corp. Unii erau reali, unii erau falşi. Unii erau la alte mese, unii mâncau cu clienții lor. Eu am mâncat cu Anna. Fructe, cafea, cornuri. Ea a mâncat mai mult decât mine. Era plină de energie şi dornică să mergem.

Totul a mers prost la cumpărături.

Mai târziu mi-am dat seama că prietenul meu rus m-a vândut. Pentru că de obicei prima zi e cea mai uşoară. Cine ştie că eşti în oraş? Dar tipul meu se pare că a dat un telefon bine sincronizat. Anna şi cu mine am ieşit din magazin şi maşina noastră nu era pe trotuar. Anna îşi căra bagajele. Am stabilit asta clar de la început. Sunt gardă de corp, nu hamal, şi trebuia să am mâinile libere. M-am uitat la stânga şi nu am văzut nimic. M-am uitat la dreapta şi am văzut patru tipi cu arme.

Tipii erau aproape de noi, iar armele erau automate mici, negre, noi, încă unse cu ulei. Tipii erau mici, rapizi, violenți. Strada era aglomerată. Mulțimi în spatele meu, mulțimi în spatele celor patru tipi. Trafic în stânga mea, uşa magazinului în dreapta. În mod cert ar fi apărut pagube colaterale dacă aş fi scos propria mea armă şi aş fi început să trag. Atacurile prelungite cu pistoale produc întotdeauna multe gloanțe rătăcite. Ar fi fost multe victime nevinovate.

Şi, oricum, aş fi pierdut. Câştigarea unei lupte armate patru la unu se întâmplă numai în filme. Treaba mea era s-o țin pe Anna în viață, chiar dacă doar pentru încă o zi. Sau încă o oră. Tipii s-au mişcat şi mi-au luat arma, au

smuls pachetele de la Anna şi au prins-o de braţe. O maşină albă a apărut la ţanc şi am fost împinşi înăuntru. Anna prima, apoi eu. Am fost prinşi pe bancheta din spate între doi tipi care şi-au înfipt armele în coastele noastre. Un alt tip de pe locul din faţă s-a întors şi a îndreptat spre noi un alt pistol. Şoferul a plecat repede. Într-un minut am fost cufundaţi în încâlceala de străzi laterale.

Am greşit cu privire la coliba din junglă. Am fost duşi într-o clădire de birouri abandonată din oraş. Era construită din cărămizi şi zugrăvită în alb prăfuit. Am avut dreptate cu privire la ucigaşi. Clădirea era plină de ei. Era o bandă întreagă. Cel puţin patruzeci. Erau murdari şi necioplţi, iar cei mai mulţi se uitau chiorâş la Anna. Speram că nu ne vor separa.

Ne-au separat imediat. Eu am fost aruncat într-o celulă care fusese odată un birou. Avea grilaj de fier la fereastră şi un lacăt mare la uşă. Un pat şi o găleată. Asta era tot. Patul era unul de spital, făcut din tuburi de metal. Găleata era goală, dar nu fusese golită de mult. Mirosea. Mi s-au pus cătuşe, cu mâinile la spate. Gleznele mi-au fost legate şi am fost aruncat pe podea. Am fost lăsat singur trei ore.

Apoi a început coşmarul.

Încuietoarea a zăngănit, uşa s-a deschis şi a intrat un tip. Părea că el e şeful. Înalt, întunecat, cu o gură largă fără zâmbet plină cu dinţi de aur. Mi-a tras două în coaste şi mi-a explicat că era o răpire politică. Câştigul financiar era văzut ca un bonus, dar scopul real era de a o folosi pe Anna ca o pârghie împotriva tatălui său politician pentru a opri o anchetă guvernamentală. Ea era asul din mâneca lor. De mine se lipseau. Voi fi ucis în câteva ore. Nimic personal, a spus tipul. Apoi a spus că voi fi ucis într-o manieră pe care oamenii lui o găseau distractivă. Erau plictisiţi şi le datora o diversiune. Plănuia să-i lase pe ei să decidă felul exact al decesului meu.

Apoi am fost lăsat singur din nou.

Mult mai târziu am aflat că Anna era închisă într-o cameră similară, la distanţă de două etaje. Nu era încătuşată sau cu gleznele legate. Era liberă să se mişte, aşa cum era potrivit statutului ei înalt. Avea un pat de spital din fier, ca şi al meu, dar nicio găleată. Avea o baie adecvată. Şi o masă, şi un scaun. Urma să fie hrănită. Era valoroasă pentru ei.

Şi era curajoasă.

Imediat ce s-a încuiat uşa a început să caute o armă. Scaunul era o posibilitate. Sau putea să spargă chiuveta din baie şi să folosească un ciob ascuţit de porţelan ca pe un cuţit. Dar voia ceva mai bun. S-a uitat la pat. Tuburile de fier erau prinse unul de altul cu bolţuri aplatizate şi cu flanşă la capete. Salteaua era o chestie subţire acoperită cu pânză dungată. A tras-o şi a aruncat-o pe podea. Patul avea o bază de plasă metalică suspendată între două tuburi lungi. Tuburile lungi aveau un singur bolţ la fiecare capăt. Dacă ar putea scoate un tub ar avea o suliţă lungă de doi metri. Dar rama patului era vopsită şi bolţurile erau fixate bine. A încercat să le scoată cu degetele,

dar nu era nicio speranță. Era foarte cald în cameră, iar ea avea o peliculă de transpirație pe piele şi degetele alunecau. A pus salteaua la loc şi şi-a îndreptat atenția către masă.

Masa avea patru picioare şi o placă furniruită de aproximativ un metru pătrat. În jurul său ramă mică. Întoarsă invers ar fi arătat ca o cutie foarte mică. Picioarele erau înşurubate pe nişte brațe metalice mici, fixate pe ramă. Şuruburile erau din oțel ieftin, puțin arămii. Piulițele erau piulițe-fluture. Puteau fi desfăcute uşor cu mâna. A desfăcut un picior şi a ascuns piulița şi şurubul. A lăsat piciorul unde era, sprijinit şi vertical.

Apoi s-a aşezat pe pat şi a aşteptat.

După o oră a auzit paşi pe coridor. A auzit cum se deschide încuietoarea. Un bărbat a intrat în cameră, ducând o tavă cu mâncare. Era tânăr. Probabil aflat jos pe scara ierarhică, ocupându-se cu bucătăria. Avea o armă la şold. Un pistol automat negru, mare, nou-nouț.

Anna s-a ridicat şi a spus:

— Pune tava pe pat. Cred că e o problemă cu masa.

Băiatul a pus tava pe saltea.

— Unde e prietenul meu? a întrebat Anna.

— Care prieten?

— Garda mea de corp.

— La parter, a spus băiatul.

Anna n-a spus nimic.

— Ce problemă e cu masa?

— Un picior nu stă.

— Care?

— Ăsta, a spus Anna şi a tras piciorul.

L-a rotit ca pe o bâtă de baseball şi i-a tras una în față tipului. Marginea i-a lovit în baza nasului şi a împins oasele în creier. Era mort înainte să atingă podeaua. Anna i-a luat arma de la şold, a păşit peste corpul lui şi a ieşit pe uşă.

Pe o parte a pistolului scria *Glock*. Nu avea niciun mecanism de siguranță. Anna şi-a fixat degetul pe trăgaci şi a păşit pe coridor. „La parter”, a spus băiatul. A găsit o scară şi a coborât pe ea.

În acel moment ei mă târâseră într-o cameră mare de la parter. O sală de conferință, probabil, odată. În ea erau treizeci şi nouă de oameni. Acolo era ridicată o scenă mică cu două scaune pe ea. Şeful stătea pe unul dintre ele. M-au pus pe mine pe celălalt. Apoi au început toți să discute în portugheză. Cum să mă omoare, presupun. Cum să-şi maximizeze distracția. Eram la jumătatea distanței spre o uşă deschisă din spatele camerei. Anna a păşit înăuntru, mişcând o armă mare dintr-o parte în alta în fața ei. Reacția a fost imediată. Treizeci şi opt de bărbați şi-au scos propriile arme şi le-au îndreptat spre ea.

Dar şeful n-a făcut-o. În loc de asta a țipat un avertisment. Nu vorbeam limba lor, dar ştiam ce spune. Spunea, *Nu trageți în ea! Avem nevoie de ea vie! E valoroasă pentru noi!* Cei treizeci şi opt de tipi au lăsat armele jos şi s-au uitat cum Anna trece printre ei. A ajuns la scenă. Şeful zâmbea.

— Ai şaptesprezece gloanțe în arma aia, a spus el. Suntem treizeci şi nouă aici. Nu poți să ne împuşti pe toți.

Anna a aprobat din cap.

— Ştiu, a spus ea.

Apoi a întors arma către ea şi a lipit-o de piept.

— Dar pot să mă împuşc pe mine.

După asta, a fost uşor. I-a făcut să-mi descuie cătuşele şi lanțurile. Am luat o armă de la cel mai apropiat tip şi am plecat din cameră. Şi am scăpat. Nu amenințând că-i împuşcăm pe urmăritori, ci cu Anna amenințând că se împuşcă singură. Cinci minute mai târziu eram într-un taxi. Treizeci de minute mai târziu eram acasă.

O zi mai târziu am renunțat să lucrez ca gardă de corp. Pentru că am luat-o ca pe un semn. Un tip care are nevoie să fie salvat de clientul lui n-are niciun viitor, decât ca fiind un fals.

SFÂRŞIT

David Amendola

Valea morții

David Amendola

Valea morții

versiunea în limba română

UNCRIS

— Ce i-a ucis pe englezii aceștia?

Oberleutnant Hartmann și-a pus mâinile în șolduri și a pus întrebarea în timp ce se uita cu ochii mijiți de strălucirea soarelui la cele patru schelete întinse lângă un camion greu încărcat.

— Ce vrei să spui? a întrebat *Oberleutnant* Dietrich, un tip rigid, mic de statură.

Hartaman a detaliat.

— Nu văd nici gloanțe, nici fragmente de obuze în oasele lor. Nici găuri de proiectile. Iar vehiculele lor nu au nici o avarie.

Arătă spre un camion, un Chevrolet canadian de 1,5 t pictat în culori de camuflaj – albastru-pal și galben-maroniu. Era ruginit și acoperit de praf. Adaptat pentru deșert, i se scosese parbrizul, portierele, capota și era dotat cu cauciucuri late. Era armat cu două mitraliere *Vickers*, una montată pe platforma din spate și cealaltă în față, sus în cabina deschisă.

Hartmann a aruncat o privire în interior.

— O grămadă de alimente și apă.

Inspectă și camionul propriu-zis.

— Rezervorul este pe jumătate plin.

Dietrich alungă muștele.

— Nu prea îmi pasă de ce au murit. Trebuie să continuăm înaintarea dacă vrem să ajungem la marginea platoului pietros până se lasă noaptea.

O strălucire metalică a atras atenția lui Hartmann. În praful din jur erau răspândite tuburi de cartușe din alamă. A inspectat armele morților – carabine *Lee-Enfield*, revolvere *Webley*, pistoale automate *Thompson*.

— Au tras cu armele, dar nu prea multe focuri. Au fost luați prin surprindere.

Dietrich și-a verificat ceasul.

Hartmann a ignorat nerăbdarea colegului său, scărpinându-se în bărbia țepoasă.

— Aceștia nu au fost soldați încorporați. Uite cum sunt îmbrăcați: *perdeluțe* arabe, șorturi, sandale. Și echipamentul – busolă solară, teodolit, *air almanac*[1]. Fac parte din *Long Range Desert Group*. Am auzit că uneori *adulmecă* pe aici.

— O unitate de recunoaștere de elită. Dar, de obicei operează în patrule de câteva vehicule, nu doar unul. Mă întreb ce caută aici.

Hartmann a cercetat camionul și a găsit coduri, carnete și alte documente. Fiind fluent în engleză le-a răsfoit pe loc.

— Deci? a întrebat Dietrich.

— Pare-se că la fel ca noi. O unitate de supraveghere.

A suflat praful de pe mapa cu hărți și i-a studiat conținutul.

— Asta e harta pe care și-au marcat cursul. Se pare că această trecere chiar străbate întreaga depresiune.

— Iar englezii o cunosc.

Hartmann se gândi câteva clipe.

— Cartierul lor General s-ar putea să nu știe. Radioul este stricat. Băieții aceștia sunt morți de mult timp, dar încă poartă ambele discuri de identificare. Când un englez este ucis, camarazii săi iau discul roșu. Se vede că nici ai lor nu știu ce li s-a întâmplat.

Dietrich a mormăit sceptic.

— Oricum, a continuat Hartmann după ce a închis mapa cu hărți, hai să luăm tot de putem folosi și mergem mai departe. Mapa aceasta arată un drum către platoul pietros și se pare că nu este minat și nici păzit.

— Atunci misiunea noastră este îndeplinită. Trebuie să anunțăm Cartierul General.

— Mai întâi trebuie să-l verificăm. După ce ne convingem că drumul poate fi folosit de *Panzer*ele noastre, raportăm prin radio.

— Cartierul General are nevoie de informații noi pentru a putea face planurile din timp.

— Nu putem risca. Inamicul ne-ar putea goniometra poziția. Trebuie să menținem tăcerea radio cât mai mult timp posibil.

Buzele subțiri ale lui Dietrich s-au strâns într-o încruntare suprimată, dar n-a spus nimic.

Aveau același grad, dar Hartmann era la comandă. Dietrich a fost atașat doar ca un fel de *consilier* datorită pregătirii sale de inginer de front, un aranjament de

care ambițiosul ofițer nu era deloc mulțumit. Un membru al partidului nazist – după cum și-a reamintit Hartmann cu acreală – cu niște rude sus-puse în *Reichsministerium für Volksaufklärung und Propaganda* sau *Propagandaministerium*.

Hartmann era îmbrăcat într-o uniformă tropicală adecvată climatului brutal – bluză cu mânecile suflecate, pantaloni, pălărie, culoarea oliv originală a țesăturii fiind demult decolorată în kaki. Bocancii erau din piele maro. Nu purta decorații sau alte însemne pe bluză, doar baretele de la umăr ce indicau gradul și Arma. Ochelari de protecție, eșarfă albă și binoclu atârnat la gât. O centură textilă susținea portul închis cu pistolul *Walther* P38, iar de umăr atârna legat cu o curelușă un bidon cu apă. Expunerea îndelungată la soare i-a bronzat puternic pielea și i-a decolorat părul blond făcându-l aproape alb.

În ciuda căldurii, Dietrich insista să poarte o tunică peste bluză. Hartmann suspecta că o făcea ca să-și poată arăta *Eisernes Kreuz* fixată la buzunarul din stânga pieptului. Hartmann avea și el această medalie, dar nu simțea nevoia să o expună.

Sub supravegherea sa, a fost luat de la morți și din camion tot ce era utilizabil. Aceasta era procedura standard de când proviziile și echipamentul erau neîndestulătoare cronic.

— *Herr Oberleutnant*, cred că a fost cineva aici înaintea noastră, a spus un soldat îndesat pe nume Steiner.

A arătat către diverse lucruri dezlegate de la locul lor și împrăștiate pe pământ. Unele au fost deschise și apoi aruncate aiurea.

Hartmann a dat din cap.

— Oricine a fost, nu pare să fi luat prea multe.

— Arabi?

— Probabil. Ei n-au ce să facă cu majoritatea chestiilor astea.

— Poate că ei i-au ucis pe *Tommies*[2].

— Nu cred. N-am auzit niciodată ca arabii să-i atace pe englezi sau pe noi. Se pare că au sosit mai târziu, i-au găsit pe morți, și au luat ce au vrut.

Din păcate, rațiile celor morți erau acum necomestibile, o dezamăgire pentru că LRDG primeau alimente mai bune decât soldatul obișnuit englez. S-au spulberat visele cu fulgi de ovăz, șuncă, biscuiți cu margarină și gem, care ar fi semănat cu nectarul zeilor după săptămânile în care au trăit cu pâine neagră veche, uscată și conserve de carne de vită.

Steiner a lăsat să-i scape un strigăt triumfător când a descoperit o adevărată comoară – un recipient ceramic, un ulcior plin cu rom, care făcea parte din dotarea

standard a unităților speciale britanice pentru a-i ajuta în nopțile reci din deșert. I-a scos dopul, a tras un gât zdravăn și a declarat fericit că este *băubil*.

Hartmann a izbucnit în râs, apoi a descoperit și el o altă foarte prețuită pradă de război: niște țigări. Erau din foarte criticata marcă '**V**' făcute în India, dar niște fumători înrăiți, lipsiți de nicotină, nu puteau fi pretențioși. A păstrat un pachet pentru sine, iar restul l-a împărțit celorlalți pentru a se bucura de luxul unui *fum* în timp ce descărcau camionul.

Apoi s-a întors la vehiculul său, o mică semișenilată 250/3 (*Sonderkraftfahrzeug* 250 sau *Sd.Kfz*. 250) cu aparatură de comunicații. S-a urcat precaut prin portiera din spate, atent să nu atingă caroseria exterioară. Era atât de fierbinte sub soarele arzător, încât realmente putea să prăjească un ou pe ea. Temperatura era de peste 40^0 C. O prelată textilă întinsă peste cadrul superior, încerca să asigure un fel de umbră.

Hartmann s-a ghemuit între o bancă și echipamentul radio. În față, în scaunul șoferului se afla Steiner care se uita prin vizorul deschis. În dreapta sa se afla operatorul radio, un *Obergefreiter* mai în vârstă, arătos, pe nume Lippert.

Hartmann s-a ridicat în picioare pentru a putea supraveghea drumul în timpul mersului.

Dietrich s-a întors la automobilul *Volkswagen* Type 82 *Kübelwagen,* o versiune tropicală cu cauciucuri late pentru nisip, condus de un soldat pe nume Fuchs.

Cu toții și-au pus ochelarii de protecție și și-au tras eșarfele peste gură și nas pentru a se apăra de praf. Apoi patrula s-a pus în mișcare, cu *Volkswagen*ul în frunte, 250/3 huruind și trăncănind din șenile pe urmele sale în timp ce fumul albăstriu de eșapament era eliminat prin laterale.

Ambele vehicule erau pictate în galben-maroniu, dar petice din originalul gri-închis apăruseră în jurul marcajelor. Fiecare era inscripționat cu Crucea Germană alb-cu-negru și simboluri tactice albe care indicau că aparțineau Batalionului 3 Recunoaștere din 21 Panzer Divizion. Purtau și emblema albă palmier cu zwastikă a *Afrika Korps*, contingentul german din *Deutsches Afrika Korps*. Cea mai mare parte a unităților armatei erau italiene, dar comanda operațională era deținută de un german - *Generalfeldmarschall* Erwin Rommel, Vulpea Deșertului.

Când Benito Mussolini a invadat în 1940 Egiptul controlat de britanici, din dorința de a-și extinde imperiul „de dincolo de mări" și a-și stabili o cale directă către coloniile africane, trupele britanice copleșite ca număr și aflate în stare confuză au fost trimise înapoi în Libia. Ca răspuns, Adolf Hitler a trimis trei divizioane pentru a-și ajuta aliatul aflat în dificultate.

Acum era la începutul verii din 1942. Ofensiva reluată de Rommel la sfârșitul lunii mai a forțat *British Eighth Army* să se retragă în Egipt, unde a făcut o pauză în mica oază de la El Alamein. Dacă Rommel străpungea liniile, cucerea Canalul Suez. Egiptenii supărați de ocupația britanică s-ar fi putut să-l întâmpine bucuroși. Iar dincolo de Suez se afla o pradă și mai prețioasă – bogatele câmpuri petrolifere din Orientul Mijlociu.

Dar El Alamein era o poziție defensivă excelentă. La nord se întindea Marea Mediterană. La sud Deșertul Sahara ce se continua direct cu Depresiunea Qattara, o zonă vastă cu nisipuri mișcătoare fără fund, mlaștini sărate și nisip prăfos, de dimensiunile Lacului Ontario. Era considerată de netrecut pentru tancuri.

Aici, distanța dintre coastă și depresiune se micșora la mai puțin de 70 km, o strâmtoare care permitea britanicilor să-și scurteze liniile și să-și fixeze bine flancurile. De asemenea se aflau la doar 100 km de baza lor de aprovizionare de la Alexandria – iar proviziile și întăririle curgeau din întreg Imperiul Britanic și din America.

Liniile de aprovizionare ale *Panzerarmee Afrika* se întindeau pe sute de kilometri înapoi până la porturile din Libia. Aviația inamică și submarinele luau un tribut teribil din convoaiele de aprovizionare din Italia, iar ce ajungea în Africa era *tocat* de bombardiere pe tot drumul dintre coastă și front. Unitățile lui Rommel erau prea extinse, epuizate și prea puțin puternice.

Cu toate acestea, Rommel știa că nu trebuie să se oprească. Trebuia să mențină ofensiva și să lovească înainte ca britanicii să se regrupeze. Dar Depresiunea Qattara a împiedicat Vulpea Deșertului să depășească flancul sudic al *Eighth Army*, strategia pe care anterior o pusese în practică cu un asemenea succes.

Tocmai atunci, un raport ciudat de la Informații a sosit la cartierul său general avansat. Rezuma o legendă spusă la focurile din taberele beduinilor, arabii nomazi care trăiau de milenii pe aceste meleaguri aspre și o știau infinit mai bine decât *infidelii* europeni care acum luptau acolo cu mașinăriile lor mari și zgomotoase. Dar chiar și acești oameni duri evitau Depresiunea Qattara, pe care o numeau Valea Morții.

Deci, era de presupus că beduinii cunosc o trecere secretă, o rută de caravane, demult uitată care părea că poate fi folosită de tancuri. Când a fost trasată pe hartă, a ieșit în spatele liniilor britanice. Dacă era ceva adevărat, o mișcare surprinzătoare ar fi totuși posibilă.

Șeful de stat major al lui Rommel era sceptic, dar perspectiva era atât de tentantă încât trebuia verificată. Recunoașterea aeriană a fotografiat un traseu vag

care părea promițător, dar o cercetare la sol era necesară pentru a determina condițiile concrete. De aceea, a fost trimisă o patrulă care să investigheze.

Hartmann și oamenii săi rulau de-a lungul unui drumeag îngust, foarte accidentat, care șerpuia prin întinderea goală, alb-maronie, a mlaștinii sărate. Suprafața plată, crăpată, a mlaștinii, ici acolo punctată de verdele unor mici tufe de iarbă sau tufișuri uscate, era înfricoșător de înșelătoare. Crusta ascundea zone perfide care puteau înghiți cu totul un vehicul întreg.

Foșnea un vânticel, dar nu putea îndepărta arșița. Doar spulbera praful care pătrundea peste tot – în motoare, mâncare, ochi, plămâni.

Soarele lovea ca un baros. Era atâta uscăciune, încât transpirația se evapora imediat, dar Hartmann își simțea ochii gata să fiarbă.

Și mai erau muștele, blestematele de muște, detestabile, nenumărate și neobosite. Nu erau doar o pacoste iritantă, dar mai răspândeau și boli la fel precum climatul tropical și condițiile de viață insalubre. Dizenteria, icterul și difteria au betegit la fel de mulți soldați ca și luptele.

Hartmann se afla în Africa de Nord de un an și tot nu se putea obișnui cu întinderea nesfârșită și stearpă a deșertului. Kilometru după kilometru de nimic. Un tărâm aspru parcă anume făcut pentru război. Fără peisaje delicate unde soldații să provoace distrugeri și să prade; câțiva civili aflați în calea luptelor sângeroase. Câmpul de luptă perfect.

Îl ura, deși era de acord că existau moduri mai rele în care puteai să mori. De la fratele său auzise zvonurile oribile, spuse pe șoptite, despre războiul din Rusia. Prizonieri înfometați până mureau sau erau împușcați, evrei masacrați. O nebunie incredibilă. Măcar, în Africa de Nord ambele părți respectau legile războiului.

Deocamdată, misiunea sa putea fi considerată un succes. Până aici, calea care traversa depresiunea se dovedea a fi destul de solidă încât să suporte și cel mai greu tanc german.

Deodată, patrula a încetinit. În față, ceva bloca traseul. Când au ajuns mai aproape, Hartmann a văzut două trupuri putrezite sub căldura soarelui.

Unul era al unui beduin îmbrăcat într-un *thawb* negru și un *keffiyeh* ce flutura în bătaia vântului. Alături de el erau o carabină și un pumnal. În jurul pieptului avea o bandulieră cu muniție. Dincolo de el era carcasa cămilei sale. Amândouă cadavrele erau acoperite de roiuri de muște negre, bâzâitoare; soldații s-au strâmbat și și-au acoperit nasurile când au simțit mirosul puternic și neplăcut.

Dietrich i-a ordonat lui Fuchs să se dea jos și să mute cadavrele. Fuchs, acoperindu-și bine gura și nasul, și-a pus mănușile și l-a tras pe beduin într-o parte,

dar cămila era prea grea pentru a putea fi mutată de un singur om. Un cablu de remorcaj a fost legat de carcasă și semișenilata a tras-o suficient de departe ca să aibă loc să treacă cu vehiculele pe lângă ea.

Hartmann s-a apropiat ca să vadă mai bine, înfruntând roiurile de muște și mirosul oribil. Carabina beduinului era o *Lee-Einfield* și era descărcată, cartușele trase fiind răspândite prin jur. Lama curbată a pumnalului era acoperită cu ceva ce semăna a fi sânge galben uscat. La centură avea și un pumnal de luptă *Sykes-Fairbairn*, o armă cu care erau dotate unitățile britanice de commando.

Ambele cadavre aveau numeroase răni penetrante ca niște înțepături mari, profunde.

— Cred că acesta este cel ce i-a prăduit pe englezi înaintea noastră, spuse Hartmann.

— Aste nu par a fi răni făcute de gloanțe sau șrapnele, adăugă și Fuchs.

— Nu, nu sunt. Par mai mult răni făcute prin înjunghiere… cu o lance.

— Poate a fost omorât de un alt arab.

— Un arab ar fi furat cămila, nu ar fi ucis-o, Ar fi furat și armele. Ciudat. Nu pot găsi o explicație pentru asta. Bine, continuăm înaintarea.

Curând au trecut pe lângă bălți cu apă sălcie, stătută, cu malurile tivite cu trestii, care semănau cu niște morminte. Lui Hartmann îi duhneau a moarte.

La la mijlocul dimineții s-a oprit ca să realimenteze cu gazolină din canistre și să curețe de praf filtrele de aer ale motoarelor. Așa au avut și șansa de a-și dezmorți picioarele și spatele înțepenite de hurducăturile provocate de traseul accidentat.

Au mâncat și o gustare, punându-și plase peste fețe în încercarea de a ține departe muștele în timp ce-și înghițeau mâncarea. Mestecau fără entuziasm carnea italiană cu gust rânced. Conservele erau înscripționate cu AM de la *Administrazione Militare*, dar soldații italieni au sugerat cu acreală că de fapt era vorba de *Asinus Mussolini* (măgarul Mussolini) sau *Arabo Morte* (moartea arabă). Soldații germani le numeau pur și simplu *Alter Man* (Bătrânul). Au făcut să alunece carnea pe gât cu niște apă caldă din bidoane, apoi le-au reumplut din alte canistre marcate cu cruci albe.

La ordinul strict al lui Hartmann, oamenii au avut grijă să adune toate resturile și să nu lase nici o conservă goală sau muc de țigară pe pământ. Gunoaiele puteau da inamicului indicii despre cine a fost aici.

Miezul zilei era unul dintre momentele programate pentru ca patrula să facă contact radio, așa că Lippert și-a pus căștile și a intrat pe frecvența alocată pentru a asculta orice mesaj de la cartierul general al lui Rommel. Nimic. A ascultat și

eventualul trafic radio inamic, dar eterul era tăcut. Lippert a oprit radioul și a coborât din mașină ca să vadă dacă ceilalți au nevoie de ajutor.

Steiner asigura canistrele goale în suporturile din spatele șenilatei. Făcu o pauză ca să bea din bidonul personal. Își șterse buzele cu mâneca, după care a arătat către vegetația din mlaștină.

— Nu-mi vine să cred că poate crește ceva în locul ăsta uitat de Dumnezeu.

Lippert s-a ghemuit ca să arunce o privire mai îndeaproape la frunzișul de lângă potecă… și s-a încruntat.

Hartmann a verificat de două ori direcția pe harta britanică cu busola sa, apoi a observat interesul lui Lippert.

— Ceva nu-i în regulă, Lippert?

Acesta s-a ridicat în picioare.

— Nimic, *Herr Oberleutnant*. Doar că plantele acestea nu sunt normale.

— În ce sens?

— Multe prezintă deformații cauzate de mutații.

Hartmann ridică o sprânceană.

— În viața civilă ești botanist?

— Profesor de biologie, *Herr Oberleutnant*.

— Aha, a chicotit Hartmann. Deci avem, un profesor printre noi.

Lippert privea spre baltă.

— Ceva mișcă în apă. Seamănă cu un șarpe mare și alb, sau așa ceva. Sunt mai mulți.

Chiar în momentul în care vorbea unul dintre șerpi a ieșit deasupra apei. Nu semăna deloc cu o reptilă; mai degrabă era un vierme sau o larvă. Corpul segmentat tremura și deodată a plesnit, deschizându-se larg. Capul unei insecte a ieșit afară.

— Ce dracu e asta? a întrebat Dietrich, dându-se înapoi.

Priveau îngroziți, dar și fascinați, cum o insectă uriașă se extrăgea singură din cuticula pupei și, încet, începu să se târască pe malul noroios, pe șase picioare subțiri și foarte lungi.

— Uite cât e de mare! a spus Steiner.

Corpul era lung de o jumătate de metru, la fel de mare ca al unei păsări răpitoare mari, cu un exoschelet maroniu acoperit cu peri scurți, rigizi. Aripile atașate la torace, largi, opace, străbătute de vine, aveau o anvergură de aproape 2 m, iar picioarele erau chiar și mai lungi. Un cap comparativ mai mic cu antene; dar trăsătura sa dominantă era o pereche de ochi mari compuși.

Hartman și-a deschis tocul pistolului.

— Țineți armele la îndemână.

— Metamorfoză, a recunoscut Lippert fenomenul, dând din cap uimit. Dar e imposibilă în atmosfera noastră.

— Ce vrei să spui? l-a întrebat Hartmann.

— Insectele nu respiră ca noi, iar metoda lor de respirație le limitează dimensiunile. Insectele gigantice au existat acum trei sute de milioane de ani în urmă – de exemplu, libelule de mărimea păsărilor și centipede mai lungi de 2 m – dar asta s-a datorat nivelului de oxigen care pe atunci era mult mai mare decât în prezent. O insectă de asemenea mărime pur și simplu nu poate supraviețui astăzi.

Steiner a luat două pistoale mitralieră MP40 din suporturile din semișenilată și le-a încărcat. Unul l-a păstrat pentru sine, iar pe celălalt l-a dat lui Lippert.

Acesta s-a frecat la ceafă.

— Trebuie să aibă o adaptare care-i permite alt mod de respirație. Și pentru că nu există prădători natural pe aici, gigantismul ar fi posibil.

— Cum se poate întâmpla așa ceva.

— Majoritatea mutațiilor apar întâmplător și pe cale naturală, dar pot fi și provocate de mediul de viață. În acest caz ar putea fi vorba de vreo contaminare minerală care a afectat apa. Radiația solară poate și ea să provoace mutații.

— Ce fel de gânganie ea asta? a întrebat Steiner, ținând strâns în mâini MP40-ul.

— Un țânțar.

Lippert a arătat spre trompă, un tub lung, monstruos, care ieșea din capul insectei precum un ac imens.

— Uitați-vă la mandibule. Așa ceva provoacă o împunsătură teribilă.

Dietrich a oftat și și-a încrucișat brațele.

— *Meine Herren*, nu ne aflăm aici pentru o lecție în mijlocul naturii.

— De fapt, *Herr Oberleutnant*, cred că asta explică ceva, a punctat Lippert.

— Ce anume?

— S-ar putea ca acestea să-i fi ucis pe Tommie și pe arab. Vă amintiți rănile punctiforme de pe arab și cămilă? Un țânțar femelă poate suge sânge de la gazdă de patru ori mai mult decât propria sa greutate, deci un asemenea monstru poate provoca pierderi semnificative de sânge. Pot transmite și boli fatale, dar în acest caz chiar și numai pierderea de sânge este suficientă ca să ucidă. Dar nu trăiesc decât vreo lună, deci cei care i-au ucis pe Tommie sunt morți demult.

Tot mai multe pupae se ridicau la suprafața apei și plesneau ca niște ouă hidoase, din care ieșeau țânțari.

— Pot zbura? a întrebat Steiner.

— Trebuie să aștepte până ce exoscheletul se întărește și aripile se usucă.

— Atunci, mai bine le ucidem acum.

— Zgomotul va alerta pe oricine aflat în zonă, i-a prevenit Dietrich.

— Va trebui să riscăm. Steiner!

— *Ja, Herr Leutnant*?

— Folosește mitraliera.

Steiner a pus MP40 la loc în suport, apoi a întors semișenilata cu 90^0 ca să fie cu fața spre baltă. A luat loc în spatele mitralierei MG34 montată pe un suport rotativ în spatele unui scut blindat, și a ochit cu ochi fermi. Focul automat în rafale scurte, dar de o precizie nemiloasă, a spart liniștea și a stârnit ecouri peste deșert. Gloanțele de calibrul 7,92 mm spulberau insectele împrăștiindu-le sângele galben-verzui. Tuburile goale de cartușe zornăiau pe podeaua mașini, printre picioarele lui.

După ce toate insectele adulte au fost distruse, a făcut o pauză pentru a încărca o altă bandă cu muniție, după care s-a concentrat asupra pupaelor ce pluteau pe apă, *măturându*-le cu gloanțe. Au urmat grămezile de ouă translucide. Fumul acru de cordită acoperea putoarea mlaștinii. Într-un târziu, Steiner a încetat focul, și a deschis mecanismul mitralierei pentru a-i schimba țeava supraîncălzită.

Hartmann a supravegheat carnagiul plutitor.

— I-ai terminat pe toți. Plecăm.

Patrula s-a pus în mișcare. Hartamann continua să cerceteze terenul și, în depărtare, a văzut ceva tremurând în aerul fierbinte. Întâi a crezut că este un miraj. Dar era ceva real, ce zăcea într-o altă baltă aflată cam la 200 m de potecă și a ordonat oprire pentru cercetare.

Era epava unui avion, o grămadă de resturi metalice răsucite, lemn rupt, și țesătură sfâșiată pe jumătate scufundată în apă. Forma era neobișnuită – un biplan cu două motoare în configurație cu tracțiune anterioară/posterioară postate deasupra fuselajului, între aripi. Coada, cu patru stabilizatoare, era pictată în dungi decolorate roșu, alb, verde.

Fuselajul era spart și deschis asemenea unui ou iar aripa inferioară era ruptă într-o parte. Bombe ruginite, cu aspect ciudat, atârnau de suporți exteriori. Prin binoclu, Hartmann a văzut rămășițele celor doi piloți, încă aflați în scaunele din cockpitul deschis, aparent morți la impact. Un lichid uleios, gălbui, plutea pe apă în jurul avionului prăbușit.

A lăsat jos binoclul și a cercetat harta britanică. LRDG marcase epava ca un reper fără să noteze nici un detaliu despre ea.

Dietrich a coborât din mașina sa și s-a apropiat de semișenilată.

— De ce ne-am oprit?

Hartman a arătat către epavă, iar Dietrich a ridicat din umeri.

— Un avion vechi. Ce contează?

— Nu poți ști de unde vine o informație valoroasă. Pare a fi un Caproni Ca73, un avion civil convertit de italieni în bombardier ușor și transport. A fost scos din serviciu înainte de război.

— Are bombe la bord, deci se afla în misiune de luptă.

— S-ar putea să fi participat la campania de *pacificare* din Libia, acum zece ani. Egiptenii le asigurau clandestin provizii rebelilor, de aceea italienii au construit un uriaș gard de sârmă ghimpată de-a lungul frontierei. Dar n-am auzit să fi trecut frontiera ca să-i atace pe contrabandiști, în mod sigur nu atât de adânc în interiorul Egiptului.

— Ce-i lichidul acela galben din apă?

— Se scurge din bombele acelea vechi.

Hartman a lăsat iar jos binoclul și a adulmecat suspicios aerul. Se simțea un ușor iz ca de usturoi.

— IPERITĂ! Puneți măștile de gaze! Italienii bombardau satele cu așa ceva.

Soldații s-au grăbit să-și deschidă cutiile-container.

— Dacă bombele au început să aibă scurgeri în timpul zborului, piloții au fost expuși, spuse Dietrich. Asta ar explica cum au ajuns aici. Se aflau într-o misiune de bombardament în Libia, iar gazul i-a orbit și dezorientat, apoi au ieșit de pe cursul de zbor, peste frontieră.

Trestiile era galbene și arătau ciudat, pipernicite și răsucite în forme grotești.

— Plantele de aici sunt mai deformate decât oriunde în altă parte, a subliniat Lippert. Aceasta trebuie să fie sursa contaminării. Când iperita s-a amestecat în apă, s-a dizolvat treptat în alte chimicale, iar apa din mlaștină este plină de atâtea alte minerale, încât doar Dumnezeu poate ști ce fel de supă toxică este acum în aceste bălți.

— Cum poate supraviețui ceva în acest nămol? a întrebat Steiner.

— Habar nu am, dar în loc să ucidă țânțarii, le-a provocat mutații.

— Să plecăm de aici, a ordonat Hartmann. Nu ne aflăm în siguranță.

Au demarat. În depărtare, dominând *nenorocirea*, se vedea versantul nordic, calcaros, al Depresiunii Qattara. Se aflau în spatele liniilor britanice, în teritoriul inamic. Odată străbătută și cercetată și ruta de ieșire de pe panta versantului, Hartmann va rupe tăcerea radio pentru a raporta la cartierul general al lui Rommel.

Vântul s-a întărit. Un zid compact de praf s-a ridicat în față către cerul albastru. Curând a fost peste ei și s-au trezit învăluiți de o furtună urlătoare de nisip. Vizibilitatea a scăzut la zero în norii de praf galben-portocalii. Patrula a încetinit, iar Fuchs a derapat de pe potecă într-o baltă sărată. Când a încercat să să dea în

marchearrière, roțile din spate s-au rotit neajutorate, săpând în noroiul adânc și lipicioas. Apoi, motorul s-a calat.

Semișenilata s-a oprit. Hartmann a coborât și a început să dea ordine rapide, trebuind să ridice vocea ca să se facă auzit pe deasupra vântului. Volkswagenul era dotat cu fascine și era destl de ușor ca să fie manevrat și cu mâinile goale, dar era mai rapid și mai ușor să fie remorcat cu un cablu. Sub îndrumarea lui Hartmann, Steiner a dat încet înapoi semișenilata, apoi a scos mașina din baltă.

— Condu mai atent, idiotule! s-a răstit Dietrich, cu ochii plini de furie.

— *Jawohl, Herr Leutnant*!

— *Meine Herren*, mai bine ne oprim până trece furtuna, spuse Hartmann.

Patrula s-a îngrămădit în vehiculke, așteptând. Soarele chinuitor nu se mai vedea, dar se simțea la fel de fierbinte. Au mâncat din nou, apoi și-au atârnat gamelele afară pentru ca nisipul spulberat de vânt să le curețe. În timp ce lega colțul prelatei ce fâlfâia în vânt, Hartmann era îngrijorat și nerăbdător. Furtunile de nisip puteau dura zile întregi.

Dar aceasta s-a oprit după doar câteva ceasuri. Vântul a încetat şi cerul s-a limpezit, dezvăluind înserarea.

Cînd au încercat să pornească motoarele, Volkswagenul s-a opus cu înverșunare.

— Acum ce mai e? a întrebat Dietrich, oftând exasperat.

— Nu știu, *Herr Leutnant*.

Fuchs a coborât și a ridicat capota din spate pentru a verifica motorul cu patru cilindri, răcit cu aer. Veni înapoi ca să-și ia trusa cu scule din spatele scaunului.

— Se pare că s-a înfundat carburatorul.

— Păi, grăbește-te și repară-l.

Soarele, un cărbune incandescent care se holba în jos, la ei, precum ochiul unui zeu furios, a început să apună, îndurător, poleind cerul lipsit de nori cu o nefirească strălucire portocalie-sângerie prevestitoare de rău.

În curând temperatura va scădea iar deșertul arzător va deveni rece de le vor îngheța oasele.

Fuchs și-a șters vaselina de pe mâini cu o cârpă, a închis capota, și s-a urcat iar în Volkswagen. De data aceasta motorul s-a trezit la viață.

— Gata de drum, *Herr Leutnant*.

În aer s-a auzit un sunet slab. Steiner a arătat în sus:

— Avioane!

Mici puncte negre zburau către ei la joasă înălțime dinspre nord-est.

— Dacă sunt Tommie, noi suntem ca niște ținte fixe, a spus Fuchs.

Nu exista nici un adăpost natural, nici timp pentru a încerca să-și ascundă vehiculele sub plase de camuflaj, iar dacă ar fi continuat să înainteze, praful ridicat de roți iar fi făcut să fie ușor de depistat. Erau expuși total.

Hartmann privi prin binoclu. Un fior rece i-a trecut pe șira spinării.

— Acelea nu sunt avioane. Sunt un roi de țânțari uriași.

— Nu se poate! a sărit Steiner. I-am omorât pe toți!

— Probabil că toată suprafața de apă este contaminată. Deci se înmulțesc și în alte bălți, a precizat Lippert.

Patrula s-a grăbit să-și ia armele pe când roiul se lansa asupra lor ca niște *Stukas* grotești, zumzetul lor puternic umplând întreg văzduhul.

Steiner a sărit în semișenilată și a rotit mitraliera spre roi. Când a deschis focul trasoarele verzi au străbătut cerul întunecat. Insectele s-au lansat în picaj și toți membrii patrulei trăgeau asupra lor încercând să le doboare.

Lippert, aflat în semișenilată, în spatele lui Steiner, a deschis focul cu MP40. Fuchs și Dietrich s-au ghemuit în spatele Volkswagenului și s-au alăturat tirului cu un Mp40 și un Thompson de captură. Hartmann a înșfăcat o carabină Lee-Enfield, tot de captură. Cacofonia era asurzitoare – rafalele cu un ritm mai scăzut al pistoalelor automate, cele rapide, urlătoare, ale mitralierei MG34, și plesniturile seci, precise, ale împușcăturilor solitare ale carabinei.

Glonțele zdrențuiau aripi, ciuruiau exoschelete, rupeau antene și picioare. Bucăți de țânțari cădeau din cer ca o ploaie hidoasă. Montantul mitralierei avea o cursă limitată spre travers, deci Steiner nu putea să o rotească destul ca să ocheaască țintele din partea sa sau din spate. Lippert îi acoperea spatele, dar Mp40 i s-a blocat. În timp ce se lupta să-l repună în funcțiune, un țânțar a aterizat în spinarea lui Steiner.

Înainte de a putea să-l *muște*, Steinet l-a apucat de un picior și, blestemând, l-a trântit de podea. Apoi i-a zdrobit capul cu bocancul greu din piele, împrăștiindu-i sângele gălbui. Dar o a doua insectă i-a luat imediat locul. S-a prins bine cu pucioarele de umerii largi ai lui Steiner, apoi i-a înfipt trompa în spate, mandibulele ascuțite tăindu-i bluza imbibată de sare și adânc în carne. De pe buze i-a scăpat un geamăt agonizant.

Lippert a lăsat să-i scape arma blocată și a început să lovească insecta cu o cască de oșel. Apoi un țânțar a sărit în spatele lui Lippert și l-a înțepat. A dat din mâini disperat, încercând să dea jos monstrul care-i sugea sângele.

Amândoi oamenii țipau și se zvârcoleau pe jos.

Cu o lovitură de *Thompson* – acum cu magazia de cartușe golită - Dietrich a îndepărtat un țânțar, dar alți doi l-au atacat în zbor dinspre ambele părți. Fuchs și-a

golit magazia într-unul, dar alți doi s-au năpustit asupra sa când s-a oprit ca să reîncarce. Alții l-a atacat pe Dietrich care și-a scos pistolul.

Oamenii se luptau frenetic ca să-i doboare, dar s-au panicat și au fugit țipând drept într-o baltă sărată. Imediat s-au scufundat în noroi până aproape de genunchi. Amândoi au fost copleșiți.

Carabina lui Hartmann s-a golit de cartușe. S-a târât sub Volkswagen și, temporar, a fost ignorat – sau ratat – de țânțari. Aceștia erau ocupați să-i secătuiască pe camarazii muribunzi, țipetele și gemetele acestora slăbind pe măsură ce abdomenele segmentate ale insectelor se îmbuibau și se înroșeau cu sângele uman.

Abia și-a înfrânat nevoia imperioasă de a vomita la vederea ospățului macabru. Dar acum era șansa sa. Motorul mașinii funcționa încă.

S-a rostogolit de sub ea și s-a aruncat înăuntru. Antenele s-au mișcat întrebătoare; ochii bulbucați s-a ridicat de la festinul macabru. Transmisia a scrâșnit când a ambreiat, a băgat în viteză și a demarat în forță.

Patru țânțari au zburat după el.

Volkswagenul putea atinge viteza de 80 km/h pe o șosea pavată, dar cu mult mai puțin pe o potecă accidentată ca aceasta. Iar dacă ar fi condus prea nesăbuit sau dacă ar fi deviat de pe acest drum s-ar fi împotmolit imediat în noroi. Privi în oglinda retrovizoare, străduindu-se să vadă prin trena galbenă de praf învârtejit din urma sa… și a înjurat.

Se apropiau.

Cu o mână pe volan, cu cealaltă și-a scos *Walther*ul. A tras siguranța și l-a frecat în lungul coapsei pentru a trage închizătorul spre înapoi (introducând astfel cartuș pe țeavă). Apoi s-a întors către scaunul pasagerului din spate.

Insectele erau asupra lui.

Hatymann a băgat într-o treaptă superioară de viteză și a călcat acceleratorul, motorul vuind ca protest. Strânse tare din dinți; așa nu putea scăpa de ei.

Geamurile din celuloid fuseseră detașate pentru o ventilație sporită, deci mașina mai avea doar parbrizul și capota-prelată *decapotabilă*. N-avea nici o posibilitate să se închidă ermetic în interior. Două trompe au străpuns prelata de deasupra, încercând să-l străpungă, una lovind chiar în spătarul scaunului său.

Un țânțar și-a băgat capul pe geamul deschis din partea pasagerului din dreapta. Hartmann a ridicat pistolul și a tras patru focuri succesive într-unul dintre ochiuri. Insecta a căzut aiurea.

Alta a încercat să aterizeze pe cauciucul de rezervă montat pe capota anterioară, dar a ratat pentru că mașina a săltat pe hârtoapele drumului. A căzut sub

roțile vehiculului și Hartmann a auzit un trosnet îmbucurător, apoi un altul, când roțile din spate au trecut și ele peste *obstacol*.

Baza pantei ce definea marginea depresiunii era drept înainte. Mlaștinile și bălțile sărate cedau locul pantei pietroase și dunelor de nisip. Drumul începea să zigzagheze în susul terenului accidentat care se ridica la aproape 300 m înălțime.

Un țânțar a zburat prin partea șoferului, și Hartmann l-a împușcat cu cele 4 gloanțe rămase. A mai rămas doar unul. Neîndemânatic, cu doar o singură mână a încercat să reîncarce, mai întâi ejectând magazia goală. Apoi puse Waltherul pe scaun pentru a putea scoate din toc singurul său încărcător de rezervă. În timpul acestor mișcări a pierdut puțin direcția și mașina și-a pierdut tracțiunea în nisip. Volkswagenul a întrat în *tête-à-queue*, a ieșit de pe drum și a derapat către baza pantei. S-a izbit de un ciot gri de lemn pietrificat, relicvă folsilizată de pe vremea pădurilor luxuriante ce creșteau aici cu mii de ani în urmă. Hartman a fost trântit peste scaunul pasagerului și izbit cu capul de portieră.

Sângele a început să-i picure dintr-o tăietură de deasupra sprâncenii. Pistolul era pierdut, probabil pe sub scaune. Ultimul țânțar a aterizat pe spatele mașinii. Hartmann a băgat iute în *marche-arrière*, și a zdrobit insecta de zidul de piatră. Cu un suspin de ușurare a reintrodus maneta în treapta întâi, dar după ce a înaintat doar câțiva metri, motorul a calat. Încercările repetate de pornire au eșuat. Hartmann a sărit afară, a ridicat capota îndoită și împroșcată cu sânge și a aprins o lumină în compartimentul motor. Nu a putut vedea imediat ce este în neregulă, așa că a zis ceva de cele sfinte. Nu era mecanic ca Fuchs.

Hartmann a descoperit intrarea ovală, neagră, a unei grote deasupra unu trunchi mort de acacia. Dacă putea fi blocată ar fi fost un adăpost potrivit pentru la noapte, dacă era necesar. A mai văzut și niște oase albite de gazelă împrăștiate pe nisip, cele mai multe fiind rupte. Asta era ciudat.

Un zgomot de încăierare și târâre se auzi din peșteră și a văzut o mișcare în umbre. Inima lui Hartmann a început să bată cu putere. Acolo era ceva – ceva mare.

Poate că la acest capăt al depresiunii nu erau soldați sau câmpuri de mine, dar asta nu însemna că nu exista o pază.

Un imens scorpion gălbui-maroniu a ieșit, o monstruozitate la fel de lungă ca un crocodil de Nil, cu opt picioare articulate, acoperite cu peri și o pereche de clești uriași ca de crab. O coadă lungă, segmentată, armată cu un *ac* arcuit amenințător peste spate. Doisprezece ochi bulbucați îl fixau pe Hartmann.

Scorpionul a sprintat către el, cu cleștii desfăcuți. Desigur, veninul său era letal, dar nu era nevoie să-l înțepe. Cleștii păreau suficienți de puternici pentru a-l face bucăți.

Hartmann s-a aplecat din nou în interiorul mașinii căutând disperat sub scaune, până ce a găsit pistolul. A băgat magazia cu cartușe, a ochit și a tras. Spre oroarea sa, glonțul a ricoșat de carapacea tare, lucioasă. A tras iar și iar, dar gloanțele nu au penetrat.

Mintea lui Hartmann lucra cu repeziciune. Dacă rezista la gloanțe, cum îl putea ucide?

Puse pistolul în toc, și a intrat din nou în mașină de unde a luat o grenadă cu mâner. Cu siguranță, carapacea scorpionului era rezistentă și la explozie, dar o altă idee i-a trecut prin minte, una disperată.

A deșurubat capacul mânerului de lemn gol pe dinăuntru, lâsând cordelina să atârne. Ținând apăsată bila de la capătul corzii, s-a întors cu fața către scorpion, privind și așteptând. Avea doar o singură șansă înainte de a fi sfâșiat în bucăți.

Scorpionul s-a repezit spre înainte. Hartmann s-a dat iute înapoi, dar s-a împiedicat de un ciot de lemn pietrificat și a căzut în nisipul fierbinte. Cleștii s-au îndreptat către el, mandibulele s-au deschis. Trase de bilă pentru a amorsa focosul de cinci secunde și a aruncat grenada în fălcile arahnidului.

A detonat cu un *boom* înfundat.

Atacul scorpionului a șovăit. S-a oprit, a făcut câțiva pași înapoi, apoi s-a prăbușit. Picioarele și coada au zvâcnit timp de câteva minute până ce a rămas nemișcat, cu sângele albăstrui prelingându-se din gură.

Hartmann s-a ridicat în picioare, scuturându-se de nisip și s-a apropiat cu prudență de creatură. Era moartă.

Nu avea cunoștințe de biologie, dar știa că scorpionii nu trăiesc și nici nu se înmulțesc în apă. Nu aveau nevoie nici să o bea. Toate fluidele de care aveau nevoie le obțineau din prada lor. Deci, cum a apărut mutantul acesta? Poate că a mâncat hoitul vreunui țânțar contaminat.

Și cum au trecut britanicii de acest monstru? Nu era menționat pe harta lor; probabil că s-a stabilit aici după trecerea lor. Efectele oribile ale contaminării se răzpândeau în cadrul populațiilor de insecte.

Apoi a auzit iar zbârnâitul familiar și amenințător. Puncte negre se mișcau pe cerul devenit rozaliu în lumina înserării. S-a prăbușit. Nu s-a terminat.

Hartmann a luat sacul portîncărcătoare din suportul dintre scaune. Conținea magazii pentru pistolul automat al lui Fuchs, care folosea aceeași muniție de 9 mm *Parabellum* ca și *Walther*ul. A mai găsit și unul dintre revolverele *Webley* pe care le luaseră de la soldații britanici morți. Rotind cilindrul s-a convins că cele șase camere erau încărcate, apoi și l-a pus la brâu. Din păcate nu mai avea muniție de rezervă nici pentru el, nici pentru carabina *Lee-Enfield* descărcată.

Dar avea baioneta carabinei – o armă periculoasă cu lama canelată, din oțel, lungă de peste 40 cm. Deși era aproape inutilă în lupta modernă, armatele se încăpățânau să-și doteze soldații cu acest anacronism. A scos-o din teacă, a atașat-o la țeavă, apoi a pus carabina la umăr.

Țânțarii se roteau în depărtare și coborau, atrași probabil de cadavrele camarazilor săi.

Asta îi dădea ceva timp lui Hartmann. A înșfăcat o manta și două pături ce zăceau pe locurile din spate. A dus totul în grotă. Din copacul uscat a rupt multe ramuri răsucite, pe care le-a adunat în grămadă semi-circulară la gura peșterii și a pus textilele peste lemnul uscat. Și a fugit înapoi la mașină.

Mai erau încă două canistre pline, una pusă sub tabloul de bord, cealaltă pe una dintre aripile din spate. Fiecare conținea 20 l de gazolină. Le-a luat pe amândouă și a vărsat conținutul peste pături și lemn îmbibându-le bine.

Apoi Hartmann a intrat în grotă și și-a aprins ceea ce urma să fie, probabil, ultima sa țigară.

Durerea provocată de măcelărirea camarazilor săi îl rodea pe dinăuntru; apăsat de greutatea vinei; era necăjit de sentimentul că, într-un fel, a eșuat în rolul de lider al lor. Dar, deocamdată trebuia să-și reprime aceste emoții dure. Trebuia să-și păstreze mintea limpede și ascuțită.

S-a lăsat noaptea. Luna plină răsărise deja, împrăștiind o lumină stranie peste peisajul întunecat și dezolant. A extras câteva cartușe din magazia MP40 ca să-și încarce magaziile pistolului. Carabina cu baionetă a sprijinit-o de peretele grotei.

Roiul își luase din nou zborul. Se îndrepta direct către el, îl căutau, senzorii lor sensibili detectând prada proaspătă, sângele proaspăt.

Hartmann avea gâtul uscat; a înghițit și ultimii stropi de apă din bidon. Trase adânc în plămâni un ultim fum, apoi l-a dat afară cu un șuierat lung. Era gata. Să vină bastarzii!

A ieșit afară cu *Walther*ul în mână. În timp ce dușmanii săi nonumani se apropiau în zbor, a aruncat chiștocul de țigară peste manta. Flăcări portocalii, luminoase s-au înălțat brusc, făcându-l să tresară când căldura lor l-a izbit în față. Un fum negru, uleios, a început să se ridice.

Hartman se îndoia că manevra aceasta va îndepărta țânțarii, dar toate creaturile se temeau de foc, sau măcar le făcea ceva mai precaute. Întârzia inevitabilul.

Insectele se roteau dincolo de foc, bâzâind furioase. Ochind cu grijă, a doborât trei, a reîncărcat, și a mai doborât două. Una a căzut în foc, iar Hartmann a început să tușească datorită fumului urât mirositor scos de insecta ce ardea cu trosnituri.

*Walther*ul era descărcat, a luat *Webley*ul. Revolverul recula la fiecare glonț de .38 trimis în capete sau abdomene, dar pe măsură ce flăcările se făceau mai mici, țânțarii deveneau mai îndrăzneți. Se năpusteau ca săgeata folosindu-și trompele ca pe niște lănci. Hartman a aruncat revolverul, a înhățat carabina *Lee-Enfield*, și a intrat mai adânc în grotă – nu-i putea lăsa să-l înconjoare.

Folosind baioneta de la armă ca pe o țepușă fanda către creaturile ce pluteau la intrare. Pe una a lovit-o în ochi și aceasta s-a retras; alta cu toracele străpuns, s-a brăbușit la pământ, zbătându-se în spasmele morții. Pe a treia a izbit-o de peretele grotei și a zdrobit-o cu patul armei.

Restul s-au retras și așteptau răbdători șansa de a ataca, uitându-se la el cu ochii negri, lipsiți de îndurare. Era doar o chestiune de timp. Hartmann nu-i va putea respinge la nesfârșit. În cele din urmă va obosi, iar ei vor ataca. Și-l vor termina.

Deodată, bâzâitul a fost acoperit de rafalele tunătoare ale focului unor arme grele. S-a dezlănțuit un uragan de gloanțe care au spulberat țânțarii în nori de sânge galben. Focurile au continuat până ce fiecare insectă a fost distrusă. Apoi s-a lăsat liniștea. Cu urechile încă zbârnâind, Hartmann a privit atent prin fumul ce se ridica flăcările aproape stinse.

Pe drum se aflau trei camioane puternic armate, ce se vedeau clar în lumina lunii. Soldații bărboși erau albi, dar echipați ca arabii. Când l-au zărit pe Hartmann la lumina focului anemic, țeava unui tun anti-aerian *Breda* de 20 mm s-a rotit, ațintindu-se asupra sa.

Euforia sălbatică de a fi încă viu, adrenalina datorată luptei, au fost înlocuite de realitate rece, sobră. Hartmann a supraviețuit, dar pentru el războiul era terminat. A aruncat cu amărăciune carabina, și-a ridicat mâinile deasupra capului, și s-a predat.

Unul dintre membrii patrulei LRDG s-a apropiat de el și l-a percheziționat sumar și fără blândețe. A luat carnetul lui Hartmann și l-a înmânat unui căpitan.

Dar acesta nici nu s-a uitat la el.

— Hai să plecăm dracului de aici înainte ca să vină și mai multe *chestii* de astea.

Hartmann n-a așteptat să i se ordone de două ori și s-a urcat într-unul dintre camioane.

Auzea bâzâitul din depărtare.

SFÂRȘIT

BERNARD CORNWELL

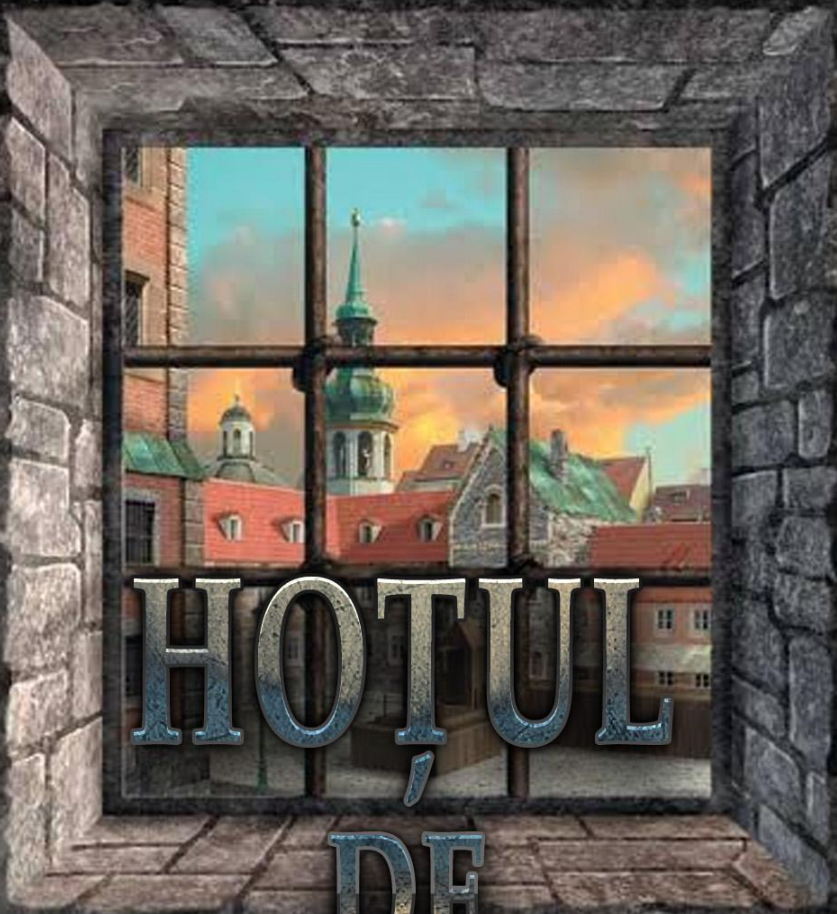

HOȚUL DE SPÂNZURĂTOARE

BERNARD CORNWELL

Hoţul de spânzurătoare

Gallows Thief
2001

EPISODUL II

4

Ploaia stătuse, iar strada St James lucea. Două trăsuri scumpe depăşiră cu zgomot o femeie îmbrăcată elegant, care mergea săltat pe trotuar, cu o umbrelă strânsă în mână. Femeia nu lua în seamă obscenităţile care i se aruncau de la ferestrele cluburilor pentru domni. Nu era o doamnă, presupuse Sandman, căci nici o femeie respectabilă nu ar fi pornit pe jos pe St James.

Clubul Serafimilor nu avea firmă, dar un măturător în trecere îi arătă o casă cu ferestre oblonite, de pe latura estică a pieţei. Sandman traversă piaţa, îndreptându-se spre uşa vopsită în albastru lucios şi fără plăcuţă de alamă. În marchiza îngustă atârna un lanţ aurit care, când trăgeai de el, declanşa un clopot undeva, în străfundurile clădirii. Sandman observă că în lemnul acoperit cu vopsea albastră fusese instalat un vizor. Se gândi că cineva îl priveşte şi întoarse privirea, până când auzi un zăvor trăgându-se. Apoi se deschise o încuietoare, iar uşa fu cu greu deschisă de un servitor îmbrăcat într-o livrea negru cu galben, ca o viespe.

— Aici e Clubul Serafimilor?

Servitorul şovăi. Era un bărbat înalt, cu chipul ars de soare, însemnat de violenţe şi înăsprit de experienţă. Un bărbat brutal, dar chipeş, medita Sandman.

— Aici e o clădire privată, domnule, spuse servitorul ferm.

— Care aparţine, cred, Clubului Serafimilor, cu care am treburi oficiale, zise Sandman abrupt.

Flutură scrisoarea ministrului şi, fără să mai aştepte răspuns, trecu pe lângă servitor şi intră în hol. Podeaua era o tablă de şah, din careuri lucitoare de marmură albă şi neagră, şi tot cu marmură era înconjurat căminul, deasupra căruia stătea o placă încadrată de o jerbă aurită cu heruvimi, buchete de flori şi frunze de acant.

— Treburile oficiale nu au ce căuta aici, domnule, spuse servitorul cel înalt.

Ţinea uşa de la intrare deschisă cu înţeles, ca pe o invitaţie adresată lui Sandman să plece.

Sandman observă că frumuseţea chipului îi era stricată de mici cicatrice negre, pe obrazul drept. Cei mai mulţi nici nu le-ar fi observat, căci nu erau mai mult decât nişte puncte întunecate pe sub piele, dar Sandman era obişnuit să caute urmele de praf de puşcă.

— Ce regiment? îl întrebă el.

Chipul servitorului se contorsiona într-o jumătate de surâs.

— Întâi de Gardă Pedestraşi, domnule.

— Am luptat lângă voi la Waterloo, spuse Sandman.

Băgă scrisoarea în buzunar, apoi îşi scoase paltonul ud pe care, împreună cu pălăria, îl azvârli pe un scaun aurit.

— Îmi cer scuze, dar guvernul e ca dragonii francezi. Dacă nu-i baţi zdravăn prima dată, vin cu forţe îndoite a doua oară.

Servitorul cel înalt era sfâşiat între datoria faţă de club şi camaraderia faţă de alt soldat, dar loialitatea datorată Serafimilor învinse.

— Regret, domnule, insistă el, dar nu vi se va spune decât să cereţi o audienţă.

— Atunci o să aştept să mi se spună, zise Sandman. Numele meu e Sandman şi mă aflu aici prin împuternicirea lordului Sidmouth.

— Domnule, aşteptatul nu este permis. E timpul să plecaţi.

— Nu-i nimic, sergent Berrigan, îl întrerupse un glas calm din spatele lui Sandman, domnul Sandman va fi tolerat.

— Căpitan Sandman, spuse acesta, întorcându-se.

Avea dinainte un filfizon, un tânăr înalt şi extraordinar de chipeş, într-o redingotă neagră cu nasturi de alamă, pantaloni albi şi cizme negre, lustruite. O lavalieră albă, apretată, se revărsa de sub gulerul cămăşii simple şi albe, încadrate de gulerul înalt al redingotei. Părul îi era negru şi tuns foarte scurt, înconjurând un chip palid. Era un chip amuzat şi inteligent, iar tânărul ţinea în mână un lornion, o baghetă subţire de aur, având la capăt o unică lentilă, prin care îl cercetă scurt pe Sandman, înainte de a se înclina uşor.

— Domnule căpitan Sandman, spuse el. Ar fi trebuit să vă recunosc. V-am văzut marcând cincizeci de puncte împotriva lui Martingale şi Bennett anul trecut. Apropo, sunt lordul Skavadale. Vă rog, haideţi să intrăm în bibliotecă, gesticula el către încăperea din spatele său. Doriţi ceva cald de băut, domnule căpitan? Cafea? Ceai? Un vin fiert?

— Cafea, spuse Sandman.

Trecând pe lângă lordul Skavadale către bibliotecă - o cameră mare, frumos proporţionată, unde un foc generos ardea în căminul larg dintre rafturile înalte -, simţi mirosul apei de lavandă. Zece sau douăsprezece scaune erau împrăştiate peste

tot, dar Sandman şi Skavadale erau singurii ocupanţi.

— Cei mai mulţi dintre membri sunt la ţară la vremea aceasta a anului, spuse lordul pentru a explica goliciunea încăperii, dar eu am fost obligat să vin în oraş cu treburi. Dumneavoastră cu ce treburi pe-aici, domnule căpitan?

— Ce nume ciudat, Clubul Serafimilor, comentă Sandman, trecând peste întrebare.

Se uită în jur, prin bibliotecă. Singurul tablou era un portret în mărime naturală, agăţat deasupra căminului. Înfăţişa un tânăr slab, cu un chip frumos şi dezinvolt, cu păr buclat, care îi cădea până mai jos de umeri. Purta o redingotă strânsă pe talie, făcută din mătase înflorată, cu dantelă la mâneci şi la gât, şi peste piept avea o eşarfă lată, de care atârna o spadă cu gardă împletită.

— John Wilmot, al doilea conte de Rochester, preciza lordul Skavadale. Îi cunoaşteţi opera?

— Ştiu că a fost poet, spuse Sandman. Şi libertin.

— Aşa este, spuse Skavadale. Un poet cu spirit din cel mai fin şi un talent rar, pe care îl considerăm un model pentru noi, domnule căpitan. Serafimii sunt fiinţe superioare, aflate pe cea mai înaltă treaptă între îngeri. E mica noastră laudă.

— Superioare nouă, muritorilor de rând? întrebă Sandman acru. Lordul Skavadale era atât de curtenitor, de perfect şi de scrobit, că îl călca pe nervi.

— Încercăm doar să excelăm în ceea ce facem, spuse el amabil, şi sunt convins că la fel faceţi şi dumneavoastră, în cricket şi în orice altceva mai faceţi, iar eu sunt nepoliticos neoferindu-vă şansa să îmi spuneţi ce.

Şansa trebuia să mai aştepte câteva clipe, căci tocmai intrase un servitor cu o tavă de argint, pe care erau ceşti de porţelan şi o cafetieră. Nici lordul Skavadale, nici Sandman nu rostiră un cuvânt în timp ce li se turna cafeaua şi, în liniştea aşternută, Sandman auzi zăngănit de metal dintr-o încăpere învecinată şi înţelese că cineva se duela.

— Luaţi loc vă rog, spuse Skavadale după plecarea servitorului.

— Charles Corday, zise Sandman, aşezându-se pe un scaun. Lordul Skavadale păru nedumerit.

— Tânărul condamnat pentru uciderea contesei de Avebury. Pentru ce aduceţi în discuţie numele lui?

Sandman sorbi din cafea. Farfurioara era împodobită cu un blazon înfăţişând un îngeraş auriu, gol-goluţ, care zbura pe un scut roşu.

— Ministrul de Interne m-a însărcinat să anchetez împrejurările legate de condamnarea lui Charles Corday. Au apărut dubii cu privire la vinovăţia lui.

Skavadale înălţă o sprânceană.

— Şi cum se face că aţi ajuns la uşa noastră domnule căpitan?

— Am aflat că portretul contesei de Avebury a fost comandat de Clubul Serafimilor, răspunse Sandman.

— Serios? întrebă Skavadale moale. Ce interesant.

Se aşeză în echilibru pe grătarul căminului, a cărui parte superioară era învelită în piele.

— Ce face lucrurile încă şi mai interesante, continuă Sandman, este faptul că, în conformitate cu comanda, doamna în chestiune trebuia înfăţişată goală, dar fără ştirea sa.

— Extraordinar!

Dincolo de ironie, ochii săi negri nu arătau nici un pic de mirare.

Luă o gură de cafea.

— Mărturisesc că nu ştiu nimic despre toate acestea. Este posibil ca vreunul dintre membri să fi comandat tabloul, dar vai, mie nu mi s-a dezvăluit nimic.

— Contele de Avebury este membru al clubului? întrebă Sandman. Skavadale ezită.

— Nu pot să divulg numele membrilor noştri, domnule căpitan. Suntem un club privat. Dar cred că vă pot spune că nu ne bucurăm de cinstea de al avea printre noi pe contele de Avebury.

— O cunoşteaţi pe contesă? Skavadale zâmbi.

— O cunoşteam, într-adevăr. Mulţi dintre noi au venerat-o, căci era de o frumuseţe divină şi regretăm nespus moartea ei. Nespus.

Se ridică.

— Mă tem că vizita dumneavoastră a rămas fără rezultat, domnule căpitan. Îmi permiteţi să vă conduc până la ieşire?

Sandman se ridică în picioare. În clipa aceea, o uşă se dădu de perete în spate, iar el se întoarse şi văzu că unul dintre rafturile de bibliotecă se compunea de fapt din cotoare false de cărţi, din piele, lipite pe o uşă; în prag stătea un tânăr în pantaloni şi cămaşă, cu o floretă în mână şi o expresie iritată pe faţă.

— Credeam că l-ai trimis la plimbare pe zevzec, Johnny, îi spuse el lui Skavadale.

Acesta surâse, dulce ca mierea.

— Îngăduie-mi să ţi-l prezint pe căpitanul Sandman, faimosul jucător de cricket. Dânsul este lordul Robin Holloway.

— Jucător de cricket? Am crezut că e lacheul lui Sidmouth.

Lordul Robin Holloway nu avea nimic din amabilitatea lui Skavadale. Nu împlinise încă douăzeci şi cinci de ani, după părerea lui Sandman, şi era la fel de înalt şi de arătos ca prietenul său, dar, dacă Skavadale era brunet, Holloway era auriu. Părul îi era ca aurul, pe degete avea aur şi la gât un lanţ de aur.

— Sunt şi asta, zise Sandman. Am venit să întreb despre contesa de Avebury.

— În groapă, zevzecule, în groapă.

Un al doilea bărbat îşi făcu apariţia în spatele lui, tot cu o floretă în mână, dar Sandman presupuse, judecând după cămaşa şi pantalonii simpli, că era un angajat al

clubului, poate maestrul de arme.

— Ziceai că te cheamă Sandman? Fiul lui Ludovic Sandman? Sandman lăsă capul în jos.

— Da.

— Nenorocitul m-a tras pe sfoară, spuse lordul Robin Holloway, privindu-l oarecum provocator pe Sandman, cu ochi uşor bulbucaţi. Îmi e dator şase mii de nenorocite de guinee. Ce intenţionezi să faci în privinţa asta, zevzecule?

— Căpitanul Sandman tocmai pleca, spuse apăsat Skavadale, apucându-l de cot.

Sandman se scutură.

— Am promis să achit o parte din datoriile tatei, îi spuse el lordului Robin, fierbând. Am să plătesc negustorilor puşi într-o situaţie financiară delicată de sinuciderea lui. Cât despre datoria faţă de dumneavoastră? Făcu o pauză. Nu intenţionez să fac nimic.

— Să te ia naiba, zevzecule! spuse lordul Robin şi ridică floreta, ca pentru a-l izbi pe Sandman peste obraz.

Lordul Skavadale se băgă între ei.

— Destul! Căpitanul tocmai pleacă.

— Nu-i decât un spion mărunt şi scârbos al nenorocitului de Sidmouth! ţipă lordul Robin. Ieşi pe uşa din spate, pentru precupeţi, Sandman. Cea din faţă e pentru gentlemeni.

Sandman trecu pe lângă Skavadale şi Holloway şi smulse floreta din mâna maestrului de arme. Se întoarse din nou spre Holloway.

— O să ies pe uşa din faţă. Sau poate înălţimea voastră vrea să mă împiedice?

— Robin, îşi avertiză lordul Skavadale prietenul.

— Du-te naibii! spuse Holloway şi, ridicând arma, lovi cu ea peste cea a lui Sandman şi făcu o fandare.

Sandman pară, făcând floreta lui Holloway să devieze mult în lateral şi în sus, apoi îi arse lordului una peste faţă. Lama, cu vârful rotunjit, nu era tăioasă, dar tot îi lăsă lui Holloway o dungă roşie pe obrazul drept. Floreta se replie rapid pentru a însemna şi obrazul stâng, apoi coborî.

— Lua-te-ar toţi dracii!

Holloway se înfuriase cu adevărat, dar, dacă mânia lui Sandman era rece şi crudă, a lui era înfierbântată şi prostească. Vântură floreta ca pe o spadă, sperând să îl lovească pe Sandman peste faţă, dar Sandman făcu un pas înapoi, lăsă lama să-i treacă la un centimetru de nas, apoi făcu pasul în faţă, fanda şi îşi înfipse floreta în burta lui Holloway. Dopul din vârf împiedică lama să străpungă pânza sau pielea, iar arma se curbă ca un arc. Sandman se folosi de forţa lui pentru a se împinge înapoi, în timp ce lordul Robin Holloway încerca să îl lovească în gât.

— Eşti un căţelandru neputincios, îi spuse Sandman şi se pregăti de luptă, acum cu

furia dezlănţuită.

Făcu câţiva paşi apăsaţi înainte, cu floreta şuierând ameninţător, iar vârful rotund îi scrijeli lui Holloway faţa, aproape scoţându-i un ochi, apoi latul lamei îi sparse nasul, dându-i sângele. Lordul Holloway se chirci de durere şi, pe neaşteptate, o pereche de braţe extrem de puternice se încolăci peste pieptul lui Sandman. Sergentul Berrigan îl ţinea, în timp ce lordul Skavadale smulgea floreta din mâna lui Robin Holloway.

— Destul! spuse Skavadale. Destul! şi azvârli arma lui Holloway la celălalt capăt al încăperii. Plecaţi în clipa asta, domnule căpitan, insistă el.

Sandman se scutură din braţele lui Berrigan.

— Eu mă băteam cu bărbaţi adevăraţi, îi spuse el lordului Robin, când tu încă mai făceai în nădragi.

— Bună ziua, domnule căpitan, spuse Skavadale cu răceală.

— Dacă aflaţi cine e persoana care a comandat portretul, zise Sandman, v-aş rămâne recunoscător dacă mi-aţi comunica şi mie. Nu avea motiv să spere că lordul Skavadale are să dea urmare cererii, dar fraza îi oferea posibilitatea de a părăsi scena păstrând o urmă de demnitate, îmi puteţi lăsa un mesaj la Wheatsheaf, în Drury Lane.

Lordul Robin îl săgeta cu privirea, dar tăcu. Fusese bătut măr şi o ştia.

Paltonul şi pălăria îi fură aduse în hol, unde sergentul Berrigan îi deschise uşa de la intrare. Sandman trecu pe lângă el, apoi Berrigan trânti uşa.

Sandman porni încet pe jos, spre nord. Sally avusese dreptate. Cea mai bună modalitate de a o găsi pe camerista Meg, şi de a descoperi astfel adevărul, era de a vorbi cu ceilalţi servitori; de aceea se îndrepta acum spre Strada Davies, un loc pe care îl evitase cu asiduitate în ultimele şase luni.

Dar, când bătu la uşă, totul i se păru perfect cunoscut şi Hammond, majordomul, nici nu clipi.

— Căpitane Rider, ce plăcere, domnule, îmi permiteţi să vă iau haina?

Hammond atârnă paltonul şi pălăria lui Sandman într-un cuier care gemea deja sub greutatea altor haine.

— Aveţi invitaţia? întrebă el.

— Lady Forrest are serată muzicală? Mă tem că nu am fost invitat. Speram să-l găsesc pe sir Henry acasă.

— Este acasă, domnule, şi sunt sigur că vă primeşte. Vreţi să aşteptaţi în salonaş?

Salonaşul era de două ori mai mare decât salonul casei pe care Sandman o închiriase pentru mama şi sora sa în Winchester, lucru pe care mama lui îl menţiona frecvent în scrisorile ei, dar la care nu se putea gândi acum, drept care ascultă glasul de tenor care cânta dincolo de uşa dublă care dădea către încăperi şi mai spaţioase.

Se auzi ropot de aplauze, apoi se deschise uşa dinspre hol.

— Dragul meu Rider!

— Sir Henry.

— Un nou tenor francez, spuse sir Henry suferind, care ar fi trebuit oprit la Dover. Nu apreciase niciodată prea mult seratele muzicale organizate de soţia sa şi, de obicei, avea grijă să le evite. Am uitat că astăzi avem serată, altfel aş fi putut rămâne la bancă. Ce mai faci, Rider?

— Bine, mulţumesc. Şi dumneavoastră, domnule?

— Ocupat, Rider, ocupat. Consiliul municipal cere timp, Europa cere bani, iar noi le furnizăm.

Deschise sertarul unei servante şi scoase două ţigări de foi.

— Azi nu se poate fuma în seră, spuse el, aşa că nu ne rămâne decât să înfruntăm spânzurătoarea pentru a fi afumat salonul, nu?

Se opri pentru a aprinde iasca, apoi ţigara. Statura lui înaltă, părul argintiu şi chipul serios îi amintiseră întotdeauna lui Sandman de Don Quijote, asemănare înşelătoare însă, după cum constataseră, prea târziu, zeci de rivali în afaceri. Sir Henry înţelegea în mod instinctiv finanţele; ştia cum se fac banii şi cum se folosesc. Această abilitate îl ajutase să construiască navele, să hrănească armatele şi să toarne tunurile care îl învinseseră pe Napoleon, şi îi aduseseră lui sir Henry titlul nobiliar. Era, pe scurt, un om talentat.

— Mă bucur să te văd, Rider, spuse el acum, sincer. Cu ce te mai ocupi?

— Am o slujbă neobişnuită, care mă face să am nevoie de un serviciu din partea lui Hammond, domnule.

— Un serviciu din partea lui Hammond? repetă sir Henry privindu-l, parcă nesigur că auzise bine. Majordomul meu?

Se întoarse la servantă, unde turnă două pahare de brandy.

— Bei un pahar cu mine, nu? Şi ce doreşti de la Hammond?

Dar, înainte ca Sandman să îi poată explica, uşile duble ale salonului se deschiseră şi în cadrul lor apăru Eleanor, cu lumina salonului mare din spate, care făcea ca părul să îi apară ca un halou roşu în jurul chipului. Se uită la Sandman, apoi inspiră foarte adânc şi îi surâse tatălui ei.

— Mama se temea să nu ratezi duetul, tată.

— Duetul, zici?

— Surorile Pearman repetă de săptămâni, îi explică Eleanor, după care îşi întoarse din nou privirea către Sandman. Rider, spuse ea blând.

— Domnişoară Eleanor, îi răspunse el cu formalism şi făcu o plecăciune.

Ea îl privi. În spatele ei, în salon, vreo douăzeci de invitaţi stăteau aşezaţi ţepeni pe scaune aurite. Eleanor se uită la ei, apoi închise ferm uşa.

— Cred că surorile Pearman se descurcă şi fără mine. Ce mai faci, Rider?

— Foarte bine, mulţumesc.

Se temuse că nu va putea rosti un cuvânt, căci răsuflarea îi rămăsese în gât şi simţea că are lacrimi în ochi. Eleanor purta o rochie de mătase verde-pal, cu dantelă galbenă pe piept şi la mâneci. Avea un colier de aur şi chihlimbar pe care Sandman nu îl mai văzuse şi simţi un junghi straniu de gelozie faţă de viaţa pe care o dusese ea în ultimele şase luni. Îşi aminti că era logodită şi durerea fu adâncă.

— Dar tu?

— Mă întristează că faci bine, spuse Eleanor cu severitate falsă. Cum poţi să faci bine fără mine? Asta e nefericire, Rider.

— Eleanor, o mustră sir Henry.

— Îl tachinez, tată, e îngăduit şi nu multe lucruri sunt, spuse Eleanor, apoi se întoarse iar către Sandman. Ai venit în oraş doar pentru o zi?

— Aici locuiesc.

— N-am ştiut.

Ochii ei cenuşii, aproape fumurii, cu punctişoare verzi, păreau imenşi. Sandman simţea că îl ia ameţeala doar privind-o. Se uită la ea, iar ea îi întoarse privirea.

— Ai venit de mult? rupse Eleanor tăcerea.

— De trei săptămâni, recunoscu el, sau puţin peste. Arăta, gândi Sandman, ca şi cum ar fi lovit-o peste faţă.

— Şi n-ai venit să ne vezi? protestă ea.

— N-am fost sigur, răspunse el, simţind că roşeşte, care ar putea fi scopul vizitei. M-am gândit că e mai bine pentru tine să nu vin.

— Rider a venit azi să-l vadă pe Hammond, draga mea, închipuie-ţi, spuse sir Henry. De fapt, nu e o vizită de curtoazie.

— Ce treabă poţi avea tu cu Hammond? întrebă Eleanor, cu ochii strălucindu-i brusc de curiozitate.

Se aşeză pe un scaun, cu aerul că aşteaptă ceva.

— Draga mea, începu sir Henry, întrerupt imediat.

— Tată, spuse Eleanor sever, sunt convinsă că nimic din ce doreşte Rider de la Hammond nu e nepotrivit pentru urechile unei tinere, ceea ce n-aş putea spune despre efuziunile fetelor Pearman. Rider? Sandman îşi relată istorisirea, provocând uimire, căci nici Eleanor, nici tatăl ei nu făcuseră legătura între Charles Corday şi sir George Phillips. Nu era destul că pe strada vecină se comisese o crimă, acum reieşea că ucigaşul petrecuse ceva timp în compania lui Eleanor.

— Mai bine să nu-i spunem mamei, observă sir Henry cu blândeţe.

— Mă îndoiesc că el e criminalul, interveni Sandman, dând explicaţii referitoare la Meg, fata dispărută, şi la nevoia de a auzi de la servitori bârfele care circulau pe seama sorţii personalului din casa lui Avebury. Dacă Hammond le-ar putea întreba pe slujnice ce au auzit...

— Aşa n-ai să afli nimic, îl întrerupse Eleanor. Hammond e un majordom excelent, dar slujnicele sunt îngrozite dinaintea lui. Nu, cea pe care trebuie s-o chestionezi e Lizzie, camerista mea.

— Nu poţi s-o implici pe Lizzie! obiectă sir Henry.

— Şi de ce nu?

— Pentru că nu se poate, spuse tatăl. Nu e drept.

— Nu e drept să îl spânzure pe Corday! Nu e drept, dacă e nevinovat. Iar tu, tată, ar trebui să ştii atâta lucru! Nu te-am văzut niciodată aşa de zguduit!

Sandman îl privi întrebător pe sir Henry, care ridică din umeri.

— Datoria m-a purtat până la Newgate, recunoscu el. Noi, consilierii locali, suntem angajatorii de drept ai călăului, iar el ne-a cerut un ajutor. Pentru că fondurile nu trebuie cheltuite inutil, doi dintre noi ne-am asumat sarcina de a afla care îi sunt îndatoririle. Execuţiile nu sunt un lucru plăcut, Rider, ai văzut vreodată una?

— Am văzut oameni după ce fuseseră spânzuraţi.

Se gândea la Badajoz. Armata engleză, care pătrunsese într-un oraş spaniol în pofida apărării hotărâte a francezilor, se răzbunase cu cruzime pe localnici, iar Wellington ordonase călăilor să mai răcorească furia vestoanelor roşii.

— Jefuitorii erau spânzuraţi, explică el.

— Presupun că aşa trebuia, spuse sir Henry. E o moarte îngrozitoare, îngrozitoare. Sper că nu voi mai fi niciodată nevoit să văd aşa ceva - şi continuă, ridicând din umeri. Deci crezi, Rider, că este posibil ca servitorii mei să fi auzit ceva de soarta fetei acesteia, Meg?

— Aşa nădăjduiam, domnule. Sau ar putea pune întrebări servitorilor care locuiesc pe Strada Mount. Casa familiei Avebury e la nici o aruncătură de băţ de-aici şi sunt convins că toţi servitorii din zonă se cunosc între ei.

— Sunt sigură că Lizzie ştie pe toată lumea, spuse Eleanor. Lizzie trăieşte din bârfe.

— Nu e nici un pericol, nu-i aşa? îl întrebă sir Henry pe Sandman.

— Nu cred, domnule. Nu vrem decât să aflăm unde s-a dus fata asta, Meg, iar asta nu e decât bârfa.

— Lizzie poate să îşi justifice interesul spunând că Meg i-a căzut cu tronc unuia din vizitiii noştri, spuse Eleanor entuziastă.

Sir Henry era nemulţumit la gândul că îşi implica fiica, dar şi aproape incapabil să o refuze. Atât de mare era afecţiunea pe care io purta unicului său copil, încât aproape ar fi fost în stare să o lase să se mărite cu Sandman, în ciuda sărăciei lui şi a dezonoarei familiei, dar lady Forrest văzuse întotdeauna în el doar o soluţie de rezervă. Nu avea titlu, iar lady Forrest visa ca fiica ei să fie într-o zi ducesă, marchiză, contesă sau măcar o lady. Sărăcia lui Sandman îi oferise scuza pentru a da înapoi, iar

soţul ei nu reuşise să se impună în faţa hotărârii soţiei. În felul acesta, chiar dacă nu i se îngăduia să se căsătorească aşa cum şi-ar fi dorit, Eleanor îi va putea cere cameristei sale să scotocească printre bârfele din Strada Mount.

— Am să-ţi scriu, îi spuse Eleanor lui Sandman, dacă îmi spui la ce adresă.

— La Wheatsheaf, îi spuse Sandman, în Drury Lane.

Eleanor se ridică şi, înălţându-se pe vârfuri, îşi sărută părintele pe obraz.

— Mulţumesc că mă laşi să fac ceva util, tată. Şi îţi mulţumesc şi ţie, Rider, continuă ea, luându-l de mână. Sunt mândră de tine. Faci un lucru bun.

Îl ţinea încă de mână când se deschise uşa şi intră lady Forrest. Avea acelaşi păr roşcat, aceeaşi frumuseţe şi aceeaşi tărie de caracter ca şi fiica sa, care însă moştenise ochii cenuşii şi inteligenţa de la tatăl ei. Lady Forrest făcu ochii mari când îşi văzu fata ţinându-l de mână pe Sandman, dar se strădui să zâmbească.

— Domnule căpitan Sandman, îl salută ea cu o voce care ar fi tăiat sticla, ce surpriză.

— Lady Forrest.

Sandman reuşi să facă o plecăciune, în ciuda mâinii rămase captive.

— Ce faci aici, Eleanor? întrebă lady Forrest, al cărei glas nu era acum decât cu câteva grade deasupra temperaturii de îngheţ.

— Îi citesc lui Rider în palmă, mamă.

— A! făcu lady Forrest intrigată, căci simţea o puternică atracţie faţă de ideea forţelor supranaturale. Şi ce vezi?

Eleanor se prefăcu a scruta palma lui Sandman.

— Zăresc, spuse ea pe un ton de oracol, o călătorie.

— Undeva plăcut, sper? spuse lady Forrest.

— În Scoţia, zise Eleanor.

— Unde poate fi foarte plăcut la vremea asta a anului, remarcă lady Forrest.

Mai înţelept decât fiica sa, sir Henry simţi o referire la Gretna Green plutind în aer.

— Eleanor, suficient, spuse el încet.

— Da, tată.

Eleanor lăsă mâna lui Sandman şi îi făcu o mică plecăciune tatălui ei.

— Şi ce te aduce pe la noi, Rid... - lady Forrest, aproape să facă greşeala, se stăpâni la timp - domnule căpitan?

— Rider a fost atât de amabil încât să-mi aducă veşti. Se zvoneşte că portughezii ar putea să nu-şi plătească împrumuturile pe termen scurt, răspunse sir Henry în locul lui Sandman, ceea ce nu mă surprinde, trebuie să recunosc. După cum îţi aminteşti, noi am sfătuit ca această conversie să nu se facă.

— Sunt sigură că aşa ai făcut, dragul meu, spuse lady Forrest, care nu era deloc sigură, dar se mulţumea cu explicaţia. Haide, Eleanor, ne-am neglijat oaspeţii. Lordul Eagleton e aici, se lăudă ea faţă de Sandman.

Lordul Eagleton era cel cu care ar fi trebuit să se căsătorească Eleanor, iar Sandman se crispa.

— Nu am avut plăcerea să îl cunosc, replică el ţeapăn.

— Nici nu mă mir, căci el nu se învârte decât în cercurile cele mai elevate, spuse lady Forrest. Sper ca vizita în Scoţia să fie plăcută, domnule căpitan.

Şi îşi scoase fiica din cameră.

— O să dureze o zi sau două până să capeţi un răspuns, sunt sigur, dar să sperăm că îţi este de ajutor, spuse sir Henry. Trebuie să mai vii pe la noi, Rider.

Îl conduse pe Sandman până în hol şi îl ajută cu paltonul.

— M-aţi ajutat foarte mult, sir Henry, şi vă sunt recunoscător.

Ieşi şi se îndepărtă, fără să bage măcar de seamă dacă mai ploua sau nu. Se gândea la lordul Eagleton. Eleanor nu se manifestase ca şi cum ar fi fost îndrăgostită de înălţimea sa, ba chiar făcuse o grimasă de dezgust când fusese pomenit numele lui, iar asta îi dădea speranţe. Dar, se întrebă, ce legătură avea dragostea cu căsătoria? Căsătoria însemna bani şi respectabilitate.

Şi dragostea? Fir-ar să fie, el era îndrăgostit, îşi spuse.

Nu mai ploua, iar după-amiaza era chiar frumoasă. Trăsuri deschise, trase de echipaje asortate, cu părul lucios şi panglici împletite în coame, se îndreptau în trap elegant spre Hyde Park şi parada zilnică. Orchestrele ambulante se întreceau în bubuitul tobelor şi zăngănitul cutiilor de colectă. Sandman nu vedea nimic din toate acestea.

Se gândea la Eleanor şi, când nu mai putu stoarce nici un indiciu privind intenţiile ei din fiecare privire şi nuanţă rememorată, se întrebă ce rezolvase pe ziua aceea. Aflase că, din tot ce îi spusese Corday, mare parte era adevărat, dar nu avea prea multe de raportat vicontelui Sidmouth. Ce era de făcut?

Se mai gândea încă la asta în timp ce se întorcea la Wheatsheaf şi îi ducea rufele la spălat femeii care cerea un penny de cămaşă. Apoi îşi cusu cizmele, folosind un ac din cele cu care se coseau pânzele de corabie şi o mănuşă, împrumutate de la proprietarul tavernei, şi îşi perie redingota, încercând să scoată o pată de la poale. Medita că, dintre toate inconvenientele sărăciei, lipsa unui valet care să păstreze hainele curate era cel care consuma cel mai mult timp. Trebuia să plece în Wiltshire, decise. Nu avea nici o garanţie că o va găsi pe camerista Meg, dar, dacă aştepta ca mai întâi să primească veşti de la Eleanor, se putea face prea târziu. Contele de Avebury avea reputaţie de pustnic, iar Sandman se temea că va fi dat afară de pe moşie fără prea multă vorbă, dar era un risc pe care trebuia să şi-l asume. Dacă prindea poştalionul de dimineaţă, putea fi acolo după prânz. Acesta avea să îl coste cel puţin de două ori cât diligenta, dar cu diligenta nu ajungea în Wiltshire decât spre seară. Se duse la poşta mare de pe Charing Cross, unde plăti două lire şi şapte şilingi

pentru ultimul dintre cele patru locuri ale poştalionului de a doua zi dimineaţă spre Marlborough.

Se întoarse la Wheatsheaf, unde, în încăperea din spate a hanului, printre butoaiele de bere, îşi văcsui şi îşi lustrui cizmele proaspăt reparate. Auzi fluieratul afon al lui Dodds şi se pregătea să îl salute, când auzi un glas străin.

— Sandman nu-i sus. Ai găsit ceva?

Îşi puse fără zgomot cizmele în picioare. Vocea străinului sunase aspru, într-un fel care nu te chema să ieşi la iveală, ci mai degrabă să cauţi o armă. Singurul obiect la îndemână era o doagă de butoi. Apucând-o ca pe o spadă, se apropie încet de uşă.

— Sabia asta şi un bătac de cricket, răspunse un altul.

Aflat în întuneric, Sandman văzu un tânăr care ţinea în mână sabia lui de ofiţer şi bătacul. Pesemne cei doi îi scotociseră prin cameră.

— Mă duc să mă uit în sala de mese, spuse primul.

— Adu-l încoace, zise al doilea.

Primul ieşi pe uşa de serviciu. Sandman făcu un pas din încăperea din fund, înfigându-i celui de al doilea individ doaga în rinichi. Individul făcu un salt înainte, icnind, dar Sandman îl apucă de păr şi îl trase înapoi, îi puse piedică, în aşa fel încât să se întindă pe jos, pe spate, şi îl calcă greu pe vintre. Omul ţipă, încovrigându-se în jurul zonei dureroase.

Sandman recupera bătacul şi sabia, căzute pe culoar. Temându-se că individul ar fi putut avea pistol, se folosi de teaca săbiei ca să-i desfacă haina. Şi văzu o livrea negru cu galben.

— Eşti de la Clubul Serafimilor? îl întrebă el.

Omul gemu de durere, dar răspunsul nu-l lumina pe Sandman în nici un fel. Căută prin buzunarele hainei şi găsi un pistol, pe care i-l luă.

— Ce cauţi aici?

— Vor să vă aducem înapoi la club.

— De ce?

— Nu ştiu. Ştiu doar că ne-au trimis.

— Ieşi de-aici, spuse Sandman. Ia-ţi prietenul şi ieşiţi de-aici.

Îl aşteptă să se ridice în picioare şi îl urmă în sala mare a hanului, unde la mese şedeau vreo douăzeci de clienţi. Ridică pistolul, îndreptând ţeava înnegrită spre tavan, şi cei doi o rupseră la goană. Sandman vârî arma la brâu, în timp ce Sally venea în fugă spre el din capătul celălalt al încăperii.

— Ce se întâmplă? întrebă ea.

— Nu-i nimic, Sally, zise Sandman.

— Nimic pe dracu’.

Se uita cu ochi mari undeva, dincolo de el, iar Sandman auzi sunetul unui pistol armat.

Se întoarse şi văzu un pistol cu ţeava lungă, ţintindu-l între ochi. Clubul Serafimilor nu trimisese doi oameni după el, ci trei. Cel de al treilea era sergentul Berrigan. Stătea într-un separeu, zâmbind.

— E ca dragonii francezi, căpitane, spuse sergentul Berrigan. Dacă nu te asiguri că ai scăpat definitiv de ei din prima, ticăloşii sigur se-ntorc să te prindă în capcană.

Iar Sandman căzuse în capcană.

5

Sergentul Berrigan ţinu arma îndreptată spre Sandman timp de o bătaie de inimă, apoi lăsă ţeava în jos, puse pistolul pe masă şi făcu semn din cap spre bancheta de vizavi.

— Domnule căpitan, tocmai am câştigat o liră pe seama dumitale.

— Cine naiba te crezi? scuipă Sally în direcţia lui.

— Sally! Sally! o calmă Sandman şi, după ce-i făcu loc să se aşeze pe banchetă, se instală alături. Dă-mi voie să ţi-l prezint pe sergentul Berrigan, îi spuse el, fost în Regimentul 1 de Gardă Pedestraşi al Majestăţii Sale. Dânsa este domnişoara Sally Hood.

— Sam Berrigan, spuse sergentul, vădit amuzat de furia ei. Şi e o onoare pentru mine, domnişoară.

— Pentru mine nu e nici un fel de onoare, îl împunse ea cu privirea.

— O liră? îl întrebă Sandman pe Berrigan.

— Am pariat că adormiţii ăia doi n-or să te dovedească. Nu pe căpitanul Sandman din Regimentul 52, spuse Berrigan.

Pocni din degete şi una din fetele care serveau la mese se apropie în grabă. Sandman nu era cine ştie ce impresionat că Berrigan ştia în ce regiment luptase, dar era foarte impresionat că un străin putea comanda cu atâta autoritate la Wheatsheaf. Sam Berrigan avea un aer care emana competenţă. Sergentul se uită la Sally.

— Ce vă pofteşte inima, domnişoară Hood?

Sally se luptă cu sine timp de o clipă, apoi decise că viaţa era prea scurtă ca să refuzi un pahar.

— Un punci cu gin, Molly, spuse ea.

Berrigan puse un ban în palma lui Molly şi îi îndoi degetele peste el.

— O carafă cu bere, Molly, spuse el, şi vezi ca punciul să fie la fel de bun ca la Limmer’s.

Se întoarse către Sandman.

— Lordul Robin Holloway i-a trimis pe cei doi să te convingă să te întorci la club, iar Skavadale m-a trimis pe mine. Nu a vrut să ţi se întâmple ceva. Lordul Robin şi-a propus să te provoace.

— La duel? întrebă Sandman amuzat.

— Cu pistoalele, îmi închipui, spuse Berrigan, la fel de amuzat. Nu-mi imaginez că

ar mai vrea să te înfrunte vreodată cu spada. Dar i-am spus marchizului că cei doi n-or să te poată lua în veci cu forţa. Ai fost un soldat prea bun.

Sandman zâmbi.

— Şi de unde ştii ce fel de soldat am fost, sergent?

— Ştiu exact ce fel de ostaş ai fost, spuse Berrigan.

Avea un chip plăcut, reflectă Sandman, deschis, aspru şi cu ochi în care se citea siguranţa. Berrigan se uită la Sally.

— Era sfârşitul zilei la Waterloo, domnişoară, şi eram bătuţi. Stăteam acolo şi muream pe capete. Nu ne dăduserăm învinşi, să nu mă înţelegi greşit, dar blestemaţii de franţuji ne băteau măr. Ziua era pe sfârşite şi ultimii dintre ei tot mai urcau dealul şi erau de patru ori mai mulţi ca noi. Şi m-am uitat la dumnealui - smuci din cap spre Sandman - cum se preumbla prin faţa liniilor, ca şi cum n-ar fi avut nici o grijă pe lume. Îţi pierduseşi pălăria, aşa-i?

Sandman râse, amintindu-şi.

— Aşa e, ai dreptate.

Bicornul îi fusese zburat din cap de o salvă de muschetă franceză.

— Uite-aşa se plimba în sus şi-n jos, îi explică Berrigan lui Sally, şi franţujii aveau o trupă de luptători la baionetă la nu mai mult de cincizeci de paşi de el, şi toţi trăgeau după el şi el nici nu clipea. Se plimba parcă era duminica în Hyde Park.

Sandman era stânjenit.

— Nu-mi făceam decât datoria, sergent, la fel ca şi dumneata, şi pot să-ţi spun că eram îngrozit.

— Şi pe urmă s-a oprit din preumblare, continuă Berrigan, şi l-am văzut cum îşi conduce oamenii şi îi atacă pe franţuji prin flanc şi îi bate de le merg fulgii.

— N-am fost eu, spuse Sandman cu reproş. Johnny Colborne ne-a dus în marş prin flanc. Era regimentul lui.

— Dar dumneata i-ai condus, insistă Berrigan turnând două pahare de bere şi înălţând unul. În sănătatea dumitale, domnule căpitan.

— Pentru asta beau, spuse Sandman, deşi am îndoieli că cei care te plătesc îţi împărtăşesc sentimentele.

— Lordul Robin nu te simpatizează, pentru că l-ai făcut de râs, spuse Berrigan.

— Poate nici unul din ei nu mă simpatizează, remarcă Sandman, pentru că nu vor să se cerceteze moartea contesei de Avebury? Bănuiesc că au ceva de-a face cu ea.

Berrigan ridică din umeri.

— Sunt Clubul Serafimilor, căpitane, aşa că da, au ucis, au furat, au mituit. Dar dacă au omorât-o pe contesă? Eu n-am auzit nimic. Noi, slujitorii, ştim aproape tot ce fac, pentru că noi strângem mizeria după ei.

— Şi ce treabă au să fure? întrebă Sally indignată. E deja bogaţi, nu? Prietenii ei de la Wheatsheaf puteau fi infractori, dar ei se născuseră săraci. Berrigan o privi cu

plăcere vizibilă.

— Tocmai de-aia o fac, domnişoară. Sunt bogaţi, au titluri şi privilegii şi tocmai de-aia se cred mai buni decât noi, ceilalţi. Tocmai de aceea există clubul, pentru ca ei să facă tot ce vor. Ce vor iau şi, dacă ceva le stă în cale, distrug. Nu le pasă - şi din tonul lui se distingea avertismentul adresat lui Sandman - şi sunt nişte nemernici, căpitane.

— Şi totuşi lucrezi pentru ei, spuse Sandman foarte blând.

— Nu sunt nici eu vreun sfânt, căpitane, spuse sergentul, şi mă plătesc bine.

— De ce-mi spui toate astea? întrebă Sandman.

— Lordul Robin Holloway vrea să te vadă mort, răspunse Berrigan, dar n-am să îngădui una ca asta, după Waterloo. Se uită la Sally.

Am ajuns până la porţile iadului, domnişoară, şi n-am crezut că o să supravieţuiesc şi, de-atunci încoace, nimic n-a mai fost la fel.

Glasul sergentului era răguşit de o emoţie pe care Sandman o înţelegea. Sam Berrigan părea tare ca o stâncă, şi fără îndoială că aşa şi era, dar era, în acelaşi timp, un tip sentimental.

— Aproape că nu trece zi fără să te văd cu ochii minţii, continuă el, acolo, pe buza râpei, înconjurat de fum. Nu vreau ca un nevolnic fără minte să-ţi facă ceva.

Sandman surâse.

— Eu cred că eşti aici pentru că vrei să pleci de la Clubul Serafimilor, sergent.

Berrigan se lăsă pe spate, măsurându-l din priviri pe Sandman şi apoi, cu mai multă plăcere, pe Sally. Aceasta roşi sub privirile lui cercetătoare, iar el scoase o ţigară de foi din buzunar şi îi dădu foc cu amnarul.

— Nu intenţionez să mai fiu mult servitorul nimănui, spuse el când ţigara începu să tragă, dar când o fi să plec, vreau să intru în afaceri, căpitane.

— Cu ce? întrebă Sandman.

— Cu astea, zise Barrigan, bătând uşor cu degetul în ţigara de foi. Mulţi gentlemeni le-au prins gustul în războiul cu spaniolii, dar e ciudat cât de greu sunt de găsit. Eu le procur pentru membrii clubului şi câştig de pe urma lor aproape tot atât cât câştig din simbrie. Mă înţelegi, domnule căpitan?

— Nu sunt tocmai sigur.

— Nu am nevoie de sfaturi din partea dumitale, nu am nevoie de predici şi nu am nevoie de ajutor. Sam Berrigan poate să-şi poarte de grijă. Am venit să te previn, atâta tot. Pleacă din oraş, domnule căpitan.

Se ridică. Sandman zâmbi.

— Plec din Londra mâine, dar am să mă întorc joi după-amiază.

— Să faci bine să te întorci, se băgă Sally. E spectacolul ăla particular. Vii la Covent Garden să faci galerie, nu-i aşa?

— Bineînţeles că vin, spuse Sandman şi se întoarse iar spre Berrigan. Mi-ar prinde

bine o mână de ajutor, domnule sergent, de aceea, când te hotărăşti să pleci de la club, vino şi caută-mă.

Fără un cuvânt, Berrigan o salută din cap pe Sally şi se îndepărtă. Sandman îl urmări din priviri.

— Un tânăr tulburat, spuse el.

— Mie nu mi s-a părut. Da-i arătos, nu?

— Ba e tulburat. Vrea să facă bine şi descoperă că nu-i e greu să facă rău.

— Asta-i viaţa, spuse Sally.

— Care va să zică, o să-l ajutăm să facă bine, nu-i aşa?

— Noi? se alarmă Sally.

— Am decis că nu pot îndrepta lumea de unul singur, spuse Sandman. Am nevoie de aliaţi, draga mea, iar dumneata ai fost aleasă. Până acum eşti dumneata, o persoană pe care am văzut-o azi după-amiază, poate sergentul Berrigan şi... (Sandman se întoarse către un nou-sosit care tocmai dărâmase un scaun, iar acum îşi cerea jenat scuze, făcându-şi de lucru cu bastonul. Reverendul lord Alexander Pleydell îşi făcuse intrarea) şi cu admiratorul dumitale fac patru, îşi termină el fraza.

Poate chiar cinci, căci lordul Alexander adusese cu el un tânăr cu o faţă deschisă şi o expresie neliniştită.

— Sunteţi domnul căpitan Sandman? întrebă tânărul, întinzându-i mâna.

— La dispoziţia dumneavoastră, zise Sandman prudent.

— Slavă cerului că v-am găsit! Mă numesc Christopher Carne. Contesa de Avebury a fost mama mea vitregă.

— A, spuse Sandman, mă bucur să vă cunosc.

— Trebuie să vorbim, spuse Carne. Doamne, Dumnezeule, Sandman, trebuie să împiedicaţi o mare nedreptate. Vă rog, trebuie să vorbim. Lordul Alexander făcea o plecăciune în faţa lui Sally, roşind. Sandman ştia că amicul său are să fie mulţumit o vreme, aşa că îl duse pe Carne către fundul sălii, unde un separeu le oferea oarecare intimitate.

Lordul Christopher Carne era un tânăr agitat, şovăielnic, cu ochelari cu lentile groase. Era scund, cu părul rar şi foarte puţin bâlbâit. Una peste alta, nu era un bărbat impunător.

— Tatăl meu, îi spuse el lui Sandman, e un om îngrozitor, pur şi simplu îngrozitor. Parcă cele zece porunci ar fi fost in-inventate special pentru ca el să le încalce. Mai ales a şaptea!

— Adulterul?

— Desigur! O ignoră complet, Sandman!

În spatele ochelarilor, ochii lordului Christopher se căscară, ca şi cum simplul gând al adulterului îl speria. Era îmbrăcat într-o haină cu croială elegantă şi o cămaşă fină, dar manşetele ambelor erau pătate de cerneală, trădând înclinaţii spre

buchiseala.

— Ce v-vreau să spun e că, la fel ca mulţi păcătoşi, tata se simte insultat când se păcătuieşte împotriva lui. A păcătuit cu nevestele multora, căpitane Sandman, dar s-a înfuriat grozav când propria lui soţie i-a fost necredincioasă.

— Mama dumneavoastră vitregă?

— Exact. A ameninţat că o omoară! L-am auzit.

— Ameninţarea cu moartea nu e acelaşi lucru cu omorârea, observă Sandman.

— Sunt conştient de diferenţă, replică lordul Christopher cu o asprime surprinzătoare, dar am vorbit cu Alexander, care îmi spune că aveţi o datorie faţă de pictor, de Corday. Nu pot să cred că el a făcut-o! Ce motiv ar fi avut? Dar tata, Sandman, tata avea motiv, spuse lordul vehement. Veţi înţelege, poate, continuă el mai potolit, dacă vă povestesc câte ceva despre el.

Sandman ascultă. Prima soţie a contelui, mama lordului Christopher, se născuse într-o familie nobilă şi fusese - sau cel puţin aşa afirma lordul - o sfântă.

— S-a purtat oribil cu ea, a maltratat-o şi a insultat-o, dar ea a îndurat totul cu răbdare creştinească până şi-a dat sufletul. Asta a fost în ’09, Dumnezeu să o odihnească. Doliu aproape că n-a ţinut deloc, continuă lordul cu indignare, doar şi-a adus în pat femei, una după alta, iar printre ele se număra şi Celia Collett. Abia dacă avea o treime din vârsta lui! Dar era orbit de dragoste, iar ea era isteaţă, Sandman, foarte isteaţă. Mânia îi revenise în glas. Era dansatoare la Sans Pareil. Ştiţi teatrul?

— Am auzit de el, spuse Sandman calm.

Sans Pareil, de pe Ştrand, era unul din teatrele mai noi, neautorizate, care montau spectacole cu multe dansuri şi cântece.

— A refuzat să-l primească în p-patul ei până când a luat-o de nevastă, şi pe urmă să te ţii dans!

— E limpede că nu aţi simpatizat-o, observă Sandman. Lordul Christopher roşi.

— Abia dacă am cunoscut-o, spuse el stânjenit, dar ce ar fi fost de simpatizat? Femeia nu avea credinţă, maniere mai deloc şi aproape nici un fel de educaţie.

— Tatăl dumneavoastră ţine la astfel de lucruri?

— Tatei puţin îi pasă de Dumnezeu, de litere sau de purtările alese, spuse lordul Christopher. Pe mine mă urăşte, Sandman, pentru că mie îmi revine averea familiei.

Sandman deduse din moştenirea condiţionată că bunicul lordului Christopher avusese atât de puţină încredere în actualul conte de Avebury, încât făcuse în aşa fel încât să nu fie el moştenitorul. Chiar dacă putea trăi din veniturile obţinute, contele nu se putea atinge de capital, de terenuri şi de investiţii, puse la adăpost până la moartea lui, când aveau să îi revină lordului Christopher.

— Mă urăşte, urmă acesta, nu doar din cauza moştenirii, ci şi pentru că mi-am exprimat dorinţa de a mă hirotoni. Iar tata ştie că, atunci când îmi va reveni, averea familiei va fi folosită în slujba Domnului. Iar asta îl enervează.

Sandman constată că discuţia se îndepărtase de afirmaţia lordului Christopher că tatăl său comisese crima.

— Mama dumneavoastră vitregă, spuse el, a ţinut o casă mare în Strada Mount. Ce s-a întâmplat cu toţi servitorii? S-au mutat la moşia tatălui dumneavoastră?

Lordul Christopher clipi rapid.

— Poate. De ce întrebaţi?

Sandman dădu din umeri, ca şi cum întrebarea pusă nu ar fi avut prea mare importanţă. Realitatea era că îi displăcea lordul Christopher şi nu avea nici o dorinţă să prelungească întrevederea; de aceea, în loc să admită existenţa lui Meg, declară că dorea numai să afle de la servitori ce se petrecuse în ziua în care fusese omorâtă contesa.

— Dacă îi sunt loiali tatălui meu, n-or să vă spună nimic, zise lordul.

— De ce ar trebui ca loialitatea să-i amuţească?

— Pentru că el a omorât-o! strigă lordul Christopher. Sau a p-pus să fie omorâtă! Are oameni care îi sunt credincioşi, care fac tot ce le cere. Trebuie să-i spuneţi ministrului că Charles Corday e nevinovat.

— Mă îndoiesc că simplele mele spuse vor avea vreun efect, zise Sandman. Pentru a schimba verdictul de vinovăţie, trebuie fie să îl aduc pe adevăratul ucigaş, cu o mărturisire, fie să furnizez dovezi incontestabile ale nevinovăţiei lui Corday. Din păcate, opiniile nu sunt suficiente.

— Dumnezeule mare! exclamă lordul Christopher aparent mirat, lăsându-se epuizat pe spate. Deci aveţi cinci zile pentru ae-l prinde pe adevăratul criminal? Băiatul e pierdut, nu-i aşa?

Sandman se temea că, într-adevăr, Corday era pierdut, dar nu era dispus să o recunoască. Nu încă.

La patru şi jumătate dimineaţa, două felinare luceau stins în geamurile curţii interioare de la George Inn. Un vizitiu cu mantie, purtând uniforma albastră cu roşu a Serviciilor Poştale ale Majestăţii Sale, căscă, apoi plesni din bici la un terier care, mârâind, se dădu la o parte din uşa masivă a şopronului, deschisă târşit şi lăsând să se vadă înăuntru poştalionul albastru, lucitor. Vehiculul fu împins până pe dalele din curte, unde un băiat îi aprinse cele două felinare cu ulei, în timp ce cinci-şase bărbaţi încărcau sacii de poştă. Cei opt cai, tropăind neliniştiţi pe loc, fură scoşi din grajd. Cei doi vizitii, amândoi înarmaţi cu flinte şi pistoale, încuiară compartimentul în care erau sacii şi rămaseră să supravegheze înhămarea echipajului.

— Un minut! strigă un glas şi Sandman termină de băut cafeaua opărită pe care hanul o oferea pasagerilor poştalionului.

Vizitiul-şef se urcă pe capră.

— Toată lumea sus!

Erau patru pasageri. Sandman şi un cleric între două vârste ocupară bancheta din faţă, cu spatele la cai, iar un cuplu mai vârstnic se aşeză pe bancheta opusă. Poştalioanele erau uşoare şi înghesuite, dar de două ori mai rapide decât diligentele mai mari. Porţile hanului se deschiseră târşit şi poştalionul se legănă, în timp ce vizitiii dădeau bice cailor, ieşind în Strada Tothill. Copitele răsunau şi roţile huruiau sub trăsura ce prindea viteză, dar Sandman adormi dus înainte de a ajunge pe Knightsbridge.

Se trezi pe la şase şi văzu că poştalionul înainta încet printre loturi mici de teren şi şoproane împrăştiate. Sandman rămase privind ţintă pe geam, bucurându-se de ieşirea din Londra. Aerul părea neobişnuit de curat. Nu se simţea mirosul pătrunzător de fum şi balegă, ci doar lumina soarelui de dimineaţă căzând peste frunzişul verii şi sclipirea unui pârâu răsucindu-se pe sub sălcii şi arini, la marginea unei păşuni cu vaci care păşteau.

Sandman se însenina cu fiecare kilometru parcurs. Era mulţumit, ştia, dar nu era sigur de ce. Poate, îşi spuse, pentru că viaţa lui avea din nou un ţel, sau poate pentru că o văzuse pe Eleanor şi, hotărât lucru, nimic din purtarea ei nu i se păruse a anunţa o căsătorie iminentă cu lordul Eagleton.

Lordul Alexander Pleydell aproape că i-o spusese în faţă în seara dinainte, pe care o petrecuse, în cea mai mare parte, slujind pe altarul lui Sally, deşi Sally însăşi păruse distrasă de amintirea sergentului Berrigan. Nu că lordul Alexander ar fi observat ceva. Ca şi lordul Christopher Carne, amuţea în faţa lui Sally şi, de aceea, aproape toată seara, cei doi aristocraţi se holbaseră la ea cu gura căscată, până când, în cele din urmă, Sandman îl trăsese pe lordul Alexander în încăperea din spate.

— Vreau să vorbesc cu tine, îi spusese el.

— Dar vreau să-mi continui conversaţia cu domnişoara Hood, protestase bleg lordul.

— Şi o s-o continui, îl asigură Sandman, dar mai întâi vorbeşti cu mine. Ce ştii despre marchizul de Skavadale?

— Moştenitorul ducatului de Ripon, spuse imediat lordul Alexander, dintr-una din vechile familii catolice engleze. Nu prea inteligent şi se zvoneşte că familia are probleme financiare. Au fost odată foarte bogaţi, cu domenii în Cumberland, Yorkshire, Cheshire, Kent, Hertfordshire şi Sussex, dar atât tatăl, cât şi fiul sunt jucători împătimiţi.

— Lordul Robin Holloway?

— Fiul mai mic al marchizului de Bleasby, un tip foarte neplăcut. Are bani cu grămada, nici un pic de minte şi a ucis un om în duel, anul trecut. Intenţionezi să-mi pui întrebări despre toată aristocraţia?

— Lordul Eagleton?

— Un papiţoi plicticos, fără nimic special.

— Genul de bărbat care i-ar putea plăcea lui Eleanor? Alexander îl privi stupefiat.

— Nu fi absurd, Rider, spuse el, aprinzându-şi încă o pipă. Nu l-ar răbda nici două minute.

Se încruntă, parcă încercând să îşi amintească ceva, dar, orice va fi fost, nu-i reveni în memorie.

— Spune-mi, ce ştii despre Clubul Serafimilor?

— N-am auzit în viaţa mea de el, dar sună a asociaţie de clerici cu vederi înalte.

— Nu este, crede-mă. Termenul de serafim are vreo semnificaţie?

— Serafimul, Rider, este îngerul de pe cea mai înaltă treaptă. Se spune că tot el este patronul iubirii. Acum crezi că pot să mă întorc la conversaţia mea cu domnişoara Hood?

Lordul Alexander rămase până dincolo de miezul nopţii, se îmbată şi îşi dădu drumul la limbă, apoi trebui să plece împreună cu lordul Christopher, nevoit să îşi sprijine prietenul care ieşi clătinându-se pe uşa de la Wheatsheaf, declarându-şi dragostea nemuritoare pentru Sally. Sandman se dusese la culcare întrebându-se cum avea să se trezească la timp pentru a prinde poştalionul, dar iată-l hurducăindu-se în ziua de vară, frumoasă ca un vis.

La vremea prânzului, poştalionul intra huruind pe strada principală, largă din Marlborough. Câţiva oameni aşteptau poşta şi Sandman îşi croi drum printre ei, întrebând un hamal unde putea găsi domeniul contelui de Avebury. Conacul Came nu era departe, îi spuse omul, trebuia doar să treci râul. O jumătate de oră de mers.

Cu foamea rozându-i maţele, Sandman porni spre sud până ajunse la zidul lat de cărămidă care împrejmuia conacul Came, pe care îl urmă până dădu de căsuţa portarului şi de două porţi de fier. O alee de pietriş, acoperită cu buruieni, pornea din faţa porţilor zăvorâte. Alături de căsuţă atârna un clopot, dar, deşi Sandman bătu de vreo zece ori, nu îi răspunse nimeni. Pentru că ţepuşele cu care se terminau porţile păreau ameninţătoare, se întoarse pe drumul de ţară până ajunse la un loc unde un ulm care crescuse lângă zid îl făcea uşor de escaladat. Se opri o clipă pe creastă, apoi îşi dădu drumul în parc. Se mişca atent, pe jumătate aşteptându-se să fie interceptat de vreun paznic de vânătoare sau un alt slujitor, apoi dădu de aleea de pietriş.

Nu văzu pe nimeni în timp ce înainta pe alee, printr-un crâng de arţari. De la marginea crângului, zări în sfârşit conacul Came. Era o clădire frumoasă de piatră, cu o faţadă în trei frontoane înalte, pe care iedera creştea împrejurul ferestrelor cu sprosuri. Grajdurile, şopronul pentru trasuri şi o grădină de zarzavat închisă cu zid de cărămidă se întindeau către vest, iar în spatele casei era o peluză terasată, care cobora până pe malul unui pârâu.

Traversă porţiunea lată de pietriş unde trăsurile puteau întoarce în faţa casei şi sui treptele de la intrare. Două felinare cu geamuri colorate erau montate de o parte şi de

alta a marchizei, dar unul avea un geam lipsă şi un cuib de pasăre îi sufoca suportul pentru lumânare. Trase de lanţul soneriei şi aşteptă.

Un zăngănit aspru în dreapta îl făcu să dea un pas înapoi, de unde văzu un bărbat care încerca să deschidă o fereastră cu vitraliu de la camera cea mai apropiată de marchiză. Fereastra era evident înţepenită, dar în cele din urmă se deschise cu un scrâşnet şi bărbatul se aplecă în afară. Era de vârstă mijlocie şi palid la faţă.

— Casa, spuse el înţepat, nu e deschisă pentru vizitatori.

— Nici nu m-am gândit că este, spuse Sandman. Sunteţi înălţimea sa, contele?

— Arăt eu a conte? răspunse omul pe un ton iritat.

— Am treabă cu înălţimea sa, explică Sandman.

— Treabă? Treabă? repetă omul, ca şi cum ar fi fost prima dată când auzea cuvântul.

— E o afacere delicată, zise Sandman apăsat, sugerând că nu era treaba slujitorului, şi numele meu este căpitanul Sandman.

Omul se retrase în casă. Sandman aşteptă.

De partea cealaltă a marchizei se deschise cu greu o altă fereastră, la care apăru acelaşi servitor.

— Ce fel de căpitan? vru el să afle.

— Regimentul 52 Infanterie, răspunse Sandman şi servitorul dispăru.

— Înălţimea sa vrea să ştie dacă aţi fost cu 52 la Waterloo, spuse servitorul, reapărut la prima fereastră.

— Am fost, răspunse Sandman.

Servitorul dispăru iar în interior, şi Sandman auzi zgomot de zăvoare trase dinspre tocul uşii, care, în cele din urmă, se crăpă scârţâind. Servitorul schiţă o plecăciune.

— Domnule căpitan Sandman. Pe aici.

La intrare era un hol cu lambriuri de lemn închis la culoare. Servitorul îl conduse pe un culoar, până într-o galerie cu ferestre înalte, acoperite cu draperii de pluş, pe o parte, şi cu tablouri pe peretele opus. Atât cât se putea vedea în încăperea cu draperiile trase, tablourile păreau a fi de o frumuseţe excepţională.

Servitorul deschise o uşă şi îl anunţă pe Sandman. Camera în care fusese poftit era spaţioasă, iar soarele intra luminând o masă uriaşă, sufocată de bucăţele care, la început, i se părură a fi petale de flori. Apoi văzu că bucăţelele colorate erau mii de soldăţei de jucărie. Masa era drapată cu pânză verde, astfel încât să semene cu valea în care se dăduse bătălia de la Waterloo. Sandman se uită cu gura căscată la macheta care avea cel puţin zece metri lungime pe şapte adâncime, uluit. La o masă din apropiere stăteau două fete cu pensule şi culori pe care le aplicau pe soldaţii de plumb. Pe urmă, un scârţâit îl făcu să se întoarcă, orbit de lumina ferestrei dinspre sud, unde îl văzu pe conte. Înălţimea sa era într-un fotoliu cu rotile, iar scârţâitul fusese scos de osiile învârtindu-se în timp ce un servitor îl împingea în direcţia

musafirului.

Contele era îmbrăcat după moda care dominase înainte ca bărbaţii să adopte mai sobrul negru sau bleumarin. Haina îi era de mătase înflorată, roşu cu albastru, cu manşete enorme şi un guler lat, peste care se revărsa o cascadă de dantelă. Purta o perucă plină la ceafă, care încadra o faţă bătrână şi încreţită, nepotrivit pudrată şi rujată.

— Te întrebi, i se adresă el lui Sandman cu glas ascuţit, cum se montează siluetele în mijlocul mesei, nu-i aşa?

Întrebarea nici nu-i trecuse prin cap, dar acum o găsi într-adevăr incitantă, căci masa era mult prea mare pentru ca cineva să poată ajunge în centru, stând la marginea ei.

— Cum se procedează, milord?

— Betty, draga mea, arată-i, porunci contele şi una din fete lăsă pensula, dispărând sub masă.

Se auzi un foşnet şi o întreagă porţiune a văii se înălţă, devenind o pălărie amplă pentru Betty cea zâmbitoare.

— E macheta bătăliei de la Waterloo, spuse contele mândru.

— Văd, milord.

Sandman ocoli masa şi indică unul din batalioanele cu vestoane roşii de pe o coamă de deal.

— Aici eram noi, spuse el.

Macheta era într-adevăr extraordinară. Prezenta cele două armate la începutul luptei. Sandman îşi văzu chiar şi compania şi presupuse că mica siluetă călare, aflată în fruntea şirurilor de soldaţi, ar fi trebuit să fie el însuşi.

— De ce râzi? îl întrebă contele.

— Fără un motiv anume, milord, spuse Sandman întorcându-şi din nou privirile spre machetă, doar că, în ziua aceea, n-am fost călare.

— Ce companie?

— Grenadieri. Contele aprobă din cap.

— Am să te înlocuiesc cu un infanterist, zise el şi fotoliul scârţâi, în timp ce îl urmărea pe Sandman în jurul mesei. Spune-mi deci, Bonaparte a pierdut bătălia pentru că a întârziat atacul?

— Nu, spuse Sandman scurt.

Aflat acum aproape de el, contele îl putea studia de jos cu ochi întunecaţi şi posomorâţi, cu pleoape roşii.

— Cine dracu’ eşti? mârâi el.

— Vin din partea vicontelui Sidmouth, milord, şi...

— Cine dracu’ e vicontele Sidmouth? îl întrerupse contele.

— Secretarul Afacerilor Interne, milord, spuse Sandman scoţând scrisoarea

ministrului, care îi fu împinsă la o parte. Am auzit, milord, continuă el, că servitorii din casa dumneavoastră din oraş, de pe Strada Mount, sunt acum aici. Nu auzise nimic în sensul acesta, dar poate această afirmaţie directă avea să îi smulgă contelui o reacţie. Aş vrea să vorbesc cu unul dintre ei.

— Vrei să spui cumva, întrebă contele pe un ton plin de primejdii, că Blucher ar fi venit mai repede dacă Bonaparte ar fi atacat mai devreme?

— Nu, milord.

— Atunci, dacă ar fi atacat mai devreme, ar fi învins! insistă contele. Sandman se uită la machetă. Era impresionantă, detaliată şi complet greşită. În primul rând, era prea curată. Chiar şi dimineaţă, înainte de atacul francezilor, toată lumea era foarte murdară pentru că, în ziua dinainte, cea mai mare parte a armatei se întorsese de la Quatre Bras lipăind prin mlaştini noroioase, după care îşi petrecuse noaptea sub cerul liber, cu spargeri de nori succesive. Sandman îşi aminti tunetele, fulgerele şi spaima când câţiva din caii cavaleriei scăpaseră în plină noapte şi porniseră în galop printre trupele murate de ploaie.

— Atunci de ce-a pierdut Bonaparte? îl presă contele arţăgos.

— Pentru că şi-a lăsat cavaleria să lupte nesprijinită de infanterie sau de artilerie, spuse Sandman scurt.

— Dar de ce şi-a trimis tocmai atunci cavaleria în luptă, hai? Spune- mi atâta lucru.

— A fost o greşeală, milord, până şi cei mai buni generali mai greşesc. Contele plesni supărat braţele de răchită ale fotoliului.

— Bonaparte n-a făcut greşeli gratuite! Individul poate că e o lepră, dar e o lepră inteligentă. Aşadar, de ce?

Sandman oftă.

— Liniile noastre erau rărite şi ne aflam pe partea cealaltă a dealului. Mă îndoiesc chiar că eram vizibili. Din perspectiva francezilor, trebuie să fi fost ca şi dispăruţi. Au văzut o coamă pustie şi probabil au crezut că ne retrăgeam cu toţii, aşa că au atacat. Şi, dacă îmi daţi voie, pot să întreb ce s-a întâmplat cu servitorii soţiei dumneavoastră din locuinţa de pe Strada Mount?

— Soţie? N-am nici o soţie. Maddox!

— Milord? spuse servitorul făcând un pas înainte.

— Puiul rece, cred, şi nişte şampanie, ceru contele, apoi se încruntă în direcţia lui Sandman.

— Erai acolo când a atacat Garda Imperială?

— Am fost acolo, milord, de la tunul care a dat semnalul pentru primul atac al francezilor, până la ultimul foc de puşcă al zilei.

Contele păru să se cutremure.

— Îi urăsc pe francezi, spuse el pe neaşteptate. Îi detest! Ne-am acoperit de glorie la Waterloo, căpitane!

Sandman mai cunoscuse oameni ca Avebury, obsedaţi de Waterloo şi care doreau să ştie totul despre fiecare clipă a acelei zile îngrozitoare, şi toţi aveau o trăsătură comună: nici unul dintre ei nu fusese acolo.

— Spune-mi, zise contele, de câte ori a atacat cavaleria franceză.

— Tot ce vreau eu să aflu de la dumneavoastră, milord, este dacă o cameristă pe nume Meg a venit aici, de la Londra.

— De unde dracu' să ştiu eu ce s-a întâmplat cu servitorii ticăloasei, hai? Şi ce treabă ai să mă-ntrebi?

— Un om se află la închisoare, milord, şi aşteaptă să fie executat pentru a o fi ucis pe soţia dumneavoastră, dar am motive întemeiate să cred că e nevinovat.

Contele începu să râdă. Râsul venea din adâncul pieptului îngust şi îi făcu ochii să lăcrimeze. Căută o batistă în manşeta cu volane de dantelă şi se şterse.

— A mai încurcat unul la sfârşit, hai? întrebă el răguşit. Ah, ce bună era Celia mea, când era să fie rea.

Apoi se încruntă la Sandman.

— Deci câte batalioane din garda lui Napoleon au urcat dealul?

— Nu destule, milord. Ce s-a întâmplat cu servitorii soţiei dumneavoastră?

Contele îl ignoră, pentru că puiul rece şi şampania fuseseră aşezate pe marginea mesei. O chemă pe Betty să taie carnea şi, în timpul acesta, îi trecu un braţ pe după mijloc. Întoarse ochii îmbătrâniţi spre Sandman.

— Întotdeauna mi-a plăcut ca femeile să fie tinere, spuse el, tinere şi fragede. Tu! (către cealaltă fată) Toarnă şampania, copilă.

Fata trecu pe partea cealaltă, iar contele îi băgă mâna sub fustă, în timp ce turna şampania. Sandman se răsuci să se uite pe geam. Contele înfuleca din carnea de pui şi leorpăia la şampanie.

— Mi s-a spus, zise el concediindu-le pe fete cu câte o palmă peste fund, că trupele de cavalerie franceze au atacat de cel puţin douăzeci de ori. Aşa a fost?

Cu ochii pe geam, Sandman îşi revedea visul recurent, urmărind cavaleria franceză care năvălea în susul dealului a cărui coamă era stăpânită de englezi, cu caii frământând pământul umed. În căldura şi fumul acela, cavalerişti păreau să nu se mai termine, un şir tropotind în jurul careurilor britanice, fumul muschetelor şi tunurilor plutind peste stindardele britanice.

— Tot ce-mi amintesc cu claritate, milord, spuse Sandman întorcându-se, este că le-am fost recunoscător francezilor pentru că, atât timp cât călăreţii lor erau printre careurile noastre, artileria nu putea trage în noi.

— Dar câte şarje au trimis?

— Zece? propuse Sandman. Douăzeci? Veneau unii după alţii. Şi erau greu de numărat, din cauza fumului. Şi trebuia să ne uităm şi în spate, fiindcă cei care trecuseră de careurile noastre erau obligaţi să vină şi înapoi.

— Deci v-au atacat din ambele părţi?

— Din toate părţile, răspunse Sandman, amintindu-şi vârtejul de călăreţi, noroiul şi ţipetele cailor muribunzi.

— Câtă cavalerie? vru să ştie contele.

— N-am numărat, milord. Câţi servitori a avut soţia dumneavoastră? Contele rânji.

— Adu-mi un cavalerist, Betty, porunci el, iar fata îi aduse supusă statueta înfăţişând un dragon francez, în uniformă verde.

— Foarte frumos, draga mea, zise contele, apoi aşează soldăţelul pe masă şi o trase pe Betty în poală.

— Sunt un om bătrân, căpitane, şi, dacă vrei să obţii ceva de la mine, trebuie să-mi faci pe plac. Betty ştie asta, nu-i aşa, copilă? şi Avebury îi surâse unsuros lui Sandman. Îmi spui tot ce vreau să ştiu şi poate, după ce termini, o să-ţi spun şi eu câte ceva din ce vrei să ştii dumneata.

Afară, în hol, un ceas bătu ora şase şi Sandman simţi disperarea timpului irosit. Bănuia că Avebury avea să se joace cu el toată seara şi să-l dea afară fără să îi răspundă la întrebări.

— Hai să începem cu începutul, căpitane, spuse contele, să începem din zori. Plouase, nu?

Sandman ocoli masa până ajunse în spatele contelui, unde se aplecă în aşa fel încât faţa îi era aproape de perii aspri a perucii.

— De ce să nu vorbim despre sfârşitul bătăliei, milord? întrebă el pe ton scăzut. De ce să nu vorbim despre atacul Gărzii Imperiale? Pentru că mă aflam acolo când i-am izbit pe ticăloşi din flanc. Se lăsă şi mai jos şi coborî vocea până la şoaptă. Câştigaseră bătălia, milord, totul se terminase mai puţin fugăreala, dar noi am schimbat istoria într-o clipită. Am ieşit din rând şi am tras asupra lor o salvă, apoi am pus baionetele şi pot să vă spun exact ce s-a petrecut. Pot să vă spun cum am învins, milord - spuse Sandman, care începuse să fiarbă. Dar asta e o poveste pe care n-o veţi auzi niciodată, milord, niciodată, pentru că am să mă asigur că nici un ofiţer din Regimentul 52 nu va sta de vorbă cu înălţimea voastră. Înţelegeţi? Bună ziua, milord.

Şi se îndreptă spre uşă.

— Căpitane! strigă contele, azvârlind-o pe fată din braţe. Stai!

Faţa spoită i se contorsionase. Voia cu disperare să afle exact cum fusese înfrântă mult lăudata gardă a lui Bonaparte şi se răsti la cele două fete şi la servitori să iasă din încăpere.

Mai fu nevoie de timp până să smulgă de la el întreaga poveste.

Timp şi o sticlă de coniac franţuzesc de contrabandă, dar, în cele din urmă, contele vărsă istoria amară a mariajului său.

— Picioare, spuse el visător, ce picioare, domnule căpitan. A fost primul lucru pe

care l-am văzut la ea.

— La Sans Pareil? întrebă Sandman.

Contele îi aruncă o privire vicleană.

— Cu cine ai stat de vorbă? întrebă el. Cu cine?

— Lumea din oraş vorbeşte, îi replică Sandman.

— Fiul meu? o luă contele pe ghicite, apoi râse. Neisprăvitul ăla păstos? Ar fi trebuit să-l omor din faşă. Maică-sa era un şoricel credincios şi prostul crede că a moştenit-o, dar nu e adevărat. Pe mine m-a moştenit. N-are decât să stea veşnic în genunchi, căpitane, dar tot la ţâţe o să-i stea veşnic gândul, la popouri, la picioare şi iar la ţâţe. Zice că vrea să se facă popă! Ce vrea el, căpitane, e să mă vadă pe mine mort! strigă contele, scuipând cuvântul. Care va să zică, ce ţi-a spus stârpitura palidă şi netoată? Că am omorât-o pe Celia? Poate am omorât-o, căpitane, sau poate Maddox a omorât-o la porunca mea, dar cum ai s-o dovedeşti, hai?

Contele aşteptă un răspuns, dar Sandman rămase tăcut.

— Doamne, ce m-a furat ticăloasa. În viaţa mea n-am văzut femeie să cheltuie banii ca ea. Apoi, când mi-am mai venit în fire, am încercat să-i mai tai din venituri. Le-am spus administratorilor averii să o dea afară din casă, dar nemernicii au lăsat-o să stea. Poate îl mulţumea pe vreunul din ei? Aşa îşi câştiga banii, căpitane, mulţumind cu sârg pe unul şi pe altul.

— Spuneţi că era prostituată, milord?

— Nu o prostituată oarecare, asta trebuie să recunosc. Îşi zicea actriţă, dansatoare, spuse contele, întorcând ochii lăcrimoşi spre Sandman. Celia folosea şantajul, domnule căpitan. Îşi lua un tânăr de amant, îl făcea să-i scrie o scrisoare sau două cerându-i favoruri şi pe urmă, când el se logodea cu vreo fată de familie bună, ameninţa că dă scrisorile la iveală. Făcea bani frumoşi, zău aşa. Mia spus-o în faţă. Mi-a spus că n-are nevoie de banii mei, pentru că îi are pe-ai ei.

— Şi ştiţi pe cine a ameninţat în felul acesta, milord?

Contele clătină din cap. Se uita la macheta bătăliei, nevrând să îl privească pe Sandman în ochi.

— N-am vrut să aflu nume, spuse el încet.

— Şi servitorii, milord? Ce s-a întâmplat cu ei?

— Nu-s aici, se încruntă Avebury. Le-am spus administratorilor să scape de ei. Habar n-am ce s-a-ntâmplat cu nenorociţii de servitori ai Celiei şi nici nu mă interesează. Acum, fir-ai să fii, spune-mi ce s-a întâmplat când a atacat Garda Imperială.

Şi Sandman îi spuse.

6

Se întoarse la Londra joi după-amiază târziu, după ce dormise pe apucate pe o

mână de paie, în curtea hanului King's Head din Marlborough. Era iritat, căci călătoria până în Wiltshire i se părea o risipă de timp. Se îndoia că Avebury îşi omorâse soţia sau că pusese să fie omorâtă. Singurul câştig fusese că aflase că decedata contesă se întreţinea şantajându-şi amanţii, ceea ce însă nu îl ajuta să descopere şi cine fuseseră aceşti amanţi.

Intră la Wheatsheaf pe uşa laterală, care dădea în curtea dinspre grajduri, unde îşi turnă puţină apă în cana de tablă legată cu lanţ de pompă. Bău, apoi se întoarse auzind tropot de copite în uşa grajdului. Jack Hood punea şaua pe un cal frumos. Purta cizme negre, pantaloni negri şi o haină neagră, strânsă pe talie, iar părul negru îi era legat la ceafă cu o panglică de mătase neagră. Îi zâmbi lui Sandman.

— Pari obosit, căpitane.

— Obosit, sărac, flămând şi însetat, spuse Sandman, mai turnându-şi nişte apă.

— Aşa-i când trăieşti cinstit, zise Hood vesel, lăsând două pistoale cu ţeavă lungă să alunece în coburii şeii.

Sandman bău apa şi dădu drumul cănii din mână.

— Şi ce-ai să te faci, domnule Hood, când or să pună mâna pe dumneata?

— Când or să pună mâna pe mine? repetă Hood. O să vin la dumneata după ajutor, căpitane. Sally zice că eşti hoţ de spânzurătoare.

— Dar încă n-am furat pe nimeni de pe eşafod.

— Şi mă îndoiesc că ai s-o faci vreodată, zise Hood mohorât, pentru că nu-i ăsta mersul lumii. Nu le pasă câţi spânzură, căpitane, atâta vreme cât noi, ceilalţi, vedem că au fost spânzuraţi. Puse piciorul în scară şi se urcă în şa. Eu pesemne că am să-mi sfârşesc zilele pe ringul de dans al lui James Botting şi nici nu-mi pierd somnul, nici nu plâng din cauza asta. Spânzurătoarea există şi noi trăim alături de ea până murim atârnaţi de ea şi n-o să putem schimba nimic, pentru că nemernicii nu vor să se schimbe nimic. E lumea lor, nu a noastră, mai spuse el, trăgându-şi mănuşile subţiri de piele neagră. În groapa din spate sunt unii care te aşteaptă, căpitane, spuse el referindu-se la încăperea din spate. Dar, până să vorbeşti cu ei, ar trebui să ştii că am mâncat la Dog and Duck astă-seară şi am auzit nişte şoapte pe-acolo. Viaţa dumitale cincizeci de guinee. Ridică o sprânceană.

— Ai supărat pe cineva, căpitane. Am lăsat vorbă la 'sheaf să nu se atingă nimeni de dumneata pentru că te-ai purtat frumos cu Sally a mea, dar nu pot să-i stăpânesc pe toţi şuţii care şi-au făcut casă în Londra.

Sandman îşi simţi inima tresărind. Cincizeci de guinee pentru viaţa lui?

— Şi nu ştii, presupun, cine a pus banii la bătaie? întrebă el.

— Am întrebat, dar nu ştie nimeni. Aşa că ai grijă, căpitane.

Sandman scurtă prin pivniţa cu butoaie, până pe culoarul de unde o ferestruică de serviciu se deschidea spre salon. Vicontele Sidmouth îi spusese că va fi o slujbă uşoară, simbria pe o lună pentru munca de-o zi, dar iată că acum se dovedea a fi o

viaţă pentru simbria pe o lună. Deschise încet ferestruica, atent să nu facă zgomot, apoi se opri să arunce o privire prin crăpătură.

Auzi zgomot de paşi în spate, dar, până să se întoarcă, simţi ţeava rece a unui pistol lipită de ureche.

— Căpitane, spuse sergentul Berrigan, m-am gândit eu că o să vii mai întâi aici.

Sandman se întoarse.

— Şi ce-o să faci, domnule sergent? Mă împuşti?

— Doar mă asigur că nu eşti înarmat, atâta tot, spuse sergentul, apoi, cu ţeava pistolului, desfăcu pulpanele hainei lui Sandman şi, convingându-se că acesta nu purta armă, smuci din cap spre uşa salonului. După dumneata, căpitane.

— Domnule sergent, începu Sandman.

Intenţionase să facă apel la firea bună a lui Berrigan, dar firea aceea nu era la vedere, căci sergentul nu făcu decât să armeze pistolul şi să îl îndrepte spre pieptul lui. Sandman apăsă pe clanţă şi intră în salonul din spate.

Marchizul de Skavadale şi lordul Robin Holloway stăteau pe bancheta de la capătul îndepărtat al mesei lungi. Amândoi erau îmbrăcaţi în superbe redingote negre, cu lavaliere înfoiate şi pantaloni strânşi pe picior. Holloway se încruntă la vederea lui Sandman. Avea şi acum cicatrice stacojii pe obraji şi pe nas, unde îl lovise cu floreta. Dar Skavadale se ridică politicos în picioare.

— Dragul meu căpitan Sandman, ce frumos din partea dumitale să ni te alături. Ia loc, te rog.

Sandman se aşeză încet, aruncându-i mai întâi o privire lui Berrigan, care lăsase cocoşul pistolului în jos, deşi nu pusese arma deoparte. Rămăsese în schimb lângă uşă, urmărindu-l. Marchizul de Skavadale turnă nişte vin.

— Un roze cam aspru, căpitane, dar probabil binevenit după călătoria dumitale?

Skavadale se arătă îndurerat de mişcarea din cap prin care Sandman refuză vinul.

— Zău aşa, domnule căpitan, am venit aici ca să ne împrietenim.

— Iar eu am venit pentru că am fost ameninţat cu pistolul.

— Lasă pistolul, sergent, porunci Skavadale, apoi închină către Sandman. Am aflat câte ceva despre dumneata în ultimele câteva zile, domnule căpitan. Ştiam deja că eşti un extraordinar jucător de cricket, desigur, dar mai ai şi o altă reputaţie.

— Pentru ce? întrebă Sandman impasibil.

— Ai fost un soldat bun, spuse Skavadale.

— Şi? întrebă Sandman plat.

— Dar ai avut nenoroc cu tatăl dumitale, spuse Skavadale blând. Acum înţeleg că îţi întreţii mama şi sora. Am dreptate?

Sandman nici nu vorbi, nici nu se mişcă.

— Dacă n-ai fi fost dumneata, mama dumitale ar fi fost de mult silită să ceară de pomană, iar sora ar fi fost... ce? Guvernantă? Damă de companie?

Sandman continua să tacă, dar lordul Skavadale spusese adevărul. Belle, sora lui, avea nouăsprezece ani şi o unică speranţă să scape de sărăcie, anume o căsătorie avantajoasă, dar, fără dotă, nu putea nădăjdui să găsească un soţ respectabil. Înainte de moartea tatălui lor, s-ar fi putut aştepta să atragă un aristocrat, perspectivă după care tânjea şi acum, învinovăţindu-l, în mod inexplicabil, pe Sandman pentru pierderea ei.

— Încerci să achiţi o parte a datoriilor lăsate de tatăl dumitale, continuă Skavadale. Foarte onorabil. Dar ai de întreţinut o mamă şi o soră şi, în afara câte unui meci de cricket, din când în când, nici un fel de slujbă. Ce intenţionezi să faci, domnule căpitan? Din câte înţeleg, treaba pe care ţi-a încredinţat-o ministrul Afacerilor Interne e doar temporară.

— Dumneavoastră ce intenţionaţi să faceţi?

— Poftim?

— Dacă înţeleg eu bine, spuse Sandman amintindu-şi descrierea făcută de lordul Alexander marchizului, nu ne deosebim chiar atât de mult. Familia dumneavoastră a avut cândva o avere mare, dar a avut şi împătimiţi ai jocurilor de noroc.

Marchizul păru atins, dar lăsă jignirea să treacă.

— Am să mă însor bine, zise el lejer, adică am să mă însor cu o fată cu bani. Şi dumneata?

— Poate şi eu am să mă însor bine, i-o întoarse Sandman.

— Serios? spuse Skavadale ridicând sceptic o sprânceană. Sunt moştenitorul unui titlu de duce, Sandman, iar pentru o fată, asta e o mare atracţie. Dumneata ce calitate ai? Îndemânarea la cricket? Amintirile fascinante de la Waterloo? întrebă el cu batjocură evidentă. Fetele cu bani fie se mărită cu cineva care are şi mai mulţi bani, fie doresc un rang, pentru că banii şi rangul, căpitane, sunt singurele lucruri care contează în lumea aceasta. Skavadale arboră o umbră de zâmbet. Dumitale ţi s-a refuzat partea de avere ce ţi se cuvenea. Dacă ne îngădui - şi făcu un gest pentru a-l include şi pe lordul Robin Holloway, care încă nu scosese o vorbă - şi prin acest plural vreau să îi numesc pe toţi membrii Clubului Serafimilor, am dori să remediem această lipsă.

Scoase din buzunar o bucată de hârtie, pe care o aşeză pe masă şi o împinse spre Sandman. Acesta o luă şi văzu că era un ordin de plată, din contul lordului Robin Holloway la Banca Coutts, în valoare de douăzeci de mii de guinee.

Douăzeci de mii. Se forţă să inspire adânc. Douăzeci de mii de guinee acopereau datoriile mărunte ale tatălui său, preţul unei case frumoase pentru mama şi sora sa şi le puteau ajuta să rămână în rândurile micii noblimi de la ţară. Mai tentant însă era gândul că douăzeci de mii de guinee reprezentau o avere suficient de mare pentru a îndepărta obiecţiile lui lady Forrest faţă de căsătoria cu Eleanor. Putea fi iar un gentleman. Se uită fix la ordinul de plată. Făcea ca totul să fie posibil.

Ridică privirea şi se uită în ochii lordului Robin Holloway. Smintitul care dorise să îl provoace la duel îi oferea acum o avere? Lordul Robin se prefăcu a nu-i simţi privirea. Lordul Skavadale îi zâmbi. Era zâmbetul cuiva care se bucură de norocul altuia, şi totuşi îl făcu pe Sandman să se simtă ruşinat. Ruşine pentru că fusese ispitit, ispitit cu adevărat.

— Nu mă aşteptam la atâta bunătate din partea lordului Robin, spuse el sec.

— Toţi membrii Clubului Serafimilor au contribuit, zise marchizul, iar prietenul Robin a adunat fondurile. Este, desigur, un cadou.

— Cadou? repetă Sandman amar. Nu mită?

— Bineînţeles că nu e mită, spuse Skavadale sever. Mă simt insultat, căpitane Sandman, când văd un gentleman zbătându-se în sărăcie.

Şi când gentlemanul acela este un ofiţer care a luptat cu vitejie pentru ţara lui, atunci insulta este cu atât mai mare. Ţi-am spus că Clubul Serafimilor este format din bărbaţi decişi să exceleze. Ce altceva sunt îngerii, dacă nu fiinţe care fac bine? De aceea, am vrea să vă vedem, pe dumneata şi familia dumitale, recăpătându-vă locul în societate. Atâta tot.

Lordul Skavadale vorbise atât de calm şi de rezonabil, încât ai fi zis că era vorba de o tranzacţie absolut obişnuită. Dar Sandman ştia că nu era aşa.

— Şi ce doriţi în schimb? Lordul Skavadale se arătă ofensat.

— Nu mă aştept, domnule căpitan, spuse el înţepat, decât să te comporţi ca un gentleman.

— Nădăjduiesc că aşa m-am purtat întotdeauna, zise Sandman glacial.

— Atunci ştii, spuse Skavadale cu înţeles, că gentlemenii nu au slujbe plătite.

— Deci îi scriu secretarului de la Interne şi renunţ la calitatea de anchetator?

— Aşa ar proceda un gentleman, remarcă Skavadale.

— Ar fi oare demn de un gentleman să lase un om nevinovat să moară? întrebă Sandman.

— Dar este nevinovat? întrebă Skavadale. I-ai spus sergentului că ai să aduci dovezi din afara Londrei, dar le-ai adus?

Aşteptă, însă pe chipul lui Sandman se vedea clar că dovezile nu existau. Skavadale ridică din umeri, ca pentru a lăsa să se înţeleagă că Sandman ar face mai bine să accepte banii. Acesta îşi făcu curaj şi rupse ordinul de plată în bucăţele. Îl văzu pe Skavadale clipind mirat când făcu prima mişcare, apoi lordul păru să se înfurie, iar el simţi zvâcnirea fricii.

Marchizul de Skavadale şi lordul Robin Holloway se ridicară în picioare. Se uitară la sergentul Berrigan şi un mesaj nerostit păru să se transmită căci, fără să-i mai arunce lui Sandman măcar o privire, ieşiră împreună. Paşii se îndepărtară pe culoar şi metalul rece îi atinse ceafa, iar el înţelese că era pistolul. Se încorda.

— Ţi-ai ratat şansa, căpitane.

Apoi sergentul se aplecă, aproape de urechea lui.

— Ai mare grijă, căpitane.

Era aidoma sfatului pe care i-l dăduse Jack Hood. Sandman auzi uşa deschizându-se şi închizându-se la loc, apoi paşii sergentului îndepărtându-se.

Douăzeci de mii de guinee, reflectă el. Aruncate pe geam.

Reverendul lord Alexander Pleydell rezervase una din lojile Teatrului Covent Garden pentru spectacol.

— Nu pot să spun că mă aştept la cine ştie ce măiestrie artistică, declară el, mergând în urma lui Sandman prin mulţime, cu excepţia domnişoarei Hood. Sunt sigur că ea va fi absolut sclipitoare. Asemenea lui Sandman, înălţimea sa se ţinea cu mâinile de buzunare, căci teatrele aglomerate erau cunoscute ca terenuri de vânătoare pentru hoţi. Sandman se trase mai aproape de intrarea puternic luminată a clădirii.

— Ce crezi, strigă lordul Alexander ca să acopere gălăgia, domnişoara Hood o să vrea să ia cina cu noi după spectacol?

— Sunt sigur că va fi mai mult decât încântată să se înfrupte din admiraţia unuia dintre admiratorii ei.

— A unuia dintre? întrebă neliniştit lordul. Nu te gândeşti la Kit Carne, sper, continuă el dezaprobator. Kit nu e un tip serios, Rider. E slab. Acum câteva seri a stat şi s-a uitat la domnişoara Hood fără nici un fel de expresie pe faţă. Dumnezeu ştie ce-o fi crezut despre el. Dar nu trebuie să fiu aspru cu Kit. Nu prea are experienţă cu femeile şi mă tem că e lipsit de apărare în faţa farmecelor lor.

Chiar atunci şi fără nici o explicaţie, mulţimea împinse puternic şi Sandman reuşi să facă un salt înainte, către uşă. Dacă erau toţi plătiţi ca să creeze înghesuială, îşi spuse el, trebuie să-l fi costat pe dl Spoffort o avere. Spofforth era cel care închiriase teatrul pentru o seară în contul protejatei sale, o anume domnişoară Sacharissa Lasorda, considerată a fi noua Vestris. Vechea Vestris era o uimitoare actriţă italiană, care avea reputaţia de a adăuga trei sute de lire pe seară la venitul teatrului doar dezgolindu-şi picioarele, iar dl Spofforth încerca acum să o lanseze pe domnişoara Lasorda într-o carieră de o profitabilitate asemănătoare.

Îşi ocupară locurile deasupra părţii avansate a scenei. Lordul Alexander avea o pungă întreagă cu pipe de lut şi o aprinse pe prima din seara aceea. Sala era plină, peste trei mii de spectatori, şi gălăgioasă, pentru că mulţi dintre ei erau deja beţi, de unde se putea deduce că slujitorii dlui Spofforth goliseră tavernele ca să găsească un asemenea public. Un grup de cronicari erau copleşiţi cu şampanie, brandy şi stridii într-o lojă de vizavi de cuibul îmbrăcat în pluş al lordului Alexander. Domnul Spofforth, un fante cam încrezut cu un guler care i se ridica mai sus de urechi, stătea într-o lojă vecină, de unde îi ţinea sub o supraveghere atentă pe cronicari, al căror

verdict putea lansa sau distruge cariera iubitei sale. Vreo doisprezece muzicieni intrară pe rând în fosă şi începură să îşi acordeze instrumentele.

— Strâng o echipă de gentlemeni care să joace cu Hampshire la sfârşitul lunii, spuse lordul Alexander, şi speram să vrei să joci şi tu.

— Da, mi-ar plăcea. Dar mi-am cam ieşit din formă, îşi avertiză Sandman prietenul.

— Atunci n-ai decât să-ţi reintri în formă, îl repezi lordul Alexander, ştergându-şi binoclul cu poalele hainei.

Se auziră urale însoţindu-i pe băieţii care dădeau ocol sălii, stingând luminile. Toboşarul zurui impozant şi un actor înveşmântat în mantie se iţi de după cortină, să recite prologul.

„În Africa, foarte departe, Trăia un puşti cam fără carte Şi Aladdin el se numea...”

Nu reuşi să continue, căci publicul îl înecă într-un val strident de ţipete, şuierături şi fluierături.

— Arată-ne crăcii fetei! strigă un tip din loja de alături de Sandman. Arată-ne bulanele!

Domnul Spofforth părea neliniştit, dar muzicienii începură să cânte Şi aceasta îi mai calmă pe spectatori, care izbucniră în urale când prologul fu abandonat şi cortina grea de catifea stacojie se desfăcu, dând la iveală un luminiş din Africa. Stejari şi trandafiri galbeni încadrau un idol care stătea de strajă la intrarea într-o peşteră, unde dormeau vreo douăsprezece băştinaşe cu pielea albă. Sally era una dintre aceste femei, îmbrăcate inexplicabil cu ciorapi albi, haine negre de catifea şi fuste ecosez foarte scurte. Lordul Alexander scoase un strigăt de încurajare în timp ce cele douăsprezece fete se ridicau în picioare şi începeau să danseze. Ceilalţi dădură drumul la comentarii.

— Aduceţi-o pe fată! ceru bărbatul din loja vecină.

Câţiva spectatori aveau zornăitoare, care umpleau sala înaltă cu un pârâit intens şi reverberant.

— Ah, e splendid! spuse cu încântare lordul Alexander. Conducerea teatrului crezuse, probabil, că vederea domnişoarei Sacharissa Lasorda avea să liniştească tumultul, căci fata se trezi împinsă prematur pe scenă. Domnul Spofforth se ridică în picioare şi începu să aplaude, iar clica sa pricepu aluzia şi ovaţiona din străfundul plămânilor. Domnişoara Lasorda, care juca rolul fiicei sultanului Africii, era brunetă şi fără îndoială drăguţă, dar dacă picioarele ei meritau să fie la fel de celebre ca ale lui Vestris rămânea încă un mister, căci era îmbrăcată într-o fustă lungă, brodată cu semiluni, cămile şi iatagane. Făcu o plecăciune suporterilor ei înainte de a-şi începe dansul.

— Arată-ne crăcii! strigă cel din loja de alături.

— Jos fusta! Jos fusta! purcese să scandeze mulţimea din staluri. Lordul Alexander

avea lacrimi de bucurie pe obraji.

— Cât îmi place teatrul, spuse el, Dumnezeule mare şi bun, cât îmi place! Tânărul nătărău trebuie să fi plătit pe puţin două mii de lire pentru toate astea.

Pentru că nu auzise ce spusese prietenul său, Sandman se aplecă spre el.

— Poftim? întrebă el.

Auzi ceva izbindu-se de peretele din spate al lojii şi văzu, în întuneric, praful sărind. Ridică privirile şi zări o pală de fum în înaltul umbrit al unei loji de la galerie. Abia atunci înţelese că cineva trăsese un glonţ în direcţia lui. Era atât de surprins, că nici nu se clinti timp de câteva clipe. Publicul aproape tăcuse. Unii auziseră împuşcătura peste hărmălaia ascuţită, alţii simţiseră mirosul acru al prafului de puşcă.

Sandman smuci uşa lojii şi văzu doi bărbaţi venind în fugă în sus pe scări, cu pistoale în mâini. Trânti uşa.

— Ne întâlnim la Wheatsheaf, îi spuse lordului Alexander.

Îşi trecu picioarele peste balustrada lojii, se opri o secundă, apoi sări. Ateriza greu, sucindu-şi glezna stângă.

— Căpitane! strigă Sally arătând către culise.

Sandman se îndreptă şchiopătând spre idolul care păzea gura peşterii. Glezna îl durea cumplit.

Se întoarse şi îi văzu pe cei doi în lojă, cu pistoalele aţintite, dar neîndrăznind să tragă în direcţia scenei pline. Apoi unul din ei încalecă balustrada aurită. Sandman fugi şchiopătând spre culise, se împiedică într-un hăţiş de frânghii, coborî nişte trepte şi, ajuns jos, coti pe un culoar. Fiecare pas era un chin. Se opri pe culoar, lipindu-se de perete. Auzi ţipetele dansatorilor de pe scenă, apoi bocănitul picioarelor care coborau scara de lemn şi, o clipă mai târziu, un bărbat apăru de după colţ. Sandman îi puse piedică şi, după aceea, îl calcă zdravăn pe ceafă. Omul gemu şi Sandman îi luă pistolul din mâna devenită dintr-odată moale, apoi îl întoarse cu faţa în sus.

— Cine eşti? îl întrebă, dar individul se mulţumi să îl scuipe.

Îi trase una cu ţeava pistolului şi porni şontâcăind pe culoar, către uşa ce dădea spre scenă. Auzi iar paşi în urmă şi se întoarse, cu pistolul pregătit, dar era Sally care alerga după el, cu mantia în braţe.

— Eşti teafăr? îl întrebă ea.

— Mi-am sucit glezna. Nu cred că e ruptă.

— Hai. Sprijină-te de mine.

Îl scoase în stradă. Un bărbat fluieră la vederea picioarelor ei lungi încălţate în ciorapii albi, iar ea se răsti la el, punându-şi mantia pe umeri.

— Mamă, mamă. Ce s-a întâmplat?

— Cineva a tras în mine. Cu o puşcă.

— Cine?

— Nu ştiu, spuse Sandman.

Clubul Serafimilor? Părea cea mai probabilă explicaţie, mai ales după ce le refuzase mita substanţială, dar nu făcea lumină în afirmaţia lui Jack Hood cum că s-ar fi pus un preţ pe capul lui.

— Zău că nu ştiu, repetă el.

Mergeau acum sau, în cazul lui Sandman, şontâcăiau prin piaţa acoperită de la Covent Garden. Era o seară de vară, ceea ce însemna că era încă lumină, deşi umbrele se lungeau pe pietrele pavajului, acoperite cu resturi de legume şi fructe storcite. Florăresele îşi aranjau coşurile pe trotuar, în aşteptarea spectatorilor care aveau să iasă de la cele două teatre din apropiere. Sandman continua să arunce priviri în urmă, fără a detecta însă vreun inamic.

— Se aşteaptă să mă întorc la Wheatsheaf, îi spuse el lui Sally.

— Da' n-or să ştie pe care uşă intri, nu? zise Sally. Şi odată intrat acolo, eşti la adăpost, căpitane, fi'ncă nu-i om acolo care să nu-ţi ia apărarea.

— Eşti sigură că nu trebuie să fii la teatru?

— N-o să mai pornească în veci bâlciu' acolo.

Ajunseră în Drury Lane şi Sally deschise uşa principală de la Wheatsheaf.

— Camera din spate e liberă? îl întrebă Sandman pe Jenks, hangiul. Jenks înclină din cap.

— Un gentleman care a zis că vă întoarceţi, domnule căpitan, a ţinut-o pentru dumneavoastră. Şi aveţi şi o scrisoare.

— Trebuie să fie lordul Alexander, explică Sandman. Voia să luăm cina cu el, dumneata şi cu mine.

Luă scrisoarea de la domnul Jenks şi îi zâmbi lui Sally.

— Nu te superi?

— Să mă supăr pe lordul Alexander? Nu face decât să se holbeze la mine cu ochii cât cepele, nu? zise Sally, apoi privi în jos, la fusta scoţiană scurtă. Mai bine mă duc să mă schimb, ca să nu-i sară ochii de tot din cap.

În timp ce ea fugea în sus pe scări, Sandman împinse cu umărul uşa salonului din spate şi, uşurat, se lăsă pe un scaun. În încăpere era întuneric, pentru că obloanele erau închise şi lumânările fuseseră stinse; trase un oblon şi văzu că nu lordul Alexander rezervase salonul, ci sergentul Berrigan.

Acesta ridică pistolul şi îl aţinti spre fruntea lui.

— V-au pus gând rău, domnule căpitan.

Va urma..

STEVE BERRY

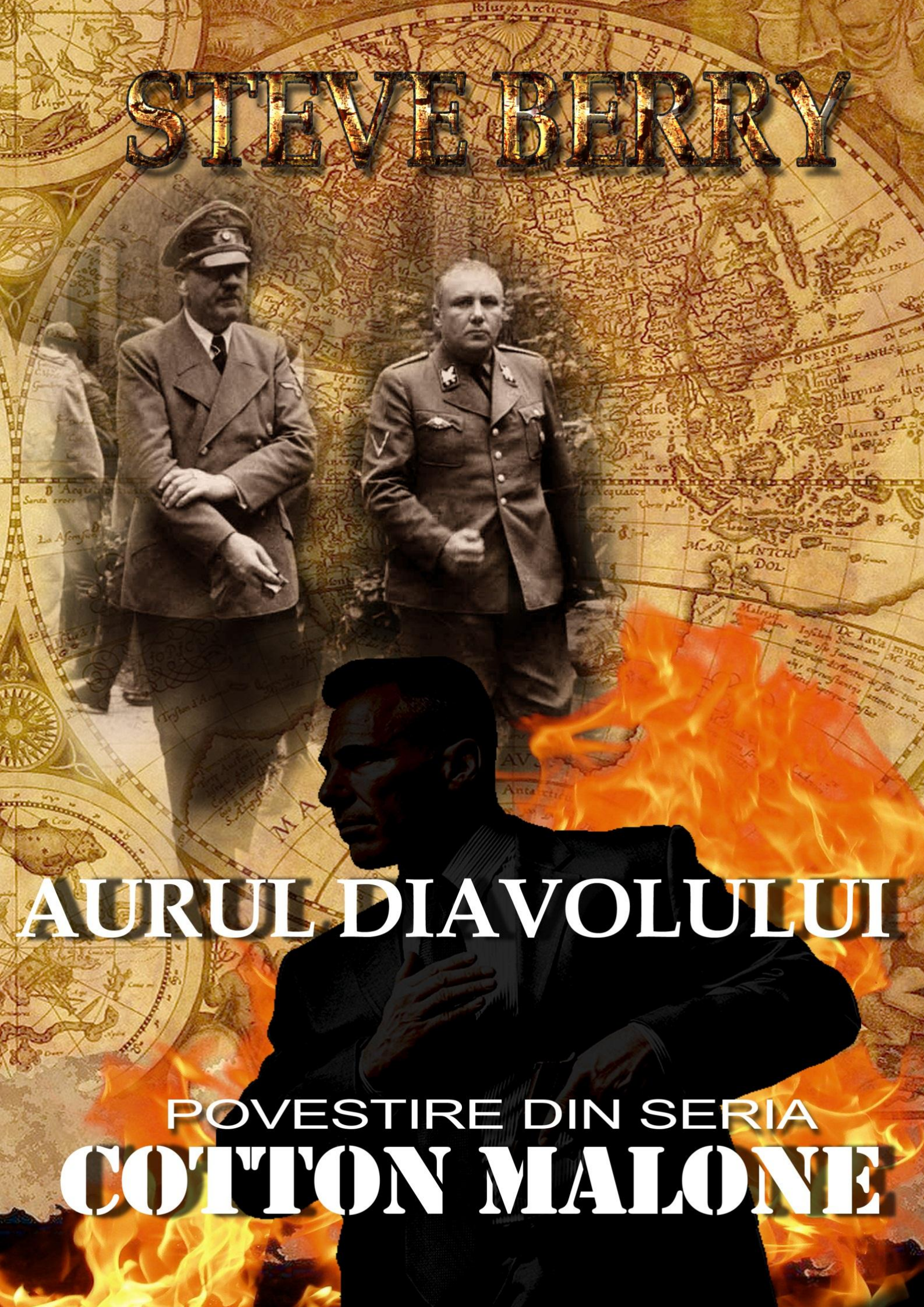

AURUL DIAVOLULUI

POVESTIRE DIN SERIA

COTTON MALONE

STEVE BERRY

AURUL DIAVOLULUI

Titlul original: *The Devil's Gold, 2011*
Traducerea: Ştefi Todo

SANTIAGO, CHILE
MIERCURI, 2 MAI
CU TREI SĂPTĂMÂNI ÎN URMĂ

Jonathan Wyatt a hotărât să aştepte înainte să-şi ucidă ținta.

Îl urmărise pe Christopher Combs, de-a lungul întregului stat Chile, de la un sătuc izolat la următorul, sus în munți şi înapoi în capitală, întrebându-se ce făcea nenorocitul mincinos. Pentru a evita să fie descoperit, a stat liniştit, în spatele lui Combs, neavând contact cu niciunul dintre oamenii pe care adversarul său îi vizitase. Acum ținta sa era bine aranjată într-un apartament luxos la Ritz-Carlton – cinci sute de dolari pe noapte, ceea ce ridica o serie întreagă de întrebări, având în vedere salariul de la guvern al lui Combs – rezervarea fiind confirmată pentru următoarele zece zile. Pentru a mai adăuga o insultă, Combs stătea acum la spa-ul hotelului, masându-i-se nodurile de pe spatele lui de cincizeci şi opt de ani.

Ai răbdare.

Asta îşi spusese în ultimii opt ani.

Dar era greu.

Wyatt fusese cunoscut în comunitatea serviciilor de informații ca un bărbat care vorbea puțin. Vorbea puțin, cu un scop, ceea ce de multe ori îi făcea pe ceilalți să vorbească prea mult. Tăcerea era o artă învățată, pe care el o stăpânea la perfecție şi ştia cum era numit pe la spate.

Sfinxul.

Dar nu îi mai păsa.

Cariera lui de douăzeci de ani ca agent operativ de informații se sfârşise cu opt ani în urmă.

Din cauza lui Christopher Combs şi Cotton Malone.

Cel din urmă formulase acuzațiile împotriva lui, iar primul îl asigurase că vor fi anulate, numind audierea administrativă o simplă formalitate. Doi bărbați muriseră într-o situație dificilă. Malone l-a învinuit pe el pentru cele două morți, numindu-le inutile şi de sacrificiu. El a respins ambele acuzații.

El şi Malone fuseseră prinşi în cursă, sub foc, cu trei agenți care i-ar fi putut ajuta, în apropiere. El era agentul superior responsabil aşa că a cerut să fie aduşi, dar Malone a obiectat. Aşa că l-a pocnit pe Malone cu capătul revolverului şi le-a ordonat oricum să intre.

Malone a formulat o acuzare.

Şi el l-a urât pentru asta.

Băiatul glorios al lui Magellan Billet şi Stephanie Nelle, directoarea. Auzise poveştile despre recompensele pe care Malone le-a refuzat şi despre cum nu greşea aproape niciodată. Fost comandant de navă. Avocat. Pilot. Orice ai dori, Malone putea să facă.

A depus chiar şi o mărturie convingătoare împotriva lui.

Şi consiliul de administrație – împuternicit, aparent, să-i aprecieze cu a doua privire pe cei de pe teren – a auzit mărturia lui Malone şi a altor trei persoane, apoi a hotărât că într-adevăr a acționat într-un mod nesăbuit.

Pe scurt, a fost concediat fără să primească niciun beneficiu.

Chris Combs era şeful său direct. Un director adjunct care va deveni curând, aşa cum Combs se lăuda în privat, director. Ca să fie sigur, Wyatt a verificat că într-adevăr Combs era următorul în linie pentru promovare. A lucrat ca subaltern a lui Combs cinci ani, succesul lui fiind în mod sigur combustibil pentru creşterea celuilalt. Combs şi-a exprimat în mod repetat recunoştința şi i-a spus că va avea nevoie de un director adjunct. Douăzeci de ani de experiență îl calificau în mod clar pe Wyatt. Creşterea în carieră fusese întotdeauna în mintea lui.

Aşa că mesajul fusese clar.

Creştem împreună.

Dar la audiere, în loc să-l susțină, Combs l-a vândut, mărturisind că, în opinia sa, era justificată concluzia de neglijență.

Combs a primit directoratul.

Wyatt a fost concediat, petrecându-şi ultimii opt ani lucrând cu contract pentru diverse agenții de informații care aveau nevoie de experiența lui dar nu şi de obligațiile față de el. Au plătit bine, dar nu au reprezentat un substitut.

Îşi voia cariera înapoi. Dar era pierdută.

Răzbunare?

Se părea că e tot ce i-a rămas.

Şi avea răbdare. Urmărindu-l pe Combs. Aşteptând momentul potrivit.

Ca cel de acum.

Combs şi-a luat două săptămâni libere şi a zburat singur în Chile. Făcând ceva în afara agenției.

Exact ce? De fapt, asta voia să ştie.

Aşa că, în timp ce Combs se distra singur la Ritz-Carlton şi înainte ca el să-l ucidă pe nenorocit, a hotărât să afle.

*

A încetinit maşina închiriată în timp ce intra în Turingia. Micul sat chilian avea faima că era o stațiune termală populară. Afişele anunțau că astmul, bronşita, tulburarea digestivă, chiar şi pielea uscată puteau fi vindecate – totul, bineînțeles, la un anumit preț.

A condus în jurul unei piețe centrale aglomerate.

O biserică colorată în ocru se ridica la un capăt, flancată de o arcadă de magazine, pitorescul fiind întrerupt numai de stâlpii de electricitate. Un cartier rezidențial, în vestul oraşului, arăta mai mult ca un peisaj de țară din Anglia cu case de lemn, acoperişuri înclinate şi copaci înfloriți. Ştia despre bătrână pentru că în urmă cu câteva zile îl urmărise pe Combs până la casa ei. Locuia în mijlocul unui grup de araucaria înalți, cu crengile groase de pin întinzându-se spre cer. Casa avea două etaje, având nevoie de o vopsire, acoperişul de tablă fiind plin de rugină. Doi cai păşunau într-o împrejmuire. A încetinit maşina pe un drum denivelat şi a parcat lângă un gard pe care crescuse rochița rândunicii.

Uşa din față a fost deschisă de o femeie ca o pasăre, cu părul blond, înspicat cu gri. Vasele de sânge îi brăzdau brațele lungi şi subțiri şi pete de la ficat îi punctau încheieturile. Părea să se apropie de şaptezeci de ani, dar ochii căprui aveau o privire vioaie. Când el s-a prezentat, sprâncenele ei s-au ridicat într-un aparent amuzament şi i-a aruncat un zâmbet care i-a arătat dinții ca un felinar.

L-a invitat înăuntru, engleza ei împletindu-se cu germana. S-a aşezat pe o canapea tapițată cu catifea roz, în timp ce ea s-a sprijinit de un scaun supradimensionat învelit într-o cuvertură înfloratã.

A aflat că numele ei era Isabel.

— Şi ce doriți? l-a întrebat ea.

— Ați avut un vizitator ce câteva zile în urmă.

— Oh, da. Era plin de viață.

— Ce a vrut?

L-a studiat cu o privire calculată, un fior apărându-i în ochiul drept. Respirația ei s-a transformat într-o gâfâială slabă. Doar sunetul unui ceas deranja liniştea.

— Se pare că acelaşi lucru ca şi dumneavoastră. Şi dumneavoastră păreți plin de viață.

Se juca cu el. Bine. Putea face şi el acelaşi lucru.

— Locuiți aici de multă vreme?

— Toată viața. Dar familia mea e din Heidelberg. Părinții mei au venit aici după război. Tatăl meu a ridicat casa asta. Construită dintr-o treime inimă, o treime mâini şi o treime înțelegere.

El a zâmbit, încercând să o facă să se simtă în largul ei.

— Înțelepciune germană veche, a observat ea.

— Tatăl dumneavoastră a fost soldat?

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu. A lucrat la poştă. A simțit că Germania nu va mai fi la fel după război, aşa că a plecat. Îndrăznesc să spun că a avut dreptate.

A hotărât să se întoarcă la ce voia să ştie.

— Ce a vrut domnul Combs de la dumneavoastră?

— Mi-a arătat două fotografii, un bărbat şi o femeie, şi a vrut să ştie dacă îi cunoşteam. I-am spus că odată au locuit lângă Lago Todos los Santos, la granița cu Argentina.

— De ce erau acele fotografii atât de importante pentru el?

Colțurile sprâncenelor s-au îndreptat în jos.

— De ce e treaba dumneavoastră?

El a hotărât că adevărul ar putea funcționa cel mai bine.

— El şi cu mine avem o datorie de rezolvat.

— Văd asta. Încercați din greu să vă ascundeți gândurile, dar pe fața dumneavoastră, în ochii dumneavoastră, scopul e clar. Eminența Cenuşie era la fel.

El nu a înțeles.

— În Franța, cu secole în urmă, a spus ea, era Eminența Roşie. Cardinalul Richelieu, primul ministru al regelui. Asistentul lui Richelieu, părintele Joseph, era cunoscut ca Eminența Gri. Ca şi superiorul lui, era o figură întunecată, ambii experți în mânuirea puterii. Roşu şi gri se refereau la robele lor. A făcut o pauză. Cenuşiu a fost culoarea uniformei naziştilor. Martin Bormann era Eminența Cenuşie.

S-a gândit la ce ştia despre Martin Bormann. Nu prea multe. Secretarul privat al lui Hitler. Gardianul Führerului. Al doilea cel mai puternic om din al Treilea Reich.

— Bărbatul din fotografia pe care mi-a arătat-o domnul Combs. Era Eminența Cenuşie, deşi pe atunci îşi spunea Luis.

— Şi femeia?

— Îşi spunea Rikka, deşi era văduva lui Hitler.

Acel nume îl ştia. Eva Braun. S-a măritat cu Hitler în aprilie 1945, cu puțin înainte ca ambii să se sinucidă în buncărul Führerului.

— Ce spuneți?

Ochii apoşi transmiteau o privire supărată.

— Domnul Combs nu a fost la fel de surprins ca dumneavoastră.

— Ce a spus despre informațiile dumneavoastră?

— V-a înşelat?

Bătrâna asta era bună. O întrebare simplă, pe neaşteptate, destinată să provoace un răspuns emoțional.

— E un mincinos.

— Şi eu cred asta. M-a mințit. Dar voia să ştie unde locuiau cei doi din fotografie. De fapt, întrebarea lui m-a surprins. A fost o vreme când Eminența Cenuşie a fost căutat. Nimănui nu i-a păsat de văduvă, toți credeau că e

moartă. Puțini îi cunoşteau fața sau numele. Dar el. Pe el îl voiau mulți. El a fost *quetrupillán*.

Nu a recunoscut cuvântul şi a întrebat ce înseamnă.

— Un cuvânt chilian local, a spus ea. Un diavol tăcut. Puțin cam ca dumneavoastră.

A ignorat împunsătura.

— Ce s-a întâmplat cu Bormann şi Braun?

— În cele din urmă au mers să locuiască într-un loc în care nu-i putea găsi nimeni.

El şi-a dat seama că, în urmă cu ani de zile, lumea era un loc diferit. Nu erau sateliți, televiziune, ziare globale sau internet. Să te ascunzi era mai simplu şi mulți criminali de război au reuşit să dispară.

În special doi oameni pe care majoritatea lumii îi credea morți.

— Unde s-au dus?

Ea nu i-a răspuns.

— Ați mai vorbit despre asta înainte de vizita lui Combs?

— Nimeni nu mi-a pus întrebările astea. De ce ar fi făcut-o cineva? Sunt o femeie bătrână care trăieşte liniştită. Cine ar fi ştiut vreodată chiar că exist?

— Chris Combs.

— Atunci trebuie să vă puneți singur întrebarea. Cum am fost găsită?

Nu avea nicio idee.

— Nu mă credeți? a întrebat ea. Văd asta în ochii dumneavoastră. Ați venit în casa mea şi ați pus aceste întrebări. Am răspuns cinstit, dar tot nu mă credeți.

Ce credea el nu conta.

— Ce a spus Combs la răspunsurile dumneavoastră?

— Voia colaborare. Aşa cum văd că vreți şi dumneavoastră. S-a ridicat încet în picioare. Vă voi arăta, aşa cum i-am arătat şi lui.

În ziua apariției lui Combs, Wyatt aşteptase în josul autostrăzii, în pădure, de unde putea vedea drumul de acces. Combs a stat puțin mai mult de o oră, apoi a condus înapoi la Santiago. Wyatt nu avea idee ce s-a întâmplat în timpul vizitei.

Isabel s-a răsucit către uşă.

— Ciudat, totuşi.

Şi-a fixat privirea pe el în timp ce se oprea.

— Nu arătați ca un vânător de nazişti.

— Nu sunt.

— Dar sunteți un vânător. Atâta lucru ştiu şi eu.

*

A urmat-o pe Isabel afară, într-un hambar în care echipamente agricole stăteau ruginite în umbrele întunecate. Stăncuțele au ros găuri în acoperiş şi

cuiburi de rândunici ocupau grinzile. Dintr-o grămadă putredă de lemne o pisică i-a salutat cu un *miau* lung.

S-a îndreptat spre o anexă de la capătul îndepărtat. Rochia murdară atârna pe ea ca o haină pe un cui şi sandale împletite din frânghie îi acopereau picioarele. A deschis liniştită o uşă de lemn în timp ce balamalele vechi rezistau scârțâind. Într-un spațiu de doi metri pătrați erau stivuite trei cufere.

— Astea au fost aici de decade, a spus ea.

El a păşit înăuntru. Un şoarece a fugit la apropierea lui.

Ea a zâmbit.

— Evi iubeşte şoarecii.

A atins cufărul de deasupra şi a deschis capacul.

Praful s-a revărsat ca o cascadă.

Înăuntru era o varietate de lucruri. Pe partea de sus erau haine – o jachetă dublă anti-vânt, o pereche de cizme pentru tranşee, şi o banderolă cu zvastica.

— Ale tatălui meu.

— Am crezut că a fost civil, a spus Wyatt în timp ce continua să cerceteze prin cufăr.

— Nu te puteai aştepta să creşti în guvern dacă nu erai membru de partid.

A scos un colan de argint în formă de inimă pe care era aplicat un soare aurit cu opt raze. Mai departe a găsit o cartuşieră şi nişte mănuşi zdrențuite.

Apoi şi-a dat seama.

— Tatăl dumneavoastră a fost în SS?

— Evident.

Începea să nu-i placă tonul ei.

A observat un teanc de cupoane mucegăite legate împreună cu o bucată de sfoară sfărâmicioasă. A studiat cuponul de deasupra. Două rune erau imprimate în colțul stâng alături de cuvintele STANDORT-CANTINE, sub care era denumirea de rău augur BUCHENWALD. La dreapta jos era scris RM2.

— Ce sunt astea? a întrebat el.

— Gardienii din lagăr erau plătiți în cupoane. Le puteau folosi să cumpere mâncare şi alte lucruri de la cantina lagărului. Alea valorează două mărci germane fiecare.

— Buchenwald a fost un lagăr de exterminare. Ce făcea tatăl dumneavoastră acolo?

Ea a scuturat din cap.

— Fratele meu mai mare. El a fost gardian în Unitățile Morții. *SS-Totenkopfverbände*.

A observat mândria nemțească din vocea ei.

— A murit în război?

— Ruşii l-au omorât.

A pus cufărul de sus pe podeaua de pământ apoi a început să caute prin al doilea. Mai multe haine, suveniruri pentru copii şi un articol curios – o maşină de scris, cu carcasa metalică neagră ruginită şi spartă.

— A tatălui meu. Folosită în timpul războiului.

S-a uitat la taste. Rândul cu numere avea obişnuita funcţie dublă. Punct şi virgulă apăreau deasupra cifrei 1. Alte taste cu numere aveau, de asemenea, semne de punctuaţie ca alternativă. Dar deasupra lui 5 era o rună dublă. SS. Se părea că maşina de scris fusese modificată ca să se adapteze regimului.

A început să-şi pună întrebări despre Isabel şi tatăl ei.

A deschis ultimul cufăr.

Interiorul era plin de scrisori şi ziare vechi. A ridicat unul dintre pachete.

Pisica a intrat înăuntru şi Isabel a mângâiat animalul.

— Aşa o fată bună, Evi?

S-a uitat la Isabel, care încă mângâia pisica.

— Evi are vreo legătură cu Eva Braun?

— Bineînţeles. Cei mai apropiaţi prieteni foloseau această poreclă. Şi eu îi spuneam aşa. Aşa că mi-am numit aşa fiecare pisică pe care am avut-o de atunci, în amintirea ei.

Răbdarea lui scădea.

— Ce joc jucaţi?

Ea continua să mângâie pisica.

— La ce vă referiţi?

S-a apropiat de ea. În ochii ei nu se vedea nici cel mai mic semn de frică. Au rămas înghеţaţi ca marmura verde.

— Dumneavoastră şi domnul Combs aţi fost prostiţi.

— De cine?

— Eminenţa Cenuşie.

A făcut deja calculele.

— E mort de mult.

— Nu şi urmaşii lui.

Poate că ei erau obiectivul lui Combs?

— Care e jocul lor?

Privirea ei s-a intensificat.

— Ei sunt tot ce ne-a mai rămas.

— Cine sunt *noi*?

— Aceia dintre noi care mai cred.

Ochii ei erau plini de indignare.

— Asta s-a întâmplat acum mult timp. E gata.

— Totuşi dumneavoastră şi domnul Combs sunteţi amândoi încă interesaţi. Domnul Combs ştia că tatăl meu a lucrat pentru Führer. De asta a venit. Mai ştia că a fost dorinţa lui Hitler ca Bormann să supravieţuiască războiului. O scrisoare de la Hitler însuşi îi cerea tatălui meu să facă orice ar

fi dorit Eminența Cenuşie. Aşa că tatăl meu şi-a petrecut întreaga viață ascunzându-l pe Bormann.

El aştepta mai mult.

— Bormann-i au apărut peste tot. Cei care îl căutau au avut o grămadă pe care să-i urmărească, dar niciodată pe cel adevărat.

Îşi amintea vag că citise despre aparițiile lui Bormann prin Brazilia. Argentina, Bolivia şi Paraguay. Câțiva Bormann-i chiar s-au dus singuri la autorități, susținând nevoia de justiție la bătrânețe, dar toți s-au dovedit până la urmă fie bolnavi mintal, fie deliranți.

— De ce ar mai conta asta?

— Ce vreți să spuneți e de ce ar mai conta pentru domnul Combs.

Asta era exact ce voia să spună.

— Bormann nu a fost Hitler. Führerul a fost special. Politicienii dinaintea lui ne vorbeau de sus. Bormann ne-a vorbit de sus. Hitler a vorbit cu noi.

Părea că ea vrea să-şi spună gândurile, aşa că a lăsat-o.

— Am urmărit de multe ori filme în care vorbea Hitler. Defila în saloane pe muzica militară plină de viață. Oh, am iubit muzica aceea. Întotdeauna purta uniforma cenuşie şi avea cele mai strălucitoare cizme. Aşa o privelişte. Oamenii stăteau nemişcați când vorbea el, aşa cum şi trebuia. El i-a iubit şi ei l-au iubit pe el.

Se agăța de o fantezie vicioasă. Dar dacă amintirile îi dezlegau limba, el era dispus să-i permită acest lux.

— Ce s-a întâmplat cu Bormann? a întrebat el din nou.

A scuipat pe podea.

— A fost un nenorocit ticălos. Führerul a făcut o mare greşeală să aibă încredere în el.

— De ce îmi spuneți toate astea?

Ea a ridicat din umeri.

— De ce nu? Aşa cum ați spus, a fost cu mult timp în urmă.

— Ați putea…

— Am terminat de vorbit cu tine.

A început să se îndrepte spre ieşirea din hambar, pisica agățându-se de tocurile ei.

— Vorbiți despre trecut cu venerație, a încercat el. Sunteți nazistă?

S-a oprit, s-a întors şi l-a cercetat cu un aer insolent de triumf.

— Sunt un urmaş credincios al Führerului meu.

Şi a dispărut.

*

Vizita lui la bătrână l-a tulburat. Nu a fost deloc ceea ce s-a aşteptat. Niciodată nu s-a gândit că Martin Bormann, Eva Braun şi Adolf Hitler ar fi subiectul conversației lor.

Înainte să părăsească Turingia a parcat maşina la umbra unor copaci şi şi-a folosit telefonul ca să acceseze internetul. A găsit un sumar concis al vieții lui Martin Bormann.

Născut în Halberstadt în 17 iunie 1900, fiul unui fost sergent major al regimentului prusac, Bormann a renunţat la şcoală pentru a lucra la o fermă din Mecklenburg. După ce a servit pentru scurt timp ca tunar într-un regiment de artilerie la sfârşitul primului război mondial, s-a alăturat organizaţiei de dreapta Rossbach Freikorps. În cele din urmă a intrat în Partidul Naţional Socialist, devenind ofiţerul regional de presă în Turingia şi apoi director comercial în 1928. Din 1928 în 1930 a fost ataşat la Comandamentul Suprem SA şi în octombrie a devenit comandant al partidului. O lună mai târziu a fost ales ca delegat al partidului nazist în Reichstag. Din iulie 1933 până în 1941 a fost şeful de cabinet în biroul adjunctului Führerului, Rudolf Hess, în calitate de secretar personal.

Acolo a început creşterea lui imperceptibilă spre centrul puterii, stăpânind încet mecanismul birocratic nazist şi câştigând încrederea personală a lui Hitler. În plus faţă de administrarea finanţelor personale a lui Hitler, a controlat *Gauleiter*-ii şi *Reichsleiter*-ii, oamenii care administrau diferitele ţinuturi din Reich. Brutalitatea, duritatea, lipsa culturii şi faptul că părea nesemnificativ, i-au făcut pe naziştii din vârf să-i subestimeze abilităţile. Zborul mentorului său, Rudolf Hess, în Anglia i-a deschis drumul să îi ia locul lui Hess.

În mai 1941 a devenit capul partidului. Până la sfârşitul războiului, Bormann a fost gardianul aprig al ortodoxiei naziste. A fost un fanatic când venea vorba de politică rasială, antisemitism şi *Kirchenkampf*, războiul dintre biserici. La sfârşitul anului 1942 era secretarul privat al lui Hitler, având grijă de detaliile administrative obositoare şi conducându-l pe Hitler în construirea propriilor scheme. După ce Hitler i-a ordonat „să pună interesul naţiunii înaintea propriilor sentimente şi să se salveze", Bormann a părăsit buncărul Führerului în 30 aprilie 1945, după ce Hitler era mort. Relatările despre ce s-a întâmplat după aceea variază foarte mult. Potrivit unora, Bormann a fost ucis încercând să treacă liniile ruseşti cu o maşină anti-tanc. Cu toate acestea, îndoielile au persistat şi au fost raportate numeroase apariţii ale lui Bormann, începând din 1946. După ce a fost condamnat la moarte în absenţă, la Nürenberg, în octombrie 1946, adevărata lui soartă rămâne necunoscută.

Toate celelalte site-uri pe care le-a găsit confirmau aceleaşi informații. Nimeni nu ştia cu adevărat ce s-a întâmplat. Apoi a căutat ce a putut despre Eva Braun.

Născută în München în 1912 într-o familie catolică din clasa de mijloc, fiica unui învăţător, Braun l-a întâlnit prima dată pe Hitler în studioul prietenului lui fotograf Heinrich Hoffmann în 1929. A lucrat ca asistentă a lui Hoffmann, mai târziu devenind laborant, ajutându-l să prelucreze fotografiile lui Hitler. Blondă, cu faţa proaspătă şi atletică, îi plăcea să schieze, să se urce pe munţi, să facă gimnastică şi să danseze.

După moartea lui Geli Raubal, nepoata lui Hitler cu care acesta avea o lungă legătură de dragoste, Braun a devenit amanta lui, trăind în

apartamentul din Berlin al acestuia. În 1935, după o încercare de sinucidere nereuşită, Hitler a dus-o într-o vilă din München, lângă casa lui. În 1936 s-a mutat la Berchtesgaden, unde se comporta ca şi gazda lui Hitler. Au fost depuse toate eforturile pentru a ascunde relaţia ei cu Hitler, din moment ce se presupunea că Führerul este dedicat în totalitate naţiunii. Puţini germani ştiau de existenţa ei. Chiar şi cei mai apropiaţi asociaţi ai lui Hitler nu erau siguri de relaţie, din moment ce Hitler a evitat orice sugestii care să dovedească intimitatea şi adesea îi înjosea şi denigra inteligenţa. Îşi petrecea cea mai mare parte a timpului făcând exerciţii, visând, citind romane ieftine şi uitându-se la filme romantice. Totuşi, loialitatea sa faţă de Hitler nu a fost pusă la îndoială. În 1945 i s-a alăturat lui Hitler în buncărul Führerului şi în cele din urmă a murit împreună cu el ca parte a unui pact de sinucidere.

Câteva site-uri susțineau posibilitatea că unul sau amândoi supraviețuiseră războiului, împreună cu Hitler, dar Wyatt nu a putut găsi nicio referință în care vreun istoric serios să considere vreodată asta o realitate.

Dar Isabel a făcut-o.

S-a hotărât să continue să imite ceea ce a făcut Combs cu câteva zile în urmă şi s-a întors în Santiago, găsind acelaşi bulevard cu trei benzi şi librăria. Magazinul era localizat lângă Plaza de Armas, în inima oraşului, cam în mijlocul unei arcade cu buticuri pitoreşti. Lângă ea era o cafenea care expunea o varietate minunată de brânză Camembert şi Cedar. A cinat acolo la prima vizită, în timp ce-l aştepta pe Combs, bucurându-se de nişte cârnați picanți şi nişte salam.

Dintr-o catedrală de la capătul îndepărtat al bulevardului, clopotele băteau ora trei şi jumătate. Nori de furtună se rostogoleau de pe vulcanii care se ridicau spre vest, iar soarele după-amiezii dispărea treptat în spatele unui grup de nori cumulus groşi. Ploaia va ajunge până la căderea nopții.

Dar până atunci el va fi altundeva.

A intrat în magazin. Sunetul unui clopoțel a anunțat prezența lui.

— *Buenas tardes*[1], i-a spus el proprietarului, un om îndesat, supraponderal, cu o mustață neagră stufoasă.

Omul i-a răspuns la salut şi s-a prezentat ca fiind proprietarul, Gamero, folosind limba engleză. Proprietarul purta acelaşi papion şi aceleaşi bretele care îi împodobeau trupul rotund şi în timpul vizitei lui Combs.

— Am nevoie de un moment din timpul tău.

I-a arătat cinci bancnote de câte o sută de dolari americani pentru a sublinia importanța cererii lui.

— Eşti norocos. Ziua a fost slabă. Nu e niciun client în acest moment.

Gamero i-a tras banii din mână.

— O să închid mai devreme.

[1] *Bună seara*, în spaniolă, în original.

Proprietarul a mers legănat către uşă şi a răsucit încuietoarea. Apoi, pe buzele cărnoase ale omului s-a format un zâmbet.

— Cum te pot ajuta?

— Spune-mi ce i-ai spus lui Cristopher Combs.

Pe fața omului a apărut o privire nedumerită.

— Doi dintre voi? După acelaşi lucru?

— Care e?

Gamero a clătinat din cap, apoi i-a făcut semn şi l-a condus printr-o perdea zdrențăroasă în spatele magazinului. Se pare că odată clădirea găzduise o bancă, din moment ce din acea vreme rămăsese un seif de fier. A privit în timp ce Gamero rotea cadranul de bronz, a eliberat tamburul, apoi a deschis o uşă neagră grea.

— Uită-te singur. Aşa cum a făcut Combs. Eu voi fi în față.

A intrat în seif şi a tras de lanțul unui bec care atârna din tavan. Opt dulapuri erau aranjate pe un perete. O uşă ducea afară, dar era asigurată cu un sistem de închidere. A studiat dulapurile, observând rugina şi putreziciunea lor şi a concluzionat că probabil timpul nu a fost binevoitor cu conținutul lor.

A deschis un dulap.

Dosare ferfenițite şi hârtii galbene erau îndesate înăuntru. A scos câteva şi a observat scrisul, în cea mai mare parte tipărit şi decolorat.

Germană.

Nu putea citi niciuna.

A cercetat celelalte dulapuri. Toate erau la fel de îndesate.

Se părea că era un fel de arhivă germană secretă. Svastica împodobea multe pagini, ca parte a antetului.

A auzit clopoțelul din fața magazinului.

Apoi două pocnituri, ca ale baloanelor care se sparg.

Apoi, din nou, clopoțelul.

A părăsit seiful şi a mers din nou către partea din față. Magazinul era tăcut. Nu se vedea nimeni. Oamenii mergeau într-o parte şi în alta pe trotuar, în afara ferestrei din față. Maşinile şuierau pe bulevard. Gamero zăcea cu fața în jos pe podea într-o baltă formată de propriul sânge.

Pocniturile fuseseră dintr-o armă cu amortizor, două răni de ieşire punctând craniul bărbatului.

A verificat pulsul.

Nimic.

A păşit către uşa din față, încuind-o pe dinăuntru. Apoi l-a târât pe Gamero în spatele tejghelei, să nu poată fi văzut de pe fereastră.

Trebuia să termine ceea ce începuse.

Amintindu-şi de uşa încuiată din interiorul seifului, a cercetat cadavrul şi a găsit un set de chei. S-a retras în spatele perdelei, înapoi în seif şi a deschis încuietoarea care securiza uşa.

A tras de lanțul altui bec.

Camera era puțin mai mare decât o debara, zidurile de piatră fiind căptuşite cu rafturi din lemn încovoiate de o varietate de suveniruri.

Uniforme, busturi, săbii, pistoale, toate împodobite cu rune şi zvastici. A numărat douăzeci de copii zdrențuite din Mein Kampf. Şi obiecte din ceramică, în principal animale şi statuete. Una, o păpuşă soldat, avea brațul ridicat în semn de salut. Mai erau halbe de bere, căşti şi o cutie muzicală care încă funcționa.

Era Gamero un colecționar? Sau un negustor?

Asta i-a atras atenția lui Combs?

A auzit un zgomot din partea din față a magazinului. În liniştea acestuia, totul părea amplificat. A păşit în spatele perdelei şi s-a uitat de după ea. Afară erau doi bărbați. Unul forța încuietoarea, iar celălalt stătea în față pentru a bloca vederea trecătorilor.

S-a hotărât că vrea să afle ce făceau cei doi, aşa că s-a retras în interiorul clădirii şi a alunecat în spatele unei grămezi de cutii de carton, stivuite de la podea până la tavan, fiecare dând pe afară de cărți. A reuşit să se strecoare în spatele lor exact când a sunat clopoțelul şi a folosit spațiul dintre cutii ca să vadă când cei doi au trecut prin perdea şi au găsit seiful. Fiecare căra o servietă mică, care a fost pusă pe podea când ei au dispărut înăuntru. A auzit dulapurile de metal deschizându-se, sunetul hârtiei fluturând, apoi mai multe obiecte zdrobindu-se de podea.

Se părea că goleau şi dulapul cu suveniruri.

Unul dintre bărbați s-a întors şi a luat o servietă.

Au trecut câteva minute, apoi amândoi au ieşit din seif.

A doua servietă a fost deschisă şi Wyatt a văzut patru mănunchiuri de material gri, învelit în plastic transparent. Toate au fost întinse pe podea, de-a lungul holului, două pe o parte, două pe cealaltă. La capătul fiecăruia era un dreptunghi mic negru.

Ştia exact la ce se uita.

Explozibili din plastic cu detonatoare controlate prin radio.

Focul rezultat ar fi fierbinte şi volatil şi puține lucruri ar rămâne în urma lui. Bineînțeles, ar fi clar incendiere, dar nu s-ar putea dovedi. Dacă erau deştepți, detonatorul era construit din materiale care se vor vaporiza în explozie. El aşa folosea întotdeauna pe vremea când era un agent secret american valoros.

Acum nu era sigur ce mai era.

O târfă, angajată numai când nu era altcineva disponibil.

Aşa se simțea.

Bărbații au ieşit pe uşa din față, clopoțelul anunțându-le plecarea. A presupus că se vor îndepărta de clădire înainte de detonare.

Asta însemna că avea cam un minut.

Şi-a părăsit ascunzătoarea şi a alergat pe holul îngust şi întunecos până când a găsit o uşă de lemn în peretele din spate. A eliberat zăvorul, a deschis-o şi s-a strecurat pe o alee care se întindea în spatele unui şir de clădiri.

Găsind strada, a micşorat ritmul, s-a întors şi a mers calm pe trotuar, amestecându-se cu alți oameni la o stradă distanță de intrarea principală în librărie.

O explozie a zguduit după-amiaza.

Dar el a continuat să meargă spre locul în care era parcată maşina lui.

*

A părăsit Santiago şi a condus înapoi spre Turingia, o călătorie de patruzeci de minute pe drumurile de munte rar circulate. Trebuia să ajungă la Isabel. Dacă acei bărbați l-au omorât pe Gamero, şi ea ar putea fi o țintă. Nu era sigur de ce îi pasă, dar era îngrijorat pentru bătrână.

În ce era implicat Combs?

În mod sigur nu la ce se aştepta.

Nici pe aproape.

A intrat în Turingia, a trecut cu maşina pe lângă magazinele care se pregăteau pentru o nouă zi, apoi a ieşit din oraş. A spionat ferma. Totul era tăcut. A condus maşina pe aleea de pământ şi a parcat lângă hambar.

Uşa din față era deschisă.

A ieşit din maşină şi a studiat intrarea, oprindu-se puțin, ascultând ca să-şi dea seama dacă e vreo mişcare.

Nicio pală de vând nu deranja copacii. Broaştele orăcăiau un concert la distanță.

A cercetat dincolo de tocul uşii.

Liniște şi pace.

A păşit înăuntru şi a văzut, în dreapta lui, corpul înțepenit al lui Isabel într-un balansoar lângă vatră, cu o gaură de glonț în cap.

Prezența acră a morții se simțea în aerul cald.

Prea târziu.

Se pare că ei vizitaseră întâi acest loc.

A închis ochii bătrânei, imobilitatea lor deranjându-l. Evi s-a strecurat înăuntru pe uşa din față şi s-a cuibărit în apropierea picioarelor fără viață ale lui Isabel. Pisica mare gri a părut enervată de lipsa de interes a stăpânei şi s-a retras pe un scaun gol.

Ar putea căuta în jur.

Dar ce?

Să-l ia naiba dacă ştia.

Casa avea cam trei sute de metri pătrați. În dormitor a găsit o masă din lemn de culoare deschisă, suprafața ei lucioasă susținând o lumânare supradimensionată înfăşurată în ramuri proaspete de araucaria. Deasupra lumânării atârna un portret al lui Adolf Hitler, cu privirea lui fanatică îndreptată spre ceruri. Incredibil. Aici a fost o femeie, la şaptezeci de ani după ce lucrurile s-au întâmplat, venerând un maniac.

A studiat restul camerei puțin mobilate, uitându-se la resturile triste ale vieții unei bătrâne. O sobă acoperită cu teracotă lustruită umplea un colț. Un dulap cu uşile care se deschideau către centru, pictat bogat în stil bavarez, conținea haine. O masă de toaletă din arțar era vizavi de patul îngust. Deasupra ei erau trei fotografii alb-negru, fiecare fiind încadrată de o ramă de argint care îşi pierduse strălucirea. Una era a unui bărbat purtând o uniformă SS. Nicio emoție nu se vedea pe fața lui, doar o privire goală, ca şi cum un zâmbet ar fi fost aproape dureros. Malul unui lac se contura în spate, înconjurat de brazi înalți.

A căutat în sertarele mesei de toaletă, apoi a aruncat o privire sub pat. Pachete de plicuri stăteau pe scândurile prăfuite.

Le-a tras afară.

Toate aveau timbre din Africa de Sud şi un scris de mână masculin, toate fiindu-i adresate lui Isabel în Turingia. A deschis unul din plicuri. Scrisoarea, în engleză, era semnată de Gerhard Schüb. S-a uitat la alte plicuri. Datele se întindeau din 1960 până în 1980. S-a hotărât să le ia cu el.

Şi-a întors atenția spre masa de toaletă la celelalte două fotografii afişate. Una era cu copii, toți cam între şapte şi opt ani. Doi băieți şi trei fete, îmbrăcați ca şi cum ar merge la biserică, în costume şi fuste, pozând împreună, un grup vesel. Ultima fotografie înfățişa doi bărbați. Unul era acelaşi cu cel din cealaltă fotografie, de data asta fără uniforma SS. Purta *lederhosen*, pantaloni scurți de piele susținuți de bretele unite de o bandă pe care era o zvastică strălucitoare. O cămaşă de culoare deschisă îi acoperea pieptul, ciorapi până la genunchi îi înfăşurau picioarele şi avea o vestă de lână peste umeri. Celălalt bărbat din fotografie era scund, cu pieptul lat şi cu păr negru rar. Purta un costum având la mână o bandă cu zvastica nazistă. A studiat fața celui mai în vârstă de aproape, observând un zâmbet prefăcut care nu lăsa să se vadă niciun dinte, un maxilar încleştat şi o privire vicleană.

S-a hotărât să ia şi fotografiile.

Era adevărat, nu era lupta lui, dar înainte să-l omoare pe Combs voia să ştie ce provocase cele două crime.

S-a întors şi a ieşit din casă, foarte atent, dar nu era nimic care să ridice vreun semnal de alarmă.

Cu scrisorile şi fotografiile în mână, a ajuns la maşină şi a plecat.

*

A condus o jumătate de oră, în cele din urmă intrând într-un oraş numit Los Arana. Autostrada se despărțea către o parte rezidențială liniştită spre sud şi magazine spre nord. O piață cu iarbă umplea centrul oraşului, punctată cu lămâi. Printre turnurile gemene ale unei biserici de culoarea stridiilor, încadrat ca o podoabă arhitecturală, se prefigura conul unui vulcan îndepărtat. Străzile erau în mare parte pustii. Siesta de după-amiază, a presupus.

A parcat maşina lângă o cafenea deschisă.

Înăuntru, mesele erau pline de bărbați cu părul negru, pletoşi. Un miros puternic de muncă grea umplea aerul. Sendvişurile groase cu şuncă de care se bucurau cei mai mulți dintre ei arătau bine, aşa că a comandat unul şi o carafă cu vin.

În timp ce mânca, a studiat scrisorile.

7 februarie 1969

Sosirea noastră în Bloemfontein a fost fără evenimente. E un loc ciudat, Issie. Aproape o mie cinci sute de metri deasupra nivelului mării, aerul clar şi lumina. Bucăți din Europa sunt peste tot. Mori de apă, ferme, grădini de trandafiri. E o luptă aproape perpetuă cu seceta, dăunătorii şi bancherii. Luis se plânge neîncetat. Nu-i place locul. Uniunea Sud Africană e o națiune conflictuală. Are două capitale. Johannesburg, la nord, e centrul politic. Bloemfontein, aici, în Statul Liber, e centrul jurisdicțional. De ce e aşa, nimeni nu poate explica, deşi există zvonuri că vor fuziona ambele la Bloemfontein. Statul Liber e plin de influența olandeză. Mulți încă vorbesc de războiul englezilor cu burii, care s-a terminat cu o sută de ani în urmă. Încă îşi amintesc lagărele de concentrare. Lui Luis îi place să-mi spună că britanicii au inventat conceptul aici când au măcelărit treizeci de mii de femei şi copii în timpul războiului. Aici lumea urăşte încă toate lucrurile britanice, ceea ce îl încântă pe Luis.

Îmi doresc ca tu să poți vedea țara asta. Câmpiile maro punctate cu ceea ce localnicii numesc tufişuri de piper, netezimea întreruptă de dealuri mici de culoarea fierului. Vârfurile plate ale munților se văd la orizont. Am luat o casă la periferia oraşului. E umbrită de eucalipți. Ai iubi bougainvilla care urcă pe pereții săi. În spatele lor este un hambar şi un grajd. Morile de apă se învârt peste râuri. Fără apă nu ar fi nimic, decât un deşert arid. Noaptea e cea mai bună dintre toate. Savana devine tăcută şi se face argintie în lumina lunii. Câinii noştri se adună sub ferestre. E bine că sunt acolo, deoarece țin leii la distanță.

Câinii sunt neînfricați. Le invidiez curajul.

* * *

23 mai 1969

Îmi e dor de tine, Issie. Timpul este aproape irelevant aici.

Am fost martor la ceva curios cu câteva zile în urmă. Luis şi cu mine am mers într-un oraş la vest de aici. Nu avea mai mult decât un magazin cu acoperiş roşu, o biserică olandeză reformată şi o stație de benzină. Se vindea o fermă şi Luis voia să fie acolo când se făcea licitația. Ce privelişte ciudată. Mobilier expus în lumina soarelui, împrumutătorul care conducea licitația, proprietarul în haine sărăcăcioase, soția şi copiii în lacrimi. Oferta lui Luis a fost considerată scăzută şi nu a reuşit să cumpere proprietatea, aşa că nu avea o

dispoziție prea bună. El mi-a ținut o prelegere despre faptul că nu există nici un loc în această lume pentru cei slabi. Ei îi deranjează pe cei puternici cerând simpatie şi pentru asta trebuie eliminați. Nu simțea nimic pentru familia care ar putea dormi fără niciun adăpost. Totuşi, mie îmi părea rău pentru ei. Cum ar putea cineva să nu simtă nimic? Dar Luis părea plin doar de dispreț.

E un om dur, alimentat de ură şi chiar mai mult de regret. Rikka are un moment dificil. Nu o va duce să înoate sau să facă o excursie cu barca pe râu, sau pur şi simplu să stea sub copaci şi să se bucure. Ea încearcă să facă viața suportabilă, dacă nu pentru el, atunci pentru ea însăşi. El încearcă să o mulțumească cu obiecte de lux. Casa lor e plină de argint, mahon şi cărți. Totuşi, nu îi vizitează nimeni. El n-ar tolera musafiri. Suspiciunile lui au crescut de când am sosit, o fobie de nesiguranță care îi consumă fiecare zi. E atât de dependent de mine. Ciudat, de fapt. Acest om puternic având nevoie de mine să face, să spun şi că văd ceea ce el nu poate. E paralizat de frică şi o parte din mine e bucuroasă.

* * *

14 ianuarie 1971

Ne-am mutat din nou. De data asta mai aproape de granița cu Basutoland, în estul ținutului muntos. Mi s-a promis eliberarea din serviciu de Crăciun, dar apoi mi s-a spus că Luis nu mă va lăsa să plec. Încă depinde de mine. Se pare că sunt singurul în care are încredere, dacă acest adjectiv poate fi folosit pentru un om ca el. Mă îndoiesc că are încredere în cineva sau ceva. Îți promit, Issie, voi deschide acest subiect cu el în curând.

Noua noastră fermă e minunată. E o proprietate cumpărată cu profiturile de la minele de aur. Luis este priceput la investiții. Continuă să ducă o viață solitară. Puțini se aventurează atât de departe. Eu sunt în continuare mesagerul care călătoreşte în Bloemfontein. Cărțile sunt îndatorirea mea principală. Citeşte mai mult de o duzină pe lună. Merg în oraş o dată la trei săptămâni, când soseşte o încărcătură. Cluburile americane de carte îi furnizează ceea ce îi place. Este singura lui plăcere şi Rikka îl încurajează deoarece o scuteşte de mânia plictiselii lui.

E un diavol şi nu merită niciun lux în viața lui. Dacă n-aş avea o obligație, aş pune capăt acestei şarade. Dar nu pot. Nu-mi stă în fire, aşa cum sunt sigur că ştii.

Wyatt citea cu o fascinație crescândă.

Toate scrisorile erau semnate *al tău, pentru totdeauna, cu dragoste Gerhard*. Erau înşirate pe o perioadă lungă de timp şi ideile erau profunde.

Era clar că lui Schüb nu îi păsa de Martin Bormann, dar sentimentele lui pentru Isabel nu au scăzut niciodată.

19 noiembrie 1971

Această țară e un festin pentru carnivori. Am învățat că fripturile, cotletul şi antricotul mâncate sub stele direct cu mâna au un gust mai bun decât orice pe o farfurie. Oh, Issie, îmi doresc ca tu să poți fi aici. Dar asta e imposibil. Luis nu ştie despre aceste scrisori şi ar fi furios dacă ar şti, dar trebuie să am pe cineva cu care să-mi împărtăşesc gândurile, şi tu, draga mea, eşti singura persoană în care am totală încredere.

Cu două zile în urmă am călătorit la o fermă din sud. Un alt oaspete ne-a spus să nu vorbim despre războiul dintre englezi şi buri. Africanii care locuiesc la fermă au suferit pierderi umilitoare în mâinile britanicilor şi au încă resentimente profunde. Războiul s-a încheiat de mult, aşa că am fost mirat de avertisment. În ciuda eforturilor noastre de a evita subiectul, gazda noastră a vorbit de bunăvoie despre cum britanicii au prins toate femeile şi copii şi i-au dus forțat în lagăre, acesta fiind felul lor de a-i dezbina pe buri, forțând comandanții să se predea. Totuşi, a avut efectul opus. Burii au luptat cu mai multă putere. Doar atunci când au capturat comandanții şi i-au atras în lupta împotriva foştilor compatrioți, cu promisiunea că persoanele dragi vor fi eliberate, coloana vertebrală a burilor a fost ruptă. Mulți au acceptat invitația şi trădarea lor a fost cea care, în final, i-a costat pe buri pierderea războiului. Gazda noastră avea un nume pentru bărbații ăştia. Hensopper-i. L-am întrebat ce vrea să spună şi mi-a spus, „Un ridicător de mâini". Apoi a scuipat pe pământ ca să-mi arate ce gândeşte despre trădători.

* * *

15 martie 1972

Sunt pe cale să merg spre nord în excursia săptămânală pentru a lua cărțile lui Luis şi a obține pentru Rikka specialitățile pe care le doreşte. În ultimul timp i-a apărut un interes pentru tricotat. Produsele ei sunt drăguțe, deşi nu prea e nevoie de fulare şi pulovere aici. Pare că le face pur şi simplu pentru a-l enerva pe Luis, pentru că el o bate în mod constant la cap că pierde vremea. E clar că ea se bucură de disconfortul lui. Luis a investit foarte mult în minele de aur şi obține beneficii enorme. Chiar a împărțit o parte din această bogăție, suficient pentru a-mi permite să cumpăr o bucată învecinată de pământ şi să construiesc o casă. E o clădire din piatră cu acoperiş de lut, înconjurată de o livadă de cireşe. De asemenea, are o terasă unde stau seara şi privesc zebrele, antilopele şi gazelele. E casa mea, Issie, şi, pentru prima dată, îi sunt recunoscător lui Luis.

* * *

23 iunie 1976

Luis a fost într-o dispoziție groaznică de câteva săptămâni. A citit cărți despre război. În una era citat Goebbels, care a spus o dată că „Bormann nu e

un bărbat al poporului. Nu are calificările necesare pentru provocările reale ale conducerii. E doar un simplu administrator, un funcționar, nimic mai mult." Îndrăznețe cuvinte, a spus Luis, de la un laş care s-a sinucis şi şi-a ucis soția şi copiii. Luis vorbeşte oribil despre Führer. Nu simte decât dispreț pentru el. Îmi spune că orice mişcare politică are nevoie de un revoluționar. De cineva care să dobândească puterea prin orice mijloace. Cu toate acestea, odată ce o dobândeşte, această putere trebuie trecută acelora care sunt mai buni la organizare şi control, acelora care au abilitatea de a administra şi, în cele din urmă, aceştia conduc. „Fii mândru că eşti birocrat", mi-a spus el. „Pentru că funcționarii conduc lumea".

În mod clar Gerhard Schüb nu era tatăl lui Isabel, sau fratele, sau vreo altă rudă. Se părea că e cineva de care ea era legată emoțional, cei doi fiind separați de serviciul forțat al lui Schüb în slujba Eminenței Cenuşii.

Nu era de mirare că-l ura pe Bormann.

A găsit doar o singură scrisoare diferită de restul. Deşi scrisoarea îi era adresată lui Isabel, era clar că scrisul nu era al lui Schüb.

9 aprilie 1977

Nu mă cunoaşteți, dar ştiu despre lunga dumneavoastră corespondență cu Gerhard. Nu ați mai primit nicio scrisoare de la Gerhard de câteva luni şi motivul este greu de acceptat. Ştiu că şi pentru noi a fost. Gerhard a murit cu trei luni în urmă. A suferit mult timp de mai multe afecțiuni. O răceală pe care a contractat-o s-a transformat în gripă, apoi în pneumonie şi a murit liniştit în somn. A vorbit des despre dumneavoastră şi ştiu că voia să vă reîntâlnească, dar de acum nu mai e posibil. Am considerat că e un lucru decent să vă anunț, deoarece scrisorile dumneavoastră care au sosit după moartea lui arată clar că nu ştiți ce a făcut Domnul. Îmi pare rău pentru pierderea pe care ați suferit-o. Gerhard a fost un om bun. Îi vom duce dorul mereu.

Cu tristețe,
Gordon Donaldson

Wyatt simțea durerea bătrânei. Uitându-se la teancul de scrisori şi-a dat seama că asta fusese viața ei. Şi-o imagina aşteptând poşta, nerăbdătoare să audă că poate Gerhard se va întoarce în sfârşit în Chile din Africa de Sud.

Dar asta nu s-a întâmplat niciodată. Şi acum ea era moartă.

Voia să ştie cine a omorât-o şi de ce.

Şi-a terminat cina şi a părăsit restaurantul. Venise noaptea şi stelele sclipeau pe cerul strălucitor. Un cuplu se apropia, cu brațele unul în jurul celuilalt, cei doi mergând încet, bucurându-se de linişte.

S-a dat într-o parte şi le-a permis să treacă.

Un moment mai târziu cei doi s-au întors şi a simțit țeava unei arme apăsată pe gâtul lui.

— Stai liniştit, i-a spus bărbatul la ureche.

Încă doi bărbați au apărut din întuneric, cu puşti în mână. Ceea ce cu un moment înainte erau şanse decente, tocmai au devenit imposibile.

Bărbatul a pipăit jacheta lui Wyatt, dar nu a găsit nimic. I-au luat scrisorile din strânsoare.

— Să mergem, a spus bărbatul.

A fost dus departe de cafenea spre un camion parcat. A urcat. Cei doi bărbați cu puşti l-au urmat, ducându-l în bena murdară care mirosea a bălegar.

Au condus din oraş în pădurea din apropiere. Animale surprinse intrau şi ieşeau din tufişurile de pe ambele părți ale drumului. Unele traversau drumul la lumina farurilor, ochii lor chihlimbarii dansând ca stelele. A supravegheat îndeaproape drumul camionului şi a presupus că se îndrepta spre est, printr-o câmpie întinsă care strălucea sub luna lucioasă. Ocazional, pâlcuri de copaci deranjau netezimea, cu umbre neregulate.

Camionul a părăsit suprafața asfaltată şi a săltat prin iarba înaltă spre unul din pâlcuri. A hotărât că denivelările terenului ar putea fi în avantajul lui. După vreo două sute de metri, camionul s-a oprit chiar lângă copaci. Înainte ca bărbatul şi femeia din cabină să poată coborî, şi-a înfipt cotul în fața gardianului din dreapta. A smuls puşca celui de-al doilea bărbat şi i-a tras un upercut puternic, trimițând corpul peste margine, în iarbă. A îndreptat vârful puştii spre celălalt bărbat care stătea încă în bena camionului şi şi-a îndreptat atenția către cei doi din cabină.

Dar, ciudat, nu au reacționat nicicum.

— Nu e nevoie de asta, a spus şoferul, arătând către copaci. Acolo. Te aşteaptă.

Deşi ştia că nu ar trebui, şi-a lăsat ochii să urmărească degetul bărbatului spre un pâlc gros de copaci cu un luminiş în centru. Lângă un foc puternic stătea o persoană scundă şi slabă. Nu era vizibilă nicio trăsătură, ci doar conturul întunecat al formei sale ciudate.

Wyatt a sărit din camion cu puşca în mână şi a mers cu greu prin iarba până la genunchi. În timp ce se apropia, focul trosnitor încălzea răcoarea nopții. A văzut că focul era înconjurat de un cerc de pietre.

Ținea puşca îndreptată în față.

Gândurile sale haotice căutau legătura.

— Bună seara, a spus bătrânul. Eu sunt Gerhard Schüb.

*

A lăsat puşca în jos şi şi-a compus în minte imaginea soldatului viril, îmbrăcat în uniforma SS, cea pe care o văzuse în dormitorul Isabelei.

Nu era aceeaşi persoană.

Bătrânul s-a ghemuit lângă foc, în care acum mai ardeau câteva surcele, aruncând o paloare nesănătoasă. Obraji scofâlciți, ochi împăienjeniți, o față extenuată. Două brazde adânci îşi făceau drum de la nasul acvilin la colțurile

gurii. Creştetul chel şi corpul subțire dezvăluiau o persoană anemică, neobişnuită să stea afară, deşi dacă ar fi fost Schüb ar fi petrecut o viață întreagă în soarele african. Pete pestrițe, maronii-vineții, din cauza vârstei, punctau obrajii, fruntea şi spatele încheieturilor osoase. Dar ochii îl atrăgeau pe Wyatt, strălucitori şi vii, rămăşițele cenuşii strălucitoare în focul care se stinge, febrili în admirația flăcării.

— Nu poți fi Schüb, a spus el.

Privirea s-a mutat de la foc.

— Nu. Nu sunt bărbatul pe care l-a iubit Isabel. El a murit cu mult timp în urmă. Dar a fost un bărbat bun, care a dus o viață bună. Aşa că i-am luat numele.

Răguşeala dată de țigări se auzea în vocea lui.

— Cine eşti?

— Ți-ai cunoscut tatăl?

A ezitat un moment, apoi a spus:

— Da. De fapt am fost destul de apropiați.

— L-ai admirat?

— Da.

— Eşti norocos.

Fața sfrijită s-a umplut de dispreț.

— Isabel a fost o femeie bună. Dar a simțit o mare loialitate față de al Treilea Reich. L-a întâlnit pe Gerhard Schüb în Chile. Erau tineri amândoi, s-au îndrăgostit. Ea a mers şi ca să o cunoască pe Eva Braun. Schüb a fost trimis în Africa de tatăl lui Isabel, cu Bormann şi Braun. Cum ştii acum, nu s-a întors niciodată în Chile.

— Ai vrut să găsesc scrisorile alea?

— Au fost lăsate pentru tine.

— De unde ai ştiut că mă voi întoarce?

Schüb a rămas tăcut un moment, apoi a spus:

— E ceva ce trebuie să ştii.

Şi bătrânul a vorbit.

Tonul îi era hipnotic, funebru.

Vorbele abia se auzeau deasupra zgomotului flăcărilor.

*

30 aprilie 1945.

Dispoziția Führerului se înrăutățise progresiv de când generalii l-au informat ieri că Berlinul a fost pierdut şi o contra-ofensivă, despre care credea că ar putea salva Reichul, nu fusese inițiată. S-a revoltat când a aflat că Himmler negociază independent pacea cu Aliații. Asta l-a făcut să suspecteze tot ce era legat de SS, inclusiv capsulele cu cianură care au fost aduse în buncăr.

— Sunt falsuri, a strigat el. Crescătorul acela de pui Himmler vrea ca eu să rămân în viață astfel încât ruşii să mă afişeze ca pe un animal la grădina zoologică.

A arătat spre una din capsule şi a declarat că nu e nimic mai mult decât un sedativ.

— Răutatea, se lamenta el, e frecventă.

Ca să fie sigur de otravă, a ieşit la suprafață şi a privit cum capsula i-a fost administrată alsacianului lui favorit. Moartea rapidă a câinelui a părut să-l satisfacă. Apoi Führerul a coborât în buncăr şi le-a prezentat celor doi secretari personali capsulele, comentând că şi-ar fi dorit să le poată da un cadou mai bun de despărțire. Ei i-au mulțumit pentru bunătate şi el le-a lăudat serviciul, dorindu-şi ca şi generalii săi să fi fost la fel de loiali.

Mai devreme, toată lumea a fost convocată în buncăr. Hitler a apărut cu Bormann. În ochi avea aceeaşi privire cețoasă, o şuviță de păr cădea pe fruntea transpirată şi umbla târşâind picioarele în ceea ce părea o dureroasă umilire. Mătreața îi împestrița umerii, groasă ca praful, iar partea dreaptă a corpului îi tremura incontrolabil. Poporul german ar fi fost uimit să vadă starea de slăbiciune a Liderului lor Suprem. Personalul a fost aliniat şi Führerul a dat mâna cu fiecare.

Bormann privea în tăcere.

Hitler a şoptit în timp ce se îndepărta:

— Totul este în ordine.

Sfârşitul era aproape. Acest om, care prin propria-i personalitate a dominat atât de complet o națiune, era pe cale să-şi pună capăt vieții. Atât de multă uşurare s-a răspândit printre persoanele prezente că s-au grăbit să ajungă la nivelul solului şi au dansat în cantina Cancelariei. Ofițerii, care cu câteva zile înainte nici nu i-ar fi recunoscut pe cei din personalul lor, dădeau mâna cu subordonații. Toată lumea părea să realizeze că Germania de după război era pe cale să fie total diferită.

Până la prânz veştile nu erau bune.

Trupele ruseşti ocupaseră Cancelaria. Tiergarten fusese ocupat. Piața Potsdamer şi podul Weidendammer erau pierdute.

Hitler a acceptat raportul sumbru fără emoție.

La ora 14:00 a luat prânzul cu secretarii săi şi cu bucătarul. Soția lui, Eva, care în mod normal mânca cu Hitler, nu era acolo. Căsătoria lor avea puțin mai mult de o zi vechime. Aşa o nuntă ciudată. Zgomotul luptei. Pereții de beton. O aromă umedă mucegăită care umplea totul cu un miros de închisoare. Amândoi au declarat că sunt descendenți din arieni puri şi nu au nicio boală ereditară. Goebbels şi Bormann au fost martori oficiali. Mireasa şi mirele de-abia au zâmbit.

Un mod ciudat de împlinire pe fondul eşecului copleşitor.

După prânz Hitler şi soția lui au apărut împreună şi toți au fost chemați din nou. Şi-au luat din nou rămas bun cu mai puține emoții, apoi Führerul şi Eva Braun s-au întors în apartamentele lor.

După câteva minute s-a auzit o singură împuşcătură.

Bormann a intrat primul în cameră. Un miros de cianură i-a iritat ochii şi l-a forțat să se retragă până când se aerisea. Hitler era întins pe partea stângă a canapelei, cu un glonț de mărimea unei mărci de argint în craniu.

Eva Braun era întinsă în partea dreaptă.

O vază umplută cu lalele şi narcise albe căzuse de pe o masă din apropiere, stropind-o cu apă pe rochia albastră. Nu avea urme de sânge, dar rămăşițele unei fiole de sticlă se vedeau pe buzele ei.

S-a găsit o pătură de lână şi corpul lui Hitler a fost înfăşurat în ea. Valetul Führerului, Linge şi doctorul Stumpfegger au cărat corpul la nivelul solului. Bormann a înfăşurat corpul Evei Braun într-o pătură. A luat cadavrul pe umăr şi l-a cărat afară din cameră. Unul din gardieni a strigat la el şi s-a oprit în pasajul de trecere. A urmat o discuție scurtă şi Bormann a dus corpul într-o cameră de lângă. A tratat cu gardianul, apoi a trecut cadavrul Evei Braun lui Kempka, care la rândul lui l-a trecut lui Guensche, care l-a dat mai departe unui ofițer SS care a dus corpul sus în grădina Cancelariei.

Cele două cadavre au fost întinse unul lângă altul şi s-a turnat petrol peste ele. Armele ruseşti explodau în depărtare şi cineva a spus că Ivan era la mai puțin de două sute de metri distanță. O bombă a explodat şi i-a făcut pe îndoliați să se retragă la adăpostul unei terase din apropiere. Bormann, Burgdorf, Goebbels, Guensche, Linge şi Kempka priveau cum Guensche a băgat o cârpă în petrol, a aprins-o apoi a aruncat fitilul arzând peste corpuri.

Au izbucnit flăcări uriaşe.

Toată lumea a stat în poziție de drepți, a salutat, apoi s-a retras.

*

— Tot ce au distrus, a spus Schüb. Toți cei care au murit. Şi s-a sfârşit tocmai aşa.

— Contează?

— Contează mult. Pentru că vezi tu, când au întins cadavrul Evei Braun ceva era diferit. Ceva ce în acel moment nu a observat nimeni. Dar cine i-ar putea învinui? Atât de multe s-au întâmplat aşa de repede.

A aşteptat.

— Rochia ei albastră nu mai era udă.

*

La câteva ore de la sinuciderea lui Hitler, Bormann a îmbrăcat uniforma unui general SS, a umplut o geantă de piele cu hârtii şi a fugit din buncărul Führerului. Pe podul Weidendammer a întâlnit focuri de bazooka, dar s-a descurcat să părăsească scena doar cu răni minore. A rechiziționat un vehicul rătăcit şi a condus spre un alt buncăr de sub pământ construit în secret de

Adolf Eichmann, echipat cu mâncare, apă şi un generator. A stat acolo o zi, apoi a părăsit Berlinul şi a luat-o spre nord, îmbrăcat ca un pădurar.

La graniţa daneză a găsit un grup de salvare staţionat acolo cu săptămâni în urmă. Se pregătise el însuşi pentru călătorie cu luni în urmă îngropând două lăzi cu monede de aur, una în nord, alta în sud. A ascuns şi bancnote şi lucrări de artă care puteau fi convertite mai târziu în numerar. Poziţia sa politică i-a permis accesul la avioane Lufthansa, vapoare şi submarine şi a utilizat acel privilegiu în primele luni din 1945 ca să transporte în afara Germaniei tot ce ar putea avea nevoie în anii care vor urma.

La sfârşitul anului 1945 era în Spania. A stat acolo până în martie 1946. Faţa sa a rămas necunoscută până în octombrie 1946 când, după ce a fost inculpat pentru crime de război, fotografia sa a fost publicată în întreaga Europă. Atunci a hotărât să părăsească continentul, dar nu înainte de a se ocupa de Eva Braun.

Erau asemănători în multe privinţe. În timpul războiului ea a fost intenţionat ţinută în spate, a refuzat lumina reflectoarelor, a fost forţată să rămână în Alpii Bavarezi. Doar cei din cercul cel mai apropiat de Hitler o cunoşteau, aşa că i-a fost uşor să se piardă în lumea de după război.

În 15 aprilie s-a întors în Berlin, împotriva ordinelor lui Hitler ca să-l anunţe că este însărcinată. Hitler a primit calm vestea, dar a amânat paisprezece zile până când în final să se căsătorească cu ea. În acel timp a aranjat, prin Bormann, scăparea ei. În 22 aprilie Hitler ştia că nu va părăsi niciodată buncărul în viaţă. Braun nu a vrut să supravieţuiască. Voia să moară împreună cu Hitler.

Dar el n-a fost de acord cu ea, mai ales că era însărcinată.

O femeie, căpitan SS, a fost aleasă de Bormann, una care avea cam aceeaşi statură şi semăna cu Braun. Femeia a fost mândră să fie cu Führerul în ultimele lui momente. A intrat în buncăr în 30 noiembrie, cu o oră înainte ca Hitler şi Braun să se închidă acolo pentru ultima dată. În confuzia din acea zi nimeni nu a observat-o. Oamenii veneau şi plecau în mod obişnuit. Cu Bormann privind-o, a spart o capsulă de cianură şi şi-a pus capăt vieţi. Corpul ei, îmbrăcat într-o rochie albastră identică cu cea pe care o purta Braun, a fost dus într-o anticameră de lângă.

Bormann a intrat primul în dormitor după ce Hitler a murit. A înfăşurat corpul lui Braun, pretinzând că îi protejează demnitatea. S-a gândit că toţi vor fi atenţi la Hitler, şi a avut dreptate. Sarcina lui Braun a fost să stea nemişcată şi să facă pe mortul. Bormann a cărat-o din dormitor, şi, înainte să fie strigat de gardian, a depozitat corpul în anticameră. Asta nu fusese aranjat, dar i-a dat lui Bormann o oportunitate să facă schimbul uşor, lăsând-o pe Braun în anticameră în timp ce înlocuitoarea ei era arsă împreună cu Hitler în grădina cancelariei de deasupra. În haosul care a urmat, Braun, cu aspectul fizic modificat şi îmbrăcată în uniforma de căpitan SS care venise cu o oră mai devreme, a părăsit buncărul.

A părăsit Berlinul mergând în Austria cu unul din ultimele zboruri. De acolo a mers cu trenul în Elveția, fără nicio diferență față de alte femei strămutate. Călătoria ei, în care a folosit noile documente de identitate şi banii procurați de Bormann, a fost uşoară.

În cele din urmă a ajuns în Spania şi acolo au stat amândoi până în primăvara lui 1946, sub protecția unui lider fascist local. Transportul în America de Sud a fost aranjat de un simpatizant grec pe un transportor petrolier, aşa că s-au dus în Chile. Naziştii s-au adunat acolo încă din timpul războiului, în special în fermele puternic fortificate de la sud de Santiago. Bormann a considerat că e prea aglomerat, aşa că el şi Braun s-au stabilit lângă granița cu Argentina în districtul lacurilor până când farmecul Africii i-a atras din nou peste Atlantic.

*

— Bormann n-a lăsat-o niciodată pe Eva Braun să uite că îi datorează viața, a spus Schüb. Îi plăcea să spună povestea supraviețuirii ei şi partea pe care o jucase el. Era modul lui de a-şi afirma superioritatea, fiind sigur că ea ştia că el era singurul motiv pentru care ea încă respira.

Wyatt era uluit de ceea ce auzea. Nu-l interesase niciodată prea tare istoria, dar era greu să ignore impactul a ceea ce spunea Schüb.

— S-au căsătorit în Africa.

— De ce?

— Era din nou însărcinată şi el voia ca bebeluşul să fie legitim.

Bărbatul mai în vârstă a făcut o pauză.

— Aveau o relație dificilă. Soțul său mort, bărbatul pe care-l iubise cu adevărat, îi spusese să se bazeze pe Bormann. A încercat să respecte dorința lui Hitler, dar Bormann era dificil. A ajutat că, înainte de încheierea războiului, disprețul inițial al unuia față de celălalt a mai scăzut. Bormann a fost cel care i-a făcut rost de bani. A avut grijă de nevoile ei. Ea îi respecta puterea.

Un moment de tăcere a trecut printre ei.

— Era o personalitate stranie, a spus Schüb. Capabil să omoare milioane de oameni, dar preocupat de faptul că urmaşul său ar fi putut fi numit bastard.

— Ce s-a întâmplat cu copilul lui Hitler?

— Braun a născut în ianuarie 1946. Copilul era robust şi sănătos. S-a întâmplat cât erau încă în Spania. Ei nu au ajuns în Chile până în prima parte a anului 1947. Copilul nu a făcut călătoria. Bormann a luat copilul la naştere. A fost însărcinat de Hitler să aibă grijă de Braun şi de copil. Dar asta nu s-a întâmplat niciodată.

A înțeles. Odată ce Hitler era mort, Bormann a făcut propriile reguli.

— Eva Braun a sângerat până a murit născând copilul lui Bormann. Asta a fost în 1954.

Un sunet înăbuşit a umplut aerul de deasupra capului lor, ca o briză. S-a uitat în sus pentru a vedea păsările, care nu aveau un zbor rapid sau confuz, ci un pelerinaj, umbrele lor trecând peste lună.

— Noaptea este refugiul lor, a spus Schüb. Se vor întoarce în zori.

A continuat să se uite până când ultima umbră a dispărut în întuneric. S-a uitat la Schüb şi a spus:

— Tu i-ai omorât pe Isabel şi pe librar?

A fost o ezitare în timp ce bătrânul îşi regla respirația.

Apoi Schüb a întors capul ca o bufniță şi a spus:

— Ai răbdare, domnule Wyatt, şi îți voi povesti totul.

*

Se întreba dacă era un lucru bun.

Îți voi povesti totul.

De ce?

Aceste secrete au stat îngropate mult timp. De ce să le împărtăşească acum? În mod special cu cineva care le-ar putea repeta.

Ceea ce îl făcea să se întrebe.

Următorul glonț în cap era al lui?

— Christopher Combs a devenit o problemă, a spus Schüb. Se crede el însuşi un vânător de comori. Ştiai asta despre el?

A dat din cap.

— E şi un simpatizant nazist. Are o adevărată colecție ascunsă.

— Ai văzut-o?

— Am trimis nişte oameni să arunce o privire.

— Combs te căuta pe tine?

Schüb a chicotit.

— Aş spune că nu. Nu, el caută aurul.

A ascultat în timp ce Schüb explica cum, în ultimele zile ale războiului, banca din Berlin a Reichului a fost golită, conținutul fiind transportat la sud de Alpi în Reduta Națională, presupusul ultim stat al celui de-al Treilea Reich. Aceste bunuri au fost duse cu trenul de la Berlin la Mittenwald. Armata americană nu era departe şi timpul era scurt. Erau lingouri de aur, lăzi pline cu lingouri, saci cu monede şi milioane în valute străine. Trebuiau să fie ascunse în depozite secrete din munți. Unele au fost găsite, de către o echipă specială a armatei. Dar numai o fracțiune din acea pradă a fost găsită după război.

— E o mare dezbatere despre exact cât a fost de fapt îngropat, a spus Schüb. Investigațiile de mai târziu au indicat că soldații americani ar fi putut găsi şi păstra o parte din aur. Am citit rapoarte ale FBI-ului din acele timpuri, după ce au fost chemați în Germania să investigheze. Rezultatele au fost neconcludente. Dar dacă americanii au găsit bunuri din banca Reichului, a fost doar o parte din tot ce deținea banca.

Schüb a băgat mâna în haină, a scos o bucată de hârtie şi i-a dat-o.

28 aprilie 1945

Livrarea activelor din banca Reichului a avut loc fără evenimente în Mittenwald. S-a realizat un inventar care cuprindea următoarele:

364 de saci cu aur (2 lingouri în fiecare, un total de 728 lingouri)
4 cutii cu lingouri de aur
25 de cutii cu lingouri de aur (fiecare conținând 4 lingouri)
2 saci cu monede de aur
11 cutii cu aur cântărind 150 de kilograme
20 de cutii cu monede de aur

Toate maşinile de tipărit bancnote au fost eliminate în lacul Walchen aşa cum s-a ordonat. Locațiile depozitelor secrete au fost alese pe pantele montane orientate spre nord, la altitudini cuprinse între 100 şi 200 de metri în gropile pregătite în timpul nopții. Plasarea a avut loc în cursul zilei de 25 şi 26 aprilie şi a fost încheiată în 27.

— Aceasta e o traducere în engleză a unei notițe germane din vremea aceea. Mulți numesc banca din Berlin a Reichului cel mai mare jaf bancar din istorie.

Wyatt a arătat către hârtie.

— De ce nu e în germană?

— Pentru că tu nu vorbeşti limba aia.

Era impresionat.

— Ce altceva mai ştii despre mine?

— Că l-ai urmărit pe Combs. Te-a trădat cu opt ani în urmă şi te-a costat cariera. Presupun că ai venit aici ca să-l omori.

— Ştii multe despre mine.

— Ți-ai făcut treaba, şi ți-ai făcut-o bine. Ai cerut puțin în afară de respect şi loialitate. Asta înțeleg. Tu, bineînțeles, n-ai primit nimic de la Combs.

Piesele începeau să se aşeze.

— Combs a venit aici şi a început să pună întrebări. A găsit-o pe Isabel şi pe librar. Cerceta ceva ce tu voiai să rămână secret.

— Nu numai eu. Mai e cineva. M-ai întrebat acum un minut dacă eu i-am omorât pe Isabel şi pe librar. Nu l-am omorât pe niciunul. Dar librarul, Gamero, era pe cale să-i vândă lui Combs nişte documente, ca cel pe care-l ții în mână. Am încercat să-l fac să-şi schimbe părerea, dar era mult prea lacom. Isabel. Dumnezeu s-o binecuvânteze. Era plină de amărăciune şi supărată şi vorbea prea mult. Din păcate, fratele meu n-a fost la fel de răbdător ca mine.

— El i-a omorât?

— E un bărbat dificil. El abordează problema noastră comună într-un mod diferit. Să omoare e uşor pentru el. Seamănă mult cu tatăl lui.

— Şi cine e?

— Martin Bormann. E copilul născut în timp ce trăiau în Africa.

Avea încă o întrebare dar şi-a păstrat-o pentru moment.

— Fratele meu a moştenit averea familiei. În timpul războiului, Bormann a controlat capitalurile din Fondul Industriei Germane al lui Adolf Hitler. Sau, cum a numit-o istoria, Bogăția lui Hitler. Banii veneau de la industriaşii germani. Unii au plătit de bunăvoie, alții au necesitat încurajări. Era prețul pe care îl plătea bogăția pentru privilegiul de a profita de Reich. Bormann a condus acel fond şi mulți credeau că a trimis multe din acele bogății în conturi străine. Aveau dreptate. Dosarele din dulapurile lui Gamero conțineau înregistrarea acelor transferuri.

— Un pic prostesc, nu? Să păstrezi înregistrări.

Schüb a zâmbit.

— Astea erau aberațiile lor. Naziştii iubeau să scrie totul. Ca acea notiță pe care o ai în mână. Au înregistrat transferul unor bogății în momentul în care ar fi fost mult mai bine să nu spună nimic.

La asta nu mai avea argumente.

— Gamero era fiul unui imigrant german. Tatăl lui, împreună cu nenumărați alții, s-au furişat în Chile după război. Unii aveau rude în zonă, descendenții emigranților originali germani care au ajuns, cu încurajarea guvernului, în partea centrală a Chile în timpul secolului al XIX-lea. Tatăl lui Gamero fusese un diplomat de rang înalt în serviciul străin, binecuvântat să trăiască în străinătate în timpul războiului, capabil după aceea să nege, cu neruşinare, orice implicare în crimele de război.

— Tu cine eşti? a întrebat el, dorind cu adevărat să ştie.

Schüb se uita la foc, stând încă ghemuit în scaun.

— Sunt un om care suportă o povară grea. Cred că poți înțelege asta, nu?

— Am venit aici să îndrept o nedreptate personală. Nu-mi pasă de problemele tale.

— Mi-aş dori ca ale mele să fie la fel de simple ca ale tale.

Tăcerea s-a aşternut între ei.

— Fratele meu e mort, a spus Schüb. Eu l-am omorât cu puțin timp în urmă.

— Eu de ce sunt încă în viață?

— Vreau să-ți arăt ceva.

*

L-a urmat pe Schüb prin iarbă, înapoi în pădure şi pe o cărare îngustă. După zece minute de mers, în timpul cărora gazda lui nu a spus nimic, a descoperit cetatea, un edificiu lung şi greoi lipit de munte pe o pantă înclinată brusc, pereții săi gri părând stropiți cu vapori de sodiu strălucitori.

Au găsit o cărare pavată şi au mers în sus către intrarea principală. Un gardian solitar stătea în afara zidurilor, înarmat cu o puşcă.

— Castelul fratelui meu, a spus Schüb. Gardianul meu.

— Unde locuieşti?

— Nu aici.

A cercetat cetatea cu varietatea sa de clădiri, zidurile punctate cu şipci, lucarne şi balcoane. Au intrat într-o curte interioară. Câteva maşini stăteau nefolosite. Unele din ferestrele de deasupra erau luminate, dar cele mai multe erau întunecate şi tăcute.

O intrare luminată părea drumul de urmat. Au pornit peste pietre, trecând pe lângă maşinile întunecate.

Interiorul era opulent, german şi medieval. Exact la ce se aştepta.

— Fratele meu s-a agățat de moştenirea sa.

Schüb l-a condus la etaj într-un dormitor. Wyatt a observat patul enorm cu picioare rotunde iacobine. Deasupra capului atârna o pictură în ulei uriaşă, înfățişându-l pe arhanghelul Mihail cu sabia îndreptând nerăbdător călătorii spre Rai.

Apoi a observat panoul. În capătul îndepărtat, într-un alcov.

O uşă de piatră, deschisă.

Au mers încolo şi au păşit înăuntru. Trepte de piatră acoperite cu un covor roşu se învârteau într-un cerc strâns. Au coborât încet şi s-au oprit pe o podea de ardezie cenuşie, uitându-se la o uniformă nazistă. Aerul uscat avea în mod clar climatul controlat şi umidificat. Pereții de piatră brută, tencuiți şi zugrăviți tot în gri, mai purtau urmele de când au fost sparți în stâncă. Încăperea era o cale de intrare, o cameră dizolvându-se în alta. Erau acolo steaguri, flamuri, chiar o replică a unui altar dedicat SS-ului. Erau nenumărate figurine şi soldați de jucărie care stăteau pe o hartă colorată a Europei de la începutul secolului al XX-lea, caschete, săbii, pumnale, şepci, uniforme, geci, pistoale, puşti, apărători, banduliere, inele, bijuterii, mănuşi, fotografii şi un număr respectabil de picturi semnate chiar de Hitler.

— Sunt cam trei mii de obiecte cu totul, a spus Schüb. O viață întreagă de efort. Probabil că cea mai mare colecție a nazismului de pe planetă. Aşa cum am spus, fratele meu îşi iubea moştenirea.

Atenția lui Wyatt s-a îndreptat în față unde a observat mai multe obiecte. Schüb s-a oprit la un manechin fără cap, unul din multele care expuneau o varietate de haine din anii ’30.

— Asta era uniforma de vară a *Sturmbannführer*-ului. O haină albă, frumoasă, cu nasturi de argint, o Cruce de Fier, o banderolă stacojie şi o insignă de aur a Călărețului ataşată de buzunarul stâng de la piept. Din ordinul lui Hitler haina era purtată doar între 1 aprilie şi 30 septembrie, împodobind ofițerii de cel mai înalt rang în timpul ceremoniilor de la Berchtesgaden. Era de neimaginat să fie purtate în orice alt moment sau loc. Impresionant, nu? Naziştii au fost buni în a acoperi putregaiul cu o spoială arătoasă.

Intrase într-o lume macabră, mintea lui fiind cutremurată de spectacol. Şi deşi văzuse lucruri mai rele, nu văzuse niciodată ceva mai ciudat.

— Când am văzut toate astea, a spus Schüb, m-am gândit la copilărie. Bărbați, în secret, purtând banderole cu svastici. Apărători. Banduliere. Mănuşi.

Bărbatul mai în vârstă a arătat spre un câine basset de porțelan expus.

— Prizonierii de la Dachau i-au făcut pentru SS.

Se uita la câinele alb lucios.

Labirintul subteran s-a terminat în față, la o uşă de lemn.

Schüb s-a întors către el.

— Înainte să intrăm acolo, mai e ceva ce trebuie să ştii.

*

Bormann se uita cum Eva Braun se zvârcolea şi țipa în agonie. Se lupta cu naşterea, deşi moaşa o avertizase să se relaxeze. Picioarele i s-au înțepenit când o altă contracție o tortura. A fost dificilă în tot timpul ultimelor luni. Dar mutările permanente au complicat în mod clar lucrurile. În final s-au întâlnit în Barcelona. El părăsise Germania prin nord, prin Danemarca şi Olanda. Ea sosise prin sud, din Elveția, mergând cu trenul în Italia, apoi traversând Franța. Casa din Barcelona fusese folosită în timpul războiului ca o locație sigură. Fără să-şi asume niciun risc, el a hotărât să se mute amândoi mai departe în Spania, într-un loc anonim pe care îl alesese singur. Führer-ul era mort. El conducea acum.

Şi lucrurile se vor schimba.

Braun a țipat din nou.

Era obosit să-i asculte slăbiciunea.

Ea a țipat din nou.

— Când se va termina asta? a întrebat-o pe moaşă.

Era o femeie spaniolă care, din fericire, vorbea germana.

— Copilul vine acum.

Bormann stătea în spatele femeii, al cărui cap era între picioarele întinse ale lui Braun, cu ambele glezne legate de cât un stâlp al patului. Braun a tras de legături, dar stâlpii groşi au rămas fermi.

— Grăbeşte-l, a spus el.

— Vorbeşte cu Dumnezeu despre asta, a spus moaşa, fără să întoarcă deloc capul.

Un alt urlet a străpuns camera. Din fericire, ferma era izolată.

Moaşa s-a întins când Braun a scrâşnit din dinți.

— Acum. Împinge cu toate puterile.

Capul lui Braun s-a ridicat de pe pat. Privirea lui Bormann s-a întâlnit cu a ei un moment. Voia să-i spună să tacă şi să termine, dar părea că sfârşitul se apropie. Dinții lui Braun erau încleştați, fața contorsionată, toată concentrarea ei fiind pe expulzarea copilului din pântece.

— Da, a spus moaşa. Da.

Braun a împins mai tare. Respirația i-a devenit mai scurtă şi superficială. Transpirația o înmuia. Femeia s-a agățat între picioarele lui Braun şi Bormann a văzut cum a apărut un cap, apoi umerii, brațele, pieptul şi în final au ieşi şi picioarele fetusului.

— Ce sex are? a întrebat el.

Moaşa l-a ignorat. Atenția ei a rămas pe copil, care acum era ocrotit în brațele ei, cordonul ombilical urmând o cale înapoi în interiorul pântecului. Braun s-a relaxat şi părea inconştientă.

El nu putea vedea clar copilul, aşa că s-a apropiat.

— Sexul. Spune-mi, a cerut el.

— Un băiat.

Auzise bine?

— Cu adevărat?

— Păreți mirat.

Şi-a recăpătat calmul. Nimeni nu trebuia să ştie ce gândea.

— Mă gândesc doar la bucuria pe care i-o va aduce mamei lui.

— E bine să ai un fiu.

Moaşa şi-a întors atenția înapoi la Braun, în timp ce era expulzată placenta. El s-a îndepărtat. Un fiu. Fiul lui Hitler. Şi-a amintit ce i-a spus fostul lui comandant suprem după ce Braun a dezvăluit în buncărul Führerului că era însărcinată. Nu a fost nicio supărare, nicio bucurie. Doar o acceptare resemnată. Dar Hitler a dorit ca pruncul să supraviețuiască, nutrind visul că problema lui ar putea reînvia mişcarea într-o zi. Aşa că l-a eliberat pe Bormann de îndatoriri şi l-a instruit să se asigure că atât Braun cât şi copilul vor supraviețui. Bormann a acceptat însărcinarea doar ca o cale de scăpare de sentința de condamnare la moarte care o reprezenta Berlinul. Nu a vrut să rămână în primul rând şi l-a îndemnat pe Hitler să se refugieze la sud de Alpi. Idiotul fanatic a refuzat. De fapt, Hitler se gândea că ar putea să mai ridice destulă forță militară pentru a contracara armatele americane şi ruseşti care înaintau.

A aruncat o privire în jos şi a observat că moaşa a legat cordonul ombilical şi a tăiat țesutul. Copilul a început să plângă şi femeia i-a şters fața minusculă cu o cârpă umedă.

— E o frumusețe, a spus moaşa.

— Niciun defect?

— Nimic vizibil.

Nu era ceea ce voia să audă.

— Dă-mi-l mie.

Femeia a pus copilul care țipa în brațele lui. Şuvițe rare de păr negru îi acopereau capul. Se întreba ce ar fi gândit Adolf Hitler dacă ar fi fost acolo, ținându-şi fiul, admirând ceea ce el şi Eva Braun au conceput. Cel mai probabil nu ar fi simțit nimic. Hitler fusese atras de copii, dar numai pentru că ei reprezentau pânza perfectă pentru imaginea lui politică.

A pus copilul lângă încă inconştienta Eva Braun.

Apoi a scos Luger-ul pe care îl purta de când a părăsit buncărul Führerului şi a tras un glonț în capul moaşei.

Trupul femeii grase s-a prăbuşit pe podea.

Eva Braun nu s-a mişcat deloc. Epuizarea pusese stăpânire pe ea. I se va spune că bebeluşul a murit la naştere şi moaşa a fost ucisă pentru incompetență. Nu va fi nicio discuție cu ea. De ce ar fi fost? Acum erau legați unul de altul. Viețile lor erau împletite pentru totdeauna.

Şi asta era bine.

Ea nu era deloc neplăcută şi el şi-a dat seama că posibilitățile lui de a se bucura de o companie feminină în anii care vor urma vor fi limitate. Trebuia să aibă grijă. Văzuse cum o femeie poate distruge un bărbat. Asta nu i se va întâmpla lui. Eva Braun va face ce-i va spune sau va primi şi ea un glonț în cap.

A scos copilul din cameră.

Afară, în umbra unui pridvor din fața fermei stătea un bărbat. Bormann a păşit către el şi i-a dat copilul.

— Creşte-l ca şi cum ar fi al tău.

Ochii bărbatului erau plini de mândrie.

— E al lui?

— Absolut.

— Am auzit o împuşcătură.

— Am rezolvat problema moaşei.

Bărbatul a aprobat din cap.

— Nu poate rămâne niciun martor.

— Doar tu şi cu mine, bătrâne prieten.

— Îl voi creşte bine.

— Pe mine nu mă mai interesează. Mi-am făcut treaba.

O minciună. Ar fi trebuit să crească el însuşi copilul. Dar nu mai dorea nicio amintire de la Adolf Hitler.

Bărbatul s-a ridicat de pe scaun şi a spus:

— Viață lungă, bătrâne prieten.

— Aşa plănuiesc.

Şi Bormann s-a uitat cum vizitatorul se îndreaptă spre o maşină parcată la umbra unui ulm, cu copilul în brațe.

*

Schüb şi-a terminat povestea.

Nişte voci au spart liniştea.

De undeva din spate.

Schüb a ignorat sunetul şi a păşit mai departe, trăgând de un mâner de sfoară de la uşă.

Au intrat în ceea ce părea o cameră funerară, încăperea spațioasă fiind luminată de candelabre de perete. Un perete îndepărtat era căptuşit cu rafturi

cu cărți, iluminat de reflectoare montate pe tavan. Rafturile erau pline de volume cu forme ciudate, înghesuite în rânduri. Dar ceea ce domina încăperea erau două sarcofage, inundate de o lumină alb-albastră. Exterioarele erau din marmură, una gri, alta roz, cele două fiind similare ca mărime.

— Cel roz conține rămăşițele mamei mele, a spus Schüb. Eva Braun. Celălalt este al lui Bormann.

— Fratele tău a fost fiul lui Bormann, născut în Africa, a spus Wyatt. Deci tu eşti copilul născut în Spania. Tu eşti fiul lui Adolf Hitler.

Fața lui Schüb avea o expresie plină de căință.

Apoi Wyatt a văzut lingourile de aur, în stive de câte cinci metri, cel puțin şase grămezi.

— Acolo trebuie să fie câteva sute de milioane de dolari în lingouri.

— De fapt, un pic peste un miliard.

— Asta e Bogăția lui Hitler?

— Ce a mai rămas din ea.

Niciodată nu văzuse atâta aur.

A păşit mai aproape şi a luat un lingou. Cam cincisprezece kilograme. S-a uitat deasupra, pe jumătate aşteptându-se să vadă o svastică imprimată acolo. Dar nu era nimic.

— Nu a rămas nicio legătură cu naziştii, a spus Schüb. Acele urme au fost şterse cu mult timp în urmă.

— Asta-i din jaful asupra băncii Reichului? Din ceea ce a fost tăinuit în Alpi la sfârşitul războiului?

— Unele. Mai multe din Bogăție. Altele din surse necunoscute. Bormann a preluat controlul asupra tuturor acelor ascunzători.

Şi-a amintit cum îi spusese Isabel lui Bormann.

Un *quetrupillán*. Diavolul tăcut.

— Ăsta e aurul diavolului?

Schüb a aprobat din cap.

— Un mod bun de a-l descrie.

— Cum a reuşit Bormann să-l aducă aici pe tot?

— Simplu, de fapt. O mare parte din ceea ce a fost îngropat în munți au fost saci cu bare de fier şi hârtii simple. Adevăratul aur şi banii străini au fost mutați mai departe în sud, în Austria, unde au stat mulți ani. Bărbatul care m-a crescut de la naştere a supravegheat personal transportul final aici la începutul anilor ’50. A durat mai mulți ani, dar în final s-a realizat.

— Cum de s-a reuşit păstrarea secretului?

— Existau bărbați care credeau încă în Reich. Şi-au făcut treaba şi au luat cu ei în mormânt ceea ce ştiau. Îşi înțelegeau îndatoririle. Dar bineînțeles că fiecare înțelegea că el, sau familia lui, ar fi împuşcați de ceilalți dacă ar fi dezvăluit ceva.

Schüb a tăcut un moment, respirând adânc.

— Au fost puțini şi până la urmă au murit toți. Totuşi, Bormann a supraviețuit. Avea o mare ură pentru nebuniile oamenilor şi cei care l-au cunoscut, ca adevăratul Gerhard Schüb, erau conştienți de acest fapt. Nu avea nicio toleranță pentru frivolități sau pasiuni, nicio milă pentru cei care i-au făcut rău. Îşi dorea ca duşmanii să ajungă în iad, şi îi pusese acolo în inima lui. Era, pur şi simplu, un om furios.

Schüb a făcut o pauză.

— Sau un diavol, aşa cum ai spus.

Schüb s-a învârtit trist în jurul grămezii de lingouri de aur, privind metalul sclipitor în strălucirea rece a corpurilor de iluminat.

— Ăsta-i adevărul.

A arătat către rafturile cu cărți.

— Către sfârşitul vieții Bormann şi tatăl meu adoptiv au comunicat mai des. Bormann a început să-şi scrie gândurile. Făcuse asta şi când îl servise pe Hitler. Era obsedat de luarea de note. „Salvatorul administratorului" ar spune el. A avut jurnale meticuloase. Manuale, le spunea el. Înainte să moară i-a dat fratelui meu jurnalele. Braun, de asemenea, a ținut jurnale zilnice, pe care i le-a dat lui ca să le păstreze în siguranță. Le-am citit pe toate. Gândurile ei erau despre Hitler, Bormann şi ce îi rezervase soarta. Jurnalele lui Bormann erau mult mai detaliate. Le-am citit şi pe alea. De acolo ştiu ceea ce ştiu.

Wyatt s-a uitat la rafturi, la volumele de forme, mărimi şi culori variate.

— Fratele meu le-a păstrat cu grijă. Au fost aici, sub pământ, mulți ani. Te asigur, toate sunt autentice şi pot face față oricărui test pe care l-ar cere un expert.

Şi-a întors atenția înapoi la cavouri.

— De ce sunt cadavrele astea aici?

— Fratele meu a crezut că merită mai mult decât un mormânt anonim în Africa. Erau familia lui.

— Dar nu şi a ta.

Schüb s-a apropiat de sarcofagul mai mic. Cel al Evei Braun. Şi mângâie uşor exteriorul.

— Ea ar fi îngrozită.

Bătrânul a rămas tăcut un moment.

— E ciudat cum nu şi-a văzut niciodată vreunul din copii.

A auzit din nou vocile de dincolo de uşă.

— Ultimul nostru vizitator a sosit.

S-a uitat şi a văzut cum Chris Combs era dus în cameră la capătul unei arme. Nu a vorbit cu Combs de la audierea administrativă şi nici atunci nu au vorbit cu adevărat. Combs l-a vândut pur şi simplu prin mărturia sa sub jurământ, în timp ce el a stat şi a ascultat. După aceea, intenționat nu l-a contactat. Acea zi va veni, şi-a spus el de multe ori.

O urmă de uşurare a apărut în ochii lui Combs când l-a văzut pe Wyatt.

— Şi tu eşti prizonierul lor?

— Nu, din câte ştiu eu.

— Atunci ce-i asta?

În cele din urmă, Combs a observat împrejurimile, în mod special aurul.

— Doamne, Dumnezeule. Există.

— Există, a spus Schüb.

— Am ştiut eu. Am ştiut tot timpul. Am cercetat înregistrările de ani de zile. Am sperat. În cele din urmă am găsit urmele.

Combs s-a întors către Wyatt.

— De aia am venit aici. Ca să verific.

— Doi oameni sunt morți din cauza ta, a spus Wyatt.

— Eu nu am omorât pe nimeni.

— Nu, a spus el. Doar le-ai dat altora motive să o facă.

O privire uimită a apărut pe chipul mincinosului. Apoi Combs l-a întrebat pe Schüb:

— Tu cine eşti?

Wyatt a hotărât să răspundă în locul lui.

— E fiul lui Adolf Hitler.

— Nu vorbeşti serios.

— Mă tem că da, a spus Schüb. Sunt genetic legat de un rău nemaiîntâlnit, deşi am oroare chiar şi de menționarea vreunui lucru legat de departe de Național Socialism. În timp ce unii au îndrăzneala să propovăduiască binele din nazism şi să respingă răul, eu nu simt decât repulsie pentru tot ce a reprezentat.

— De ce am fost adus aici la capătul unei arme? a întrebat Combs. Sunt un agent de informații american. Sigur ştii asta.

— Bărbatul ăsta, Wyatt, a venit să te omoare. Ştii asta?

— E adevărat? l-a întrebat Combs.

A aprobat din cap.

— Fii serios, Jonathan. A fost acum opt ani. A trebuit să o fac. Ştii asta. Trebuia să te las să pleci. Dacă eram de partea ta la acea audiere, cădeam amândoi. Am avut de gând să am grijă de tine după aceea şi am avut.

— Nu am vrut să aibă cineva grijă de mine. Am vrut să rămân în lumea ta.

— Doi bărbați au murit în acel depozit. Tu le-ai ordonat să fie acolo.

— E riscul pe care ni-l asumăm toți. Eu eram în bătaia focului. Malone era în bătaia focului. Aveam nevoie de ajutorul lor. Ăla era serviciul lor. Dar m-ai vândut ca să te protejezi pe tine.

— Ştiu. Ştiu. A fost o audiere dură pentru amândoi. Dar acea comisie era împotriva ta indiferent ce aş fi spus eu. Ştiam asta.

— Dacă le-ai fi spus că tu, ca şef al meu, nu aveai nicio problemă cu ce s-a întâmplat, rezultatul ar fi putut fi diferit.

— Nu ştii asta.

— Nu vom ştii niciodată, mulțumită ție.

— De ce nu Cotton Malone? De ce nu eşti supărat pe el? El a formulat acuzațiile.

— N-am uitat asta.

— Uite, Jonathan. M-am asigurat că ți s-au oferit destule contracte. Ştiu că te-ai descurcat bine cu ele. Pot să mă asigur că vei avea şi mai multe.

— Îmi vreau cariera.

Combs stătea liniştit şi tăcut.

— În camera asta, domnule Combs, a spus Schüb, e tot ce ai căutat. E domeniul fratelui meu vitreg. Păstrătorul final al tuturor secretelor. A ascuns ultimele rămăşiţe ale celui de-al Treilea Reich. L-am disprețuit toată viața, aşa cum m-a disprețuit şi el. Am ajuns forțat împreună din moment ce am avut aceeaşi mamă şi o moştenire comună. Diferența fiind că eu am urât acel trecut. El l-a venerat.

Combs stătea lângă sarcofagul mai mare, cel în care era Bormann.

— Istoria va trebui să fie rescrisă.

Schüb a băgat mâna în haină şi a scos un pistol.

Bătrânul l-a îndreptat direct spre Combs şi a tras de trei ori.

Gloanțele l-au trimis pe Combs, clătinându-se, spre zidul cu jurnale. Apoi Schüb i-a tras încă două gloanțe în cap. Combs nu a spus nimic, atacul venind prea repede ca să poată reacționa. Ochii săi au devenit pur şi simplu goi în timp ce viața îi părăsea şi el a căzut la pământ.

Schüb a dat cu pistolul în cadavru.

— E al doilea bărbat pe care l-am ucis astăzi.

O mişcare din mână şi cei doi bărbați care l-au adus pe Combs au plecat.

Wyatt stătea în tăcere.

— Când a venit momentul, a spus Schüb, am simțit că nu ai fi putut să-l ucizi. Vorbeşti despre răzbunare, dar furia ta e mai subtilă. Mai personală.

— Am ucis.

— În mijlocul luptei, bineînțeles. Dar lupta asta s-a răcit de opt ani. Ai fi putut face ceea ce eu tocmai am făcut?

S-a gândit la întrebare.

E adevărat, a ucis, dar nu cu sânge rece.

Ar fi putut s-o facă?

— E timpul să pleci, a spus Schüb. Cineva trebuie să ştie despre toate astea. Cineva trebuie să ştie adevărul. Te-am ales pe tine. Dar te rog să ții minte că nu sunt nazist. Nu eu am cerut să curgă sângele lui Hitler prin mine. Fratele meu şi-a dorit să fie în locul meu. Mi-a spus asta de multe ori. Eu mi-am dorit să fiu altcineva. De asta am luat numele lui Gerhard. Încercarea mea firavă de a mă mântui.

A rămas tăcut un moment.

— Acest Cristopher Combs a provocat o confruntare finală între frați. Cineva ne-a găsit în final, după toți aceşti ani. Fratele meu visa la glorie. Eu speram să rămân anonim. E adevărat că lumea s-a schimbat, dar în multe privințe a rămas la fel ca acum şaptezeci de ani. Ura încă există. Fanatismul poate fi manipulat. Masele sunt uşor de înşelat.

Comentariile erau afectate de tristețe şi regret.

El a înțeles.

— Şi pentru tine s-a terminat.

Mâinile lui Schüb au strâns marmura mormântului Evei Braun într-o îmbrățişare strânsă.

— S-a terminat de mult. Sunt fiul lui Adolf Hitler. Ştii câți ar savura acest lucru? Aş fi fost idolul lor.

Schüb s-a uitat la el cu o privire insolentă.

— Chiar şi tu Wyatt. Când te uiți la mine, te gândeşti la el, nu?

Nu putea să mintă.

— Aşa e. Dar tu nu eşti el.

— Puțini ar face deosebirea. Întotdeauna voi fi fiul lui. Un produs al Evei Braun, curva dezgustătoare care e chiar aici, sub această marmură. Şi nu a fost o întâmplare, aşa era ea. O târfă, pur şi simplu. A profitat de sângele a milioane de oameni, în acest timp profesând dragostea pentru un maniac. Nu-mi doresc să am nici sângele ei.

Schüb ținea încă pistolul, pe fața lui trecând ca un caleidoscop emoții intense.

L-ar fi putut simpatiza.

Venea un timp când totul trebuia să se sfârşească. Cu opt ani în urmă a fost cariera lui. De atunci a simțit doar înverşunare împotriva lui Chris Combs.

Acum nu mai era.

Era momentul lui Schüb să-şi curețe sufletul.

— Mult noroc, a spus el.

— Şi ție. Oamenilor mei li s-a spus să nu te deranjeze. Ei se vor descurca cu toate astea. Casa va fi arsă. Presupun că vor păstra aurul, ceea ce pare normal. Cu tot ceea ce a fost făcut pentru a acumula această avere, se termină neînsemnând nimic, luată de nişte oameni nesemnificativi.

Wyatt a plecat şi a trecut prin galeriile răsucite la baza scării care urca în spirală.

Ultimele ore îi deschiseseră cu siguranță ochii.

A răsunat o împuşcătură, ca un balon care se sparge sub o pătură.

Şi-a imaginat scena. Gerhard Schüb făcând exact ce a făcut tatăl său natural. Şi-a luat viața cu propria-i mână. Dar în timp ce Hitler a murit ca un laş pentru a evita repercusiunile a ceea ce făcuse, fiul şi-a luat viața într-un act de disperare. Normal sinuciderea ar fi fost considerată o slăbiciune, rezultatul unei minți bolnave sau a unei inimi abandonate.

Aici, era doar dorința de a opri totul.

Totul avea o concluzie.

Ceea ce l-a dus la întrebarea pe care i-a pus-o Chris Combs. *De ce nu Cotton Malone? De ce nu eşti supărat pe el?* Combs avea dreptate. Malone a formulat acuzațiile.

L-ar fi putut omorî pe Combs?

În mod sigur. Schüb doar l-a scutit de problemă.

Apoi bătrânul a făcut ceea ce trebuia făcut.

Exact aşa cum trebuia.

Cotton Malone?

O slujbă care îl aştepta acasă ar putea foarte bine să-i ofere mijloacele pentru a plăti, în cele din urmă, acea datorie. Un alt director, Andrea Carbonell de la Agenția Națională de Informații, îl sunase, dorind să-l angajeze. I-a oferit bani mulți şi i-a spus destule despre însărcinări pentru ca el să se simtă atras.

Chris Combs.

Unul doborât.

Cotton Malone.

A mai rămas unul.

SFÂRŞIT

JOHN P. McAFEE

COMANDO

prin ploaia tristă

JOHN P McAFEE

COMANDO
PRIN PLOAIA TRISTĂ

Traducere de Constantin Dumitru-Palcus

©John P. Meafee, 1993
SLOW WALK ÎN A SAD RAIN

EPISODUL III

Nu te mai poţi întoarce acasă

Iată cum a fost pusă la cale invadarea Cambodgiei: un preşedinte fără pic de experienţă într-ale operaţiunilor militare, cu ajutorul unui secretar de stat german, au plănuit o invadare a Cambodgiei pentru descoperirea COSVN, legendarul cartier general militar al nord-vietnamezilor. Întrucât tărâmul magic se afla undeva în Cambodgia, toţi americanii disponibili au fost trimişi în Cambodgia să-l caute.

Cautarea unui Graal comunist, plănuită de preşedinte, perfecţionată de secretarul de stat şi pusă în practică de înaltul comandament al armatei.

Larry, Curly şi Moe.

Dacă am mai fi zăbovit cât de puţin în Laos, am fi fost prinşi între băieţii răi cu elicoptere negre şi trupele Armatei Statelor Unite greblând teritoriul Cambodgiei. Cine a plănuit decesul nostru, a făcut-o cu băgare de seamă. Ce nu a luat în considerare acel cineva, au fost capacitatea şi geniul lui Shotgun.

De aici, au decurs implicaţii pozitive şi negative pentru Shotgun, Glas Domol şi pentru mine.

Implicaţia pozitivă era că încă mai eram în viaţă.

Implicaţia negativă era că „cineva” dotat cu o asemenea inteligenţă, nu avea să se dea bătut în momentul în care ne înapoiam vii în tabără.

Era o nevoie crescândă de sterilizare a operaţiei. Prevenirea tuturor scurgerilor. Astuparea tuturor găurilor. Neutralizarea tuturor zgomotelor. Ca de exemplu zgomotul produs de gura lui Glas Domol.

— Cum adică, trebuie să ne oprim?

— Nu-ţi mai aminteşti de ultima oară când ne-am făcut apariţia în tabără şi Spec. 7 Thompson ne-a întâmpinat la poartă? – am spus eu, privind cu dor la drumul de ţară care ducea la tabăra noastră.

— Glas Domol a încuviinţat din cap.

— Poate că ar fi mai bine să ne apropiem în plină zi.

Glas Domol a primit asta mai bine decât mă aşteptam. Shotgun, care-mi ascultase ideea, s-a apropiat şi ne-a întins ultimele bucăţi de friptură.

— Ascultă la mine, căpitane. Se întâmplă ceva ciudat cu satul vecin taberei.

Shotgun ne-a făcut semn să-l însoţim până la râul Vam Co Tay, cel care trecea pe la vest de tabără.

— E vremea fluxului, ne-a spus Shotgun, aşteptând ca noi să ne prindem.

Nu ne-am prins.

— Unde le sunt bărcile? Poţi să vezi în lungul râului ăsta cale de mai bine de doi kilometri. Vedeţi vreo barcă? Acum ar fi trebuit să fie ori la pescuit, ori să se întoarcă de la Moc Hoa. Deci, unde sunt?

Avea dreptate. Ne-am întors la drum şi ne-am aşezat la marginea lui, în întunericul tot mai adânc. Shotgun nu ni s-a alăturat. Privea fix în direcţia taberei.

— Nu se vede nicio lumină în adăpostul amicilor noştri gălbejiţi. De aici, ar fi trebuit să se vadă lumina de la televizorul lor.

— Probabil că Spec. 7 Thompson nu le-a mai legat un fir nou, după ce le-a luat firul cel vechi pentru monitor, am sugerat eu.

— Probabil.

Shotgun părea a fi încordat.

— Unde s-au dus vacile?

Glas Domol privea în bezna din jurul său, încercând să vadă' unde dispăruseră. Shotgun stătea în mijlocul drumului.

— Urmele se îndreaptă spre tabără. Să mergem după ele.

— Dar, Shotgun, am protestat eu, ar fi mai sigur dacă am aştepta până dimineaţa.

— Dacă cineva supraveghează drumul, va trage mar întâi în vaci. Vor crede că suntem noi. Dacă auzim vreun foc de armă, renunţăm şi aşteptăm până dimineaţă.

Era un plan bun.

Tocmai asta mă deranja.

Oraşul fantomă

Aspectul straniu al pătrunderii într-o tabără A la miezul nopţii este însuşi miezul

nopţii. N-ar fi trebuit să intrăm aşa, de-a dreptul, dar am intrat. Nimeni nu a încercat să ne omoare. Nimeni. Tot auzeam clănţănitul scos de copitele vacilor când se frecau de copitele învecinate şi ni se părea că aduce vag cu cel al automatelor AK-47. Primele câteva dăţi când am auzit sunetul acela, ne-am aruncat la pământ, pe burtă. Cam pe la a treia manevră de acest gen, Shotgun s-a ridicat şi a spus:

— Nu-mi pasă dacă cineva trage în noi, boaşele mele nu mai rezistă la plonjeurile astea.

Aşa-încât am mers în urma vacilor, până când una din ele a mişcat talanga de la poartă. Dangătul pastoral ne-a culcat din nou pe burtă – cu excepţia lui Shotgun care s-a dus la poartă.

— Unde dracu au dispărut cu toţii? – a şoptit el.

— Nu ştiu. Shotgun, dar eu sunt obosit. Hai să dormim aici, în faţa porţii, şi să lăsăm vacile să cerceteze împrejurimile. Dacă mai e cineva pe-aici, vacile o să-i găsească. Altfel, avem nevoie de lumina zilei ca să vedem ce s-a întâmplat.

Shotgun a grăit în întuneric:

— Tu ce părere ai, Glas Domol?

Singurul răspuns venit de la Glas Domol a fost un sforăit liniştit.

Ne-am alăturat lui.

A doua zi la prânz m-am trezit în zgomotul vacilor care păşteau încântate iarba din interiorul taberei. Pentru o clipă, am intrat în panică: am crezut că mă aflam în Texas. Pe urmă, am văzut poarta principală, atârnând strâmb în balamalele rupte. Fusese deschisă cu ajutorul unei explozii. Primul triunghi fusese împrăştiat pe întinderea ariei netede asemenea unui bolovan de pământ, îndreptat către triunghiul din mijloc. Tot ce mai rămăsese din placarda noastră de pe stâlp era cuvântul „normal”. Restul sloganului zăcea în jurul nostru.

I-am trezit pe Shotgun şi pe Glas Domol. Am rămas acolo, întrebându-ne ce să facem, până când Shotgun ne-a făcut un semn cu mâna şi ne-a răspândit în formaţie ghemuiţi. De acum, devenise ceva firesc. Mai întâi, am verificat clădirea partenerilor noştri. Pustiu. Nimeni acasă. Câteva dintre Conexele noastre fuseseră răsturnate şi împrăştiate. Treptele care coborau în adăpostul nostru erau acoperite cu schije provenite de la uşa aruncată în aer.

Ne-am deplasat pe coasta opusă a bermei exterioare şi am privit spre satul Thanh Tri. Nu mai era aici niciun sat. Niciun locuitor. Câteva bărci rămase abandonate pe mal. Mici bucăţi de tablă împrăştiate în mijlocul străzii principale pustii.

— Ce dracu s-a întâmplat? – a rostit Glas Domol într-o şoaptă înfricoşată. Unde sunt sătenii. De ce nu se vede niciun cadavru?

Unde sunt locotenentul Powell şi spec. 7 Thompson?

În sinea mea devenea tot mai intens un sentiment pe care nu-l mai simţisem înainte. Cineva îmi luase casa şi mi-o distrusese. Cineva îi neutralizase pe sublocotenentul Powell

şi pe spec. 7 Thompson. Chestiunea devenea personală. Erau atâtea tabere în Vietnam. De ce tocmai noi?

Shotgun s-a depărtat de noi, către platforma pentru elicoptere. A ridicat de jos o bucată mare de curea împletită din fibre. L-am văzut îngenunchind şi începând apoi să cerceteze zona în patru labe. Pe urmă, s-a aşezat şi a început să pregătească cina, care ar fi trebuit să fie micul dejun, dar întrucât nu mai mâncasem din noaptea precedentă, mie mi s-a părut a fi cina.

Vacile, găsind tabăra noastră pe gustul lor, au ieşit pe poartă, coborând către malul râului. Au pornit apoi să-şi facă plinul cu apă, rămânând în preajma bărcilor abandonate.

Eu m-am dus lângă micul foc al lui Shotgun. Folosea drept combustibil un fragment de poartă.

— Şi acum, ce facem, Shotgun? – am spus, aşezându-mă pe vine lângă el.

— Unde sunt cele mai apropiate cuşti de tigri?

Cuşti de tigri? Ce-l făcuse pe Shotgun să se gândească la cuştile de tigri?

— Nu cumva la Moc Hoa sunt câteva cuşti din astea vechi, franţuzeşti? – a spus Glas Domol, apropiindu-se de noi.

Nu discutam despre cuştile de la grădina zoologică pentru felinele uriaşe. Mergeţi în subsolul blocului şi amenajaţi acolo câte cinci ţarcuri de câini pe fiecare latură, cu un coridor la mijloc. Ştiţi ce e acela un ţarc de câini. E un loc îngrădit în care câinii se pot antrena. Acum, în locul pereţilor de plasă care separă ţarcurile de câini, puneţi ziduri de beton. Nu faceţi zidurile prea înalte – cam un metru şi jumătate e taman bine. Nu faceţi ţarcurile prea largi – un metru ajunge. Nu le faceţi prea lungi – un metru şi jumătate e lungimea standard.

Bun, şi acum nu puneţi câini în ele.

Puneţi acolo fiinţe umane. Chestiile astea nu sunt îndeajuns de bune pentru câini.

Întrucât nu există vreo uşă la capătul ţarcului pentru câini, eşti nevoit să intri pe sus. Pentru a-i ţine pe oameni înăuntru, peste toate cele zece ţarcuri şi peste condor este întins un grilaj masiv din sârmă de oţel. Deasupra fiecărei cuşti pentru tigri, este tăiată câte o trapă de acces. Rar se întâmpla ca vreo fiinţă umană să fie scoasă afară. În peretele dinspre coridor, este practicată câte o fantă îngustă. Se deschide prin împingere, ca să se poată introduce pâinea şi apa, când sunt disponibile, şi pentru ca, din când în când, să poată intra câte un păianjen în încăperea întunecoasă. Uneori, dacă într-adevăr eşti un tip norocos, e aprins numai un bec, sau câte unul la fiecare din capetele coridorului, astfel încât poţi vedea insectele cu conţinutul cel mai bogat în proteine şi să faci un sandviş.

Dat fiind că acoperişul cuştilor pentru tigri este locul pe unde patrulează paznicii, gardienii francezi au fost la originea tradiţiei de a urina şi a scuipa pe prizonieri, ca să nu-şi părăsească posturile. Această tradiţie a fost transmisă mai departe vietnamezilor.

Iar Shotgun întreba unde erau cele mai apropiate cuşti pentru tigri.

Shotgun s-a aplecat să scociorască tăciunii din foc.

— Mai întâi mâncăm nişte friptane, apoi rămânem aici pe timpul zilei. După care plecăm la Moc Hoa ca să-i luăm pe Powell şi pe Thompson.

Eu şi Glas Domol ne-am privit reciproc. Această tragedie adăugată la toate celelalte, fusese prea mult pentru Shotgun. Era momentul să recunosc că o luase razna.

— Shotgun, am spus cu maximum de blândeţe, este evident că tabăra a fost cucerită iar sătenii au fost ucişi sau capturaţi, drept represalii pentru tolerarea taberei noastre, iar Thompson şi Powell sunt morţi. Şi-apoi, unde sunt friptanele alea de care vorbeşti?

Buum!

O vacă zboară spre lună.

Shotgun râde amuzat de privelişte.

Glas Domol şi cu mine terminăm grăbiţi cu căcarea.

— Ce dracu a mai fost şi asta? – am întrebat eu, ridicându-mă de la pământ.

Shotgun a pus la fiert pe foc o gamelă plină cu apă murdară din râu.

— Am senzaţia că una din vaci s-a împiedicat de una din bărcile alea de pe mal.

— Sunt minate? – a întrebat Glas Domol, ferindu-se de o bucată de vacă ce a izbit pământul lângă el.

Shotgun s-a ridicat, s-a dus la bucata de vacă – s-a dovedit a fi un picior cu şold cu tot – a târât-o lângă foc şi a început să taie fâşii de carne pe care le punea pe jar.

— Toate sunt minate. Au ştiut că dacă vrem să ajungem repede la Moc Hoa avem nevoie de o barcă.

De ce să fi avut nevoie de o barcă pentru a ajunge la Moc Hoa? Începeam să-mi fac griji pentru Shotgun.

Aroma cărnii fripte m-a îngretoşat, dar stomacul mi-a comunicat că, orice ar fi, va mânca friptura.

— Şi de ce şi-ar face griji NVA sau VE că vom ajunge la Moc Hoa?

Shotgun a întors o bucată de carne pe partea cealaltă.

— Nu NVA sau VE au fost cei care-au pustiit tabăra ori au minat bărcile.

— Ce vrei să spui, Shotgun?

Mi-am scos zdrenţele de pe mine şi m-am dus să le spăl la râu.

Shotgun mi-a aruncat cureaua pe care o găsise mai devreme. Catarama a scos un clinchet când a lovit pământul în apropierea mea.

— Asta-i de pe unul din elicopterele alea mari, Chinook, folosite pentru transportul unor greutăţi mari. Ai auzit cumva ca NVA să aibă elicoptere?

Trebuie să recunosc că era deficitar controlul lor asupra aerului.

— Nu, am spus, dar dacă n-a fost NVA, atunci cine…?

Mi-a aruncat încă o bucată de curea. La unul din capete, avea legat ceva cu dungi. Am cercetat-o îndeaproape.

O coadă de tigru. Un pic însângerată, dar fără doar şi poate, o coadă de tigru. Cei mai apropiaţi tigri se aflau în Laos.

— Ticăloşii ne-au lăsat un indiciu. De-a dreptul ingenios. Cămăşile hawaiene se ocupă de sterilizarea acestei misiuni. Le-am văzut urmele de paşi în jurul platformei de elicopter. În afară de cazul în care bătrânul Charlie poartă adidaşi, inamicul ăsta vorbeşte englezeşte.

— De ce nu ne-au omorât pur şi simplu aici? (I-am aruncat coada înapoi lui Shotgun.)

— Nu-şi puteau permite să aştepte. Nu ştiau cât timp ne va trebui să ne întoarcem. Aşa că ne-au lăsat un indiciu ca să ne spună unde ne aşteaptă cu sublocotenentul Powel şi spec. 7 Thompson.

— De unde ştii că nu sunt deja morţi?

Glas Domol s-a ghemuit în apropierea focului şi privea ţintă la Shotgun.

Shotgun a făcut o pauză între două muşcături dintr-o bucată de carne. Cum sta aşa, pe vine, mi-a amintit de un om al cavernelor bucurându-se de o perioadă de acalmie între două lupte cu stihiile naturii.

Slavă Domnului că am ajuns pe o treaptă mult superioară de dezvoltare, mi-am spus eu dezlipindu-mi o lipitoare de pe testicule.

Shotgun a început să-şi răsucească pe braţ coada de tigm.

— Nu sunt morţi, sunt pe post de momeală.

Şi, deodată, a avut un rânjet rău-prevestitor. Era pentru prima oară când îl vedeam zâmbind.

— Iar noi suntem tigrii care vor cădea în capcană.

— Vasăzică, de-aia ai întrebat de cuştile pentru tigri.

Pe urmă, m-am gândit la mersul pe jos tocmai până la Moc Hoa. În afară de situaţia în care ai venit pe jos din Laos, douăzeci de mile nu reprezintă mult. Am aruncat o privire la încălţămintea noastră. Bocancii noştri de junglă erau buni de dat la reşapat.

— Glas Domol, du-te în sat şi vezi dacă găseşti ceva îmbrăcăminte, i-a spus Shotgun. Trebuie să ne deghizăm pentru călătoria asta. Căpitane, vezi dacă găseşti vreo AUA. O să avem nevoie de aşa ceva.

Shotgun s-a întins şi s-a uitat în jur.

De ce-om avea nevoie de arme uşoare antitanc, m-am întrebat în timp ce mă uitam la Glas Domol intrând în sat. Să fie aşa de bine păzit sublocotenentul Powell şi spec. 7 Thompson? Shotgun s-a ridicat în picioare.

— Eu mă duc să găsesc un mijloc de transport. Vom merge pe malul râului până la Moc Hoa.

Glas Domol a revenit cu nişte haine, eu am găsit trei AUA iar Shotgun a revenit cu nişte mlădiţe de bambus.

Neîndoielnic că arătam tare nedumerit în timp ce Shotgun întindea mlăditele de

bambus la o oarecare distantă de foc.

— Astea ne vor servi pentru transport, a spus el în loc de alte explicaţii, trecând pe lângă mine în drumul său spre foc.

M-am uitat la mlădiţele de bambus, dar n-am spus un cuvânt.

Am stat şi ne-am uitat la foc până târziu în noapte.

— Shotgun, am spus eu în cele din urmă, dacă toate bărcile sunt minate, cum o să ajungem la Moc Hoa?

El s-a uitat în jurul lui, în beznă.

— Există ceva pe care un Chinook nu-l poate ridica, şi e pe-aici, pe undeva.

Era trist să-l vezi pe Shotgun începând să devieze.

— Shotgun, i-am amintit eu, jeep-ul a explodat cu multă vreme în urmă.

— Ştiu asta! Doamne Dumnezeule, căpitane, chiar c-ai luat-o razna!

— I-a omorât CIA pe toţi mercenarii noştri şi pe săteni? – a grăit Glas Domol din poziţia sa de fetus.

Shotgun a clătinat din cap.

— N-a fost nevoie. Le-au dat doar mai mulţi bani şi i-au transferat lângă o altă tabără. Loialitatea nu e punctul lor cel mai tare. Cât despre săteni, s-au dus pe la rude s-au prieteni într-un alt oraş, până vom pleca de aici, pe urmă se vor întoarce. Fac asta de ani de zile.

A rămas tăcut câtăva vreme şi, chiar înainte să adorm, mi s-a părut că-l aud spunând:

— Paştele mă-sii de război. Era o vreme când îmi plăcea să fiu soldat. Sigur, era sângeros, dar înseamnă ceva. Acum, nu mai suntem decât nişte gunoieri. Nu ştiu ce nenorocit de politician sau de colonel face un rahat şi noi trebuie să-l ascundem sub preş. Suntem nişte gunoieri. Nimic mai mult.

Cum vă spuneam, mi s-a părut că-l aud pe Shotgun spunând asta, dar pentru el părea a fi un discurs teribil de lung. Aşa încât probabil că n-a fost decât un vis.

La drum, spre Moc Hoa

Moc Hoa. Numele acesta invocă, prin el însuşi, viziuni de mister, intrigi şi malarie. Daţi-mi voie să vă descriu oraşul. Luaţi fortul din *Gunga Din,* cu Cary Grant, adăugaţi bătuţii de soartă din *Cel bun, cel rău şi cel urât,* aruncaţi-l, pentru aromă, pe Mike Fink cu ai săi Piraţi ai Râului, îngroşaţi compoziţia cu miros brut de canalizare şi de depuneri de maree şi coaceţi bine sub o curvă de soare fierbinte – astfel veţi obţine un Moc Hoa.

Spre norocul nostru, Shotgun a prins un TTE.

TTE?

Transportor de trupe elefantin.

Uite ce e, eu vă rog să nu mai râdeţi. Ne transportă, suntem militari, adică trupe, aşa că vă rog să nu mai râdeţi. Poate traversa râurile, nu consumă mult combustibil şi ne permite o vizibilitate de 360 de grade asupra terenului. Faptul că merge cu o viteză de cinci mile pe oră nu constituie un motiv să vă prăpădiţi de râs.

— Nu se consideră că elefanţii au o memorie bună? – a întrebat Glas Domol încercând să se aşeze mai bine pe spinarea lată. Simţeam cum firişoarele alea negre şi sârmoase îmi pătrund prin stofa uniformei, înfigându-mi-se în testicule. Era ca şi cum aş fi călărit pe o uriaşă perie de sârmă plină cu purici, în tot cazul ne apropiasem cu zece mile de Moc Hoa.

— În momentul exploziei, era atent la altceva, a spus Shotgun. Dacă nu spui nimic, n-o să afle nimic.

De la tabără, ne croisem drumul către Moc Hoa, folosindu-ne de malurile râului şi de digurile lanurilor de orez. Shotgun în faţă, Glas Domol la mijloc, eu în spate.

Turişti.

Câţiva fermieri şi-au agitat furioşi bastoanele pentru că am mai distrus câte un lan de orez, sau două; e-adevărat, nu sunt un expert în materie de elefanţi, dar acesta se comporta ca o balerină sadea pe potecile acelea anemice care ocoleau câmpurile de orez.

Shotgun n-a vorbit prea mult. Bombăne întruna şi spune chestii de genul:

— La viteza cu care mergem, or să-i omoare pe Thompson şi pe Powell, or să sfârşească războiul ăsta şi or să înceapă altul, înainte să ajungem acolo.

Îi tot dă pinteni elefantului, încercând să-l grăbească.

Aş prefera să nu mai procedeze astfel. Ca să-l împiedic să-l mai oropsească pe TTE-ul nostru, îl atrag într-o conversaţie.

— Shotgun, ce părere ai de colonelul Basshore. Care-i locul lui în toată povestea asta?

Nu mai dă din picioare. Asta e bine.

— Nu ştiu. Dacă ascultă de nişte ordine, e cretin. Dacă e de partea lor, e mort.

— Shotgun, cred că n-ai de gând să mai omori încă un colonel? – îl întreabă Glas Domol. Stă pe spinarea elefantului cu aripile-ntinse, fapt care mă împinge mai aproape de coadă.

— Nu-i nevoie. N-am decât să-i povestesc ce ni s-a întâmplat – vorbesc despre conductă, droguri şi CIA – şi cămăşile hawaiene îl vor ucide ca s-astupe scurgerile. Şi apoi, le datorăm asta lui Subervich şi lui Spaghetti. Ştiti, e vorba de un legământ.

Shotgun ameninţă să devină o adevărată moară stricată. Şi ce mai e şi chestia asta cu legământul? Shotgun, Glas Domol şi cu mine? Legaţi pentru totdeauna? Am început să dau pinteni elefantului, ca să-mi îndepărtez gândul din minte. Animalul trece pe o treaptă de viteză superioară: şase mile pe oră.

Un sampan singuratic trece pe lângă noi. Ambarcaţiunea lungă şi îngustă, condusă de un fermier pe drumul de întoarcere de la Adoc Hoa, este încărcată cu saci de orez şi cu

alimente. Surprins, fermierul se întoarce şi se holbează. În timp ce se întoarce, trage şi de cârmă, trăgând sampanul la mal. Shotgun îl împuşcă. Mişcare bruscă şi tot restul tacâmului.

Elefantul o ia la goană, panicat. Shotgun se dezechilibrează în faţă. Noi topăim când în sus şi când în jos, străduindu-ne să nu cădem. Pnvesc speriat în jos, la cele patru tone duduind pe vârfuri. Spaima de a nu aluneca sub picioarele acelea mă menţine sus.

— Aşa-mi place, măi flăcăi! – urlă Shotgun.

Încerc să-i răspund, dar ritmul săltăreţ al alergării îmi tot taie respiraţia. Glas Domol a alunecat într-o parte şi stă agăţat de piciorul meu. Mă aplec şi-l înşfac de centură, tragându-l înapoi, pe spinarea elefantului. În timp ce eu fac asta, el scapă o AUA, dar au mai rămas două. Mă uit la Glas Domol. El se uită la mine. Stă acum cu faţa la spate.

— Ai grijă să nu le scape şi pe celelalte! – urlă Shotgun.

Încă nu ştim de ce cărăm aceste AUA. La ce-or să ne folosească chestiile astea la Moc Hoa?

Nu sunteţi lămuriţi nici în legătură cu AUA? Ei bine, dolăraşii voştri de pe impozite le-au cumpărat.

Daţi-mi voie să vă împrospătez memoria, ca să ştiţi ce aţi cumpărat: o bazooka din carton.

Vă ajută asta la ceva?

Ţineţi chestia asta la umăr, o întindeţi cât e de lungă, săltaţi cătarea de plastic, deblocaţi siguranţa şi trageţi. După ce bazooka lansează racheta, aruncaţi cartonul şi luaţi altul. Cartonul nu funcţionează când e ud, ceea ce înseamnă că în Vietnam nu te poţi baza pe o asemenea armă. Tocmai de aceea avem trei cu noi.

Am avut trei cu noi.

Elefantul a ajum la râul care ne separă de Moc Hoa. Pot elefanţii să înoate? Ăsta poate. Eu stau spânzurat de coada lui groasă că o mătură, Shotgun are în mână o ureche, Glas Domol nu are nimic.

Începe să plutească în josul râului, dar ţine o AUA deasupra apei. Shotgun o înhaţă.

— N-o lăsa să se ude;

Mă uit cum cealaltă AUA pluteşte către atotputernicul Mekong.

Glas Domol se ţine de ultima AUA într-o încleştare de moarte, ştiind că Shotgun n-o va lăsa să-i scape. Asta îl salvează de la a fi luat de apă. Sunt impresionat de ingeniozitatea lui Glas Domol. Rivalizează cu cea a lui Thompson. Experienţele aproape-mortale pot face minuni cu coeficientul de inteligenţă al unora.

Elefantul se loveşte de malul celălalt. Nămolul îi încetineşte deplasarea, permiţându-ne la toţi trei să ne căţărăm din nou pe spinare. Iese anevoie din nămol precum o broască uriaşă, trâmbitându-şi mânia la adresa chestiilor ăstea mici care-l tot freacă la icre.

După ce primul rezident din Moc Hoa este strivit în picioare, ceilalţi se împrăştie şi

şoseaua de pământ din faţa noastră se goleşte de lume.

E miezul zilei.

La capătul celălalt al străzii se află vechiul fort francez, acum cartier general al colonelului Basshore, fost cartier general al lui Black, actualmente – decedatul colonel.

— Dă-mi AUA.

Shotgun smulge arma din strânsoarea desperată a lui Glas Domol şi o îndreaptă către porţile mari de lemn ale fortului.

Elefantul rămâne pe loc, tremurând, în mijlocul străzii, chinuindu-se să-şi ţină respiraţia.

— Shotgun? – risc o mică întrebare.

— Ce e? – spune el furios, căznindu-se să înalţe cătarea.

— Dacă elefantul a intrat în panică atunci când l-ai omorât pe fermier cu lansatorul de grenade, ce-o să facă dac-o să tragi o rachetă?

— Nu-mi pasă ce face. Ne-a adus aici şi asta i-a fost misiunea.

Shotgun ţinteşte cu grijă de-a lungul ţevii, sprijinindu-şi obrazul de cartonul ud.

Glas Domol se întoarce către mine şi spune:

— Chestiile astea n-au recul când se trage cu ele.

Eu clatin din cap încrezător.

— Ţinând cont că e udă, probabil că n-o să tragă.

Pentru orice eventualitate, ne lipim de spinarea elefantului.

Shotgun apasă pe trăgaci.

Kabuum!

Elefantul îşi iese din minţi.

Uşile de lemn ale fortului explodează spre interior.

Iată ce se întâmplă când AUA[1] intră în oraş.

Asaltul redutei Moc-Hoa

Una dintre zicalele preferate ale lui Shotgun era: „Prostu’ nu e prost destul, dacă nu e şi fudul”.

Să tragi cu o AUA de pe spinarea unui elefant e o prostie.

Să rămâi agăţat de o fiară care mugea scoasă din minţi, trecând prin porţile de lemn făcute zob, pe lângă sentinelele încremenite de spaimă şi năvălind impetuos în dormitorul colonelului Basshore, ceea ce avu ca efect demolarea pereţilor, iată în ce a constat fudulia.

[1] în original, LAW, acronim pentru Light Antitanc Weapon, însemnând totodată şi lege, justiţie. (*n. Trad.)*

Din nefericire, colonelul Basshore nu era acasă. Dacă ar fi fost acolo, tot ce a urmat putea fi evitat.

„Fata în colibă" a colonelului, nu alta decât fetiţa al cărei tată murise în asaltul geniştilor asupra taberei noastre şi pe care Shotgun o trimisese la tabăra B spre a fi protejata, se afla înăuntru şi unul din degetele elefantului a călcat-o pe spinare, fracturându-i coloana vertebrală cu acurateţea pe care numai Shotgun putea s-o aibă în astfel de situaţii.

Fetiţa n-a mai avut vreme să ţipe. Dacă ţi-e dat să mori, există şi modalităţi mai dezagreabile decât să fii făcut chisăliţă de un elefant.

Probabil.

Când elefantul a dat buzna prin zid, pe chipul ei se aşternuse o expresie stranie. Arăta ca o gospodină exasperată care abia a terminat de făcut curat într-o cameră şi-l vede pe soţ intrând cu bocancii plini de noroi.

Acea expresie s-a preschimbat într-una de perplexitate, în timp ce dispărea sub imensitatea cenuşie. Salvată din împrejmuirea de sârmă a taberei noastre, numai ca să fie zdrobită de un elefant, mai târziu? Avea oare Buddha un răspuns la această întrebare?

Elefantul, căzut în genunchi în urma ipactului cu zidul, scoase un grohăit grav şi începu să se prăbuşească într-o rână. Din fetiţă nu se mai vedeau decât picioarele vârâte în nişte ghete vechi pe care i le dăduse vreun soldat. Restul trupului era acoperit de muntele cenuşiu.

Shotgun îşi trecu un picior peste capul elefantului şi sări pe podea, imitat apoi de Glas Domol şi de mine. Îngenunchie la picioarele fetiţei şi, cu smerenie, îi scoase ghetele. Eu şi Glas Domol priveam în tăcere. El legă şireturile şi aruncă ghetele pe umăr. Apoi, se ridică şi desfăcu picioarele metalice de la patul colonelului. Unii oameni nu ştiu să suporte durerea cu eleganţă. Shotgun era unul dintre aceştia.

Ne azvârli barele metalice rupte de la pat.

— Ascundeţi-le în cămaşă. S-ar putea să ne fie de folos mai târziu.

În asta a constat elegia închinată de el fetiţei. Numai că nu avea să uite. Avea ghetele ei pe umăr.

Am ieşit din încăpere în curtea scăldată de soare a fortului. Peste drum se afla buncărul pentru instruire şi transmisiuni al colonelului Basshore. Micile ghete se legănau înainte şi-napoi pe umărul lui Shotgun care se îndrepta spre buncăr.

— Pân-aici v-a fost! Aruncaţi armele! E inutil să vă împotriviţi!

Vocea colonelului Basshore bubui dintr-un difuzor montat pe un par în faţa buncărului din ciment şi împrejmuit cu saci de nisip. Câţiva oameni de-ai colonelului ieşiră în linişte şi se aliniară în preajma intrării. Aveau armele îndreptate asupra noastră iar unii dintre ei arătau la fel de duri ca şi Shotgun.

Ne-am uitat la Shotgun. Buzele i se subţiau. Ce mama dracului era aşa de amuzant?

Iar el începu să povestească despre Laos, Subervich şi Spaghetti. Glasul îi devenea tot mai puternic pe când descria conducta, vulcanul şi lanurile de maci.

Unii dintre veterani, dându-şi seama de situaţia periculoasă în care îi atrăgea Shotgun, începură să părăsească zona.

Alţii, care au înţeles cum etanşează scurgerile CIA şi America, s-au năpustit pe porţile sfărâmate şi au rupt-o la sănătoasa pe drumul plin de praf, departe de glasul profetic al lui Shotgun care atinsese acum culmea elocinţei oratorice.

Ultimii dintre veterani, care nu mai puteau fugi deoarece erau prea demolaţi după al II-lea Război Mondial, Coreea şi o mie de mici războaie secrete, au rămas liniştiţi pe loc, acoperindu-şi cu mâinile urechile şi ochii. N-au văzut, n-au auzit, nici…

În cele din urmă, colonelul ieşi singur afară, alb şi palid în soarele după-amiezii. Mâinile îi tremurau de mânie îndreptăţită şi teamă neprefacută în timp ce ţinea pistolul său de ofiţer, calibru 0,45, îndreptat spre noi. Spre noi: dreapta; stânga; sus; jos. Realmente, era agitat.

Se uită la ghetele de pe umărul lui Shotgun. Se uită dincolo de Shotgun, la coliba distrusă şi elefantul uriaş.

— Unde-i fata? – întrebă el, îngustându-şi privirea, cu mâna streaşină la ochi.

Shotgun azvârli ghetele la picioarele colonelului.

— Era vorba să ai grijă de ea.

Fără voia lui, colonelul făcu un pas înapoi.

— Şi ce-ai fi vrut să fac? S-o trimit la şcoală? S-o trimit peste graniţă? Doamne-Dumnezeule! Nu ne putem amesteca chiar aşa în vieţile lor. Nu suntem tutorii lor, Shotgun.

— Atunci, pentru ce ne aflăm aici şi ne amestecăm? – zise Shotgun.

— Ca să le dăm speranţă.

Shotgun privi înapoi la elefantul muribund şi clătină din cap.

— Am pierdut, colonele. Ăsta nu e război. E o nebunie. Tu trebuia să fii acum sub elefantul ăla, nu fetiţa. Dar, din cine ştie care motiv, se pare că lucrurile nu merg cum trebuie în ţara asta.

— Fii logic, Shotgun. Nu ne poţi înfrânge pe toţi.

— Logica nu poate exista, colonele, dacă nu se bazează pe nişte principii morale absolute.

Glas Domol mă bătu pe umăr:

— Ce-a vrut să spună?

Eu am săltat din umeri:

— Mă depăşeşte.

— Shotgun, tu şi oamenii tăi sunteţi vinovaţi de distrugerea unui bun al guvernului şi de uciderea unei fetiţe. Oricum, am chemat pe cine trebuie, ca să rezolve această

problemă.

Colonelul zâmbi către noi şi, sub lumina fierbinte a soarelui, am simţit un fior de gheaţă pe şira spinării.

Îndreptându-şi pistolul spre Shotgun, colonelul spuse:

— Ei ştiu că eşti aici, Shotgun.

— Colonele, ei nu-şi pot asuma riscul de a vă lăsa în voia soartei, pe tine şi pe oamenii tăi. O să le treacă prin cap că ţi-am povestit despre droguri, conductă şi aerodrom.

Shotgun îşi plasase într-o manieră inteligentă micul său avertisment.

— Am să mint.

Lucrul acesta n-avea să fie dificil pentru colonelul Basshore.

Shotgun clătină din cap.

— Dac-ai să minţi, toţi cei care au auzit povestea vor trebui să spună aceeaşi minciună. N-ai să reuşeşti să-i convingi, colonele.

Colonelul clipi neliniştit şi-şi linse buzele.

— Atunci, spune-mi ce vrei să fac, Shotgun.

Shotgun îşi aşeză la pământ lansatorul M-79.

— Arestează-ne.

Glas Domol se uită la mine:

— Ce a spus?

— Ne predăm, am şoptit eu.

— Şi-a pierdut minţile? – zise Glas Domol. Vasăzică, am bătut atâta amar de dram numai ca să-i lăsăm să ne bage la zdup? Ce are de gând Shotgun?

N-am ştiut ce să-i răspund.

Norocul neaşteptat îl năuci pe colonel.

— Shotgun, te arestez pe tine şi pe oamenii tăi pentru distragerea unei proprietăţi guvernamentale şi pentru uciderea premeditată a unui localnic. E bine aşa, Shotgun?

Shotgun încuviinţă din cap.

Ne-am uitat la Shotgun. Premeditată? Cum era posibil? Niciunul dintre noi nu ştia să conducă un elefant.

— N-are importantă, zise Shotgun. În timpul vieţii mele m-am făcut oricum vinovat, într-un moment sau altul, de toate acestea. Duceţi-mă la cuştile tigrilor.

Văleu! Cuştile tigrilor?

Am aruncat o privire spre clădirea pătrată, fără ferestre şi cu un singur nivel, separată de celelalte clădiri ale taberei. Zidurile ei cenuşii nu erau nici năpădite de plante, nici murdare de pământ, de parcă nici măcar acesta nu doreau să fie asociate cu ceea ce se petrecea înăuntru.

În timp ce colonelul şi oamenii săi ne conducea într-acolo, l-am auzit pe Glas Domol întrebându-l pe unul dintre ei:

— Cum se face că e separată de celelalte clădiri?

— Dac-ar fi fost mai aproape, n-am fi putut dormi noaptea din pricina ţipetelor. În felul ăsta, ne putem odihni ca lumea, spuse soldatul, râzând pe înfundate de propriile remarci.

Mie nu mi se părea atât de amuzant.

— Cum se face că acum există un acoperiş deasupra lor?

Glas Domol pusese punctul pe i. Când francezii construiseră cuştile pentru tigri, săpaseră o groapă mare în pământ şi amenajaseră zece cuşti, câte cinci de fiecare parte a unui coridor central. Acoperiseră toată treaba asta cu plasă solidă de oţel galvanizat, astfel încât să poată umbla pe deasupra cuştilor şi coridorului. În coridorul respectiv se aflau, de regulă, un gardian şi un specialist în extragerea informaţiilor de la cei aflaţi în cuşti. Aşadar, care era rostul coşmeliei de deasupra cuştilor?

Soldatul îl înghionti cu puşca în coaste pe Glas Domol.

— Ştii ceva? Pui cam multe întrebări, amice. Am construit acoperişul din cauza regulamentelor militare…

Bun. Bine măcar că cineva ţinea în frâu cruzimea.

— …referitoare la poluare.

Ne-am oprit şi ne-am uitat la el.

— Ploile musonice, spuse el privind la noi cu subînţeles. Ploile umplu cuştile, îi îneacă pe cei aflaţi acolo, aşa că nu mai putem obţine informaţii de la ei.

Arăta dezamăgit.

— Ce legătură are asta cu poluarea?

— Tot căcatul şi pişatul care s-a adunat între timp se revarsă pe deasupra şi intră în rezerva de apă a taberei. Regulamentele sanitare ne obligă să menţinem apa cât mai curată. Astfel că a trebuit să construim acoperişul.

— Şi să curăţaţi cuştile? – întrebă Glas Domol plin de speranţă.

Toţi oamenii colonelului Basshore au râs de întrebarea lui Glas Domol.

Semn rău.

A încetat să trăncănească pe măsură ce ne apropiam de uşa imensă de oţel. Aflat în fruntea formaţiei, Basshore ciocăni de două ori şi i se răspunse în acelaşi chip dinăuntru. Apoi, uşa -jur c-aşa a fost – s-a deschis încet, scârţâind.

Primul lucru pe care l-am observat a fost mirosul.

Mirosea ca o uriaşă cuşcă de hamsteri.

Următoarea chestie pe care-am observat-o au fost doi indivizi îmbrăcaţi în salopete cenuşii. Arătau ca nişte mecanici de motoare diesel. Pe cămăşile şi pantalonii lor se vedeau pete maronii. Niciun săpun de pe lume nu ar fi putut să cureţe acele pete. În spatele lor se afla o poartă metalică, iar în spatele porţii se vedeau nişte trepte de pământ bătătorit care coborau într-un coridor îngust, săpat în pământ. Pe uniformele gardienilor nu se afla niciun semn distinctiv – nici grade, nici nume, nimic.

Shotgun se uită la ei.

— Proiectul Phoenix? – întrebă el.

Cei doi încuviinţară din cap.

— Tu eşti Shotgun? – întrebară ei.

Shotgun încuviinţă din cap.

— Am auzit de tine. O să fie o adevărată provocare.

Se întoarseră, deschiseră poarta şi porniră înaintea noastră, pe sub vechiul acoperiş franţuzesc din sârmă şi în coridor.

Cele două becuri de la capetele coridorului răspândeau o lumină slabă, gălbuie, asupra acestui infern uman.

Am auzit ultimele mugete ale elefantului care-şi dădea duhul afară, la lumina zilei, urmate de zgomotul sfărâmării pereţilor, odată cu ultima zvâcnire din picioare a animalului. Apoi, se auzi un pocnet electric asurzitor, picioarele sale masive debranşând dormitorul colonelului de la generatorul electric.

Generatorul se opri.

Cele două becuri de pe coridorul nostru se stinseră.

În cuştile tigrilor avea să fie întuneric.

Nu aşa îmi închipuisem eu c-are să fie.

Dar, în întuneric, cui îi pasă?

Moment introspectiv

Când stai singur, în întuneric, ai la dispoziţie timp berechet să te gândeşti. Atât că nu poţi gândi dacă nu ai cum să te întinzi ori să stai în picioare. Dat fiind că pereţii aveau o înălţime de numai un metru şi jumătate până la tavanul din sârmă, iar cuşca nu avea decât un metru şi jumătate în lungime, rezultă că pereţii erau prea scunzi ca să putem sta în picioare confortabil iar cuştile erau prea scurte ca să putem sta întinşi confortabil. Aşa încât, m-am proptit între pereţi, ridicat cam pe jumătate. În beznă, podeaua mea părea că se mişcă, aşa că era preferabil să stau ridicat pe jumătate. Am băgat de seamă că dacă apăsam cât de puţin în pereţi, aceştia păreau să cedeze. Din cauza atâtor inundaţii, vechiul beton franţuzesc se înmuiase.

Încercam să-mi amintesc regulile „phoenicşilor”. Ne-au cerut să le citim dar, deoarece era întuneric, ni le-au repetat din memorie. „Nicio discuţie până la ora 5 p.m. Nicio discuţie după 5:30 p.m.; nicio discuţie în timpul mesei. Masa se va servi la ora 5:01 p.m., cu excepţia cazului în care aţi fost prinşi discutând înainte.”

Proiectul Phoenix era un program pus la punct de Statele Unite pentru distragerea infrastructurii comuniste din interiorul Vietnamului de Sud. O echipă Phoenix se

strecura noaptea în vreun sat, însoţită de vreun localnic care arăta cu degetul pe funcţionarul comunist ascuns. Fireşte, funcţionarii erau ucişi întotdeauna în timpul somnului, aşa încât nu aveau niciodată posibilitatea să explice dacă sunt sau nu comunişti.

Prin 1969, programul suferise anumite modificări. Aceiaşi oameni mergeau în aceleaşi sate, numai că de data asta omorau pe funcţionarii loiali, lăsând în urma lor dovezi care dădeau de înţeles că vinovaţi erau comuniştii. Se crezuse că în felul acesta, influenţaţi de propaganda „cenuşie", oamenii vor ajunge mai lesne să-i urască pe comunişti deoarece oamenii buni erau ucişi de „comunişti", care de fapt erau „phoenicşii".

Aţi înţeles?

Aşadar, de ce se ocupau ei acum de cuştile de tigri? După părerea mea, ei trebuiau să mai omoare încă trei oameni, dând apoi vina pe comunişti.

Trecuseră câteva ore după ce colonelul Basshore ne aruncase în cuşti. Când luminile s-au stins-imediat după sosirea noastră, Shotgun ne-a ordonat să nu facem nicio mişcare, altfel cineva putea omorî din greşeală pe altcineva. Pe urmă, cineva i-a adus o lanternă colonelului, care ne-a condus de-a lungul coridorului, până la o scăriţă. Urcând primul scăriţa, el deschise o trapă în acoperişul de sârmă. Am fost îndemnaţi să urcăm pe acoperiş, după care, pe rând, am fost azvârliţi în cuştile individuale.

— I-aţi verificat de arme? – întrebă paznicul mai solid.

— N-a fost nevoie, răspunse colonelul Basshore. Ni le-au predat singuri.

Gardienii râseră în hohote.

— Eu mai am la mine un prezervativ galben şi aţi face bine să luaţi cele două picioare metalice pe care ceilalţi le ţin ascunse sub cămăşi, zise Shotgun.

Gardienii au râs şi mai tare în timp ce ne altoiau cu propriile noastre picioare metalice.

Ăsta să fi fost conceptul lui Shotgun despre farse?

— Dacă reuşeşti să găseşti vreo modalitate de folosire a prezervativului ăla în cuşcă, să-ţi fie cu noroc! strigă unul din gardieni la Shotgun.

După plecarea colonelului, lucrurile s-au liniştit. Eu mă aflam în a doua cuşcă, pe una din laturile coridorului. Lângă mine, cred că era Glas Domol. În capătul îndepărtat al aceleiaşi laturi a coridorului se găsea Shotgun. În partea cealaltă n-au pus pe nimeni. Gardianul, unul dintre phoenicşi, trecu pe lângă cuşca mea fluierând un cântecel. Celălalt mergea pe acoperişul de sârmă, în rând cu el.

Dinspre capătul coridorului, se auzea un zgomot ciudat. Mie mi se părea că-i un balon care se umflă, dar întunericul joacă feste imaginaţiei.

— Hei, gardian, şopti Shotgun.

— Ei, asta o să te coste cina, Shotgun; zise gardianul, identificându-l în bezna din coridor.

— Cum? – zise Shotgun, liniştit.

— Am spus…

Se auzi un pocnet puternic şi un zgomot de piatră spărgând o ţeastă. Apoi un icnet şi din nou linişte. Celălalt gardian, care ajunsese chiar deasupra mea, se opri.

— Bobby?

Se lăsă pe vine, cercetând holul cu privirea.

La capătul celălalt se auzi un geamăt. L-am auzit pe gardianul meu deplasându-se într-acolo.

— Bobby?

Poc! Apoi, bufnetul unui corp căzând pe plasă.

După aceea, am auzit cum două mâini rupeau un gât. M-am căţărat până la acoperişul cuştii, dar nu se vedea decât bezna.

Din întuneric se auzi vocea lui Shotgun:

— Pereţii ăştia de beton sunt moi ca brânza. Vedeţi dacă puteţi să ajungeţi prin ei până la mine.

Am alunecat înapoi spre fundul umed al cuştii şi am început să împing cu ghetele în beton, proptindu-mă în acelaşi timp cu spatele în peretele celălalt. Din cuşca învecinată, îl auzeam pe Glas Domol făcând acelaşi lucru. Era singura noastră şansă. Nimeni nu scotea un cuvânt; nu se auzeau decât scrâşnetele şi gâfâielile noastre.

După un timp care mi se păru lung de câteva ore, peretele meu s-a prăbuşit în „separeul” lui Glas Domol. Împreună, am început să demolăm pereţii care ne mai despărţeau de Shotgun.

Nu mă gândisem niciodată la bocancii mei ca la nişte trâmbiţe ale Ierihonului.

Sau la Glas Domol şi la mine ca la un Iosua[2].

Mai târziu, mult mai târziu, ne-am odihnit. N-aveam nici cea mai mică idee cât se făcuse ora sau cât timp munciserăm. Îmi simţeam mâinile umede şi nu ştiam dacă sângerau sau erau numai transpirate. Stăteam singur în întuneric şi-mi ascultam respiraţia.

Iar libărcile forfoteau.

Şobolanii mişunau.

Păianjenii ţeseau.

Miriapozii se târau.

Universul meu era foarte limitat.

În momentul acela, mi-am dat seama că o flintă umană este un ansamblu alcătuit dintr-o mulţime de părţi lipsite de apărare reunite în scopul asigurării protecţiei

[2] Iosua Navi, urmaşul lui Moise; sfătuit de Dumnezeu, el face ca zidurile cetăţii Ierihon să se dărâme la al şaptelea sunet al unor trâmbiţe, (n. Trad.)

reciproce. Creierul este vulnerabil faţă de elementele naturii. O piatră mică sau copita unui elefant îl pot zdrobi. Prin urmare, el încheie o înţelegere cu un craniu, care la rândul lui încheie o înţelegere cu nervii, care la rândul lor încheie o înţelegere cu muşchii, care la rândul lor încheie o înţelegere cu vasele sanguine, care la rândul lor încheie o înţelegere cu o inimă. Toate acestea încheie o înţelegere cu scheletul şi cu pielea. Într-o fiinţă omenească există părticele extrem de singure şi de speriate.

Când stai în întuneric, singur şi speriat, teama nu se naşte în minte, ci undeva în mijlocul pieptului. Gândurile se duc în sus, către creier, nu în jos, către inimă. Nu se poate dovedi acest lucru, dar în astfel de momente, stând în întuneric într-o cuşcă de tigri, ştii că Dumnezeu se ascunde undeva, în adâncurile fiinţei tale, pentru că lui Dumnezeu îi este frică de propria Lui invenţie: de tine.

Mă simţeam singur.

Aveam să murim.

Întunericul apăsa de sus în jos.

Dumnezeu striga dinăuntru.

Am început să mă rog.

Şi, din cuştile aflate de partea cealaltă a coridorului, rugăciunea mea a primit răspuns.

— Hei, Thompson. Nu s-a făcut încă ora cinci?

Se auzi un căscat şi o lanternă de buzunar se aprinse în cuşca de vizavi de mine.

— Paştele mă-sii! Ce s-o fi întâmplat cu lumina? Trebuie s-o repar din nou. Mi-ai promis c-ai să-mi citeşti ultima scrisoare de la nevastă-ta. (Era spec. 7 Thompson.)

— În ultimele cinci săptămâni ţi le-am citit absolut pe toate! Pentru numele lui Dumnezeu! Chiar nu-nţelegi că mi se sfâşie inima când citesc cum se duce cu femeile alea, în fiecare noapte, după închiderea barului? (Locotenentul Powell nu părea prea fericit.)

— Mda. Dar în ultima scrisoare îi făcea ceva roşcatei ăleia şi nu reuşesc să-mi imaginez cum reuşea.

Sublocotenentul Powell ţipă în beznă:

— Nu-nţelegi că mă scoţi din minţi? *Ce înseamnă toată această nebunie?*

Din neant, îi răspunse vocea lui Shotgun:

— Înseamnă să tăceţi dracului din gură ca să vă putem scoate de aici şi s-o ştergem. Ăsta-i şi motivul pentru care ne-am lăsat aruncaţi în cuştile astea. Dacă n-aţi fi fost aici, însemna că eraţi morţi iar eu puteam să plec cu conştiinţa împăcată. Dar, fiindcă tot sunteţi aici, trebuie să găsim o cale să spălăm putina.

— Unde sunt gardienii, Shotgun? – întrebă sublocotenentul Powell.

— Morţi.

— Cum? – întrebă Glas Domol.

— Ai auzit vreodată de David şi Goliat?

— Nu e momentul să facem teologie, zise Powell.

Aşadar, rugăciunile mele au primit un răspuns.

Numai că răspunsul a fost un pic cam complicat, atâta tot.

Gânduri ascunse

Nu-l cunoşteam pe sublocotenentul Powell de atâta timp încât să-i fi ştiut această latură a gândurilor sale, dar aşa sunt unii când îşi pierd controlul: se destăinuie. Păstraţi-vă cumpătul căci nu vreau să vă aflu şi vouă gândurile.

Unde-am rămas?

Dacă staţi cuminţi, am să vă explic ce se întâmplă.

Spărsesem deja peretele care dădea în separeul lui Shotgun când am auzit zgomotul unor elicoptere apropiindu-se.

— Şi-acum, ce facem? – zise Glas Domol, gâfâind din greu. Shotgun şopti către spec. 7 Thompson, aflat în partea cealaltă a coridorului.

— Eşti gata cu firele alea?

— Nicio problemă. Numai de-ar aprinde luminile.

Grozav! Elicopterele aduc cu ele un milion de cămăşi hawaiene care-or să ne împuşte ca pe nişte câini în cuştile astea pentru tigri, iar Shotgun şi Thompson nu au altceva în cap decât să aprindă lumina astfel ca sublocotenentul Powell să poată citi tuturor scrisoarea.

— Dar dacă luminile se vor aprinde, nu înseamnă că vor vedea mai bine să ne împuşte în cuştile astea? Glas Domol pare îngrijorat.

Acesta fiind un alt aspect deranjant al problemei. Încep să-i explic lui Shotgun, dar până s-apuc să zic ceva, auzim cum aterizează elicopterul. Pe urmă, linişte. Deasupra noastră, în curte, se aud voci.

— Unde sunt?

— Pe aici. (Colonelul Basshore aproape că-şi cere scuze.) Aţi dori să-i scot afară şi să-i aduc aici?

— Prea periculos cu Shotgun printre ei. Nu, îi vom împuşca exact aşa cum se află.

Fantastic! Ca şi cum ai împuşca peşti într-un butoi cu apă.

Zgomotul paşilor încetă.

— Cum aşa, nu-i judecaţi mai întâi? Colonelul Basshore pare îngrijorat.

Tăcere.

— Ei, am întrebat şi eu. Urmaţi-mă; sunt aici.

Paşii se auziră din nou.

Uşa se deschise.

— Unde dracu sunt luminile?

— Ne-au distrus instalaţia şi ne-au scurtcircuitat generatorul.

Bun, îmi zic. Nu vor intra pe întuneric. Avem la dispoziţie timp. Timp pentru ce? Haide, Shotgun, planul, spune-ne care e planul?

— Thrailkill!

— Dea.

— Repară generatorul!

— Nicio problemă.

Shotgun şopteşte:

— Canada Thrailkill. E bun tipul. Mai bun ca Thompson. Ştie să repare orice chestie electrică. Ştie să mânuiască şi cuţitul în spaţii strâmte. L-au trimis pe cel mai bun.

Glasul îi trădează mândria.

Restul celor aflaţi lângă uşa se suie pe acoperişul de sârmă, al cuştilor şi aşteapta pornirea generatorului. Or să caute cuşcă după cuşcă până când or să ne găsească şi-or să ne-mpuşte ca pe nişte oi. Ba ne-am mai şi bulucit într-o singură cuşcă, să le dăm prilejul să facă economie de gloanţe.

Ce bine că am trecut prin toţi pereţii ăia!

Brava ţie, Shotgun! Grozav plan, n-am ce zice!

Le auzim paşii pe reţeaua de sârmă, răspândindu-se deasupra cuştilor.

— Câţi inşi sunt? – se interesează Glas Domol, în şoaptă.

— Patru, cel mult cinci, răspunde Shotgun.

Auzim generatorul pornind.

— V-am spus eu că se pricepe, zice Shotgun.

Totuşi, aici e încă întuneric.

— Dar-ar dracii, zice colonelul Basshore, cineva a stins becurile. Mă duc să le aprind.

Îl auzim coborând de pe plafonul cuştilor şi bâjbâind în beznă după întrerupător.

Noi stăm încordaţi.

Sunt sigur că gloanţele vor ricoşa.

Becurile se aprind.

Noi vedem.

Şi ei.

Ei sunt în continuare încordaţi, chiar mai mult decât atât. Sunt atât de încordaţi, încât trupurile au început să li se zgâlţâie. Una din cămăşile hawaiene încearcă să-şi desfacă mâna în care-şi tine arma. Rotocoale mici de fum se ridică în jurul mâinii încleştate de patul metalic al automatului Uzi.

În cuşca de vizavi îl auzim pe Thompson jubilând.

— Funcţionează! Doamne! De mi-ar fi reuşit asta cu părinţii mei! Ia uite-i cum se prăjesc. E nemaipomenit!

În cuşca lui se văd nişte firicele legate de tavanul metalic. Un singur bec funcţionează; celuilalt îi lipsesc anumite fire.

Deasupra noastră, oamenii scot câte un geamăt şi se prăbuşesc holbându-se la noi prin ochelarii de soare. Nouă nici că ne pasă. Suntem vii.

— Deschide uşa asta sau te împuşc pe loc, spune Shotgun, fluturând ameninţător arma luată de la unul din gardieni. Părea foarte hotărât în felul cum se adresase unui ofiţer superior de talia colonelului Basshore, care rămăsese lângă întrerupătorul de pe peretele aflat chiar în dreptul cuştii lui Shotgun. În trăsăturile sale încremenite se afla gravat dezgustul pentru prezervativele galbene.

Se supune cu umilinţă. Shotgun îl îmbrânceşte înapoi şi se duce să-i scoată din cuşti pe spec. 7 Thompson şi sublocotenentul Powell.

Sublocotenentul Powell îl îmbrăţişează pe Thompson.

— Cum aş putea să-ţi mulţumesc vreodată?

— Dă-mi ultima scrisoare.

Iată în ce constă, de fapt, prietenia.

Alergăm spre capătul coridorului, cu Basshore pe post de ariergardă iar Shotgun în urma lui.

Dăm buzna afară, în plină seară. Pentru simţurile noastre, crepusculul cenuşiu pare straniu de tăcut şi de răcoros. Ne deplasăm într-un singur şir; Glas Domol în faţă, pe urmă spec. 7 Thompson, eu, sublocotenentul Powell, colonelul Basshore şi Shotgun.

— Jos! – strigă Shotgun.

Glas Domol, Thompson şi cu mine ne aruncăm la pământ. Îl auzim pe colonelul Basshore prăbuşindu-se la pământ, îmbrâncit de Shotgun. Singurul rămas în picioare este sublocotenentul Powell.

— Acum, ce mai e? – zice el întorcându-se spre Shotgun care tocmai trage o rafală către Canada Thrailkill, apărut pe neaşteptate de după colţ, cu un pumnal în mână.

Atunci am văzut o parte din gândurile sublocotenentului Powell picurându-mi pe faţă şi pe haine. Creierii au o culoare cenuşiu albăstruie. Sunt sigur că partea care s-a scurs pe hainele mele conţinea cuvintele „Acum, ce mai e?", dar nu sunt sigur unde anume se aflau. Nu sunt sigur decât de faptul că pentru aceste cuvinte sublocotenentul Powell a plătit cu capul. Când Shotgun spune „Jos!", e mai bine să nu pui întrebări.

Viaţa şi cerneala se termină în acelaşi timp

După ce am oprit generatorul, am ambalat cadavrele în saci funerari şi i-am întins lângă platforma de aterizare a elicopterelor. Thompson ar fi vrut să mai pornim o dată generatorul, imediat ce-am desprins cadavrele prăjite de acoperişul Cuştilor.

— De ce? – întrebă Glas Domol.

— Mi-e foame. Ciopârţim elefantul, punem aci nişte friptane şi ne-am aranjat.

Vă jur că saliva în timp ce spunea asta.

Shotgun şi Basshore au dispărut şi nu i-a mai văzut nimeni de vreo trei ore. E întuneric beznă iar noi muncim la luminile palide ale taberei. Aducem ultimul cadavru pe platformă şi ne aşezăm. Suntem prea obosiţi ca să socotim ce trebuie făcut mai departe.

— Mare păcat de Powell ăsta, zise Thompson.

— Mă întreb dacă următorul transport poştal o să mai aducă vreo scrisoare de-a lui? – zice Glas Domol, holbându-se la mine.

Spec. 7 Thompson se aplecă înainte şi mă priveşte cu atenţie.

— Da. Dacă nevastă-sa nu ştie c-a murit, ea o să-i tot trimită la scrisori. Ce zici, căpitane?

— De acord cu orice ajută la menţinerea moralului trupelor, răspund eu.

Sărim ca arşi în clipa în care trei saci funerari aterizează lângă noi.

— Isuse Hristoase! – strig eu la Shotgun, care apăruse din întuneric. Ne-ai speriat de ne-am căcat pe noi!

El stă în faţa noastră, cu arma în cumpănire.

— Băgaţi-vă-n saci.

Ne holbăm unul la altul, dar numai preţ de o clipă. Ne vârâm în saci. E ca şi cum te-ai târî în propriul tău coşciug. Dar e mai bine decât să te bage altcineva în ei.

Ca, de exemplu, Shotgun.

După ce am intrat, îl auzim pe Shotgun trecând pe la fiecare şi ataşând ceva la capul fiecărui sac. Apoi, îl auzim întinzându-se alături şi trăgând fermoarul propriului sac.

Viii şi morţii stau întinşi umăr lângă umăr pe platforma de aterizare. Diferenţa fiind că ei nu transpiră, în timp ce noi – da. E cam sufocant înăuntrul sacilor.

— Shotgun? – îndrăznesc eu.

— Ce e? – soseşte răspunsul înăbuşit.

— Ce ne facem dacă Basshore vine să ne caute?

— Dacă eu n-am putut să ies dintr-o cuşcă din alea, ce te face să crezi că el poate?

— Înţeleg.

— Shotgun? (E sacul lui Glas Domol.)

— Ce mai e? (Shotgun parc-ar fi un tată supărat, strigându-le din dormitor copiilor să se potolească.) Vreau să trag un pui de somn.

— De ce în saci?

— E cea mai rapidă cale de a ajunge la Saigon.

Ne întoarcem acasă.

Lângă mine, Shotgun sforăie.

Câteva cuvinte de încheiere

Pe pista de la Tan Son Nhut, culoarea dominantă era verdele, ceea ce însemna o mulţime de soldaţi. Poate de aceea roşu-alb-albastrul coşciugelor înfăşurate în drapele ieşea atât de mult în evidentă. Erau acolo soldaţi în uniforme verzi de camuflaj care coborau din avioane, soldaţi în uniforme verzi de camuflaj care se urcau în avioane, soldaţi acoperiţi cu pături verzi militare căraţi în avioane, camioane verzi, remorci verzi, elicoptere verzi şi trailere de marfă verzi care duceau coşciugele roşu-alb-albastru spre cala unui imens avion transportor de trupe.

Acolo stăteam noi, cei patru: spec. 7 Thompson, un „sperie-ciori" inteligent; Glas Domol, un „om de tinichea" cu inimă; Shotgun, un leu deloc laş; şi, în fine, eu, o „Dorothy" nelinişitită, căreia nu-i venea să creadă că, într-adevăr, mergeam acasă.

Am aruncat o privire la sacii funerari pe care îi ţineam, frumos împachetaţi, la subsuoară. Totodată, am aruncat o scurtă privire şi la lanţurile de la mâinile şi picioarele noastre.

Ce făceam noi în lanţuri?

Hai să ne întoarcem la sacii funerari de pe platforma de aterizare din Moc Hoa.

Zgomotul elicopterelor care se apropiau m-a trezit. L-am auzit trezindu-se şi pe Shotgun.

— Toată lumea înţepeneşte! – ordonă el.

— De ce? – întreba Glas Domol.

— Fi'n'că morţii sunt ţepeni. Am aşteptat o noapte întreagă aici.

Elicopterul sanitar sosi, iar noi am fost aruncaţi fără prea multe ceremonii într-o grămadă de cadavre, în pântecele aeronavei.

L-am auzit pe mitralior zicându-i pilotului.

— Hai să plecăm dracului de-aici. Nu-i exclus ca ce mă-sa i-o fi omorât pe oamenii ăştia să fie pe-aproape.

Cât de adevărat, cât de adevărat!

Odată ajunşi la unitatea de procesare a cadavrelor din Saigon, am zăcut ţepeni până când liniştea s-a aşternut asupra noastră. Desfăcându-ne pe tăcute fermoarele, ne-am ridicat în capul oaselor şi ne-am uitat în jur. Eram înconjuraţi de o mulţime de saci, rânduiţi în ceea ce arăta ca un hangar părăsit.

Shotgun începu să desfacă la repezeală alţi saci.

— Shotgun! Ce mama dracului faci? – am întrebat eu.

El se uită într-un sac, clătină din cap, apoi se duse la altul.

— Ei, ăsta merge. Glas Domol! Vino şi stai aici, ca să ţin minte care-i bun şi care nu.

Pe tăcute, Glas Domol se supuse.

Shotgun mai găsi doi saci şi ne puse pe fiecare să stăm în dreptul unui sac. Dădu fuga la sacii noştri, desprinse plăcuţele de identificare şi le legă de cadavrele mutilate din sacii pe care îi păzeam.

Se duse înapoi, împachetă sacii goi şi ne dădu la fiecare câte unul.

Buzele i se strânseră într-o linie subţire.

— Trebuia să găsesc nişte saci fără capete. Din fericire, n-a fost prea greu. Acum, când cămăşile hawaiene vor veni să verifice, vor crede că suntem morţi.

— Şi-o să fiţi, dacă mişcaţi vreun deget.

Am încremenit cu toţii. O siluetă singuratică, purtând un M-16, se apropia de noi venind dinspre capătul celălalt al hangarului. Am răsuflat ceva mai uşuraţi. Cel puţin nu era o cămaşă hawaiană.

— Eu sunt colonelul Hastings şi sunt şef peste toată chestia asta de-aici, rosti el făcând un gest larg cu o mână, cu cealaltă ţinând îndreptată spre noi puşca.

— Iar voi sunteţi primii care au ieşit vreodată din saci.

Ultima frază a rostit-o cu o nuanţă de admiraţie în glas. Cu mâna liberă, scoase din buzunarul lateral al cămăşii o sticlă.

Desfăcând dopul cu dinţii, trase o duşcă şi-i aruncă sticla lui Shotgun.

— Ei, şi-acum, ia spuneţi, măi băieţi, ce căutati voi pe-aici?

Shotgun îi explică totul. Nu era adevărul, dar, fără doar şi poate, suna bine.

Vreme îndelungată, ne-am trecut unul altuia sticla în tăcere. Sacii care umpleau hangarul imens îşi încordau parcă auzul ca să ne asculte povestea. Ştiam că fiecare dintre soldaţii aflaţi în saci fuseseră ca şi noi – vii şi fericiţi.

În cele din urmă, colonelul zise:

— Sarcina mea e să procesez cadavrele şi să le trimit acasă. (Ne studie pe fiecare cu atenţie.) Din punctul meu de vedere, arătaţi a fi procesaţi. Acum, să ţineţi sacii ăia la subsuoară, astfel ca oamenii mei să ştie că sunteţi morţi.

Ne-am uitat unul la altul.

— Ţinând cont că s-ar putea ca oamenii mei să nu se simtă în largul lor vorbind cu nişte morţi, am să vă pun în lanţuri în aşa fel încât să se simtă stăpâni pe situaţie.

Colonelul se uită la Shotgun intens şi îndelung.

— Voi nu mai existaţi, să ştiti. De-acum, Basshore e mort. Vor veni să verifice aici, iar eu am să le arăt sacii. Oficial vorbind, sunteţi morţi şi radiaţi din rândurile armatei.

Preţ de o clipă, Shotgun păru uluit – probabil că era surprins că un personaj cu rangul de colonel se purta fair-play cu noi – apoi se uită în jurul său, la toate acele cadavre.

— Bine, fu singura lui replică.

Lanţurile erau incomode. Erau din cele care se înfăşoară în jurul încheieturilor şi se leagă de cătuşele de la glezne prin intermediul unui cablu-douã. Şi mai aveau încă şi un cablu-douã care îţi imobilizau mâinile.

Aşteptam ca avionul să fie încărcat cu coşciuge, să ne putem aşeza şi noi pe scaunele acelea din plasă, nelipsite din compartimentul de la coada oricărui avion transportor. Singurul inconvenient e că nu te poţi aşeza până când şeful echipajului nu apasă butonul care comanda închiderea secţiunii din spate, deoarece, dacă uşile rămân deschise, nu există podea.

Un gând liniştitor dacă zbori la zece mii de metri altitudine şi uşa de la coada se deschide accidental.

Un gând la fel de liniştitor dacă urmăreşti decolarea printre propriile-ţi picioare prin crăpătura mare apărută acolo unde uşa nu se închide tocmai perfect iar copacii devin tot mai mici pe măsură ce altitudinea creşte pentru ca apoi să devină tot mai mari în timp ce te prăbuşeşti cu repeziciune către pământ, din cauza unei defecţiuni apărute la motor.

Un gând realmente liniştitor dacă avionul este nevoit să aterizeze forţat în Pacific iar tu – în lanţuri – trebuie să calci apa.

Ardeam de nerăbdare să ne urcăm la bord.

Teoria spunea că, odată ajunşi acasă, deoarece nu mai existam, guvernul avea să ne lase să ne vedem de drum, fără alte complicaţii.

Când şi când, câte un funcţionar de la procesarea cadavrelor mai trecea pe la noi, ne verifica plăcuţele de identificare, se zgâia la sacii funerari pe care-i ţineam la subsuoară, clătina din cap şi pleca mai departe. Nu discutau cu noi şi nici nu ne priveau.

(Corpurile neînsufleţite au un astfel de efect asupra oamenilor.

Eram apăraţi împotriva unui eventual atac din partea cămăşilor hawaiene de mai mulţi Hoa Haos mătăhălosi, convocaţi într-un mod misterios de către Shotgun. Ei îşi făcuseră apariţia brusc, în timp ce aşteptam să ne urcăm la bordul avionului, care avea scris pe el emblema TIGER AIRLINES. M-a făcut să-mi amintesc de cuştile de tigri. Mai târziu, am citit undeva că Lyndon şi Lady Bird deţineau acţiuni la acea companie aviatică. Desigur, asta nu avea nicio legătură cu faptul că respectiva companie obţinuse contractul de „a-i aduce acasă pe băieţii noştri decedaţi".

Un alt gând liniştitor.

— Trebuie spus ceva, zise Shotgun.

— Despre ce? – întrebă Glas Domol.

— Subervich, Spaghetti şi Powell. (Shotgun se întoarse şi se uită la noi amândoi.) N-am avut răgaz să spunem nimic pentru ei. Au nevoie de o slujbă.

— Nu ţi se pare că-i cam târziu pentru un serviciu funerar? – întrebă Glas Domol.

Un preot împroşca apă pe unul din sicrie şi săruta o bucată de stofă. Shotgun se apropie de el târşâindu-şi picioarele şi-l atenţionă cu un mic ghiont în şale, fiindcă nu-şi putea ridica mâinile încătuşate ca să-l bată pe umăr.

Preotul se întoarse. Din pricina motoarelor, n-am auzit ce-şi spuneau, dar l-am văzut pe preot clătinând din cap în semn de negaţie. Mâinile lui Shotgun se aflau ceva mai jos

de talie, altfel l-ar fi înşfăcat pe preot de guler. Partea de care l-a apucat, până la urmă, l-a convins pe preot să dea din cap aprobativ.

Shotgun îi arătă trei sicrie şi păru că spune:

— Astea sunt taman bune.

Apoi, ne făcu semn să ne alăturăm lui, în jurul sicrielor. Paznicii noştri au rămas în spate, închipuindu-şi că fantomele celor morţi încă mai zăbovesc prin preajmă. Probabil că aveau dreptate. Şi dacă aveau, Vietnamul este una din ţările cele mai populate din lume.

Preotul îşi înălţă braţele în chip de rugăciune şi începu să rostească cuvintele uzuale în astfel de împrejurări, precum „ţărână din ţărână", „căile Domnului sunt de nepătruns" şi „omul trebuie să îndure". Glas Domol şi cu mine stăteam cu capetele plecate. Shotgun se uita numai încruntat la preot.

Cred că se cam făcuse timpul ca preotul să spună că „nu trebuie să punem la îndoială planurile Domnului", când vocea lui deveni mai ascuţită, determinându-ne să ne ridicăm capetele din poziţia pioasă în care ne aflam. Shotgun îl apucase de aceeaşi parte a corpului şi îl privea cu multă luare aminte.

Preotul aruncă spre noi o privire neajutorată, dar noi am săltat din umeri şi i-am arătat lanţurile. Trebuia să se descurce pe banii lui. El cercetă chipul lui Shotgun şi observă efectul cumulat al nenumăratelor războaie; văzu lipsa de omenie a omului faţă de om; cicatricele de la schijele de demult şi firele de praf încrustate pentru veşnicie în ridurile sale; văzu toate aceste lucruri şi se hotărî să ţină o slujbă aşa cum şi-a dorit de fapt să ţină o viaţă întreagă.

Shotgun nu-şi slăbise strânsoarea. Prin urmare, trebuie să vă închipuiţi că auziţi acest discurs în falsetto.

Preotul îşi drese glasul:

— Nu există în Univers surse noi pentru generarea moleculelor. Tot ce există este ceea ce a creat Dumnezeu. Niciun fel de noi protoni, electroni sau neutroni. Ni s-a spus de către dl. Einstein că energia nu poate fi distrusă. Atunci, unde sunt…

Se opri aici şi se uită la Shotgun, care-i dădu replica:

— Sergenţii Wilson, Subervich şi sublocotenentul Powell.

— …sergenţii Wilson, Subervich şi Powell? Unde se află ei acum? În rai? În iad? (Preotul respiră profund. Se pregătea să plonjeze în necunoscut. Shotgun slăbi un pic strânsoarea.) Dacă ar fi fost alcătuiţi din energie, nici ei nu ar fi putut fi distruşi. Domnilor, ei stau aliniaţi, sau mai curând moleculele lor stau aliniate la uşă, aşteptând un semnal din partea Maestrului Acrobat ca să sară în vârtejul haotic al Universului. Probabil, cu însărcinarea de a contribui la alcătuirea unei noi flori, a unei noi planete, a unei noi stele, a unui nou soldat sau a unui nou război.

Preotul făcuse ochii mari, se înroşise la faţă şi respira cu greutate. Era pe punctul de a

trage o concluzie.

— Ţinând cont că în acest haos există un număr infinit de variante aleatorii – se opri pentru sporirea efectului dramatic, apoi strigă pe deasupra huruitului avioanelor – înseamnă că vom face toate acestea din nou, acum, de-a pururea şi-n vecii vecilor.

Shotgun îşi şterse o lacrimă de la ochi, aplecându-şi capul înainte şi frecându-l de spatele preotului.

— Frumos spus, părinte, frumos spus. Asta zic şi eu un cuvânt încurajator.

Încurajator?

Să repetăm, adică, Vietnamul în vecii vecilor?

Să nu fie totul decât o uriaşă şi nenorocită farsă cosmică?

Universul guvernat de clovnul Bozo?

Trâmbiţa finală să nu fie decât cornul Clarabellei?

Tot ce se întâmplă e doar o reclamă pentru sine?

Abia aştept să mă întorc şi să mă reîncadrez în întregul din care făceam parte.

Schimbă canalul, Subervich, oriunde te-ai găsi, schimbă canalul.

Şi-acum, emisiunea Howdy Doody!

Honk-honk.

E timpul să cadă cortina

Din ceruri'se coboară luptătorii
Sfidând cu vitejie moartea
Din cei o sută care azi vor încerca
Doar trei poartă Bereta Verde.

— Fragment din „Balada Beretelor Verzi" Sergent-major Barry Sadler, Forţele Speciale (Decedat în urma unei intoxicaţii alcoolice, undeva, în America de Sud.)

Călătoria cu avionul a durat douăzeci de ani. E un răstimp îndelungat pentru un zbor cu avionul – chiar dacă vii din Vietnam.

Îmi amintesc că am aterizat la Seattle, împreună cu Shotgun, Glas Domol şi spec. 7 Thompson. Am coborât din avion odată cu celelalte sicrie şi imediat ni s-a spus să rămânem pe loc, în timp ce un ciobănesc german de la Vama S.U.A. A început să ne miroasă între picioare, luând apoi la rând coşciugele, ca să verifice dacă nu cumva vreunul din cadavrele nefericiţilor soldaţi încercase să introducă ilegal droguri.

Gândul mi-a zburat la Air America.

Câinele mi-a lovit perineul cu nasul-detector.

Am zâmbit. Ar fi trebuit dresat să-mi adulmece gândurile.

M-am uitat în jos, la uniforma mea zdrenţăroasă şi am observat că animalul ori era răcit, ori îi curgea teribil nasul. A început să strănute zgomotos. Cred că avea alergie la nămolul vietnamez.

Şi eu aveam.

Bun venit acasă, băieţi!

L-am văzut pe Shotgun aruncându-ne o ultimă privire, după care m-a salutat. În Vietnam, n-o făcuse nicio dată.

— Te-ar fi putut costa viaţa, mi-a explicat el. Ăilalţi ar fi ştiut pe cine trebuie să-mpuşte.

N-am putut să-i răspund imediat la salut din cauza lacrimilor din ochi. Când l-am salutat şi eu, iar ochii mi s-au limpezit, el dispăruse.

— Şi-acum, ce facem? – întrebă Glas Domol.

Spec. 7 Thompson studia o broşură pe care o găsise pe pistă.

— Viitorul aparţine videocasetofoanelor. De-acum înainte, gata cu schimbatul canalelor!

S-a îndepărtat de noi cu ochi sticloşi.

L-am lăsat pe Glas Domol pe pistă, continuând să pună întrebări. Ieşind din aeroport, m-am îmbătat într-unul din barurile specializate în uşurarea veteranilor de banii de permisie. Atâta lucru a putut să facă şi ţara mea. În timp ce mă întorceam împleticindu-mă către aeroport, am fost abordat de trei poliţişti. Erau îngrijoraţi de stilul meu ingenios de traversare a străzii în patru labe. „Sătucul" m-a întâmpinat cu ostilitate făţişă. Cu siguranţă, erau bine organizaţi. Mai am şi acum chitanţa de amendă pentru traversare ilegală a străzii, în Seattle. Dacă te uiţi la ea pe direcţie perpendiculară, seamănă cu o bandă de teleimprimator.

M-am urcat din nou în avion şi am plecat la Universitatea statului Texas din El Paso, în 1972. Aterizarea a fost anunţată de o profesoară care, în timpul orei de engleză, a spart un balon cu Mickey Mouse. În felul acesta, ea ne dădea de ştire că n-avea să se mai joace de-a Mickey Mouse cu rezultatele lucrărilor noastre de control.

Când a făcut asta, eram întors cu spatele.

După ce m-am, ridicat de la podea, i-am spus să-şi bage balonul în cur. N-am mai trecut examenul la cursul ei.

Nicio problemă. Nu cred că şi-ar dori să susţină examenul de la cursul meu.

În timp ce aşteptam afară să se termine un curs de psihologie, fata al cărei tată era agent FBI şi cu care împărţisem aşternutul în noaptea dinaintea plecării mele în armată, a trecut pe lângă mine. Îl ţinea de braţ pe unul din profesorii mei de altădată şi îi povestea ce avea de gând să-i facă în noaptea aceea iar eu am vrut să-i spun ceva, dar nu-mi aminteam cum o cheamă şi nici nu ştiam ce vroiam de fapt să-i spun aşa încât i-am lăsat să se ducă şi-aş fi vrut să simt ceva dar, când m-am uitat în sinea mea nu era nimic, aşa că

am plecat, ştiind că învăţasem prea multe de la o şcoală cu totul diferită. UTEP[3] nu avea nimic pentru mine.

Am început să mă întorc în America în 1977, când medicul a început să vorbească despre inserţii.

„Inserţie" nu e un cuvânt bun. Cu mult timp în urmă, l-am auzit folosit o dată de către un colonel nebun, într-o ţărişoară care avea forma unei Floride artritice. E un cuvânt înfricoşător.

Întotdeauna, inserţiile te fac să pierzi ceva. Am lăsat părticele din acel ceva în locuri cu nume stranii, cum ar fi Plaine des Jarres, Câmpia Trestiilor; Moc Hoa, Thanh Tri, A Ro, şi Ciocul Papagalului. Iar acum, uitându-mă la băieţelul meu în vârstă de doi ani, zăcând pe un pat de spital, mi-am dat seama că o altă parte din mine îmi era răpită.

– Am inserat scalpelul aici şi aici ca să găsim testiculele şi să le coborâm în sacul scrotal. La rândul lui, sacul a trebuit readaptat, fiindcă nu era loc suficient pentru dezvoltarea testiculelor. Din nefericire, irigarea cu sânge a testiculului stâng a fost întreruptă la naştere din cauza herniei unui intestin, aşa încât a trebuit extirpat. Nu ştim încă dacă fiul dumneavoastră va fi steril; va trebui să aşteptăm până la pubertate ca să ne dăm seama.

S-au făcut unele speculaţii prin revistele medicale referitoare la faptul că acest tip de probleme apare cu frecvenţă sporită la veteranii din Vietnam care au fost expuşi la Agentul Oranj. Dacă aţi fost expuşi la Agentul Oranj, v-am ruga să completaţi un chestionar elaborat de Asociaţia Veteranilor.

Eram conştient de faptul că doctorul se uita la mâinile mele încleştate de bara metalică ce susţinea picioarele fiului meu. Mâinile erau albe, cu venele proeminente. Patul începu să se zgâlţâie, nu cu putere, căci asta ar fi provocat mai multă durere, ci uşor şi stăruitor, ca un ţipăt transmis prin intermediul metalului! Vroiam să-i cer scuze doctorului pentru mâinile mele, dar nu puteam face nimic decât să aştept să treacă mareea roşie care-mi inundase ochii.

Eram sigur că doctorul spune ceva, dar nu auzeam nimic în afară de vacarmul rotoarelor de elicopter crescând în intensitate pentru abordarea finală.

Şi am văzut o junglă albă, în care animalele stăteau ţepene, cu picioarele îndreptate spre cer.

Eram oare doi KIA[4] în plus? Să ne fi ucis Agentul Oranj pe mine şi pe fiul meu?

Iartă-mă, copilul meu. Pentru tine, acestea nu vor fi doar nişte poveşti de război. Cicatricele tale dovedesc că eşti, ca şi mine, un veteran.

Cred că tratamentul psihologic mi-a fost sugerat în momentul în care am tras câteva gloanţe în pereţii camerei mele de lectură. Citisem o povestire cu Sherlock Holmes şi am

[3] University of Texas. El Paso *(n. Trad.)*

[4] Killed In Action Ucis în misiune *(n. Trad.)*

vrut să văd dacă pot desena iniţialele „VR” aşa cum făcuse el când trăsese cu pistolul în pereţii apartamentului său din Baker Street, ca să obţină iniţialele reginei Victoria (Victoria Regina).

Soţia mea a chemat poliţia. Judecătorul a sugerat tratamentul sau închisoarea. Tratamentul mi s-a părut preferabil. Mi-a fost de folos.

Din grupul supus tratamentului făceau parte o mulţime de băieţi care stătuseră în Vietnam la fel de mult ca şi mine. Unul dintre ei era Leon Hanson.

Dintre toţi oamenii pe care-i cunosc, Leon Hanson era cel care-şi putea arunca cel mai departe piciorul. Fireşte, dr. Timothy Patton nu avea de unde să ştie acest lucru când a început să conducă un mic grup de sprijin pentru Vietnam la Clinica pentru reabilitare mentală, deranjamente digestive şi băi de aburi transcendentale din Blue Mountain[5], una dintre multele clinici înfiinţate de tineri psihologi întreprinzători şi plini de compasiune, care şi-au dat seama că se pot face bani frumoşi pe seama coşmarelor noastre.

Deoarece noi nu ne duceam la Asociaţia Veteranilor, au hotărât să vină ei la noi. Mai exact, au hotărât să meargă la birourile de angajare sau la secţiile locale de poliţie şi să le pună întrebări:

Şi-a ieşit cineva din minţi din motive neînsemnate, cum ar fi o categorie de salarizare dezavantajoasă, ameninţând să arunce în aer toată şandramaua?

Şi să taie testiculele/sânii respectivilor evaluatori?

Şi/sau să ducă la îndeplinire aceste ameninţări?

Sau să intre cu maşina – personală sau furată – în biroul de primire?

Cererea lui de angajare cuprinde câteva sute de meserii, terminându-se cu trivialităţi?

Răspunde la observaţiile referitoare la o hârtie pătată cu cerneală sau un birou murdar spunând: „Mi se rupe-n paişpe”?

Sâmbătă noaptea, se întâmplă des să tragă gloanţe în rulota personală, urlând la stele?

Se ghemuieşte în poziţie de fetus şi doarme timp de doi ani?

Se întâmplă ca soţia şi copiii să-şi facă bagajele, să-şi ia rămas bun şi să plece de-acasă cu maşina deoarece refuza să tundă gazonul, căci, dac-ar face-o, i-ar oferi vecinului un câmp liber de tragere?

În cazul acesta, stimate funcţionar/poliţist/membru al familiei, s-ar putea să aveţi de-a face cu un veteran care suferă de sindrom de stres posttraumatic, iar guvernul va plăti costurile Programului de Asistentă a Salariilor pentru ca salariatul să fie trimis la un grup de sprijin al veteranilor din Vietnam.

Aşadar, stăteam acolo şi discutam. Alături, era un grup bolnav de anorexie, iar mai la capătul holului, un grup de cleptomani, aşa că ne simţeam ca acasă. Dr. Patton vorbea, iar noi încercam să nu izbucnim în râs. LNV-ul – labagiul nou-venit – încerca să-şi folosească

[5] Lanţ muntos situat în nord-cstul stalului Oregon şi în sud-vestul statului Washington, *(n. Trad.)*

educaţia universitară ca să ne demonstreze cum oscilau emoţiile noastre dincolo de apogeu. Se pare că Vietnamul provoca nivele emoţionale nefiresc de ridicate şi alimenta stările depresive.

Ai putea să repeţi asta, doctore.

Vietnamul a favorizat nivele emoţionale excesiv de ridicate şi stări depresive, şi în consecinţă, starea mintală a oscilat dincolo de limitele maxime admise, făcând emoţiile să scape de sub control.

Serios? Păi, numai fiindcă toţi cei aflaţi acolo, dacă intram într-o cafenea, încercam, doar pentru o clipa, să găsim o cale de a ieşi cât mai repede de acolo, în cazul unei ambuscade, nu însemna că avea dreptate…

Numai fiindcă visam cu ochii deschişi să ucidem…

Numai fiindcă cei mai mulţi dintre noi ne lăsam de serviciu între noiembrie şi martie, când norii coboară jos în munţi şi vremea e mizerabilă şi umedă…

Numai fiindcă purtam o conversaţie normală şi, dintr-odată, uitam unde ne aflam…

…nu însemna că avea dreptate.

Apoi, doctorul spuse:

— Trebuie să uitaţi Vietnamul.

După care zâmbi şi se rezemă de spătarul scaunului său, care se afla în cerc cu celelalte, dar al lui era capitonat în timp ce noi şedeam pe scaune pliante, însă, ce naiba! *El ne-a înţeles.* Trebuia să uităm Vietnamul.

Nicio problemă.

Leon s-a ridicat în picioare.

Şi-a dat pantalonii jos, şi-a descheiat cataramele piciorului.

Şi a început să sară într-un picior înspre dr. Timothy Patton.

Braţul lui ţinea piciorul ridicat iar pe faţă nu i se putea citi nimic, ceea ce era în dezavantajul lui Patton, care se pricepea să descifreze expresiile feţei. Când a ajuns la braţul fotoliului doctorului Patton, s-a sprijinit cu o mână de el în timp ce cu cealaltă cobora în mod repetat piciorul în capul doctorului, cu mişcare arcuită.

Pui de târfă ce eşti! —urla Leon, lucru deloc neobişnuit. Leon urla tot timpul cuvintele acelea.

Ceea ce *era* neobişnuit era sunetul scos de piciorul gol pe dinăuntru lovit de capul unui psiholog.

Bone.

Bone.

Cine, cine.

Bone.

Bone.

Cine, cine.

„Cine”-urile erau scoase de curelele de prindere izbindu-se de piciorul de plastic.

— Pui de târfă ce eşti! Spune-mi cum aş putea să uit Vietnamul, dacă-n fiecare dimineaţă trebuie să-mi leg porcăria asta când mă ridic din pat!

Leon avea dreptate. Aşteptam răspunsul doctorului Patton. Dar el a chemat paznicii, în timp ce-l târau afară din încăpere. Leon şi-a ridicat braţul precum un Loki[6] infirm şi a azvârlit piciorul ca pe un trăsnet. L-a ratat pe doctor, dar a nimerit fereastra în plin. Aerul de-afară a fost binevenit în încăperea aceea.

Tratamentul a durat un an. Unii dintre noi au reuşit. Un tip a înfiinţat un restaurant italian. Îl chema Iannuchi, prin urmare alegerea făcută a fost fericită.

Un altul s-a lansat în comerţul cu maşini furate. Şi el a prosperat.

Altul a plecat de acolo la fel de nelămurit, căutând, asemenea lui Glas Domol, explicaţii pentru toate cele.

Eu le-am găsit într-o conferinţă susţinută de unul dintre marii generali ai războiului. Un general este ceva care se întâmplă atunci când un colonel supravieţuieşte. M-am străduit s-ajung acolo cât mai devreme ca să apuc un loc în rândul din faţă. M-am uitat în jur, după Shotgun, şi am constatat uşurat că nu era acolo. Generalii merită să moara în paturile lor. Şedeam lângă generalul comandant al trupelor noastre terestre din Coreea. Era un bărbat înalt şi era prieten cu conferenţiarul, care era surprinzător de scund. Mutt şi Jeff. Amândoi aveau nişte sprâncene groase şi stufoase. Să fie ăsta un semn distinctiv al conducătorilor? Amândoi erau bătrâni şi le tremurau mâinile. Păreau a fi umani. Alături de gentlemanul coreean se afla nevasta generalului conferenţiar. Ea s-a prezentat şi m-a întrebat dacă nu cumva ne mai întâlnisem pe undeva. Figura mea îi părea cunoscută, aşa spunea.

I-am spus că fusesem subordonatul soţului ei.

Într-un fel, era adevărat.

Ea mi-a zâmbit şi mi-a spus că-şi aminteşte de mine.

Părea încântată.

Pe urmă, soţul şi-a început conferinţa.

De ce nu am oprit conducta de aprovizionare cu benzină din Laos? – era întrebarea pe care abia aşteptam să i-o pun. Cu siguranţă, el avea să-mi dea răspunsul corect.

Întrebare lămurită.

Problemă rezolvată.

Totul se depozitează în arhive.

Eroare.

El ne-a arătat unde se afla Asia de Sud-Est-Vietnam, Birmania, China, Filipine şi Orientul Mijlociu. Ne-a povestit despre faptul că Vietnamul acţionează în favoarea

[6] Zeu din mitologia scandinavă care crea în permanenţă discordie şi buclucuri, *(n. Trad.)*

noastră, împotrivindu-se Chinei, subliniind ironia acestui aspect. Nuanţa respectivă nu mi-a scăpat.

După care, ne-a spus că justificarea Vietnamului a fost…

Am aşteptat.

Stăteam ca pe ace.

Nimeni nu mai respira.

Mai ales cei cincizeci şi cinci de mii.

Fără comentarii, vă rog.

Războiul din Vietnam a avut drept scop protejarea resurselor naturale descoperite în Asia de Sud-Est. – petrolul şi cauciucul.

Nu s-a făcut auzită nicio trâmbiţă. Cerurile nu s-au desfăcut. Oamenii au respirat din nou. Dar eu eram recunoscător. Mi-am şters o lacrimă. Randy a murit pentru Exxon şi Detroit. Exista un motiv. Marele general ştia răspunsul. America trebuia să asigure securitatea corporaţiilor şi viitorul comunist al Vietnamului ameninţa toate acestea. Totul avea o logică. N-aveţi decât să-l întrebaţi pe dr. Timothy Patton.

Numai că, adeseori, motivele sună a gol.

Bone.

Eşuat

Cu toate că suntem în 1992 şi a mai trecut un război, eu mă simt de parcă abia acum am ajuns acasă. Copilul e bine. Cred că testiculul îi creşte. Doctorul aşa spune, dar n-am încredere în el.

Cea mai grozavă veste ar fi acum să mă sune un tată mânios nevoie mare şi să-mi spună: „Haimanaua de fi-tu mi-a lăsat fata gravidă!”

Sunaţi cu taxă inversă!

Spaghetti e pe Zid. I-am văzut numele.

Pe Subervich nu aveau cum să-l pună acolo sus.

Nici cadavrul, nici numele.

Cam cu o mie de litere mai târziu, a ajuns totuşi acolo, cu o steluţă lângă nume. Dacă vă interesează, vă pot spune în ce sector se află.

Atât am putut să fac. Nu a fost de ajuns.

Dar, a fost ceva.

Glas Domol? Lucrează ca agent fiscal, la IRS[7]. Parcă-l aud:

— Şi, cu articolul ăsta, ce facem? Ce părere aveţi de aplicarea alineatului 33? Chiar

[7] Internal Revenue Service – Serviciul fiscal american, *(n. Trad.)*

intenţionaţi să susţineţi asta?

Spec. 7 Thompson este la Los Alamos.

Dumnezeu să ne aibă-n pază.

Şi Shotgun. Unde este Shotgun?

Mai deunăzi, am citit un articol într-un ziar. Iată ce scria:

> JEFUIREA UNUI RESTAURANT VIETNAMEZ
>
> Dl. Hoang Ka, proprietarul unui select restaurant de specialităţi vietnameze, Basmul Dragonului, situat la intersecţia dintre Bulevardul Universităţii şi Strada 6, aproape de campusul Universităţii Minnesota, a fost jefuit marti-dimincaţă de un singur bărbat.
>
> Clienţii restaurantului au fost legaţi de mâini şi la ochi cu fâşii de steag american. Poliţia, înregistrând cel de-al treilea jaf comis de către „banditul cu steagul", a atras atenţia că infractorul poate repeta acţiunea. Toate restaurantele sunt prevenite să ia seama la un bărbat în vârstă, îmbrăcat în salopetă de camuflaj. Ultima oară a fost văzut când a părăsit restaurantul Citroën franţuzesc.
>
> Poliţia i-a luat urma până la o staţie de benzină parţial distrusă şi a găsit nişte provizii ascunse sub un anunţ cu inscripţia „Închis temporar". Percheziţionarea clădirii s-a întrerupt în aşteptarea unor specialişti în materiale explozibile din Fort Ord.

E bine să vezi că Shotgun a supravieţuit.

Eu?

Staţi aici pe nisip, lângă mine, pe insula Hunting, mai jos de Beaufort, Carolina de Sud, şi-am să vă povestesc ceva peste care am sărit.

Fiul meu e în larg, se joacă cu valurile, călărind o chestie numită „boogie booard". Străbate şuierând valurile cu o viteză ameţitoare şi imprudentă, apropiindu-se de ţărm. Cicatricele de la operaţie aproape că nu se mai văd. Ce se mai distinge, e din cauza bronzului de pe piele. Ia uitaţi-vă la cicatricele de schije de pe braţul meu. Nu-i aşa că nu le-aţi remarcat? Şi ele sunt aproape uitate. El şi cu mine avem cicatrice asemănătoare.

Hunting este o insulă minunată. Fiind proprietatea statului, amenajările turistice sunt puţine. Cei care vor să fie văzuţi, nu vin aici. Ăia sunt acolo, pe insula Fripps, cea care se vede la dreapta faţă de locul unde stăm noi pe plajă. Aceste „comandouri" de orăşeni îşi petrec aici „mini"-vacanţele, ce-o mai fi însemnând şi asta; de parcă a face bani şi a-i ţine la ciorap ar fi mai important decât să simţi soarele mângâindu-ţi pielea, să-ţi auzi copilul cum se bucură, să vezi un pelican planând în cerc şi plonjând în apă, în fine, să simţi viaţa. Nu există mai târziu.

Cealaltă insulă? Cea de dincolo de Fripps?

Păi, aia e insula Parris. Acolo ne sunt trimişi copiii ca să înveţe un text foarte vechi. Asemenea lui Shotgun, Glas Domol şi spec. 7 Thompson, vor fi pregătiţi pentru meseria de gunoieri, ca să mături mizeriile politicienilor şi vor fi plătiţi de oameni ca voi şi ca mine. Înainte de a semna cecul, ar fi bine să ne încredinţăm că, într-adevăr, e nevoie de acest serviciu de salubritate. Şi, mai presus de toate, să nu-i mai priviţi niciodată de sus pe gunoieri. În ceea ce priveşte munca pe care o fac, ei nu au prea multe de ales.

Aş vrea să le povestesc despre conducta din Vietnam, dar vorbele mi-ar fi înecate de zgomotul valurilor. Mă gândesc din nou la Shotgun. Oricum, asta vroiam să vă povestesc de la bun început.

În toată viaţa lui, un singur ordin nu a executat Shotgun. Aceasta nu-i deloc o performanţă rea. Să ai încredere în personalităţile aflate la conducere, sperând că vor şti să facă ceea ce trebuie, necesită un nivel ridicat de curaj şi de loialitate. Shotgun a avut curaj. Loial n-a fost niciunul dintre noi.

V-aduceţi aminte de băieţel şi de bunicul său? Shotgun a refuzat să-i ucidă.

— Nu. Acesta a fost cuvântul pe care l-a folosit.

Nu i-am mai cerut-o din nou. Refuzul lui era asemenea refuzului soarelui de a mai răsări. Ca nişte valuri care refuză să se mai rostogolească.

Ca frunzele care refuză să mai cadă toamna.

Lumea era în schimbare şi toţi ne dădeam seama de asta. M-am uitat în jur la Glas Domol, Subervich şi Spaghetti, dar ei îmi ocoleau privirea. Mă simţeam ca un şofer aflat pe un drum lateral, încercând să găsesc o breşă într-o coloană lungă de maşini de pe autostradă; *ştiţi* că niciunul dintre acei şoferi nu vă va privi în ochi, holbându-se drept înainte, de parcă nici n-aţi exista?

Atunci mi-am dat seama că nu erau ucigaşi. Uciseseră dar nu erau ucigaşi. Exista o diferenţă între a ucide în luptă şi a ucide. Înţelegeţi acest lucru? Eu l-am înţeles. În „Filosofie 101” nu se fac referiri la acest subiect.

Lucrul şi mai surprinzător a fost că eu eram un ucigaş. Mi-am scos din teacă pumnalul Randall, ştergându-i lama de cracul pantalonului ca o scuză pentru, mizerie. Oamenii mei nu m-au oprit. Ştiau că lucrul acela trebuia făcut. Şi eu ştiam.

S-au împrăştiat ca să-mi „asigure acoperirea” şi m-au lăsat singur cu un bătrân înfricoşat şi un copil care tremura.

Liniştiţi-vă.

N-am să vă fac părtaşi la coşmarul meu – şi-aşa mi-e greu să vă spun şi-atât – dar după aceea, în timp ce-mi curăţăm pumnalul în iarbă, m-am gândit la tatăl meu jupuind prima „căprioară pe care am ucis-o. Şi atunci, am plâns în timp ce vechiul său pumnal spinteca minunata piele, reducând la nimic altceva decât tăcere ceea ce fusese cândva.

Adeseori m-am gândit de ce i-am ucis. Nu m-a durut înăuntru când am făcut-o. Nu am simţit absolut nimic.

Tocmai asta-i partea îngrozitoare.

Presupun că voi trece prin viaţă cu această durere în adâncul sufletului, care nu poate fi tratată cu adevărat. Am devenit conştient pentru prima oară de durerea aceasta în ziua când s-a născut fiul meu. Cu fiecare an, pe măsură ce el se apropia de vârsta aproximativă a băieţelului, durerea se înrăutăţea. Şi aproape că mi-a sfâşiat trupul când ne-am dus la o grădină zoologică şi puştiul meu a luat un băţ şi a lovit pe crupă o vacă bătrână. Soţia mea a râs şi l-a îmbrăţişat. Mie mi s-a făcut rău.

Ciudăţenia e că, fiecare an cu care fiul meu depăşea vârsta băieţelului mort în Laos îmi diminua corespunzător durerea. De fiecare dată când îl îmbrăţişez sau îi spun că îl iubesc, simt cum durerea îmi slăbeşte. Probabil că mintea care priveşte în trecut şi judecă este mai matură decât cea care ia decizii la momentul respectiv.

N-am fi putut ajunge aici de n-am fi fost acolo.

Poate că iubindu-mi fiul îmi voi putea răscumpăra păcatul de a fi lipsit de dragoste o altă familie.

Poate.

I-am arătat fiului meu Zidul şi toate numele acelea şi, după o lungă tăcere, s-a uitat la mine şi mi-a spus:

— Hai să mergem-acasă, tăticule. Nu mai avem ce face aici.

Aşa încât, am plecat.

SFÂRŞIT

RULETA
RUSA
SEAN WILSON

Sean Wilson

versiunea în limba română
UNCRIS

EPISODUL 2

CAPITOLUL 7

Birourile DIA din Washington reflectau perfect modul discret, clandestin, în care guvernul american aborda și rezolva operațiunile de mare risc în zonele periculoase. Văzută din exterior, clădirea părea complet anonimă, inofensivă, absolut convențională și dincolo de orice suspiciune. Paza era discretă, totuși intensă. Clădirea a fost marcată ca adăpostind birourile unei companii de cercetări în domeniul software. Asta doar ca fațadă. Clădirea era plină cu personal de la Informații și de la Planificare și asigura o necesară și discretă legătură între liderii politici și militari de la Washington și directorii operaționali ai DIA.

Mike a venit de la aeroport aici cu un taxi și a fost imediat condus la ultimul etaj al clădirii unde consiliul baștanilor se întrunea când trebuiau să discute misiunile.

— Ia loc, Mike. Ne bucurăm că te vedem întreg.

Fostul general din Air Force zâmbi oferind o ceașcă de cafea vizitatorului. Avea un trecut bogat de activitate în domeniul Informațiilor militare și o experiență profesională valoroasă de analiză și planificare, ce constituia baza oricărei misiuni.

— Să trecem la ale noastre, Mike.

Generalul prezida întrunirea. Toți era în haine civile și, sub profesionalismul rece afișat de către toți, starea de tensiune din încăpere era palpabilă.

— Am citit rapoartele și am luat legătura cu colegii de la Langley. Am căzut de acord cu toții că avem o problemă.

Mike a sorbit din ceașcă și s-a întrebat dacă era vorba de vreun fel de mândrie militară perversă care-l făcea pe acest om abil și inteligent să îndure asemenea cafea groaznică. Înclină din cap ascultând atent tot ceea ce avea de spus executivul senior. Era o ușurare binevenită după interogatoriul referitor la misiune, după ce i s-au pus în mod repetat, iar și iar, aceleași întrebări. După stinghereala provocată de capcana *dulce* pe care i-o întinsese Fatima Trigo. Acum era pregătit pentru o altă misiune care putea fi catalogată ușor ca fiind cea mai importantă din cariera sa.

— Doctorii spun că te-ai refăcut foarte repede după recentele experiențe și, pe bune, psihiatrul Companiei nu înțelege cum ai făcut față stresului.

Generalul a zâmbit, ca și cum ar fi considerat comentariile psihiatrului Companiei referitoare la profilul psihologic al lui Mike atât amuzante, cât și deranjante.

— Și tocmai de aceea vrem noi să continuăm misiunea…

A urmat o pauză lungă înainte ca generalul să continue.

— …în ciuda regretabilei tale lipse de judecată cu capcana-pizdulice rusă.

Un maior se aplecă spre general.

— Cred că ați vrut să spuneți „capcana-dulce", *General*[1].

— Eu știu foarte bine ce dracu am vrut să spun și o știe și omul care a picat în ea până la boaşe!

Generalul a dat din cap către un coleg, fost locotenent colonel din Army, iar acesta a preluat.

— Mike, rușii devin foarte ambițioși și vor să-și întărească influența în Mediterana. Poți citi despre asta zilnic în ziare pentru că nu este un secret de stat. Adevărul este că treburile astea ne scapă deja din mâini în regiunea aceea, iar haosul este conceput a fi în avantajul strategic al rușilor. Nimeni nu dorește un război real și la scară mare, deci va trebui să adoptăm o abordare asimetrică care să-i atingă acolo unde sunt vulnerabili. Iar aici începe rolul tău.

[1] General – în Armata americană, adresarea se face direct pe grad (în scris se folosește majuscula). Traducerea *„generale"* prea sună a bătaie pe burtă, iar *„domnule general"* este nepotrivită pentru că apelativul *„domnule"* are alte conotații pentru militarii americani (unele chiar peiorative).

Mike asculta, lăsând cafeaua să se răcească în cana din fața sa. Absorbea detaliile și se întreba dacă nu cumva misiunea era mai degrabă o încercare slab deghizată de pedepsire a sa pentru treaba cu Fatima Trigo. Pentru urechea sa antrenată, semăna foarte mult cu o călătorie doar dus, sinucigașă. Încerca din greu să vadă cum ar fi posibil să se întoarcă din misiune cu țeasta și boaşele încă atașate la locul lor.

Evident, îngrijorarea i se citea pe față.

— Care-i treaba, Mike? Nu pari foarte convins de acest plan.

— *General*, totul arată bine aici, în confortul cu aer condiționat din acest birou, în marea capitală a lumii libere – dar nu-mi dau seama cum vor supraviețui membrii echipei mele.

Toți baștanii l-au privit rece.

— Noi nu planificăm misiuni sinucigașe, Mike. Știi asta. Planificăm să te ducem pe tine și camarazii tăi *în*… și planificăm și să vă scoatem întregi.

Mike dădu încet din cap.

— Sunt un număr substanțial mai mare de riscuri decât în misiunile anterioare, și – îl privi în ochi pe general – dacă ceva merge aiurea…

Își lăsă fraza neterminată, cuvintele nespuse atârnând în aer. Salvarea a fost întotdeauna un subiect controversat, iar negarea va fi mereu mai importantă decât viețile operatorilor. Guvernul american prefera să accepte *pierderile* atât timp cât detaliile rămâneau departe de presă. Iar această misiune sub acoperire putea să eșueze cu ușurință. Putea să declanșeze un război și Washingtonul i-ar fi îngropat pe mercenari atât de repede și de adânc sub un munte de negări, încât însăși existența lor ar fi devenit îndoielnică. Salvarea nu mai făcea parte din misiune dacă operațiunea era compromisă. Punct.

Toți se uitau la Mike cu o expresie împietrită, strângând din fălci.

— Cu toții dorim să se termine cu bine, Mike. Știm cum e când lucrurile devin *zgomotoase*. Cu toții am pierdut prieteni în luptă. Nu te uita la noi ca și cum ai fi primul flăcău ce va fi parașutat vreodată într-o situație dură.

În încăpere s-a instalat liniștea. Se auzea doar murmurul instalației de aer condiționat montat pe perete.

Generalul își drese glasul.

— Dacă nu vrei să accepți misiunea, putem găsi întotdeauna pe cineva care vrea.

Mike zâmbi. Aceleași vorbe, aceleași jocuri.

— Știți că nu trebuie să faceți asta, *General*. Aici punctam doar faptele și căutam o soluție cu o probabilitate mai mare de supraviețuire după ce treaba este făcută. Și știți despre ce vorbesc.

Nu avea intenția să refuze misiunea. Dar se gândea deja la vreo două modificări care, probabil, nu vor fi nicicând aprobate de ștabi. Așa că s-a hotărât să nu le spună. Generalul s-a uitat fix la el.

— Accepți sau nu misiunea? Doar un simplu DA sau NU.

Mike îl privi drept în ochi.

— Răspunsul este DA, *General*. Dacă am să supraviețuiesc acestei cafele, probabil că pot supraviețui la orice.

Nu a râs nimeni.

— Bine. Trebuie să ne mișcăm repede. Te vei întâlni cu echipa ta mâine dimineață la 0700[2] în poligonul de antrenament al Companiei pentru a începe simularea operațională. Fă-o să funcționeze, Mike. Dezlănțuie iadul asupra nenorociților de comuniști.

Unul dintre membrii *staff*ului și-a adunat hârtiile și s-a înclinat către general.

— Nu cred că-i mai puteți numi „comuniști", *General*.

Generalul îl privi peste masă, cu ochi crunți.

— Ticăloșii nu-și schimbă năravul niciodată, Bob. Odată ce ai fost comunist, rămâi pe veci un blestemat de comunist. Ăștia tot mai vor să cucerească lumea. Să nu uiți niciodată asta.

Întrunirea s-a terminat fără consemnarea în stenogramă a comentariilor generalului.

Mike abia a așteptat să ajungă în camera de hotel, să facă un duș și să se bage în *scutece*. Trupul său încă mai avea nevoie de timp pentru recuperare și știa că a fost norocos să scape de ruși, dar simțea că poate îndeplini sarcina pe care tocmai o acceptase formal la Cartierul General al Companiei. Va fi o misiune dură, asta-i sigur. Se gândea la schimbările pe care era nevoie să le facă, calculând ajustările și făcând planificările necesare pentru a trăi destul cât să se bucure de bonusul primirii în liga mare oferit după îndeplinirea misiunii.

Mike nu avea nevoie de ceas deșteptător. S-a trezit înainte de răsăritul soarelui. Pregătirea misiunii însemna ore și ore de antrenament într-o replică a clădirii obiectivului construită în grabă, echipe de câte șase oameni mișcându-se în formații compacte pe coridoarele slab luminate, „curățind" încăperile și trăgând în țintele ce apăreau pe neașteptate din ascunzișuri, memorizarea arhitecturii și studierea detaliilor misiunii. Era o activitate aspră, repetitivă, obositoare, dar personalul misiunii a fost selectat datorită antrenamentului lor în Forțele Speciale și a experienței de luptă. Își cunoșteau meseria. Știau ce au de făcut. Fiecare înțelegea că va fi o misiune periculoasă, iar vreo doi dintre membrii echipei și-au exprimat îngrijorarea în legătură cu planul de

[2] 0700 – ora în stil militar: *oh-seven-hundred*.

evacuare, dar Mike a zâmbit și le-a spus că el jonglează cu detaliile pentru a mai atrage ceva șanse de partea lor. Mercenarii au acceptat explicația fără a ști nimic mai mult despre planul de back-up al lui Mike. Dacă Mike spunea că se ocupă de problemă, însemna că problema va fi sigur rezolvată. Era dotat natural pentru arta de a improviza pe câmpul de luptă. Era bine cunoscut printre camarazii săi ca un om care inspiră încredere, un soldat respectat și foarte capabil care a avansat în rândurile mercenarilor ce au semnat contracte cu DIA. Era recunoscut ca fiind deosebit de bun în meseria sa, un om care sub presiunea luptei funcționa mai mult ca o mașinărie, tipul pe care îl voiai lângă tine în vâltoarea luptei, un oponent formidabil și implacabil, un om care putea fi excepțional când era copleșit de șanse potrivnice, tipul de om care nu renunța. Mike era știut și ca fiind un supraviețuitor.

Era recunoscut faptul că unii mercenari își asumau riscuri nebunești. Erau aceia care își doreau în secret să moară în luptă ca niște eroi, cu armele trăgând rafale neîntrerupte, expunându-se singuri unor pericole inutile și sperând la un fel de glorie finală și la un bilet doar dus către sala de festinuri din Walhalla. De obicei li se îndeplinea dorința. Nu trăiau prea mult. Dar erau și tipul de băieți care puteau face ca amicii lor să fie uciși. Ei trebuiau filtrați cu mult timp înainte ca misiunea să înceapă.

Și Mike avea o dorință de moarte. Dar era ațintită precis asupra ticăloșilor Spetsnaz care i-au măcelărit echipa în aerul rece al nopții din deșertul sirian. În misiunile sale, Mike nu voia să aibă potențiali eroi. Avea nevoie de flăcăi rezistenți la stres, oameni care știau cum să-și compartimenteze anxietățile din dotarea personală, soldați care executau programul de instrucție și-și menținеau mintea liberă când *lorzii* haosului coborau pe câmpul de luptă și semănau groaza în inimile muritorilor. Ei erau oamenii care duceau treaba la bun sfârșit și supraviețuiau pentru a se bucura de berile reci înapoi la bază. Camarazi profesioniști. Tipi care au privit moartea în față când a fost cazul. Tipi care doreau să se întoarcă acasă, și să privească din nou moartea în ochi când ca fi cazul.

Niciodată nu era timp suficient. Au avut cinci zile să se pregătească, iar cinci zile nu erau nici pe departe suficiente. Dar a fost tot ce au avut la dispoziție, așa încât a trebuit să fie destul. Ceasul ticăia, iar ei trebuiau să facă tot ce puteau pentru a-și *face* drum printre inevitabilele obstrucții.

Mike se bucura că s-a întors iar la *ferma veselă*. Se gândea la reîntoarcerea în Siria. Planifica, absorbind toate informațiile și gândindu-se la toate umbrele primitive ale unei răzbunări sângeroase, viscerale.

Spre surprinderea tuturor și în ciuda tensiunii crescânde, zâmbea.

CAPITOLUL 8

Siria nu era planificată a fi prima oprire pentru echipa DIA. Cei doisprezece membri au luat rute individuale diferite către Orientul Mijlociu pentru a evita să atragă prea multă atenție asupra lor. S-au reîntâlnit în Turcia unde au fost rapid *procesați* de personalul regulat din US Army înainte de a fi ambarcați într-un foarte inconfortabil avion de transport al US Air Force până la Bagdad.

Echipamentul a fost verificat, reverificat și încărcat, iar ei erau gata să se urce la bordul elicopterelor militare în Siria, să zboare la foarte joasă altitudine la rasul solului, înainte de a ateriza într-un vârtej de nisip spulberat pe o pistă aflată la marginea unei mici tabere operaționale aflată departe de obișnuita lor bază înaintată de operare. Superiorii DIA au acceptat faptul că securitatea lor a fost compromisă. Au aranjat o misiune de diversiune care să zboare din baza principală în noaptea în care Mike și echipa sa au fost transportați către destinația lor de operare.

Ideea era să se abată atenția oricăror observatori interni sau externi bazei de la misiunea reală a echipei lui Mike asupra căreia Agenția era fixată cu fermitate. Echipa de diversiune va zbura spre interiorul deșertului și va ateriza fără nici o intenție de a risca vreun contact cu ISIS. Logistica nu permitea ca două misiuni să opereze în același timp în aceeași zonă. Elicopterelor DIA pentru extracție le-ar fi fost imposibil să încerce extragerea simultană a două echipe, mai ales că misiunea lui Mike implica un număr dublu de oameni decât de obicei.

Aceeași superiori DIA au mai aranjat un atac cu o rachetă de croazieră asupra unor poziții ISIS cunoscute, aflate la circa 10 km de punctul de inserție intenționat de Mike. Aceasta va asigura acoperire pentru infiltrare și va distrage inamicul în timpul aterizării elicopterului. Echipa lui Mike era dedicată unei foarte periculoase misiuni de căutare și distrugere care era mai degrabă inspirată din războaiele secrete din jungla columbiană, decât de raidurile anti-insurgente din deșerturile Siriei. Obiectivul lor era centrul principal de distribuție pentru toată heroina procesată ce era traficată prin Siria. Se duceau să distrugă stocul și să arunce în aer instalația de procesare. Mike făcu un semn către hărțile marcate cu săgeți, memorizând imaginile luate de satelit și perimetrul puternic fortificat.

— Deci, tot de avem de făcut este să traversăm niște câmpuri de mine, să ne strecurăm într-o fortăreață din deșert, să fentăm gărzile, câinii și toate măsurile de securitate, să aruncăm în aer magaziile de stocare și să distrugem instalația de procesare. Ăă, și să scăpăm cu viață.

Își mai turnă niște cafea în cană.

— Cum spuneam! Nimic presant!

Ca o șansă în plus pentru supraviețuire, misiunea beneficia și de ultimele informații obținute de la un comandant ISIS capturat. Cu tot avansul în interceptarea și hackingul continuu al computerelor inamicului, inteligența umană încă mai asigura rezultate uimitoare în ceea ce privește culegerea de informații. Interogarea comandanților ISIS cunoscuți putea revela informații vitale despre operațiuni, rutele de aprovizionare, aranjamentele de finanțare și chiar cum erau canalizate prin Siria stocurile secrete de heroină din Afganistan. Tipi de la Informații DIA au aflat mai multe decât s-au așteptat când au interogat un șefuleț ISIS captiv care fusese marcat ca posibilă resursă de informații. A fost săltat de echipa lui Mike și adus cu elicopterul la tabăra operațională DIA pentru un interogatoriu *aprofundat*. Washingtonul era nerăbdător. Washingtonul voia întotdeauna rezultate. De aceea băga atât de mult bani în operațiunile DIA.

Odată ce bărbosul comandant a înțeles că era sub riscul iminent de a fi sumar executat și dat ca hrană câinilor feroci care păzeau tabăra, a recunoscut că rugăciunile și declarațiile publice de credință au fost mai degrabă convenționale decât dovezi de credință neclintită și a renunțat repede la răsplata martiriului – cele 72 de virgine – fiind de acord să coopereze pe deplin în schimbul vieții sale. În realitate, îngrijitorii câinilor de pază aveau prea mult respect pentru sănătatea câinilor lor pentru a le da carne umană. Dar, cu un doberman uriaș care mârâia și saliva lângă picioarele sale goale, prizonierul nu mai aprecia asemenea subtilă distincție. Așa că a vorbit… și a vorbit… Până la urmă, interogatorii lui au avut dificultăți în a-l face să tacă.

În ciuda aparentei sofisticări a eforturilor lor militare, comandanții ISIS și radio-operatorii se făceau adesea vinovați de încălcarea protocoalelor de securitate radio. Ori pe telefoanele mobile, ori pe aparatele radio militare, le plăcea să pălăvrăgească despre ce știau și pe cine cunoșteau. Nu se puteau abține. A fost una dintre slăbiciunile incurabile ale securității operaționale în Afganistan. Pentru cei de la Informații nu era întotdeauna ușor să facă legăturile și să înțeleagă exact la ce se referă inamicul, dar comandantul ISIS capturat auzise o grămadă de povești despre forțele speciale rusești infidele bazate în Siria. A vorbit mult despre străinii care aveau sarcina să asigure securitatea într-un oraș mare din nordul țării. Nici unui luptător ISIS nu-i era permis să intre în acea incintă. Oricine s-ar fi apropiat fără escortă militară rusească, ar fi fost spulberat de focul nimicitor al mitralierelor de mare calibru. Perimetrul era minat și patrulat. Uneori zona era cercetată de elicoptere. Rușii au optat pentru o securitate de mare vizibilitate în loc de camuflaj și discreție. Mesajul era cât se poate de clar: nu te apropia și stai cât mai departe.

Și mai era ceva.

Cisternele cu combustibil veneau și plecau noaptea, huruind pe drumurile neamenajate din deșert în convoaie șerpuitoare, iar pentru cei de la Informații DIA era clar că erau folosite la transportul heroinei procesate către o duzină de puncte de distribuire răspândite în nordul teritoriului. Erau și o grămadă de zvonuri false cum că ISIS vindea petrol la preț minimal pentru a obține bani gheață. Asta ar explica transportoarele de combustibil. Adevărat, cisternele aveau un aspect nevinovat, dar încărcătura lor era narcoticul rafinat care susținea eforturile ISIS în Irak. Marfa prețioasă era utilizată și să finanțeze activitățile ISIS din orașele Europei. Cisternele aveau escorte militare, camuflate în convoaie de camioane civile. Elicoptere de atac zburau pe rute paralele pentru a se asigura ajungerea convoaielor în siguranță la destinație. Cineva își bătuse mult capul ca să ascundă *bunurile*, să fie perfect protejate și să ajungă cu bine la destinație. Era evident că, atunci când era vorba de mari sume de bani gheață, militarii ruși erau întotdeauna implicați. Ceea ce era greu de înghițit era scara reală a corupției și adâncimea cinismului. Afacerea cu heroina era utilizată pentru a *conecta* buzunarele politicienilor, ale traficanților, ale militarilor și a unei întregi rețele de fundamentaliști islamici. Banii erau folosiți pentru a cumpăra arme și explozivi. Au plătit atentatorii sinucigași pentru atrocitățile teroriste. Au susținut financiar însăși formarea ISIS, iar Washington a înțeles că trebuie să acționeze. Era mult mai mult decât o încercare de a aduce o oarecare pace și ordine în Siria cea răvășită de război. Era mai mult o încercare de a reduce plaga virulentă care era fundamentalismul islamic. Avea și o legătură cu renașterea și agresivitatea Rusiei și cu planurile sale cinice de a exploata conflictul și de a-și extinde puterea și influența, în timp ce adună sume mari de valută forte.

Era timpul să fie contracarat acest pericol.

Era timpul să se acționeze.

Când era vorba de operațiuni clandestine care puteau fi negate, nerecunoscute, de elita politică și militară americană, exista doar o singură organizație pe care se puteau baza să se ocupe fără riscul de a declanșa Al Treilea Război Mondial.

Washington a apelat la *Defence Inteligence Agency*. DIA a primit misiunea de a elimina rețeaua de distribuire a drogurilor și distrugerea laboratorului de procesare. Trebuiau să închidă una dintre cele mai importante surse de finanțare militară a extremiștilor. Trebuiau să oprească fluxul de valută forte care finanța în secret segmente largi din guvernul rus și al partenerilor lor la trafic. Asta însemna că DIA trebuia să infiltreze în nordul Siriei o echipă de asalt bine înarmată cu scopul de a distruge o bază militară rusească bine păzită. Bombardarea acesteia nu putea fi luată în discuție. Rachetele de croazieră puteau declanșa un război. Nu. Această operațiune trebuia să pară că a fost opera miliților locale, o lovitură a unei facțiuni împotriva presupușilor susținători ai guvernului din Damasc. Era o misiune de mare risc și

Washingtonul înțelegea că era improbabil ca echipa de asalt să scape cu viață. Importanța misiunii merita riscul și posibilul sacrificiu. Doar că nimeni nu i-a menționat lui Mike Ducane considerațiile particulare când acesta a fost informat asupra misiunii. Dar lui Mike nu era nevoie să i se spună. El era un soldat foarte isteț. Un operator al forțelor speciale foarte experimentat. Putea pricepe ușor detaliile neexplicate ale misiunii din ceea ce nu se spunea. Nu i-a trebuit prea mult ca să înțeleagă că șansele erau concentrate la greu împotriva sa și a echipei.

Deci fără a-și împărtăși intențiile conducătorilor DIA, a început să conceapă un plan de rezervă. Doar pentru cazul în care echipa sa ar fi sfidat șansele și ar fi supraviețuit misiunii, putând să-și încaseze bonusurile.

CAPITOLUL 9

Securitatea bazei din tabăra operațională DIA din Siria a fost verificată sever după ce rușii au reușit să infiltreze o frumoasă ofițer de legătură siriană în brațele primitoare ale lui Mike Ducane. Dacă a reușit să afle ceva folositor de la Mike era încă o întrebare deschisă. Mai erau o grămadă de locuri în tabără de unde putea aduna informații, iar ea era o diversiune binevenită pentru trupeții din bază, cu care bea băuturi răcoritoare la bar, ascultându-le poveștile despre orice aveau ei chef să vorbească. Relația ei cu Mike a fost un pașaport pentru cea mai mare parte din tabără și nimeni nu a simțit că trebuie să fie atent la ce spune atunci când ea se afla prin preajmă. Doar atunci când Mike a scăpat din baza rusească și a fost recuperat de US Navy, rolul lui Fatima Trigo a fost deconspirat. Altfel, fără îndoială că s-ar fi întors în bază pentru a continua activitatea de adunare de informații. Mike știa exact ce intenționa să-i facă Fatimei dacă s-ar mai fi ciocnit vreodată de ea pe o alee întunecată. Cu siguranță că sărutările și mângâierile n-ar fi făcut parte de meniu.

DIA pregătise o extensie a bazei sale operaționale înaintate pe care au înconjurat-o cu măsuri de securitate. Nimeni nu intra sau ieșea din zona restricționată. Nimeni din bază, cu un grad/funcție inferioare comandanților operaționali nu cunoștea cine se află în noua zonă securizată. Proviziile au fost stocate înainte de venirea echipei. Armele și echipamentul lor a fost pregătit, verificat și livrat pentru inspecție în ziua premergătoare aducerii flăcăilor cu două elicoptere militare și debarcării lor în capătul îndepărtat al noii tabere. Au sosit noaptea purtând clasicul echipament ISIS, cu fețele acoperite și fără să comunice nici un cuvânt între ei. Întreaga bază operațională înaintată fusese izolată, iar două elicoptere *Apache* erau în status de stand-by permanent pentru a contracara orice încercare de încălcare a perimetrului de securitate.

După debarcare, Mike și echipa sa au început pregătirile finale pentru misiune. Era o atmosferă de tensiune, iar unul dintre băieți chiar a vorbit în particular cu Mike despre retragerea sa. Prietena sa era gravidă, iar el începuse să aibă îndoieli despre dacă el se va întoarce din misiune viu sau mort. Era prea târziu pentru răzgândire, și Mike chiar nu avea de loc personal de rezervă cu care să-l înlocuiască. Doisprezece oameni în echipa de asalt și patru într-o patrulă de recunoaștere care să acționeze ca o diversiune. Dacă se-ntâmpla ceva, erau la limită. Dacă pierdeau un om în accident sau boală, nu ar fi avut timp să găsească și să pregătească un înlocuitor. Ora zero se apropia. Era timpul să-și pună pielea la bătaie, iar Mike trebuia să accepte că cel puțin unul dintre băieții săi avea îndoieli asupra viabilității misiunii. Va trebui să stea cu ochiul pe acest om ca să fie sigur că nu-și va pierde concentrarea. Fiecare om era dependent de fiecare celălalt. Așa mergea treaba în unitățile de commando. Puterea lor depindea de cea mai slabă verigă din lanț.

La apus, în cea de-a doua seară, echipele s-au urcat în elicopterele de transport, împreună cu echipamentul și *pack*urile de combat. Mike a luat o cantitate suplimentară de muniție, iar asta nu a fost niciodată o măsură agreată de băieții care trebuiau să care o greutate suplimentară. Dacă misiunea ajungea la un schimb de focuri, echipa avea nevoie de un foc susținut pentru a egaliza șansele de a scăpa. Asta însemna MANPATS - *man-portable anti-tank systems* – tipul de rachete care puteau fi lansate de pe umăr împotriva tancurilor, elicopterelor și a pozițiilor fortificate.

Mike le numea *egalizatoare* pentru că puteau echivala șansele împotriva unui inamic mai numeros și mai puternic înarmat. Era felul de putere de foc care îl făcea pe Mike mai încrezător pentru că le măreau șansele de scăpare. Cu muniția suplimentară și armele adiționale, băieții semănau mai degrabă cu niște astronauți care se antrenau pentru o plimbare pe Lună. Imediat ce turbinele elicopterelor au accelerat, toți au început să bombăne, dar Mike a considerat aceasta ca fiind un semn bun pentru că toți soldații bombăneau. Făcea parte din felul lor de a fi. Abia când încetau să mai bombăne, să critice, să se plângă de toate cele… atunci era timpul să te îngrijorezi.

Inserția echipei trebuia coordonată cu loviturile rachetelor de croazieră care vor acoperi sosirea elicopterelor și plecarea lor. Aruncarea în aer a pozițiilor cunoscute ale ISIS era o treabă. Bombardarea cu rachete cu explozibil de mare putere a unei baze militare rusești era scurtătura ce ducea la dislocarea armamentului nuclear pe câmpul de bătălie și la numărătoarea inversă spre Armageddon. Echipa lui Mike trebuia să semene cu o bandă a unei miliții supărate rău pe guvernul de la Damasc și aliații săi. Milițiile erau în mod regulat luate în obiectiv de elicopterele de atac rusești și de avioanele de atac la sol. Washingtonul își dorise adesea ca rușii să fie ceva mai agresivi împotriva ISIS. Așa era de așteptat că milițiile vor riposta împotriva rușilor, dacă vor

avea ocazia. Anomalia consta în faptul că baza rusească se afla foarte de departe spre nord de liniile ce despărțeau principalele facțiuni luptătoare. Acestea erau mobile, se mișcau de ici acolo, și chiar organizau atentate cu explozivi în Damasc. Păreau destul de nebuni să atace o bază rusească puternic fortificată în nordul țării. Mai făcuseră milițiile și în trecut destule tâmpenii. Acum era momentul să fie testată teoria.

O strălucire palidă la est a dezvăluit obiectivele ISIS pentru a fi atacate de rachetele de croazieră. Construcțiile ardeau și exploziile secundare răsunau în depărtare. Mike dădu din cap încruntat. Rachetele de croazieră erau costisitoare, dar se părea că, de data aceasta, banii au fost cheltuiți cu folos.

Echipa avea un marș lung de făcut. Aleseseră o veche albie de râu uscată pentru prima parte a marșului de noapte, doar pentru că asigura cea mai bună acoperire. Asta însemna că trebuiau să meargă mai mult, dar nu puteau fi siguri că rușii nu foloseau vizoare de noapte sau echipament cu imagini termice chiar și la distanța asta de baza lor. Să rămână nevăzuți asigura cea mai bună apărare împotriva faptului de a fi reperați înainte de a ajunge la distanța de atac asupra obiectivului. Noaptea era rece și echipamentul era greu. Totuși, când grupul a ajuns la capătul cursului albiei de râu, toți erau transpirați și Mike a semnalizat pe tăcute o oprire. Au desfăcut sticle cu apă și batoane energetice, care erau un standard pentru asemenea activități dure.

Mike și-a dat jos din spate *pack*ul său și a semnalizat unui om din față să meargă cu el. Cei doi s-au furișat neauziți, cu armele ațintite spre înainte pentru a verifica traseul pe care urmau să se deplaseze, cercetând orizontul prin aparatele ce intensificau imaginile și care dezvăluiau terenul ca și cum s-ar fi aflat sub lumina lunii. Vântul spulbera oarece praf și și-au îngustat pleoapele pentru a-și proteja ochii de vârtejurile de nisip care le atingeau pielea neprotejată și se depunea pe fețele lor. Când s-a strecurat înapoi, echipa era gata să continue marșul, cu armele pregătite și simțurile în alertă la semne și sunete și chiar la mirosurile slabe ce erau purtate de aerul deșertului.

Cu un ceas înainte de ivirea zorilor, echipa a început pregătirile pentru poziția de așteptare pe timpul zilei cu soarele arzător, în care să se ascundă făcându-se una cu țărâna și pietrele de pe platoul stâncos. Imaginile luate prin satelit au dezvăluit o locație potrivită pentru ascunziș și echipa s-a divizat în două pentru ca fiecare să poată asigura acoperire cu foc dacă celălalt grup era compromis. Erau experți în arta camuflajului și s-au pitit în ascunziș bucuroși că-și pot da jos din spate echipamentul greu, gata să-și preia tura de pază, între timp odihnindu-se și dormind. Mike a verificat fiecare om pentru a se asigura că fiecare este în formă bună, fizic și mintal. Odată misiunea în desfășurare, cea mai mare parte a îndoielilor s-au evaporat, iar antrenamentul intens a preluat controlul. Erau ei mercenari angajați și o forță total negabilă, dar fiecare soldat știa ce avea de făcut. Nimeni nu avea nevoie să i se reamintească ceva. Nimeni nu se

eschiva de la responsabilități. Nimeni nu-și abandona camarazii. În timpul pauzei, Mike se ținu de glume:

— Hei, știu că sunt grele, dar dacă nu tragem rachetele, le putem vinde oricând kurzilor și ne alegem cu un bonus baban în afară de cecul de la DIA.

Toți au râs pe tăcute.

— Mike, dacă nu le tragem, ar trebui să te punem pe tine să le cari tot drumul înapoi la bază!

— Sigur. Nici o problemă. Dar voi păstra eu tot *cash*ul de la kurzi. Și-ar vinde și bunicile, numai să poată pune mâna pe bunăciunile astea!

Pozițiile camuflate ofereau o vizibilitate excelentă asupra terenului înconjurător. Nimeni nu se putea apropia de ei din nici o direcție fără ca o santinelă să nu observe mișcarea inamicului. Din multe puncte de vedere, aceasta era cea mai ușoară parte a operațiunii. Mike a înghițit o cu gură de apă caldă din bidonul său o tabletă de sare, fără a lua în seamă arșița și conservându-și la minimum mișcările trupului. La noapte se vor apropia de obiectiv după un marș greu peste deșertul pietros, strecurându-se șerpește printre bolovani ca să rămână cât mai ascunși posibil. Se părea că rușii au adoptat aceleași tactici pe care le-au folosit în Afganistan, preferând să fortifice o poziție și să mențină la minim activitățile de patrulare. Asta trebuia să însemne că echipa DIA putea ajunge la distanța de atac fără a da peste cercetași sau santinele. Mike presupunea că poziționarea bazei într-un loc atât de nordic o scotea în afara teatrului de luptă – cel puțin în mintea rușilor. Dar erau pe cale să primească un apel de deșteptare care ar trebui să le distrugă această iluzie frumoasă.

La apropierea serii, pe când arșița zilei se diminua, cerul lipsit de nori s-a umplut de stele, noaptea devenind de o frumusețe ce-ți tăia respirația. Mike nu se putu abține să nu se minuneze. Chiar trebuiai să te afli în mijlocul deșertului la căderea nopții pentru a putea aprecia măreția unei viziuni perfecte a frumuseții naturale. Era ceva magic. Profund mișcător. Iar echipa avea de mers o grămadă de drum prin acest teren înainte de răsăritul soarelui.

Și-au pus *pack*urile în spate, și-au fixat armele în poziții confortabile în brațe și au plecat în coloană spre nord, înaintând printre formațiunile stâncoase din deșert. Mereu spre nord, către obiectivul lor.

Mike se gândise adesea… și verificase toate informațiile disponibile. Era ciudat de curios să știe dacă rușii și-au desfășurat forțele speciale Spetsnaz la această bază. Nimeni nu știa nimic sigur, dar Mike spera cu îndârjire că aceștia se aflau acolo. Avea niște datorii de plătit. În subconștient avea niște imagini bizare cu rânduri de țepe în care erau înfipte capete. Ale celor din Spetsnaz. Se concentra pe ruta de deplasare, dar în sinea sa zâmbea la acest gând hidos. Era acea parte a profilului său psihologic care-l

făcea pe psihiatrul Companiei să apeleze la stocul său personal de tranchilizante ori de câte ori trebuia să scrie notele referitoare la cazurile sale.

O bună bucată de vreme echipa a mers drept peste solul pietros al deșertului. Navigau cu ajutorul unui GPS militar, dar stelele erau atât de clare și strălucitoare încât se puteau orienta cu ușurință după vechile constelații care se roteau încet deasupra capetelor lor. În ciuda greutății echipamentului și a ritmului susținut al marșului, unii dintre oameni se bucurau de frumusețea cerului nopții, a aerului răcoros și proaspăt, simțindu-se atât de vii încât era ușor de înțeles de ce au semnat contractul pentru operațiuni speciale. Era vorba de afluxul necrezut de intens de surescitare care însoțea un schimb de focuri, fiorul pericolului, simțământul puternic de a fi viu în fața morții iminente. Instinctul primitiv care celebra victoria asupra înfrângerii. Viața asupra morții. Odată ce ai gustat fiorul luptei de aproape, nimic nu se va mai putea compara cu fluxul sălbatic de adrenalină care te face să te simți extrem de viu în fiecare celulă a trupului. Nimic nu va fi nici măcar pe aproape de așa ceva. Era ceva ce ținea de partea primitivă a condiției umane, care a înflorit și prosperat în toată gloria sa sângeroasă în secolul XXI.

GPS-ul le-a arătat că au ajuns cu mult înainte de a vedea luminile gardului de perimetru. După ce echipa și-a lăsat jos *pack*urile și s-a camuflat, Mike a luat trei oameni cu el pentru a cerceta defensiva de la o distanță sigură, târându-se printre pietre și vegetația săracă, ascunzându-se printre umbrele formate în lumina stelelor. Verificau la prima mână, ceea ce imaginile prin satelit le arătaseră deja. Nimic nu se schimbase de la ultima informare din baza operațională înaintată a DIA. A merge înainte sau a aștepta. Era decizia lui Mike ca lider de echipă, iar el trebuia să determine cel mai bun moment pentru lansarea asaltului. Se puteau ascunde încă o zi în poziții de așteptare, fără a fi văzuți de inamic, dar riscând totuși să fie descoperiți. Sau puteau ataca în următoarele 30 minute. Cu cât executau asaltul mai devreme, cu atât mai curând se puteau retrage, cărându-se rapid de aici. Echipa era cu adevărat pregătită; terenul fusese cercetat până la nivel de detaliu cu ajutorul fotografiilor tridimensionale luate prin satelit. Una dintre echipele de cercetare s-a adresat lui Ducane:

— Deci, ce ai descoperit în recunoaștere, *skipper*?

Mike a mai baleiat încă o dată terenul cu binoclul, memorând toate detaliile și comparându-le cu ceea ce văzuse în imaginile luate de satelit.

— OK. S-o facem.

Făcu semn la trei grupei sale de asalt formată din trei oameni și aceștia au s-au retras pe neauzite înapoi la poziția dinspre sud. Cu gesturi simple, Mike și-a asamblat oamenii și le-a verificat cu atenție fețele camuflate.

— Totul este exact cum au confirmat imaginile luate de satelit. Cu cât vom termina treaba mai repede, cu atât ne vom întoarce mai repede la berile alea reci și ne vom încasa bonusurile.

Toți au dat afirmativ din cap. El le-a întors mișcarea și a zâmbit, dinții albi contrastând cu camuflajul mat, negru, ce-i masca trăsăturile.

— Bine. Asta e. Să-nceapă spectacolul, băieți! Hai s-o facem, ca să ne meritățm bonusurile!

Într-o singură secvență de mișcări, continuă, bine antrenată, echipa de asalt de doisprezece oameni și-au pus echipamentul în spate, au strâns bine hamurile *pack*urilor, apoi s-au ridicat și și-au început apropierea discretă, tăcută, de perimetrul bazei rusești. Nu mai era timp pentru îndoieli, ezitări sau alte gânduri.

Chiar venise timpul ca fiecare să-și câștige banii.

Prima provocare a fost să se asigure că nu au fost depistați de inamic. Rușii curățaseră terenul ce împrejmuia perimetrul pentru a crea sectoare libere pentru tragere, dar tot mai erau zone depresionare care puteau oferi acoperire.

Mike a trecut în frunte, știut fiind faptul că are o memorie fenomenală a terenului. Atât timp cât oamenii se apropiau târându-se pe coate și genunchi și pe burtă, mișcându-se cu grijă, se puteau strecura până la obiectiv fără a fi detectați.

A doua provocare era să navigheze prin câmpurile de mine care înconjurau baza rusească. Dar era una mai mică decât prima asumată de Mike. Specialiștii DIA le asiguraseră accesul la niște tehnologii de vârf, foarte eficiente. Avansatul radar cu penetrare în sol a identificat locația fiecărei mine din vecinătate și a marcat calea care permitea echipei DIA să evite pericolul.

Tehnicienii ruși stabiliseră o rețea complexă de mine anti-personal împreună cu cele mult mai puternice, anti-vehicul. Mine anti-tanc nu se aflau dispuse în jurul perimetrului pentru simplul motiv că rușii nu se așteptau să fie atacați de tancuri.

Ca măsură suplimentară de siguranță, rușii au staționat în complex câteva elicoptere de atac. Asta însemna că nici un tanc sau alt tip de vehicul blindat nu se putea apropia la mai puțin de 5 km de bază. Rușii puteau dormi liniștiți noaptea. Aveau toate motivele ca să se simtă în completă siguranță în interiorul fortificației lor. Era un răspuns militar rusesc clasic la provocarea de a se securiza pe ei înșiși într-un teritoriu străin și potențial ostil: ciocu' mic în spatele fortificațiilor defensive.

Era același concept care-i făcuse să piardă războiul din Afganistan. Mike era recunoscător pentru faptul că rușii nu și-au trimis patrulele ca să securizeze împrejurimile. Adevărul era că ei nu considerau că e necesar.

Când echipa DIA a ajuns la limita câmpului de mine, Mike a semnalizat scurt cu mâna și echipa s-a divizat în două grupe de câte 6 oameni, fiecare poziționându-se pe

limita exterioară a câmpului de mine anti-personal. Fiecare squad era dotată cu o hartă precisă a câmpului de mine și a rutelor individuale printre dispozitivele explozive postate aleatorie.

Echipele s-au târât pe burtă, centimetru cu centimetru prin zona ucigașă. Au *îmbrățișat* țărâna și nisipul, alunecând tăcut peste pietre, mișcându-se precum umbrele nopții, apropiindu-se tot mai mult de gardul din sârmă ghimpată care înconjura baza. Echipa lui Mike înainta dinspre sud-vest, iar ceilalți dinspre sud-est. Dacă erau descoperiți, nu puteau risca să alerge prin câmpul de mine ca să scape. Trebuiau să se miște cu o grijă deosebită, verificând și reverificându-și poziția pentru a se asigura că se aflau exact pe mijlocul căii individuale de înaintare. O mișcare greșită, o deviație minoră de la rută putea declanșa o mină, iar explozia – ar fi ucis unul – și i-ar fi dat de gol pe toți, oricât de bine s-ar fi camuflat. Răbdarea era factorul critic. Răbdare și nervi de oțel. Niște coaie de titan ar fi fost și ele bune, dar nimic nu putea înlocui antrenamentul riguros și anii de practică, concentrarea și o dorință viscerală de a rămâne în viață.

Echipele se opreau la fiecare zece minute pentru a-și recupera calmul și concentrarea. Mike respira atent, adânc, rar, ca să rămână concentrat asupra mediului, cu urechile ciulite la fiecare sunet ce ar fi putut veni dinspre perimetru. S-a oprit și și-a întors capul către parapetul de saci cu nisip din fața sa. Ținea gura larg deschisă pentru a capta și cele mai slabe sunete. Acolo! Voci. Scăzute, dar nu șoptite. Voci de ruși. Nici un sunet de panică sau alarmă. Doar santinele care-și petreceau timpul cu o conversație despre cele de acasă, ca să-i țină treji în aerul răcoros al nopții din deșert. Mike a continuat să înainteze până ce a ajuns la limita interioară a câmpului de mine. S-a răsucit încet și a semnalizat celui din urma sa să continue să înainteze, dar ceilalți să rămână pe loc, nemișcați. Și-a ridicat mâna la câțiva centimetri de sol și a arătat două degete, indicând două santinele, și, cu grijă, a tras un pumnal lung, negru, ascuțit, din teaca fixată pe umărul stâng al hamului. Perimetrul era marcat de un rând de saci cu nisip, peste care era plasată sârma ghimpată și platformele de tragere, pe care trebuiau să se afle trăgători cu mitraliere grele.

Cei doi oameni și-au dat jos pe neauzite *pack*urile, lăsându-le să fie ridicate de băieții care-i vor urma. Cu grijă infinită, cei doi au înaintat către locul unde Mike a auzit vocile. Erau invizibili în noapte, două umbre care se apropiau încet, respirație cu respirație, centimetru cu centimetru, de zidul jos de saci cu nisip. Când au ajuns la perimetru, amândoi s-au ridicat fără nici un zgomot în genunchi, și a așteptat un moment lung pentru a se asigura că nu au fost detectați. Mike a numărat cu mâna înmănușată. Întâi a arătat trei degete, două degete, unul, apoi s-au ridicat împreună și s-au rostogolit în liniște peste saci. Cu o mișcare aproape nevăzută, au aterizat peste prada lor și, în secunda de șoc total, surpriză și confuzie, au doborât santinelele la

pământ, cu câte o mână peste gură și cu capul tras pe spate ca să expună gâturile nerase și lipsite de apărare. Lamele de oțel au pătruns ușor și adânc în gâturile santinelelor, tăindu-și calea până la nivelul vertebrelor de la ceafă. N-au avut nici o șansă să strige. Aerul nopții era complet nemișcat când mercenarii DIA au așezat trupurile moarte pe pământ, ținându-le imobilizate în timp ce sângerau pe nisipul uscat, dând convulsiv din picioare. Mike și camaradul său erau atenți la eventuale semne ale altor santinele, cercetând împrejurimile apropiate. Nu mișca nimic. Penetraseră perimetrul, iar prezența lor era încă nedetectată. Mike a dat drumul santinelei moarte și s-a ridicat pentru a privi puțin pe deasupra sacilor cu nisip. Cu o mișcare scurtă a mâinii, a semnalizat restului celor din *squad* să înainteze. A fost văzut instantaneu prin echipamentul de vedere-noaptea purtat de cel din față.

S-a lăsat din nou pe vine și a apăsat de trei ori pe butonul laringofonului, semnalizând astfel celeilalte echipe că a ajuns în interiorul perimetrului. A inspirat adânc și încet în timp ce aștepta ca fiecare dintre oamenii săi să treacă peste zidul de saci și se așează în linie de tragere. Și-a recuperat *pack*ul adus de ultimul om, după doar 33 de secunde, a auzit în cască trei *click*uri distincte care confirmau că și a doua echipă a penetrat sistemul defensiv de pe partea lor de perimetru. Treizeci și trei de secunde. Nu era deloc rău. Ar fi trebuit să fie perfect sincronizați, dar în operațiunile reale, 33 de secunde era aproape un miracol. Mike a șters sângele de pe lamă și și-a șters mâinile înmănușate de uniforma santinelei de la picioarele sale, apoi a băgat pumnalul în teacă și l-a asigurat. Inima îi bătea regulat, respirația era calmă și profundă. Într-un fel, era în elementul său, trăind la maxim intensitatea fiecărui moment. A arătat spre cele două cadavre întinse pe jos, la picioarele sale și a semnalat oamenilor săi să le treacă în liniște și cu grijă dincolo de zidul de saci cu nisip ca să nu fie văzute. Și-a verificat *squad*ul, om cu om, zâmbind în semn de apreciere că au ajuns în interiorul perimetrului fără a fi descoperiți. A ridicat pumnul, apoi s-a întors și a plecat spre interiorul bazei ținându-și trupul aplecat. Nu aveau prea mult timp și exista mereu pericolul de a fi descoperiți. Trebuiau să se miște repede.

*Squad*ul lui Mike se îndrepta către șirul lung de construcții joase, prefabricate, din centrul bazei, acoperite cu rețele de camuflaj și folosite pentru depozitarea heroinei. Echipa era dotată cu explozibili compuși, nano-termit, proiectați să dezvolte temperaturi foarte înalte care să ardă heroina, transformând-o în cenușă. Pericolul principal îl reprezentau câinii de patrulare care au fost identificați în fotografiile luate de satelit. Dacă echipa întâlnea un asemenea câine, trebuiau să reacționeze imediat, asta însemnând o săgeată cu cianură care să garanteze „tăcerea” animalului și o rafală de gloanțe subsonice trase de o armă cu supresor de zgomot în capul celui ce conducea câinele.

Echipa desemnase doi membri care să aibă arme cu săgeți, iar fiecare om din *squad* era echipat cu câte un pistol de calibrul .22 cu supresor cu care să „rezolve" orice santinelă ce patrula perimetrul. Misiunea depindea de evitarea detectării cât mai mult timp posibil. *„În liniște & Pe nevăzute"* (*Silence & Stealth*) erau cuvintele cheie în toate ședințele de informare și antrenament. Dincolo de succesul sau eșecul misiunii, *Silence & Stealth* însemna diferența dintre viață și moarte. Cu toții au fost impresionați de explozibilul nano-termic. O armă care putea dezvolta 4.000^0 C merita mult respect. Heroina putea fi incinerată la 2.500^0 C, iar norul de fum rezultat va crea cea mai mare pipă de fumat opiu din lume. Echipa lui Mike era dotată și cu măști de gaze ca nu cumva să devină *„terminally hippie-trippy"* (drogați, afectați de fumul de heroină) – așa cum se exprimase un mare șef din DIA. Unul dintre băieți s-a întrebat cu voce tare dacă cei de la „tehnic" n-ar putea îmbutelia o parte din acest fum extrem de scump, pe motivul că acasă ar costa o grămadă de bani. Au izbucnit în râs cu toții, dar vreo doi dintre ei au început să se gândească serios cum ar putea să stocheze ceva din acest fum de înaltă calitate într-un container. Nu puteai separa niciodată un mercenar de subiectul *bani*.

Echipa s-a răspândit în arc de cerc pentru a acoperi frontul și flancurile formației și au înaintat, menținându-se în umbre pentru a-și ascunde prezența. La 20 de metri în interior omul din flancul drept a ridicat pumnul. Toți s-au lăsat în genunchi adulmecând primejdia. Cel din extrema dreaptă auzise o voce. În lumina ambientală dată de stelele strălucitoare, Mike a văzut o siluetă. Două siluete. Nici un câine. Două gărzi care-și făceau rondul. A semnalizat echipei să se întindă la pământ, încet, fără mișcări bruște, în liniște, precum umbrele ce se contopeau cu solul dur. Pistoalele cu supresor erau orientate deja spre înainte. Gărzile au trecut la zece metri de ei, fără a observa cele șase siluete întinse pe pământ, în întunericul din stânga lor, și fără să realizeze cât de aproape au fost de moartea șoptită de vreun pumnal sau de un glonț scobit de calibrul .22.

După ce gărzile au ieșit din raza vizuală, Mike a ridicat o mână, iar echipa s-a ridicat – toți ca unul – și au refăcut formația, înaintând cât se poate de rapid fără a face nici un zgomot, pășind precauți printre construcțiile joase și corturi. După două minute, au văzut magazia de stocare lungă și joasă, clar vizibilă în lumina stelelor. Exact așa cum rezultase din fotografiile luate de satelit, construcția era păzită. Mike a numărat câte gărzi sunt, ridicând cinci degete pentru confirmare. Aceștia nu păreau a fi în stare de alertă, dar trebuiau să fie eliminați. Carabinele de asalt erau atârnate de umeri și purtau fesuri de lână ca să-și mențină căldura în aerul nopții reci din platoul deșertic. Erau adunați într-un singur grup mic și pălăvrăgeau la capătul magaziei bătând din picioare pentru a se încălzi și frecându-și mâinile înmănușate pentru menținerea circulației.

Ducane a *click*at de două ori microfonul de la gât. Apoi încă de două ori pentru a semnaliza celeilalte echipe că a ajuns la obiectiv. Nu a existat nici un răspuns, iar Mike nu a mai așteptat. Pitindu-se pe lângă laterala unei barăci, le-a alocat ținte celorlalți cinci oameni, făcând minimum de mișcări pentru a-și marca ordinele. A dat din cap o singură dată și oamenii s-au grăbit să-și ocupe pozițiile de tragere. Mike a rămas pe loc ca să asigure acoperire și a așteptat până ce fiecare membru al echipei a semnalat că erau gata. Două *click*uri de la fiecare. Trebuiau să se dea mai aproape de țintele lor ca să fie siguri că gloanțele de .22 supresate vor fi eficiente. Și mai trebuiau să deschidă foc simultan și să fie absolut siguri că toate țintele cădeau fără a da alarma.

Mike a inspirat calm, a *click*at de trei ori și echipa a lansat o salvă de gloanțe supresate în capetele celor cinci gărzi. Efectul a fost devastator. Cinci siluete s-au prăbușit pe pământul pietros fără nici cel mai mic sunet. Dar chiar și trase prin amortizoare, focurile de armă au creat nițel zgomot, iar un câine a început să latre în depărtare.

Era timpul să se miște *cu talent*. Mike a sprintat înainte și și-a adunat echipa la intrarea în depozit. S-a asigurat că toți și-au reîncărcat pistoalele, iar armele de asalt sunt pregătite. Cu pistolul său .22 întins în față, a deschis ușa din lemn a depozitului, în timp ce balamalele au scârțâit. Probabil că întunericul însemna că nu e nimeni în interior, dar el a semnalizat unui om să o ia înainte folosind echipamentul de vedere-noaptea pentru a confirma că au magazia doar pentru ei. Era goală. În afara nenumăratelor rânduri de paleți stivuiți, fiecare ambalați în film de plastic ce ținea la un loc straturile de pachete-cărămizi de heroină strânse bine.

Echipa intrase pe platforma „Sediului Central al Drogurilor" din Siria, iar valoare de stradă era suficient de mare încât să tenteze orice mercenar, oricât de bine plătit, să se abată de la obiectivul misiunii. Unul dintre băieți a fluierat ușor sub mască.

— Mike? Crezi că-și va da seama careva dacă vor lipsi câteva kile?

Ducane nu și-a putut reține un zâmbet în timp ce ajuta la aducerea celor două gărzi în interiorul magaziei. Au închis ușa în spatele lor, iar Ducane a dat jos din spate partea sa de explozibili și a aranjat un detonator.

— Pentru uz personal, Shane, sau pentru fondul „Ferrari"?

Cei doi au râs pe înfundate.

— Vreo două kile, din chestia asta și m-aș gândi la pensionare, *skipper!*

— Știu. E foarte, foarte tentant.

— Și la întoarcere vom avea destul loc prin buzunare.

Mike a confirmat dând din cap. Tipul avea dreptate. Cărau o grămadă de echipament pentru misiune și planificaseră să se retragă doar cu cele strict necesare în *pack*uri. Adică arme, *ammo*[3], apă. Dacă baștanii de la DIA ar afla vreodată că au prăduit

[3] Ammo / ammunition – muniții.

vreo câteva kilograme de *produs*, vor plăti al dracului. Dar tot era o propunere foarte tentantă.

— Concentrează-te la ce ai de făcut, Shane. Hai să ne facem treaba și să ne salvăm cururile de aici.

Mercenari. Numele spunea totul.

Doi soldați stăteau la ușă pentru a asigura paza, iar Mike a semnalat rapid celorlalți să descarce și să pregătească toți explozibilii. Venise vremea ca depozitul să fie transformat într-unul dintre cele mai costisitoare focuri de tabără din lume. Tocmai punea un tub cu explozibil nano-termit sub un palet când a auzit semnalul pe care-l aștepta din partea celeilalte echipe. Ajunseseră și ei la obiectiv. Ceilalți erau în exteriorul unității de procesare a heroinei. Exploziile trebuiau să fie coordonate pentru a crea confuzie, iar cele două echipe își croiau calea de scăpare. Știau că trebuie să fi fost oameni în interiorul facilității cu droguri, dar executivii DIA dăduseră instrucțiuni clare că nu va fi luat nici un prizonier. Echipa de asalt era autorizată să ucidă pe oricine s-ar fi aflat în interiorul depozitului, fără excepție. Asta însemna să se miște repede și să doboare cu pistoalele lor cu supresor pe oricine era prezent în interior. Apoi trebuiau să arunce în aer – la mama dracului - clădirea cu întreg conținutul ei. Apoi să se retragă.

Mike se gândise la riscurile misiunii atunci când a hotărât să adauge pe lista de distrugeri și elicopterele bazei. Nu-i informase și pe cei de la DIA dar posibilitatea de a fi urmăriți de elicoptere high-tech militare rusești ar fi pus serioase bețe-n roate planurilor pentru o pensionare cu succes în Florida. Nu. Trebuiau să o facă. Odată cu cât mai mulți posibil din personalul bazei. Așa că Mike împachetase cantități suplimentare de explozibili și muniție pentru a mări șansele tuturor de supraviețuire.

Echipa din depozit lucra repede și eficient, plasându-și încărcăturile exact așa cum exersaseră de o duzină de ori în poligonul de antrenament al Agenției. În ciuda presiunii și a pericolului evident, s-au concentrat asupra manevrelor și s-au mișcat cu o ușurință exersată. Cronometrele au fost setate să detoneze în *cascadă*, iar echipa a planificat să se afle pe drumul de retragere cu mult înainte de prima explozie.

Când s-au adunat la ieșirea din depozit, Ducane și-a verificat ceasul. Misiunea era în parametrii programați, dar știa că echipa lui va avea o sarcină mult mai complexă dacă vor intra în contact cu orice fel de opoziție. Orice se va fi întâmplat cu cealaltă echipă, era timpul să *neutralizeze* elicopterele rusești.

Mike și-a adunat oamenii în formație și s-au mișcat, perfect conștienți că timpul se scurgea, și în orice moment putea fi observată lipsa gărzilor de la depozit. Au descoperit o patrulă de doi oameni similară cu cea de mai devreme, vorbind cu două gărzi evident plictisite, lângă un foarte mare și intimidant elicopter rusesc. Echipa era în criză de timp, iar Mike nu-și putea permite să aștepte plecarea gărzilor. A semnalat micului său grup că trebuie să se apropie de obiectiv și să elimine toate cele patru

santinele. Mike a inspirat adânc. Pe mă-sa cu finețurile… Situația urma să devină rapid extrem de zgomotoasă și voia să-și scoată oamenii dincolo de perimetrul bazei cât mai repede posibil.

Echipa a avansat în lumina slabă din zona de aterizare a elicopterului și și-au ridicat pistoalele cu supresor ochind capetele gărzilor. Mike a *click*at microfonul de trei ori, iar echipa a deschis focul, și au doborât țintele cu o salvă șuierătoare de gloanțe subsonice de .22. Micile tuburi de cartușe din alamă au acoperit pământul prăfos. Mike și un camarad al său s-au năpustit înainte pentru a se asigura că rușii sunt morți, în timp ce ceilalți recuperau tuburile goale și asigurau zona.

Santinelele muriseră înainte de a atinge pământul, cu creierii împrăștiați de micile gloanțe ce se rostogoliseră prin interiorul craniilor fără a mai ieși. Părea ceva brutal, dar fusese o moarte rapidă, îndurătoare. Mike n-a irosit nici măcar un gând pentru cadavrele ce se răceau la picioarele lui. Optase pentru încărcături explozive clasice care puteau fi plasate în gurile de admisie a motoarelor elicopterelor. Ele vor garanta că mașinăriile nu vor zbura în această noapte. Și nici prea curând.

Mike a arătat spre un rând de cisterne aflate la marginea *pad*ului de aterizare. Doi oameni au alergat aplecați și și-au plasat încărcăturile printre rezervele de combustibil. Încă nici un semn de la cealaltă echipă, dar nici vreun sunet de schimb de focuri.

Era timpul să o șteargă de acolo.

Mike a apelat prin radio cealaltă echipă ca să confirme că partea lui de misiune a fost executată și că se îndreaptă către punctul de rendez-vous. Trebuiau să ajungă la locul unde a doua echipă își făcuse calea de acces în perimetrul bazei. Dacă aveau nevoie de ajutor, era locul logic unde băieții lui Mike îi vor găsi pe ceilalți.

După cinci minute Mike și-a poziționat oamenii la adăpostul sacilor de nisip de pe perimetru, așteptând ca a doua echipă să apară din întuneric, dar… întreg iadul s-a dezlănțuit în jurul facilităților de producție și stocare a heroinei. Foc de arme automate amestecat cu strigăte și lătrat de câini i-a făcut pe Mike și ai lui să intre în alertă maximă.

— Pe toți dracii!

Vorba era pe buzele tuturor. Mike a ridicat o mână.

— OK. Ascultați. A doua echipă este compromisă – dar noi nu suntem. Dacă au nevoie de ajutor, intervenim. Rusnacii încă nu știu că suntem și noi aici. Rămâneți cu toții nemișcați.

Focul de arme s-a intensificat, iar Mike era sigur că se apropia. Era greu de spus. Acustica putea canaliza sunetele în moduri ciudate. Șezi blând. Nu alerta inamicul că mai exista o echipă în interiorul perimetrului.

— OK – s-a adresat Mike clar și calm către echipa sa. Pare că s-ar apropia. Fiți pe fază. Activați dispozitivele de ochire pe timp de noapte. Trebuie să ne răspândim și să

formăm o linie de tragere dinspre flancuri. Îi știți pe ai noștri. N-ar aprecia deloc să fie împușcați de prietenii lor. Selectați țintele cu maximă grijă. Fără rahaturi gen foc prietenos când sunt eu la comandă!

Întotdeauna într-o luptă, timpul părea a fi încetinit. Secundele deveneau minute și minutele ore. Fluxul de adrenalină trebuia menținut sub control, îmblânzit și canalizat, fiecare om bazându-se pe antrenamentul care a făcut ca reacțiile de combat să fie automate. Mike a văzut două siluete mișcându-se prin obscuritate, alergând repede cu trupul aplecat, unul acoperindu-l pe celălalt care după câțiva metri de alergare se întorcea ca să tragă câteva rafale de armă. O mitralieră de calibru mare a deschis focul în noapte.

— Sunt băieții noștri. Încetați focul, a ordonat Mike.

Cei doi oameni au apărut, unul fiind ajutat de celălalt, apoi și ceilalți doi, mișcându-se în maniera familiară *pepper-pot rushes* (piperniță), acoperindu-și retragerea cu rafale. În jurul lor pământul era spulberat de gloanțele de AK.

— Atenție! a strigat Mike când primii doi mercenari au ajuns la sacii de nisip. Shane! Jeff! Duceți-vă să-i ajutați pe răniți. Toți ceilalți fiți gata să executați foc de acoperire!

În câteva secunde cele două echipe s-au reunit de-a lungul interiorului zidului de saci. Rachete luminoase se înălțau către exteriorul bazei, transformând perimetrul într-o zonă ucigașă extrem de luminoasă.

— Ai dracului câini!

Comandantul celei de a doua echipe respira greu când schimba magazia armei și ochea înapoi către calea prăfoasă pe care tocmai venise.

— Câinele a descoperit santinela moartă tocmai când noi ne terminam treaba, apoi totul a luat-o razna. Jessie a încasat-o în picior, și – fir-ar dracu-al dracului – îmi pare rău, Mike, dar am rasolit-o.

Ducane și-a verificat ceasul pe când oamenii săi și-au luat la ochi țintele în lumina stranie, pâlpâitoare dată de rachetele ce dansau deasupra solului cu nisip și pietriș. Echipele erau ascunse în umbrele adânci ale interiorului perimetrului dar rachetele iluminau clar grupurile de siluete în uniforme rusești care avansau către sacii de nisip. Mai erau doar cinci minute până când exploziile urmau să transforme heroina în fum. Cinci minute. Trebuiau să câștige ceva timp pentru ei înșiși.

Mike a ordonat:

— Măștile de gaze!

Și fiecare și-a pus masca.

A activat microfonul de la gât și a vorbit clar și calm.

— Fiecare al doilea om. O *Willie Pete*[4]. Cincizeci metri.

Carabinele lor de asalt erau dotate cu lansatoare de grenade de 40 mm. Grenadele WP au zburat din lansatoare și au aterizat ca niște arteziene de spray incandescent. Corturile din imediata apropiere au fost cuprinse instantaneu de flăcări, iar soldații se împleticeau în cercuri, urlând cu uniformele aprinse de substanța chimică. Profitând de avantajul luării prin surprindere, Mike a semnalizat echipelor să se miște pe perimetrul bazei și să ocupe o nouă poziție de tragere mai departe de locul anterior. Trebuiau să câștige timp. La oarece distanță se auzea zgomotul unor motoare de vehicule. Blindate.

Reflectoarele iluminau perimetrul și situația începea să scape de sub control. Nu puteau face o pauză în interiorul bazei și nici nu puteau să reziste forțelor rusești net superioare ca număr. Mai aveau nevoie doar de ceva timp în plus. Doar câteva minute. Și de o rugăciune către zeii războiului ca să nu fi fost descoperite încărcăturile explozive.

Mike a făcut semn către sacii de nisip îndemnându-și camarazii să tragă câte unul din zid pentru a forma o barieră defensivă după care să se adăpostească, un fel de acoperire față de militarii ruși care înaintau spre ei.

Era evident că vor fi descoperiți în curând, dar mai era ceva timp ca să apropie șansele nițel. Ducane a arătat către tuburile lans-rachete pe care le căraseră băieții tot drumul de la locul de aterizare. Un vuiet înfundat urmat de o explozie tunătoare a săpat o gaură în rândul de saci în spatele cărora se poziționase echipa. Rușii își foloseau vehiculele blindate pentru a ataca.

— OK, băieți. Uite-i că vin. Gerry, e rândul tău. De acolo ai o linie clară pentru lovitură din flanc. Prăjește-i pe avortoni!

Prin lumina difuză, praful, umbrele dănțuitoare create de rachetele luminoase, un vehicul a apărut la vedere cu motorul ambalat, scoțând nori de fum diesel și pulverizând sacii de nisip cu proiectile de tun de 20 mm. O apăsare pe trăgaci și racheta a zburat din tubul de lansare și a făcut o gaură în laterala vehiculului. Trecu o milisecundă înainte ca încărcătura să detoneze în interiorul spațiului blindat al vehiculului cu opt roți. Explozia a spulberat interiorul înainte ca presiunea să-l deschidă larg într-o erupție de flăcări și fum.

— Fuga, fuga, fuga! a urlat Mike și echipa a sprintat și mai departe pe perimetru, doi dintre oameni ajutându-l pe mercenarul rănit care a insistat să-și păstreze arma pentru a putea executa și el foc de acoperire în direcția soldaților ruși.

Treizeci de secunde.

— Din nou! Faceți zidul!

[4] Fosforul alb – (White phosphorus – WP – Willie Pete – Willie Peter – de la alfabetul fonetic din WW II utilizat în argoul militar). Este folosit la fabricarea muniției producătoare de fum, gloanțe trasoare, muniție incendiară.

Echipa a pus iarăși saci de nisip în fața lor improvizând un fel parapet înainte ca rușii să vină peste ei. Era doar o problemă de timp înainte de a fi învăluiți din ambele flancuri și… *game over*. Douăzeci de secunde. Gloanțe de AK au început să ferfenițeze sacii în spatele cărora se adăposteau.

— Atenție la flancuri!

— Uite-i, Mike!

— Lansatoarele de grenade!

— Foc de nimicire!

A fost un moment când zgomotul făcut de carabine și exploziile au părut să se contopească într-o cortină sonoră asurzitoare, un moment când auzul oamenilor a devenit doar un vuiet constant și un șuierat metalic ascuțit, iar o serie de explozii puternice și profunde au trimis valuri de unde de șoc percutante prin tabără.

Mike a simțit loviturile în piept și timpane. Elicopterele și rezervele lor de combustibil tocmai săriseră în aer. Încărcăturile de explozibili le-au spulberat motoarele și le-au incendiat rezervoarele de combustibil. Asta însemna că și încărcăturile din depozit trebuie să fi explodat. Nu în explozii spectaculoase ca încărcăturile de pe elicoptere. Discrete, dar până la urmă mult mai dăunătoare. Un extrem de intens glob de material supraîncălzit a creat o sferă de foc alb care putea aprinde și incinera metalul. Heroina era arsă de super fierbintele nano-termit, ultimul și cel mai bun mijloc de a arde aproape orice. În câteva secunde, nori înțepători de drog proaspăt prăjit se ridicau din depozitul în flăcări și acopereau baza cu o pătură opiacee deosebit de *plăcută,* dar cu efect devastator asupra minții. După inhalare, oamenii se împleticeau și cădeau în grămezi insensibile de uitare. Era una dintre cele mai mari petreceri cu heroină din istoria consumului de droguri, iar prin prejur nu se afla nimeni care să înregistreze de bună voie sau din ordin evenimentul pentru posteritate. Focurile de armă s-au rărit, apoi s-au oprit de tot. Rușii supraviețuitori erau complet duși de cap datorită efectelor drogului, rămași întinși pe pământul tare și rece, cu zâmbete de beatitudine pe fețe, cu carabinele răspândite peste tot, abia mai găsindu-și energie să respire.

Mike privea prin lentilele protective ale măștii de gaze și nu se putea opri să zâmbească. Prin haos, fum, moarte, sânge și distrugere, tocmai au neutralizat o forță inamică cu o doză masivă, non-letală, de heroină pură. Era un moment care trebuia savurat din plin. Soldații ruși stăteau de vorbă cu universul pentru că au ingerat cantități industriale de drog pur. De la războinici până la hippies în doar câteva inspirații. Habar nu avea dacă fumul era periculos sau chiar letal pentru cei câteva sute de soldați împrăștiași pe sol. Adevărul era că fie una, fie alta, lui i se fâlfâia. Ce mod de a învinge într-un schimb de focuri… O luptă cu muniție reală și câteva tone de heroină pură! Era un subiect de legendă, dar nimeni în afară de conducătorii DIA și o mână de

oratori și *strângători de mâini* suspuși la Washington nu va afla vreodată despre asta. Și sigur nu va apare nici în jurnalele de știri de la ora șase din Rusia.

A semnalat către ai săi și s-au ridicat cu grijă, cu armele pregătite, cercetând terenul pentru posibile ținte. Au revenit cu grijă înapoi la punctul de intrare în perimetru, acum deschis larg de proiectilele explozive ale rușilor. Prima echipă a trecut prima prin câmpul de mine; doi oameni din a doua au cărat rănitul pentru a se asigura că toți mențin șirul indian ce ducea spre siguranță. Mike a fost ultimul care a trecut, conturul trupului său fiind scos în evidență de izbucnirile flăcărilor ce se ridicat din tabăra incendiată. Nori groși de fum provenit din depozit încă mai acopereau zona. Era paradisul pentru dependenții de heroină, iar Mike era bucuros să plece cât mai repede de acolo. Și-a ajutat hamul *pack*ului din spate, conștient de pachetele bine ambalate din interior. La urma urmei, doar n-o să plece cu mâna goală.

Echipa s-a îndreptat spre est față de baza rusească și a făcut o pauză la adăpostul unei formațiuni stâncoase joase pentru a-și verifica armele, muniția rămasă, situația apei și ca să bandajeze piciorul rănitului. Acesta putea umbla cu ajutorul altuia, așa că cei din *squad* l-au preluat cu rândul pentru a putea menține ritmul de deplasare ce-i ducea departe de baza rusească. Mike estima că orice activitate de cercetare se va concentra probabil asupra celei mai apropiate miliții poziționate spre sud.

Racheta de croazieră sponsorizată de DIA a atras destul atenția asupra sudului, de aceea Mike și ai lui se îndreptau spre est.

Cu un ceas înainte de ivirea zorilor se aflau într-o poziție printre stânci, acoperiți de o plasă de camuflaj. În depărtare se auzea vuietul turbinelor de elicopter. Rușii scormoneau deșertul în căutarea a dracu știe cine le atacase baza. Dumnezeu să-l păzească pe oricine era prins în câmp deschis. Nimeni nu era în siguranță. Vor bombarda și mitralia fiecare cioban cu capre sau stăpân de cămilă, orice șofer de camion, mașină sau bicicletă pe care-l vor găsi. După ce a răsărit soarele, Mike a văzut în depărtare nori de praf ridicați de vehicule blindate de recunoaștere care străbăteau nisipul. A dat din cap către sine, perfect conștient de cât de dificil ar fi fost pentru ei să străbată terenul către sud și să ajungă la punctul de evacuare cu hoardele de ruși șucăriți rău ținându-se de curul lor.

Ducă-se baștanii DIA cu optimismul lor euforic. N-ar fi reușit niciodată. E un fapt. Centrala DIA a înțeles că șansele lor de supraviețuire sunt slabe.

Ducane a decis o schimbare de tactici. A conceput un plan mai bun, o schimbare de direcție care va ajuta la creșterea șanselor lor de a scăpa cu viață.

Pe măsură ce ziua trecea, perimetrul de cercetare al rușilor se mărea și cei din echipă vedeau cum vehiculele blindate se răspândeau pe platou, oprindu-se ca să scaneze orizontul în căutarea semnelor de mișcare, hotărâți să se răzbune. Auzeau în

depărtare focuri de armă, pentru că cei de la recunoaștere trăgeau asupra țintelor suspecte. Ordinul trebuie să fi venit de la cele mai înalte nivele ale guvernului de a mușamaliza catastrofa și de a-i găsi pe cei responsabili.

Mda, se gândi Mike. *Asta vă va costa câteva miliarde, ucigași nemernici ce sunteți*. Singurul său regret era absența forțelor Spetsnaz. Încă mai avea o dorință patologică de a decora acostamentul drumului cu un șir ordonat de țepe din lemn, fiecare având înfipt în vârf capul unui soldat Spetsnaz. Chiar și în această ascunzătoare, cu sute de rusnaci pe urmele lui, gândul tot l-a făcut să zâmbească.

După lăsarea nopții, și pentru că elicopterele rusești trăgeau în ținte aflate tot mai departe spre sud, Mike și ai săi și-au pus *pack*urile în spate și au plecat către est. Mai exista încă riscul de a fi descoperiți dar șansele de supraviețuire se măriseră după schimbarea planului oficial de scăpare. Șefii DIA vor afla din fotografiile luate prin satelit că misiunea a avut succes. Era imposibil să nu vezi norii de fum și resturile incinerate ale facilităților de procesare. Ducane estimase corect că punctul inițial de rendez-vous va fi fost depășit de ruși până acum. Și a avut dreptate. Rușii au adus trupe suplimentare și erau debarcate echipe de cercetare și distrugere pe toate rutele evidente către sud. Dacă echipa lui Mike ar fi fost descoperită, ei încă mai aveau rachetele portabile, dar orice contact le-ar fi trădat poziția și ar fi întârziat doar inevitabilul, dacă rușii și-ar fi mutat atenția către est. Ar fi fost înconjurați, iar cei norocoși ar fi murit în schimbul de focuri. Ghinioniștii ar supraviețui pentru a fi torturați și interogați până ce un soldat rus ar fi făcut un pas înainte și i-ar fi împușcat în ceafă cu pistolul de serviciu.

Nu erau chiar cele mai fericite gânduri atunci când te aflai departe de forțele amice și trebuia să străbați în marș forțat o distanță mare de teren fără speranță de salvare.

Mike și alți doi oameni purtau baliza miniaturale în echipament, dispozitive care puteau fi activate ca să le marcheze poziția pentru Comanda Centralei DIA. Sigur, dispozitivul putea fi pornit și în caz de urgență dar exista riscul de a fi depistați și de ruși.

Și pentru că Centrala DIA nu avea în plan trimiterea *cavaleriei*, utilizarea balizelor nu avea nici un rost. Mike și echipa sa foarte competentă trebuiau să se descurce singuri.

Înaintau cu o viteză mulțumitoare, iar rănitul cu piciorul său bandajat ținea ritmul foarte bine, dar Mike a ordonat oprirea în albia îngustă a unui râu secat, pentru ca echipa să se odihnească și să-și *echilibreze* fluidele.

Rușii erau încă departe spre vest și sud, trăgând asupra pozițiilor milițiilor suspecte și bombardând satele și tot ce mișca cu copite sau cu roți. Noaptea, echipa a auzit avioane cu reacție ce zburau la joasă înălțime și-și largau încărcăturile explozive

asupra soldaților și civililor cu aceeași nepăsare. Fusese inevitabilă riposta copleșitor de violentă a rușilor, care au distrus spitale, moschei și orice construcție care ar fi putut fi utilizată de inamicii lor.

În ziua următoare, o dronă rusească a zburat pe deasupra lor, scanând terenul în căutarea de ținte. Asta însemna că a fost lărgită căutarea, dar echipa lui Mike s-a *contopit* cu terenul, perfect camuflați printre pietre și vegetația pipernicită, invizibili pentru aeronava fără pilot care zbura deasupra cu optica sa avansată și ciorchinele de rachete aer-sol. Un ceas mai târziu, echipa a fost trezită de zgomotul îndepărtat al exploziilor, departe dinspre est. Mike a cercetat orizontul cu binoclul său de mare rezoluție și a văzut tornada de fum ce marca atacul unei drone. Probabil atacase un vehicul. O rachetă. Un vehicul. Rușii ucideau tot ce mișca. Nu era ceva cu adevărat semnificativ pentru că în această parte de deșert erau puține ținte față de întinderea de teren de la sud în care se dezlănțuise activitatea rușilor. Până la lăsarea nopții, Mike a mărit ritmul de mișcare, pentru a se îndepărta cât mai mult de baza rusească. Pe lângă arme și muniții, își încărcase camarazii cu supliment de hrană și apă, toate adăugându-se la greutatea pe care trebuiau să o care; măcar apa fusese consumată și redusă la doar o singură înghițitură din timp în timp.

Erau soldați duri, obișnuiți să îndure provocările misiunilor de anduranță, și puteau să parcurgă distanțe mari încărcați cu *pack*uri grele și armament. Dar deșertul avea propriile sale probleme. Dincolo de evidenta lipsă de apă, oamenii trebuiau să îndure aerul uscat și praful care le cauzau probleme respiratorii. Menținerea hidratării era esențială pentru că mucusul de pe mucoase se usca și plămânii se străduiau să facă față aerului super-uscat și prafului. Mike a observat că mulți dintre băieți au început să tușească și să scuipe flegme pline de praf pentru că aerul uscat le afecta respirația.

Acum, în timpul marșului, ardeau grăsimea din organism, pentru că nu consumau minimum 6.000 de calorii necesare zilnic pentru a-și menține greutatea corporală. N-aveau de ales. Dacă voiau să supraviețuiască, trebuiau să continue marșul cu ceea ce puteau căra. În deșert nu existau *mall*uri cu program non-stop. În cele din urmă vor strânge din dinți și determinarea lor de a înfrânge greutățile îi va face să pună un picior în fața celuilalt până ce vor ajunge la destinație.

Pe la jumătatea nopții, Mike a fost chemat să verifice starea rănitului. Era evident că acesta se străduia. Era un marș dur chiar și pentru un om nerănit, așa că Mike putea doar să-și exprime admirația pentru curajul soldatului șchiop. A îngenuncheat lângă mercenarul epuizat și i-a pus o mână pe umăr.

— Care-i treaba, Jessie?

— Sunt bine, *boss*. Fac doar o pauză și apoi sunt gata să sprintez din gaura asta de rahat și să cumpăr toate bericile reci de acasă.

Mike a zâmbit.

— Fii atent, Jessie. Te-ai descurcat bine, dar am să pun doi băieți să de care.

— Nici pomeneală, *boss*. Băga-mi-aș…! Lasă-mă aici și am să mă ocup de orice nemernic rusnac care o să apară! Am să mă descurc!

Mike a dat din cap.

— Face parte din *contract*, Jessie. Nimeni nu e lăsat în urmă. Nici măcar tu.

Îi va încetini pentru că vor trebui să-și care cu schimbul camaradul rănit, iar Mike va trebui să ordone opriri la intervale de cel mult 15 minute pentru a-i înlocui pe ce-i ce-l duceau. Dar nu era loc de alegere. Nu-ți abandonezi oamenii. Nu-i puteai duce deoparte ca să le scurtezi suferințele așa cum faci cu un câine bolnav. Nu era varianta ideală, dar Ducane prevăzuse în planul de scăpare o eventuală rănire și știa că va veni și momentul când vor trebui să-și care prietenul. În ciuda oboselii și a mereu prezentului pericol de a fi compromiși, au fost și nenumărate bășcălii. Soldații găseau întotdeauna o cale de a transforma o criză într-o glumă. Era o metodă străveche de a face față situației și-i ajuta să-și mențină moralul ridicat.

— Ce dracu, băi, Jessie? Nu puteai ține și tu o cură de slăbire?

— Ai făcut-o intenționat, nu-i așa? Doar ca să mă pui pe mine să-ți car fizicu' prin toată buda asta!

— Ce mănânci, bă? Cântărești mai mult de-o tonă!

— Hei, când am semnat contractul pentru misiune, nu mi-a spus nimeni că am să am parte de plăcerea de a te purta ca pe o prințesă turcoaică în luna de miere!

— Sper că bonusul pe care îl vei primi va acoperi nota de plată pentru călătoria asta cu taxiul!

— Mda. Contorul taxează la tarif triplu după ce al distrus Russkiville.

În ciuda durerii și a extenuării, Jessie nu se putea abține să nu râdă.

— Mișcați-vă mai repede, băi, curiștilor! La bază mă așteaptă o gagică mișto. Nu vreau să întârzii.

În zorii zilei următoare, echipa dădea semne de reală oboseală. Mai aveau încă un click și jumătate de mers până să ajungă la poziția unde vor face un repaus și Mike era perfect conștient cât de expuși erau până acolo, în spațiu deschis. Jessie adormise ceea ce îl făcea și mai greu de cărat, dar Mike a preluat locul unuia dintre ce-i ce-l duceau și i-a îndemnat pe ceilalți să mărească ritmul pentru a ajunge la adăpost cât mai repede posibil.

— OK. Hai să lungim pasul. Trebuie să ne ascundem imediat.

Asta însemna să alerge cu *pack*urile grele din spinare, dar asta era ceea ce-i făcea niște soldați atât de excepționali.

Echipa extenuată mai avea încă 700 de metri până la formațiunea stâncoasă pe care Mike o alesese ca ultim adăpost, când trei vehicule au ieșit de sub camuflaj năvălind spre ei.

Mike l-a lăsat pe Jessie să cadă grămadă la pământ și a răcnit:

— Poziție de tragere! ACUM!

A înșfăcat un lansator portabil de rachetă anti-tanc din spatele omului aflat în fața sa în timp ce se trântea pe pietrișul tare și ochea camioneta din frunte.

— Am luat-o pe cea din centru! Shane, stânga! Josh, dreapta! Atenție! La comanda mea!

Cele trei vehicule fuseseră ascunse printre pietroaiele către care se îndreptau Mike și ai lui. Iar acum veneau direct către ei. Situația dădea să devină zgomotoasă, iar Mike știa că imediat ce-și va fi lansat racheta, rușii vor ști unde se află echipa sa.

Probabil că cei din camionete alertaseră deja forțele principale de cercetare. Era doar o chestiune de timp și Mike rămânea fără opțiuni. Se putea aștepta la sosirea avioanelor cu reacție, a elicopterelor de atac, a transportoarelor blindate și a câteva sute de rusnaci cumplit de șucăriți care vor avea o mare plăcere să-i amputeze anumite părți anatomice cu niște foarfece de tăiat sârmă, ruginite.

Echipa va lupta. Întotdeauna luptai. Nu renunțai atât timp cât mai aveai încă muniție de tras.

Camionetele se apropiau, ridicând trene de praf fin în urma lor. Deci planul alternativ de scăpare… fuse-suse-și-se-duse. Mike a inspirat adânc, cu degetul pe trăgaci și cu ținta bine locată.

— La comanda mea! a strigat.

Sistemul de ochire era fixat chiar pe centrul grilei de la radiatorul camionetei, capul exploziv ar fi trecut prin blocul motor înainte de a exploda în cabină și să transforme vehiculul și pasagerii săi într-o minge de fum, fragmente incandescente și bucăți de trupuri vaporizate. Se apropia. La distanța ideală. Degetul lui Mike a început să apese pe trăgaci

— Atenție! La comanda mea!

Totul părea să se desfășoare cu încetinitorul. Secundele s-au lungit, iar respirația lui Mike s-a oprit cu totul, pentru că simțurile sale absorbeau mii de detalii fragmentare de la sistemul de ochire electronic al armei.

— Jos armele! Jos armele! Mike a sărit în picioare, punând siguranța la rachetă. Sunt prieteni! Jos armele!

Într-o clipită de detașare suprarealistă, zărise un steag fluturând în spatele camionetei, o flamură fâlfâitoare parțial acoperită de norii de praf ce acopereau aproape tot ce se afla dincolo de masca radiatorului camionetei.

— Ești sigur, *boss*? a strigat Shane din spatele celuilalt lansator. Sunt al dracului de aproape ca să te răzgândești acum!

Mike a respirat adânc și a pus cu grijă pe sol lansatorul de rachete. Stătea în plină vedere și dădea din mâini în sus și în jos, de parcă semnaliza unui elicopter.

Camionetele au oprit la 50 de metri de poziția lui Mike și oameni în uniforme au sărit jos din spatele lor. Dar alții au dezvelit mitralierele grele montate în bene de prelatele ce le protejau de praf.

— Calm, toată lumea! Lăsați jos armele! Tocmai ne-a sosit cavaleria!

Cu mâinile ținute îndepărtate, Mike a înaintat încet, observând că mitralierele grele nu erau orientate asupra oamenilor săi. Aveau țevile ridicate, căutând ținte aeriene.

Un tip solid, în uniformă, a pășit înainte cu carabina de asalt AK74 într-o mână. Mike știa cine erau acești oameni. Nu se așteptase să-i întâlnească atât de departe spre vest de pozițiile lor, dar nu se plângea. Vorbea destul de bine kurda pentru a-l felicita politicos și deferent pe liderul peshmerga[5], care zâmbea și el și făcea semne cu mâna liberă. Vorbea o engleză excelentă.

— Trebuie să ne mișcăm rapid. Toată lumea în camionete! IMEDIAT!

Mike a semnalizat echipei și toți au înaintat oarecum în confuzie către presupușii lor salvatori.

— Urcați în camionete, băieți. Haideți. Aceștia sunt flăcăii pe care-i așteptam. Sunt armata kurdă. Cururile voastre sunt salvate!

Soldații peshmerga au reacoperit repede mitralierele și camionetele au accelerat înapoi către formațiunea stâncoasă unde fuseseră ascunse. Soarele se ridica și ei ar fi fost mult prea ușor de depistat de dronele rusești care s-ar fi întâmplat să zboare pe deasupra zonei. Mike n-a fost prea surprins să descopere o forță și mai mare care aștepta să-i escorteze la tabăra peshmerga. Două vehicule erau echipate cu rachete sol-aer cu rază scurtă de acțiune. Kurzii știau că nu pot ascunde o forță atât de mare pe timpul zilei, așa că au ales să facă o deplasare rapidă peste deșert, adică să se bazeze mai mult pe viteză decât pe camuflaj.

Mike zâmbea. Extenuat, însetat, înfometat, săltat în spatele unei camionete ușoare împreună cu trei dintre oamenii săi și un mic grup de soldați kurzi cu chipuri foarte serioase. S-ar putea să fi reușit. Kurzii le-au oferit sticle cu apă și un fel de fructe uscate surprinzător de gustoase. Dar erau atât de flămânzi încât nu aveau nevoie de preparate de înaltă clasă pentru a aprecia binevenitele calorii. Un medic a verificat piciorul rănitului și i-a administrat o perfuzie cu soluție salină după ce l-a așezat bine în scaunul cu spătarul lăsat jos, într-una dintre camionete.

Cursa frenetică a durat ceva mai puțin de un ceas și toți erau prea obosiți ca să recunoască cât de norocoși au fost să evite a fi descoperiți de vreo dronă. Urmele de praf și pietriș lăsau în urmă semne evidente ce le trădau poziția atunci când au

[5] Peshmerga – forțele militare ale regiunii federale din Kurdistanul Irakian. Pentru că Armatei Irakiene îi este interzis de către lege să intre în Kurdistanul Irakian, Peshmerga plus forțele de securitate subsidiare sunt responsabile de securitatea din regiunile Kurdistanului Irakian.

traversat deșertul. Dar au continuat să ruleze. Fiecare salt și vibrație îi aducea mai aproape de grosul forțelor kurde, la o protecție mai mare, din partea unei armate care a devastat ISIS și le-a oprit avansul. Chiar și rușii au fost circumspecți în a-i înfrunta pe foarte experimentații peshmerga. Una era să bombardezi și să mitraliezi civili, pentru a înlătura potențiala concurență în traficul de droguri, să susții poziția guvernului sirian și să asiguri baza navală rusă de la Tratus. Dar era cu totul altceva să înfrunți tenacitatea feroce a bine antrenatei armate care lupta de câteva decade pentru independență.

Când echipajul și-a urcat trupurile dureroase în camionetele prăfuite, Mike a dat mâna cu ofițerul kurd care-i găsise. Echipa DIA arăta destul de rugos în uniformele lor de miliție și cu bocancii uzați, dar erau în viață, și Mike zâmbea către ofițer, ceea ce conta foarte mult!

După un duș fierbinte și ceva ce putea fi descris a fi un festin tipic kurd, Mike bea cafea cu comandanții superiori ai kurzilor, și accepta cu grație felicitările acestora pentru succesul atacului asupra bazei rusești. Ei știau totul despre heroină. Era cel mai prost ținut secret din întregul teatru de operațiuni din Orient Mijlociu. Știau foarte bine de ce fusese aleasă această misiune. Apreciau valoare acestei lovituri economice asupra planurilor rusești de dominare a regiunii. Știau și apreciau faptul că oamenii DIA se oferiseră voluntari pentru această misiune, în ciuda șanselor minime de a scăpa cu viață.

— A fost înțelept din partea ta să ne informezi în legătură cu misiunea voastră, Michael.

Generalul kurd a sorbit încet o gură de cafea și l-a privit atent pe Mike pe deasupra cești.

— Și acum să discutăm despre nota de plată.

Mike a dat din cap.

— Rachetele sunt ale voastre, *General*. Nu mai știu câte avem, dar sunt un preț mic pentru ajutorul vostru.

Generalul a zâmbit dând din cap politicos.

— Dar m-am gândit că vei aprecia un gest suplimentar de mulțumire pentru ajutorul tău.

Mike a scos din buzunarele uniformei sale noi de peshmerga două pachete bine ambalate, fiecare *cărămidă* cântărind exact un kilogram.

— Asta e pentru dumneata, *General*.

Ducane a pus pachetele pe măsuța joasă, chiar lângă ceașca ofițerului.

— Michael, accept cu mulțumiri darul tău și pot să te asigur că vom folosi foarte bine acești bani.

În câteva ore, armata kurdă a informat DIA că i-a recuperat pe Mike și camarazii săi extenuați, și că aceștia se află în tabăra lor. Kurzii voiau să se asigure că Mike încă mai are rachetele portabile care erau parte a plății pentru salvare. Mike calculase un schimb corect. Guvernul USA și-l putea permite. Cele două kilograme de heroină pură au fost luate ca asigurare suplimentară pentru cazul în care echipa ar fi fost nevoită să lanseze rachetele. Dar asta ar fi însemnat că șansele lor de supraviețuire ar fi scăzut aproape de zero. Însă, oferirea heroinei l-a făcut pe Mike un prieten ferm al forțelor peshmerga. Aceștia apreciau asemenea gesturi de generozitate.

Trei zile mai târziu, echipa DIA era transportată către un loc sigur de extracție din teritoriul kurd, cu tot cu armele lor de asalt și pungi cu fructe, oaspeți onorați ai unui popor luptător care recunoștea curajul atunci când îl vedeau. Elicopterul militar de transport a sosit însoțit de o substanțială escortă de elicoptere de atac, pentru că șefii DIA au fost și surprinși și îngrijorați de planul se scăpare al echipei deopotrivă neortodox și neautorizat.

Mike nu era prea îngrijorat. Era sigur că perspectivele carierei sale nu erau prea afectate. Din punctul de vedere al înregistrărilor oficiale, echipa își îndeplinise misiunea fără a pierde nici un om. Asta era ceva ce trebuia sărbătorit.

Și-au folosit rezerva de rachete în confruntarea cu rușii și au supraviețuit ca să lupte și altădată. Nu știa nimeni despre cele două kilograme de heroină, și Mike nu avea de gând să mărturisească că-și planificase scăparea cu două kile din cel mai pur drog disponibil în toată emisfera nordică.

Băieții își vor lua bonusurile, iar Mike avea de gând să-și ia un bine-meritat *concediu*. Da, mai întâi trebuia să treacă prin ședința de raport din State, dar era total pregătit pentru asta. Încă mai avea niște socoteli neîncheiate cu soldații Spetsnaz care-i uciseseră prima echipă. Încă mai avea viziuni cu rândurile de țepe cu capetele inamicilor înfipte în vârf. Încă mai avea de lămurit câte ceva cu Fatima Trigo, agenta rusă care făcuse să fie aproape ucis. Nu că i-ar fi purtat pică. Nu. Trebuia doar să regleze conturile, iar asta însemna o ripostă serioasă în stil medieval.

Când psihiatrul Companiei l-a consultat la Washington, zâmbetul lui Mike și privirea din ochii reci, l-au făcut pe medic să apeleze la stocul său secret de tranchilizante.

Uneori, trebuia să fii recunoscător că Mike Ducane era de partea ta.

SFÂRȘIT

Austin GRIDLEY

O URMĂ MISTERIOASĂ

COLECTIA WESTERN

Westernul de altădată

Austin GRIDLEY

O URMĂ MISTERIOASĂ

(Mystery Trail, 1935)

Traducerea de Cezar Rădulescu Barbellian
după versiunea franceză de Pierre Cobore

EPISODUL II

CAPITOLUL VII

RANCHUL „STEAUA”

Mulțimea, pe care nimeni n-o poate împiedica să se adune în drum, ori de câte ori se întâmpla vreun scandal, se risipi dintr-o dată în toate părțile, un călăreț cobora strada într-un galop nebun. Locuitorii temându-se de o nouă încăierare, nu țineau de loc să stea în calea unor gloanțe, care nu le erau destinate.

Cu toate acestea, călărețul nu prea părea să aibe intenții ostile; el galopă până în fața Şerifului şi acolo îşi opri calul într-un mod impresionant. Era un cowboy de vreo patruzeci de ani, slab ca un lup şi bronzat ca o şea veche. Înfățişarea lui de bătrân hoinar al preeriilor, îi plăcu imediat lui Peter Rice.

— E Hank Brown, administratorul ranchului „Steaua”, spuse Warren. Mă întreb ce s-o fi întâmplat oare? Ei bine, Hank, ați avut ceva neplăceri?

— Mai e vorbă! răspunse celălalt aspru.

De îndată ce Brown descălecă din şea părea că nu mai ştia ce să facă cu labele lui uriaşe. El rămăsese pe loc, bălăbănind din brațe, roşu de furie sau de emoție, în aşa fel de surescitat, încât îi trebui vreun minut până să poată scoate o vorbă.

— Jack Flynn e mort! declară el în sfârşit.

Din nou, o expresie de disperare se zugrăvi pe fața bătrânului Şerif Warren.

Peter întrebă cu dinți strânşi:

— Nu ştii cine l-a ucis?

— Ei! Ce n-aş da eu s-o ştiu! (Hank Brown, îşi ştergea fruntea cu fularul său roşu de bumbac). Aseară, vârâsem vreo patruzeci de vite „de trei ani” în țarc, pe care trebuia să le ducem la tren în dimineața asta. Jack luase asupra lui paza lor, cu revolverele lui şi cu o puşcă cu două țevi. Jack era un om de încredere şi nu s-a mai întâmplat vreodată să doarmă la datorie… Şi acum?

Apoi tot el singur răspunse la întrebarea lui

— Şi acum, Jack e mort, strangulat cu o centură de aceea de mătase roşie, de care poartă metişii de pe frontieră! Şi animalele nu-s… au zburat! Iar cât despre urme de copite de cal, nu se văd decât acelea ale calului bietului Jack… Să ți-o spun pe şleau, Warren, trebuiesc luate măsuri neapărat, căci altfel, eu nu văd cum are să se sfârşească treaba asta!

Bătrânul Şerif, strigă pe unul din Ajutorii săi:

— Pregăteşte-mi imediat trăsura. Mă duc la ranchul „Steaua”. Apoi se întoarse spre Peter Pistol: Vii Peter?

— Desigur! Şi vin şi oamenii mei, cu mine. E timpul să ne apucăm de treabă.

Pe veranda ranchului „Steaua”, se ținu un adevărat consiliu de război, între cei trei din Buzzard Gap, bătrânul Warren, George Dullo, proprietarul ranchului „Steaua” şi administratorul său, Hank Brown.

Drumul făcut cu trăsurica, fusese un adevărat chin pentru Peter, care fiind obişnuit cu alura rapidă a calului său, nu putea îndura zdruncinăturile şi clătinăturile, pe care le făcea uşorul buggy prin hârtoapele drumului. De aceea, pentru ca să străbată cele cincisprezece mile, la întoarcere, el intenționa să-i ceară lui J. B. Cuthbert, proprietarul ranchului, nişte cai cu împrumut pentru el şi cei doi Ajutori ai săi.

Cuthbert era englez şi cu toată drama care tocmai îi întristase întreaga fermă, el rămăsese o gazdă amabila, primindu-i surâzând. Era un om foarte inteligent şi de o cultură rară, deosebită. El venise să trăiască în Arizona, din cauza cetei de la Londra, care îi atacase plămânii. Îşi luase în serviciul său o echipă de cowboy aleşi pe sprânceană. Şi în afară de ținerea la zi a hârțoagelor, el lăsase la drept vorbind toate treburile fermei în grija oamenilor săi.

J. B. Cuthbert, avea o înfățişare deosebită şi la patruzeci de ani avea părul complet alb, ceea ce adăuga o notă în plus, distincției sale. Era bărbierit proaspăt şi avea fața la fel de bronzată ca a oricăruia dintre musafirii săi. Căci în fiecare zi făcea câte o baie de soare. Un roşu sănătos îi strălucea azi în obrajii, care fuseseră altădată aşa de palizi. Cuthbert ştia că atâta timp, cât va duce acel fel de viață, cu adevărat sănătoasă, nu va mai avea nici o grijă în ceea ce privea plămânii lui.

Avea bunul simt de a nu se îmbrăca într-un mod extravagant şi comic, aşa cum fac novicii, atunci când vin în Far-West; pe de altă parte, nu putea să poarte nici veşmintele grosolane ale cowboylor adevărați, aşa că se mulțumea

cu un costum, făcut de comandă, cu pantaloni strânşii peste care se puteau încălța şi cizme, atunci când voia să meargă călare. Restul era un complet plăcut, în genul hainelor ce se purtau în regiunea aceia.

Cowboyi, poartă pe cap o pălărie uriaşă „Stetson”, care lor le e într-adevăr foarte utilă, fie pentru a-i apăra de ploaie şi de soare, fie pentru a transporta apă cu ea. Cuthbert se mulțumea, cu un fetru foarte discret, care se potrivea la fel de bine şi-n oraş şi pe câmp.

Bucătarul său, chinez, scosese o masă pe verandă, care era un fel de ceardac tipic fermelor din acea regiune şi destupă o sticlă, a cărui etichetă păru foarte seducătoare lui Tom Pouce Butler.

Uriaşul Ajutor de Şerif, din Buzzard Gap, îi permise... sau mai bine zis, îl încurajă pe bucătar să-i umple paharul până sus, ceea ce făcu să scadă considerabil nivelul lichidului din sticlă. Hank Brown, administratorul, rămase cu gura căscata de uimire. Cât despre Cuthbert, el era prea bine crescut pentru ca să facă măcar mina că ar fi băgat de seamă lucrul acesta.

Era whisky, care de obicei se bea în doze foarte mici, diluate foarte mult cu apă. Tom Pouce, turnă cu foarte multă precauție, trei picături de apă în pahar, îşi linge buzele şi apoi, fără să respire, făcu să dispară lichiorul în vastul sau gâtlej.

— Mi se pare, că nimic nu e mai bun, decât aşa ceva, pentru ca să-ți poți spăla beregata, de praful pe care-l înghiți pe drum! remarcă el după aceea, cu un ton nătâng.

Toți ceilalți, chiar şi micul Hicks, primiră să li se toarne whisky, dar Peter se mulțumi cu puțină limonadă. El nu bea niciodată alcool şi nici un fel de excitante. Numai datorită controlului perfect al nervilor săi, putuse să scape cu viață, până acum, din toate încăierările ce le avusese. Şi probabil, că cei doi Ajutorii ai săi, datorită tot temperației şefului lor, erau încă în stare să aprecieze plăcerile vieții. Peter Rice, nu avusese niciodată, nici o slăbiciune.

— Dragul meu Rice, declară Cuthbert, consider ca un gest sportiv, de cea mai bună calitate, faptul că ai venit până aici. Sunt încântat că am putut să te cunosc, în sfârşit, după ce am auzit mereu vorbindu-se aşa de mult de dumneata. Nu eşti de părere că aceste furturi de animale, au devenit o întreprindere de banditism, sistematică şi organizată? Moartea lui Jack Flynn m-a întristat nespus: era un băiat aşa de bun! Mi-aş fi dat toate turmele, numai să fi scăpat el, cu viață!

— S-au găsit cumva urme, indicii? întrebă Peter.

Cuthbert clătină din cap.

— Nimic, nici măcar umbra vreunei copite de cal! Eu am impresia, că pentru a-i înşela vigilența lui Flynn, a trebuit ca omul care l-a ucis, să fi fost unul din cunoscuții lui, din anturajul lui. Altfel, era imposibil, ca să nu-i deştepte careva neîncrederea lui extraordinară... Fiindcă am pretenția, de a mă considera întrucâtva, un mic detectiv amator, am analizat cu de-amănuntul afacerea asta, aşa că mă veți înțelege. Iată, ce cred eu: printre slujbaşii mei, trebuie că am vreun trădător... Un asasin, deşi mi se părea că

toți sunt nişte oameni minunați.

Peter asculta cu atenție, dar fără a-l scăpa din vedere pe Tom Pouce Butler, care manifesta un interes prea viu pentru sticla de whisky.

— În locul tău, Tom, as lua-o ceva mai încet! spuse el.

— Ei, asta e, protestă Cuthbert, lasă omul să se mai înveselească puțin, dacă-i place whiskyul.

Peter surâse.

— A, să nu crezi asta! Tom Pouce n-are să fie niciodată prea „vesel”… Ar putea să bea toată sticla, fără ca să se emoționeze câtuşi de puțin?

— Asta e din cauză, că eu nu beau nicicând mai mult de un pahar de-o data, spuse Tom Pouce, repetând una din frazele lui preferate.

— Da, însă paharele pe care le bei sunt cam după mărimea… ta! exclamă ironic Doctorul, care nu pierdea nici o ocazie de a sublinia, micuța talie a lui Tom Pouce.

Peter nu voia, să-i facă morală Ajutorului său, în fața gazdei, aşa că propuse împăciuitor:

— Haide, un pahar la botul calului şi să nu mai discutam!

— Peter, eşti un băiat de zahăr, exclama Ton Pouce. Numai o înghițitură…

Dar înghițitura, pe care şi-o turnă singur în pahar, ar fi fost în stare să trimită şi un cârciumar de-a dura sub tejghea.

George Dullo, după ce şi-a turnat şi el, un al doilea pahar, (însă amestecat cu apă) se întoarse spre proprietarul ranchului „Steaua”:

— Şi la drept vorbind, ce-ai descoperit, Cuthbert? Situația a devenit intolerabilă şi trebuie să ne unim cu toții, ca să sfârşim odată cu tâlharii ăştia. Întâi l-au ucis pe Rimrock, apoi pe Flynn… acum al cui e rândul? Nouă ne revine sarcina, de a pune capăt acestui şir de crime!

— Ai dreptate, aprobă Cuthbert. Dar n-aş vrea ca vreun cowboy, nevinovat să fie victima deducțiilor mele. În țara asta – justiția e câteodată prea expeditivă… Eu îmi rezerv părerile, pentru mai târziu. Trebuie să fiu sigur, mai întâi pe ceea ce acum bănuiesc. Dullo se întoarse spre Hank Brown:

— Iar tu Hank, ce părere ai?

Administratorul, puțin cam surprins, lăsă să-i scape un mormăit sălbatec:

— Părerea mea?… Eu am una singură, dar bună. Jack Flynn era prietenul meu. Dacă aş pune mâna pe pungaşul care l-a omorât în mod aşa de laş, eu singur îl spânzur, la repezeală fără să-i mai las nici un răgaz! Asta e părerea mea!

Toți începură să vorbească laolaltă, numai tânărul Şerif rămase tăcut. Ei ar fi dorit mult să vorbească, de-o parte cu Cuthbert, căci englezul i se părea perspicace şi bun observator. Peter considera că ajutorul ce i-l putea de acesta, era mult mai de valoare, decât al oricăruia dintre persoanele de față, care deocamdată i se păreau, prea numeroase, după cât ar fi dorit el.

El putea să conteze pe discreția lui Hicks Doctorul şi a lui Tom Pouce – cu toată impresionanta cantitate de whisky pe care acesta o înghițise – dar el nu era sigur că şi ceilalți, ar putea fi în stare să-şi țină limba. Unul dintre ei ar fi

putut lăsa să-i scape o informație, care culeasă de o ureche indiscretă, ar fi putut să ajungă până la şeful bandiților.

— Ascultă, dragă gazdă, spuse Peter, ai putea să-mi împrumuți câțiva cai, pentru ca să dau o raită cu oamenii mei, pe aici prin prejur, înainte de a mă întoarce la Buffalo Ford? Trăsurica lui Warren, nu e prea practică…

— Da cum să nu, răspunse perspicace Cuthbert. Ia spune, dragul meu, n-ai vrea să-mi vizitezi puțin ferma, în timp ce ceilalți vor mai mângâia puțin sticluța?… Am câțiva cai pur sânge, care, fac prinsoare că au să-ți încânte privirile. Şi fiindcă acestor domnii probabil că li s-a făcut foame, am să-i dau ordin lui Li-Chun, să le servească câte ceva pentru a-şi veni în fire. Dacă vreți se adresă el comesenilor, puteți veni şi voi, dar am impresia ca nu prea vă amuza asta.

Insinuarea lui, era clară şi le-o spunea aproape pe față, că ar fi dorit să se retragă puțin cu Peter, ca să mai discute. George Dullo părea foarte contrariat, dar nu spuse nimic şi se consolă turnându-şi un nou pahar de whisky.

Fermierul şi Şeriful din Buzzard Gap, de-abia părăsiseră veranda, când, se auzi zgomotul unei împuşcături înăbuşită de depărtare. Cei ce stăteau la masa, săriră în sus. Peter rămase nemişcat, în stare de alarmă, el recunoscuse zgomotul, era împuşcătura unui Colt, calibrul „45”.

— Pare că zgomotul a venit dinspre râu, spuse el, încetişor.

Întreaga zonă a crescătoriilor, al cărui centru îl forma Buffalo Ford, era udat de râul Bonanza, ale cărui ape şerpuiau leneşe, chiar prin mijlocul văii: înconjurată de munți înalți şi abrupți.

— Poare că e vreunul, care s-a debarasat de vreun şarpe cu clopoței, sau de vreun coyot, îşi dădu cu părerea Doctorul.

— E posibil şi asta, nu e aşa? spuse Cuthbert optimist.

— Uite, dintr-acolo, coboară unul dealul! strigă Tom Pouce, care se cocoțase pe balustrada verandei ca să poată vedea cât mai departe. E un călăreț, care se îndreaptă încoace, cu toata viteza!

Peter Rice, se urcă din nou pe verandă şi se aşează lângă Tom Pouce. De-acolo, el îl vedea bine pe călăreț, dar atmosfera limpede din Arizona, este foarte înşelătoare: omul părea să fie la o depărtare numai de o milă, dar Peter îşi dădu seama după împuşcăturile care urmară imediat, că era la cel puțin de două ori, această distanță.

Un alt călăreț îl urmărea pe primul, care avea; însă destul avans, pentru ca să poată fi în bătaia unui revolver. Cincisprezece secunde mai târziu, alți trei călăreți apăreau pe vârful colinei şi imediat desfăşurându-se mult pe teren, ca să nu-l atingă şi pe tovarăşul lor care gonea în fața lor, îşi descărcară pistoalele asupra celui ce fugea. Acesta, se întorcea din când în când şi le răspundea, dar fără să ochească şi-n orice caz, chiar fără să fi avut cea mai mică speranță de a-i atinge.

În aceste circumstanțe, Peter şi cu Ajutorii săi, nu puteau decât să observe scena ce se desfăşura, neavând altceva de făcut, caii de la trăsurică fuseseră

deshămați şi dacă ar fi căutat să puie şeaua acum pe alți cai, până să fie gata, s-ar fi putut întâmpla trei lucruri: călărețul care era urmărit, putea să fie rănit, sau ucis, sau să ajungă sănătos până la ranch, unde s-ar fi găsit la adăpost.

Împuşcăturile se auzeau acum mai tare şi zgomotul copitelor, la început ca un duduit neprecis, devenise acum mai distinct... Fugarul mai avea puțin până să ajungă în bătaia revolverului, departe de ranch; în curând i se putu distinge fața şi numai atunci urmăritorii lui îşi opriră caii. El mai traseră câteva gloanțe în direcția lui şi apoi se întoarseră spre Nord-Vest, în cea mai mare grabă.

— Mii de pipe! strigă Hank Brown, dar asta e Soapy Briggs!... Ştii ce s-a întâmplat şefule? Probabil că a dat peste câțiva din hoții ăştia! Fac prinsoare pe ultimele măsele care mi-au mai rămas, ca Soapy are sa ne povestească ceva interesant!

Călărețul era un vlăjgan solid, cu umerii drepți şi cu o înfățişare cam puțin îngrijită. Intrând în curte, el îşi lăsă calul la trap; în aceeaşi clipă, cei care îl urmăriseră, dispăreau – fără să se grăbească prea tare – în dosul colinei.

— Soapy Briggs e unul din oamenii mei, explică Cuthbert. Îşi cunoaşte bine meseria, dar are capul, cam aprins. De multe ori am avut intenția sa-i dau drumul de la mine, dar ce vrei, nu pot să dau afară un om, care se poartă în aşa fel încât nu e nevoie niciodată, sa-i dai un ordin de doua ori...

Briggs, ajuns în față scării conacului, sări de pe cal. Peter Rice îl examină şi judecă după aspect, că băiatul era unul din aceia, care nu putea niciodată să-şi facă o fermă pe cont propriu şi nici măcar să ajungă administrator. Avea să ajungi ca acei bătrâni cowboy, care victime ale exceselor şi ai nepăsării lor, devin neputincioşi, nici nu mai pot călări şi umblă trişti din fermă în fermă, oferindu-şi serviciile pentru treburi mărunte, prin grajduri, neavând cu ce trai...

Peter remarcă de asemenea, că nici goana aceea nebună şi nici pericolul aparent prin care trecuse, nu-l făcuse pe Soapy să-şi scuipe jos, uriaşa bucată de tutun de mestecat, care îi umfla obrazul stâng. Cu un aer de siguranța, Soapy îşi mută bucata de tutun în partea cealaltă şi azvârli țintind cu precizie, un scuipat care sperie şi puse pe goana o mică şopârlă ce se încălzea liniştita la soare.

— I-am găsit! exclamă Soapy, vorbind în colțul guri opus celui în care îşi mesteca tutunul. I-am prins cu mâna în sac, acolo lângă Bonanza!

— Minunat, dragul meu, spuse Cuthbert. Cine sunt?

— Nu i-am mai văzut niciodată, dar erau nişte „Mexicos", sunt sigur. Tocmai mânau din spate una din turmele noastre de juncani, când am dat peste ei din întâmplare. Fiindcă erau mulți şi eu singur, nu mai e nevoie să vă spun că nu prea am mucezit pe loc! Dar Şefule, dacă mi-oi da câțiva oameni, eu m-aş duce cu ei, ca să le luăm urma şi să le descoperim bârlogul. Şi acolo, îi afumăm noi ca pe vulpi.

— Am să chem câțiva oameni, spuse Cuthbert şi...

— Nu! îl opri repede Peter. Ajutorii moi şi cu mine, suntem aici tocmai pentru asta. Voi pleca eu cu Tom Pouce şi cu Doctorul, iar Briggs are să ne arate locul unde i-a surprins.

Peter se apropie de Cuthbert, stând cu spatele spre verandă, în aşa fel încât să-i poată vorbi cu voce înceată, fără a fi văzut şi auzit:

— Lasă ca mă duc eu, am o bănuială. Apoi spuse tare: Aşa dar împrumută-ne nişte cai buni Cuthbert… îți mulțumesc că ai vrut să ne pui la dispoziție şi oameni, dar nu e nevoie. Ştiu că toți sunt oameni capabili, dar fiecare cu meseria lui…

Peter, datorită instinctului său şi experienței îndelungate, simțise că afacerea asta avea ceva dedesubt şi se gândea, că fără îndoială, numai putea să aibe o ocazie, în care să lămurească misterul furturilor de vite, sau cel puțin să mai culeagă câteva indicii prețioase.

La plecare îşi agăță de şea, la îndemână un lassou. El nu avea niciodată intenția de a-şi ucide adversarii, oricare ar fi fost ei, chiar şi cel mai crud bandit. Şi singura lui dorință, era să ajungă la vreo cincisprezece metri de vreunul din tâlharii aceia, pentru a putea să-şi arunce fără greş lassoul şi să-l prindă viu. Atunci, probabil că ar fi putut face prizonierul să destăinuiască numele personajului, care era pe punctul de a cauza ruina locuitorilor din Buffalo Ford.

CAPITOLUL VIII

CURSA

Caii, care fuseseră în mod aşa de amabil împrumutați de Cuthbert, străluceau de sănătate şi bună întreținere. Se vedea că nu li se economisise nici grăunțele şi nici iarba verde. Erau proaspăt potcoviți şi Peter se bucură mult de aceasta, căci se gândea că s-ar fi putut probabil să fie nevoit a se aventura împreună cu tovarăşii săi pe terenuri pietroase. În timp ce le punea şeile, caii jucau în loc, nervoşi şi asta îi plăcuse la fel întrucât vedea că animalele erau în excelente condiții fizice şi că erau capabile sa îndeplinească eforturi mai mari.

— Cheerio! salută vesel Cuthbert, în clipa când cei patru ieşeau pe poarta fermei. Peter răspunse amical şi apoi dădu pinteni calului. Căci nu voia să îi timp lui Cuthbert să se răzgândească şi să-i dea oameni care să meargă cu el.

Şeriful din Buzzard Gap, avea mai multe motive pentru aceasta: el ştia să judece un om din prima privire şi din instinct el nu avea încredere în Soapy Briggs.

Urmărirea aceea, al cărui erou fusese Briggs, i se părea suspectă: atât el, cât şi urmăritorii lui schimbaseră numeroase împuşcături, atunci când distanța între ei era prea mare pentru a se putea nimeri. Această greşeală, ar

fi putut să fie datorită neştiinţei cowboyului, însă hoţii de vite, care trăiau numai după urma revolverelor lor, trebuiau să ştie neapărat cât bate un Colt calibrul 45.

Pe de altă parte, Peter nu voise să ia oameni de ai lui Cuthbert, fiindcă aceştia nu se pricepeau, cum se urmăreşte un bandit, tot aşa cum nici cowboy nu vor să primească nici un ajutor de la un novice neîndemânatec, atunci când fac vreun „rodeos[1]".

Peter ştia că sunt buni ţintaşi şi n-ar greşi niciodată trăgând asupra unei căprioare sau asupra vreunei pasări de prada, dar atât timp cât un om nu a trecut prin proba focului împreună cu el, Peter prefera să-i lase acasă, ca să repare gardurile ţarcurilor. El nu se îndoia de curajul lor, dar nu era sigur de cum vor reacţiona auzind gloanţele tâlharilor, cum şuieră prin jurul lor. Pe când Tom Pouce şi Doctorul, valorau ei singuri, cât o duzina de oameni obişnuiţi.

Caii, goneau acum în tempo viu. Peter mergea alături de Soapy Briggs, în timp ce Ajutorii lui, rămăseseră în urma lor la vreo câteva lungimi de cal.

În vârful dealului Soapy porni, oblic spre Nord-Vest, galopând prin iarba ce ajungea până la genunchii cailor şi care da păşunii un aspect de câmpie însângerata, din cauza milioanelor de floricele roşii, cu care se terminau tijele lor fragede. Peter Rice se minună de bogăţia acestei regiunii udată de râul Bonanza. Crescătorii fuseseră aşa de pricepuţi, încât îşi limitaseră numărul de vite pe care îl creşteau, la o cifră rezonabilă şi în unele locuri, păşunile cedaseră locul, culturilor. După toate aparenţele, crescătorii din Buffalo Ford, nu aveau să se teamă de secetă.

Terenul acela, se găsea pe mâini bune, asta era lucru sigur. Crescătorii care se stabiliseră acolo, reuşiseră în întreprinderea lor, dar nici unul din ei, nu făcuse o avere considerabilă, care ar fi putut să excite poftele vreunui bandit de seamă. Cel puţin, Peter Rice cunoştea regiuni din apropiere, în care hoţii de vite, ar fi putut realiza profituri mult mai interesante.

Şi cu toate acestea, nu mai încăpea nici o îndoială, vitele crescătorilor din Buffalo Ford dispăreau. Nişte oameni ca Sloane şi Randall, care munciseră toată viaţa, ca să-şi agonisească o modesta avere, care să le permită un trai liniştit, se găseau acum aduşi în ruină.

Ce însemna organizaţia aceia de banditism? Nu cumva avea alt scop, decât furtul pur şi simplu de turme, întrucât acestea nu erau vândute în alte părţi?...

Omul care organizase toată maşinaţia asta, se găsea pe acolo, prin împrejurimi? Nu cumva era chiar vreunul din crescătorii din Buffalo Ford?... Sau poate – şi asta ar părea mult mai plauzibil – era vreunul din marile trusturi din New York sau din Chicago, care voia să pună mâna pe terenurile acelea, forţând rând pe rând locuitorii de acolo să le vândă la preţuri foarte

[1] Rodeos – serbări de cowboy, în care cei mai îndemânatici călăreţi, caută să se ţină călări pe caii cei sălbateci sau pe tauri nedomesticiţi. Exerciţiile se ţin în arene speciale, în faţa unui public numeros şi entuziast.

mici? Asemenea lucruri se mai văzuseră şi era destul de uşor, cu puțini bani, să cumpere servirile renegaților care locuiau pe la frontieră, americani lipsiți de scrupule, metişi, mexicani degenerați.

Peter îşi reaminti ceea ce spusese Dullo despre Bart Evans şi Dan Woods: „Cei doi au noroc…" Fără îndoială din cauza reputației lor de vechi „campioni" ai revolverului.

Apoi el lăsă la o parte aceste reflexii, ca să treacă la altele, mult mai actuale: se afla în urmărire şi nu trebuia să uite lucrul acesta. Dacă avea şansa să pună mâna pe vreun membru din banda aceea periculoasă, trebuia să ia toate precauțiile necesare, pentru ca omul acela să nu mai fie redus la tăcere aşa curând, cum se întâmplase cu Gonzales. Spera că urmărirea aceea, să-l conducă spre acel „Scar-Mouth" Leach, al cărui nume îl pronunțase Gonzales înainte de a muri. Şeriful socotea ca Leach, trebuie să fie ceva mai mult ca un om de încredere: probabil că servea ca om legătură între şeful suprem şi cei care îi executau ordinele.

Peter, nu se instalase din întâmplare lângă Soapy Briggs, căci în timp ce călăreau, el studia cu de amănuntul figura şi felul de a se purta al argatului de la ranchul „Steaua"…

Nu cumva, omul acesta îi conducea acum spre vreo cursă? După toate probabilitățile, lucrul acesta părea sigur, dar Peter voia să pară că nu a sesizat aceasta şi că a dat buzna, în cursa întinsă fără grijă. Odată acolo, are să vadă el ce e de tăcut… Are să lupte din greu, ca să scape din ea, dar în schimb, va avea un element prețios de informații, în persoana lui Soapy Briggs. Primul lui gest, în acest caz, avea să fie de a-l captura pe Briggs, în scopul de a nu fugi, pentru ca să-l oblige apoi să spună tot ce ştia.

Cei patru călăreți, după ce au străbătut câteva platouri ierboase, cotiră spre stânga şi începură să urce o nouă pantă, din vârful căreia se putea vedea mărețul râu Bonanza. Peter înțelese imediat de ce era vorba: în timpul sezonului ploilor, malul râului, fiind foarte jos, pe o distanță de vreo jumătate de milă, era inundată, dar acuma, el servea ca loc natural de adăpat pentru cirezile de vite, care în mod practic rătăceau în libertate prin păşunile acelea.

Câteva vite, ici şi colo, beau apă şi unele erau vârâte în apă până la genunchi. Peter, care fusese şi el cowboy, înainte a fi numit Şerif de concetățeni, azvârli la repezeală o privire de expert, asupra lor. Erau acolo, vreo cincizeci de mânze din rasa „Hereford", dintre care majoritatea erau de curând înfierate.

În mod instinctiv, Peter se uită la semnele cu care erau marcate, când trecu pe lângă ele: cea mai mare parte din ele erau din ranchul „Steaua", însă erau şi unele marcate cu „H. O.", două vite slabe „T pătrat" şi mai mulți juncani de-ai fermei „Diamant Barat" şi „Două Săgeți". Ceia ce mai rămăsese din ranchul „S" se aflau pe partea cealaltă a râului, ca şi cirezile lui Dullo.

— Bună afacere, aprecie Peter Rice. Sezonul viitor, acestea puteau să valoreze patruzeci până la cinzeci de dolari bucata, juncanii şi cincizeci până la şaizeci de dolari, vacile.

El făcuse această remarcă în mod intenționat pentru a observa în fața lui Soapy Briggs, ce efect avea să aibă acesta aprobă, apoi mormăi:

— M-da! Cam aşa ar, putea să valoreze, numai că banii ăştia nu au să cadă în buzunarele actualilor lor proprietari... *Mi s'pare* că vitele astea, când au să fie urcate în tren, ca să fie duse la vânzare, au să le pună înainte de asta pe crupă o pătură udă şi un fier roşu, ți-o spun eu!

— Numai că până atunci, toți hoții ăştia au să fie spânzurați, spuse Peter. E caraghios că tâlharii, cred că au să poată înfrunta legea, fără sa fie pedepsiți, la nesfârşit. Dar eu, care sunt de meserie, ştiu sigur că, se înşeală şi că fiecare dintre, ei, negreşit are să se bălăbănească, mai curând sau mai târziu, la capătul unei frânghii. Eu sunt aşa de sigur, cum sunt de sigur că pământul e rotund!

El supraveghea foarte atent fața lui Briggs, care avea, inconştient un tic nervos, auzind acestea. După aceea, când vorbi din nou, glasul lui părea sugrumat de frică, ca şi când i-ar fi fost gâtul uscat.

Părăsind râul Bonanza, ei cotiră spre Est şi pătrunseră pe un drum în zig-zag, ajungând numaidecât după aceea într-o pădure. Privirile pătrunzătoare ale lui Peter, se întorceau fără încetare de la o latură, la cealaltă a drumului şi apoi se fixau înainte, deoarece locul acela era minunat pentru o cursă; de jur împrejur se aflau nişte stejari cu trunchiurile enorme, presărați cu arini, cu tufişuri de bumbac şi cu stânci de toate mărimile. Îşi ținea mâna dreaptă în şold şi i-ar fi fost deajuns o fracțiune de secundă, ca să-şi smulgă Coltul din teacă şi să tragă.

El îşi întoarse capul şi schimba o privire cu Tom Pouce şi Doctorul, care înțeleseră numaidecât. Peter îşi dădea seama că şi Ajutorii săi, împărtăşeau aceleaşi bănuieli asupra lui Briggs. Ei mergeau gravi, în tăcere, dar Peter ştia că nu aveau nici un fel de sfială. Ei nu se temeau niciodată de luptă, căci aveau o încredere nelimitată în steaua lor şi în îndemânarea şefului lor.

Peter, care-l observă din nou pe Briggs cu colțul ochiului, era acum convins ca omul ăsta era un trădător, dar în acelaşi timp şi un laş... pe care l-ar fi putut uşor teroriza.

— Ai să vii şi tu, Briggs, când o să-i spânzuram pe tâlhari? îl întreba el pe neaşteptate.

Buzele cowboyului, tremurară.

— Ei... eu... eu... ştiu!? făcu el.

— Aş vrea sa adun toți tinerii din Arizona, ca să asiste la execuția asta, continuă fară milă, Peter. Asta are sa-i ajute pe unii din ei, ca să se mențină, pe calea cea bună, când vor auzi urletele mizerabililor ăstora... Că ştiu eu cât sunt de fricoşi şi de obicei, cei care nu prea au fost cine ştie ce în viață, tocmai aceia au o frică mai mare de moarte.

Prin, asta îi dădea o lovitură directă lui Soapy. Dar Peter, se hotărî să nu insiste prea mult pe tema asta. Oricare ar fi fost încredințarea lui, el nu putea dovedi deocamdată, că omul acela era un trădător. Dacă Soapy se înhăitase cu hoții de vițe, o făcuse, mai mult ca sigur, din pofta de bani. Poate că i-ar fi

trădat pe tâlhari, dacă i se ofereau bani mai mulți, decât putea să ia de la ei?... Atunci îi întinse o cursă:

— Dacă punem mâna pe bandiți, spuse el cu un ton prietenos, ştii că ai dreptul la o frumoasă recompensa, Briggs.. E un premiu de cinci mii de dolari oferit de crescători, iar regiunea are să ofere desigur ceva în plus.

Soapy Briggs, păru că a primit o lovitură de măciucă în cap: privind spre Peter, părea ca nici nu poate să-şi dea seama de ceea ce-i spusese Şeriful. El rămăsese cu gura căscată şi cu ochii holbați.

— Ai spus... ai spus că cinci mii de dolari? bâlbâi el. O să primesc cinci mii de dolari, daca punem mâna pe tâlhari acuma? Cinci mii de dolari! Asta e mai mult decât aş câştiga eu în zece ani de aici înainte!

— Ăştia-s bani, nu glumă, nu-i aşa? încuviință admirativ Peter.

Şi părea că asta era şi părerea lui Soapy. El ridică cu energie capul şi îşi trecu limba peste buzele ce i se uscaseră de emoție.

Peter observă că el începuse să cerceteze cu atenție cărarea, o cărare îngustă, care şerpuia printre copacii apropiați unul de altul. La un moment dat, Soapy Briggs, care mângâia de vrea câteva clipe mânerul revolverului, îşi smulse arma cu iuțeală.

Peter Rice se aştepta la trădarea omului acela, însă rămase uimit, când îl văzu pe Soapy trăgând drept în fața lui, în direcția unei grămezi de stânci.

— Uite-i! urlă el.

În aceiaşi clipă, un glonț pornit din dosul stâncilor, se înfipse în partea de sus a umărului Şerifului. Câțiva centimetri mai alături şi i-ar fi străpuns gâtul!... Peter dădu drumul dârlogilor şi se trânti la pământ, cu mâinile înainte, terminându-şi căderea cu un salt peste cap, amortizat de muşchii manilor.

— Cei doi Ajutori al săi, din fericire neatinşi, aveau şi ei experiența acestui fel de gimnastică şi-şi imitară într-o clipă şeful. Gloanțele bâzâiau venind din toate părțile, ca un roi de albine înfuriate. Deodată, Soapy Briggs, atins în coaste, scoase un urlet de durere; el scapă pistolul fumegând din mână şi căzu într-o parte, însă piciorul drept îi rămase prins în scară. Calul său făcu o săritură şi o rupse la goană, târându-şi călărețul, care rămăsese spânzurat de un picior.

Peter şi oamenii lui, se adăpostiseră şi ei cum putuseră. Ei riscaseră mult, dar acum erau siguri că Briggs îi atrăsese într-o cursă. Evident că în ultima clipă, el se răzgândise, socotind că cei cinci mii de dolari, premiu, făceau mai mult decât tot ce i-ar fi putut da toți complicii lui la un loc... Numai că îşi schimbase părerea, cam prea târziu.

Peter Rice şi cei doi tovarăşi ai lui, trăgeau acum pe rând, după un sistem pe care îl puseseră la punct în cursul îndelungatei lor experiențe comune. Înainte de toate, ei trebuiau să evite ca să li se golească armele, la toți trei deodată: banditii care se ascundeau în dosul stâncilor acelora, păreau să fie numeroşi şi cei trei oameni nu voiau sa rămână în inferioritate, în cazul când banditii s-ar fi hotărât să încerce un atac în masă.

O împuşcătură porni din apropierea lui Peter şi unul din nemernici scoase un strigăt. Peter surâse ironic: Tom Pouce sau Doctorul lovise la țintă... Un glonț şuieră pe la urechile lui Peter,

Cu toate acestea el trase calm, fără cea mai mică tremurătură a mâinii, glonțul lui atinse partea de sus a unui cap, care avuse imprudența să se arate pe deasupra unei stânci. Peter continuă să tragă, până ce butoiaşele pistoalelor sale se goliră. Apoi, protejat de focul Ajutorilor săi, el îşi reîncărcă în tihnă cele două Colturi.

Deodată, o rafala de împuşcături porni dinspre dreapta. Peter se întoarse cu iuțeala şi văzu mai multe țevi de puşcă, care apăruseră printre stânci. El trase, dar în aceiaşi clipă, o noua rafală porni, de data aceasta însă dinspre stânga!

Fața lui Peter Rice se crispă, acum nu mai avea nicio şansa, căci erau împresurați şi copleşiți de numărul inamicilor lor. Trebuiau să se predea, sau sa aştepte neputincioşi, glonțul care-i va curăța.

Strigăte de triumf rămaseră în spatele lui; un glonț, îi zburase Doctorului din mână arma, care căzuse cât colo. Tom Pouce, continua să tragă liniştit. Dar nu pentru mult timp. Căci vreo duzină de metişi, cu ochii sclipitori se azvârliră asupra celor trei din Buzzard Gap.

Peter voi să se întoarcă, dar în aceiaşi clipă un pat de armă îl pocni solid în cap. Instinctiv, el încercă să-şi ridice Coltul, dar forțele îl părăsiră şi se prăbuşi la pământ, fără cunoştință.

CAPITOLUL IX

CUIBUL VULTURULUI

Când Peter Pistol îşi reveni în fire, văzu ca era legat peste şeaua calului ce-i fusese împrumutat de la ranchul „Steaua”. El avea impresia, că primise în cap o lovitură, care ar fi doborât şi un bou. Îşi simțea parul şi fața pline de sânge închegat, care cursese din rană şi se uscase pe fața lui. Se făcuse noapte şi lucrul acesta îl făcu pe Peter să socotească mental, ca cel puțin două ore trecuseră din momentul când îl „adormiseră”. Două ore în care el nu suferise, pe când acum...

De-o parte şi de alta a lui mergea câte un călăreț. În fața lor mergeau alții şi câțiva încheiau coloana în urma lor. Era aproape un escadron întreg, care acum urca un drum de munte, aşa de dur şi de accidentat încât caii se poticneau mereu. Peter simți că hainele de pe el erau ude; aşadar trecură prin vad, râul Bonanza.

Fusese legat cu capul prea jos şi mersese prea multă vreme în poziția asta, deoarece pulsul îi bătea cu putere şi se simțea foarte congestionat la față. Atunci încercă să-şi amelioreze puțin, proptindu-se cu vârful cizmelor în catarama cu care se încheia chinga de la şea. Picioarele-i erau legate unul de

altul şi asta-l împiedica să încalece pe cal, dar deocamdată nu dorea decât să-şi ridice bietu-i cap, care-l durea aşa de tare, la un nivel ceva mai normal.

— Cum te mai simți şefule?

Era vocea Doctorului şi Peter îşi dădu seama atunci, că Hicks era călărețul din dreapta. Micul Ajutor de Şerif, călărea într-o poziție normală, însă mâinile-i erau legate de arcada şeii.

Peter surâse în întuneric. El îşi găsea propria-i situație foarte penibilă, totuşi voi să-şi asigure de contrariu tovarăşul:

— Ah, îmi merge minunat de bine, gâfâi el. Şi mai ales sunt mulțumit când vad ca mai trăieşti. Dar Tom Pouce…

— Lui Tom, nu i-a fost niciodată mai bine ca acum, răspunse vocea de bas profund a uriaşului Ajutor, care mergea şi el legat cu mâinile de şea, pe calul din spatele lui Peter.

— Ei drăcie! exclamă Doctorul, suntem într-o postură aşa de afurisită, cum n-am mai fost până vreodată, nu-i aşa?

Apoi coborî vocea.

— Ne duc spre ascunzătoarea lor, un loc pe care ei îl numesc Cuibul Vulturului. Îți aduci aminte Peter că cioroiul ăla de Gonzales, ne vorbea tocmai de lagărul ăsta al lor, când a fost doborât de scumpii lui camarazi?

Peter îşi amintea de asta. Cu câteva ceasuri mai înainte, Şeriful ar fi dat orice ca să afle numele locului în care se ascundeau bandiții… Pe când acum, prizonier, afla că locul acela se numea Cuibul Vulturului şi socotea că-i duceau acolo, dar probabil pentru a-i ucide, în chinuri. El se gândi la mama lui, întrebându-se dacă găsise bani pe care îi ascunsese în orologiu, pentru ca să-i facă o surpriză.

Moartea în sine, nu avea nimic grozav. Peter văzuse destui oameni murind şi se aşteptase de atâtea ori, să fie ucis şi el dintr-o clipă în alta. El cunoştea riscurile meseriei sale şi găsea că aceste riscuri dădeau mai multă savoare, vieții.

Perspectiva morții, nu-l înspăimânta, dar îşi simțea inima strânsă de durere, imaginându-şi pe iubita lui măicuță, măruntă, bătrânică, cu părul alb, aşteptându-l la căsuța ei albă din Buzzard Gap şi primind înspăimântătoarea ştire…

Tom Pouce, părea că-i citise gândurile, caci se aplecă înainte şi spuse încetişor, cu blândețe:

— E drept că am dat de-o dandana mare, şefule, dar partida nu s-a isprăvit încă!

— Nu, partida nu s-a isprăvit… cel puțin până nu se vor împărți şi ultimele cărți! ripostă Peter, gândindu-se încă odată, că oamenii lui erau într-adevăr minunați, nişte aşi, oameni cu care e mai mare dragul să trăieşti împreună şi cu care era o plăcere să mori, atunci când momentul va fi sosit.

Întorcându-şi capul, Peter văzu că trupa de călărești ajunsese, în vârful unui platou stâncos, aproape complet întins, luminat vag de un foc, în plin câmp. Se auzi un strigăt de recunoaştere, la care călărețul ce se găsea în fruntea

trupei, răspunse în spanioleşte.

Cineva aprinse un chibrit şi aceasta-i permise Şerifului să vadă că Soapy Briggs se afla chiar înaintea lui pe cal. Argatul de la ferma „Steaua” nu era legat, dar teaca pistolului, îi era goală; Aceste două lucruri, erau pentru Peter, pline de semnificații.

Nu era legat, aşa dar, cum bănuise şi Peter, era de bună înțelegere cu răufăcătorii. Atunci de ce era dezarmat? Poate că la rândul lor şi hoții de vite îl bănuiau că voise să mănânce la două iesle!

Un fior de dezgust îl scutură pe Peter. El ar fi preferat să fi fost bandit pe față, un ucigaş calificat, decât un „taler cu două fețe” ca Soapy Briggs. Mizerabilul ăsta, care-şi primea fără ruşine leafa pe care i-o plătea Cuthbert, ajuta în acelaşi timp şi pe bandiți ca să jefuiască avutul stăpânului său. Asta era un om mai detestabil decât un şarpe cu clopoței sau decât un coyot.

Dar Peter, fu nevoit să nu se mai gândească la Soapy Briggs, căci caravana ajunsese în tabără.

Răufăcătorii, descălecară şi începură să desfacă legăturile, care îi ținuseră pe prizonierii lor de şei. De aici înainte, nu mai exista nici o şansă pentru aceştia, ca să mai scape; li s-ar fi părut chiar ridicol să se gândească la aşa ceva. Li se lăsaseră picioarele împiedicate, iar mâinile le fuseseră legate la spate, iar după aceea fură azvârliți la pământ, lângă foc. Trei vlăjgani, cu mutre sălbatice, îi sfătuiseră cu asprime, arătându-le revolverele, ca să rămână liniştiți şi să-şi „închidă pliscul”.

Peter era fericit că putea să-şi întindă corpul amorțit şi-şi umplu plămânii, de aerul acela sănătos al munților. Deşi era înțepenit, totuşi avea o nesfârşită rezervă de vitalitate în corpul său muşchiulos şi cu nervii agili. Curând după aceia, el simți cum îi revenea elasticitatea încheieturilor şi forța muşchilor, pe măsură ce i se restabilea circulația normală a sângelui.

În depărtare, spre Sud, Peter putea să vadă cerul luminat ca de o aureolă, deasupra orăşelului Buffalo Ford şi la câteva mile de acolo, Buzzard Gap. Îşi va mai revedea el vreodată orăşelul. Are să se mai aşeze el vreodată; în fața modestei lui măsuțe de brad din biroul său şi are să mai audă vreodată prin uşa deschisă, pe amicul său Hicks Doctorul cum îşi bărbiereşte vreun client în prăvălioara lui, trăncănind fără încetare spre aşi vinde vreunul din produsele sale împotriva reumatismului şi a gripei?...

Nişte junghiuri dureroase îi străbăteau prin cap şi căldura focului îl amorțea, îmbiindu-l la somn. El nu făcu nici un efort ca să rămână treaz. Ştia el, că în orice caz, oamenii aceia tot aveau să-l deştepte, înainte de a-i da lovitura de grație, fiindcă nişte tâlhari de soiul acestora, nu-şi făceau nici un fel de scrupule când adăugau şi o tortură morală, pe deasupra celei fizice. Aveau ei un fel special de a se arata rafinați...

Peter căscă. „Pe legea mea, se gândi el cu filosofie, un om nu poate să câştige întotdeauna, toate partidele pe care le joacă...” Ochii i se închiseră, capul îi căzu moale şi se cufundă într-un fel de somnolență..

... I se părea că s-a reîntors la Buzzard Gap. În prăvălia lui, Hicks Doctorul

bâzâia ca un bărzăune: „Eu cunosc pe unul, spunea micul Ajutor de Şerif-bărbier, pe care-l dureau groaznic rinichii... Eu l-am convins să ia unul din leacurile mele şi acum aleargă ca un iepure...”

Pe urmă, îl vedea pe Tom Pouce, scoțând dintr-un galantar sticla etichetată „Remediul universal” şi turnându-şi din ea o formidabilă înghițitură, într-un țap de bere... Însă Tom, nu avu timp să-şi bea paharul, căci... o mână aspră îl scutură pe Peter cu putere, tocmai de umărul rănit:

— Ehei! Ia deschide ochii! ordonă în spanioleşte, unul din nemernicii aceia. Lasă că în curând, ai să dormi comod cât oi vrea!

Peter îşi deschise ochii, înceţoşaţi de somn. Viziunea din Buzzard Gap, dispăru... În fața lui Peter, bine luminat de foc, se afla un om, aproape la fel de mare ca Tom Pouce, însă mult mai gros. Era evident un american.

Omul îşi ținea brațele încrucişate pe pieptu-i uriaş, nişte brațe la fel de puternice şi de păroase ca labele unui urs grizzly. Peter nu se putu împiedica, să nu admire puterea care se ghicea în umerii aceia masivi şi în muşchii lui ce se reliefau prin îmbrăcăminte. Ceafa lui de taur, părea în stare să reziste chiar şi la şocul teribil al spânzurătoarei.

Şeriful din Buzzard Gap, se gândi ca nu mai văzuse până atunci, niciodată, nişte ochi aşa de pătrunzători, aşa de îndrăcit vicleni, ca aceia ai omului ce-i sta în fața, privindu-l cu un aer de ură amestecat cu o mare satisfacție. Figura lui urâtă poate ca fusese frumoasă altădată, însă astăzi era desfigurat de nişte cicatrice respingătoare în jurul gurii, care păreau a fi fost sculptate din plăcere, de un cuțit feroce şi răbdător. Omul acesta nu putea fi altul decât „Scar-Mouth” Leach!

Formidabilul bandit, îi măsură avid pe Şerif.

— Ei iată-te Peter Rice! rânji el. Peter „cu pistolul”, cum ar fi trebuit să ți se spună... Dar, unde-ți e acum pistolul?

Vocea-i era uimitor de blândă şi tonul cultivat. Peter se gândi că ticălosul acesta era în stare să vorbească, victimelor sale, pe tonul cu care o mamă îşi leagănă copilul... Ființa aceasta era la fel de sinistră cât era de periculoasă!

— Da, eu sunt Peter Rice! răspunse în cele din urmă tânărul Şerif. Mi se pare ca asta nu reprezintă nici un mister pentru nimeni...

Cicatricele din jurul gurii lui Leach, se încrețiră îngrozitor.

— Da, e adevărat. De multă vreme aveam o poftă nestăvilită de a pune mâna pe tine şi domnii ăştia, spuse el arătând spre Hicks şi Tom Pouce. Oh! Eu personal, nu am nimic contra ta, Rice... Însă e numai o simplă chestiune de organizare practică, o precauție indispensabilă... Eu te consider, un om, nu glumă, Rice! Tu eşti singurul om în lume, de care m-aş teme dacă ai fi în libertate... şi acuma nu mai e cazul. Ba aş putea să spun, că într-un sens oarecare, am încercat să iau exemplu de la tine. Eu am voit să fiu împotriva legii, ceea ce eşti tu pentru ea!

Peter studia cu amănunțime, fața lui extraordinară.

— Te-am mai văzut eu, Leach, pe la Buzzard Gap, spuse el încet. Şedeai foarte liniştit, după cât îmi aduc aminte; n-am avut niciodată vreun motiv să

mă ocup de tine.

Leach îşi păstra surâsul straniu:

— Ei ce spui… Ştiu eu că o mutră ca a mea, nu se uită aşa de uşor.

— De câte ori soseşte vreun străin în oraşul nostru, continuă Peter, eu îmi cercetez colecția de criminali căutați de poliție şi te-am căutat şi pe tine printre ei, dar portretul tău nu era printre ele… Pe de alta parte, te-am mai văzut învârtindu-te pe la Barul Cowboylor dar nu te-am văzut niciodată beat.

Scar-Mouth Leach ridică repede capul.

— Poliția nu are portretul meu, fiindcă eu sunt un om prudent şi n-am să fiu văzut niciodată beat, fiindcă nu beau niciodată… cel puțin în momente nepotrivite.

Monstrul cu vocea dulceagă, întinse degetul spre Tom Pouce şi spre Doctor.

— Bună pereche, ți-ai ales ca să te ajute. L-am văzut odată pe tipul ăla mare bătându-se în stradă. Aşa greu cum e, eu am crezut că n-are să fie în stare să pareze o directă. Dar m-am înşelat – era aşa de suplu ca un țipar si bietul om care a primit un pumn în barba de la el, nu s-a mai trezit decât a doua zi.

— Ia spune-mi, exclamă Doctorul, mi se pare că eu te-am tuns odată, după câte îmi amintesc!

— Vezi, tocmai cum spuneam adineaori, răspunse blând Leach. Odată dacă mi-a văzut cineva figura, n-o mai uită niciodată!

După amărăciunea, care împănase aceste cuvinte, Peter îşi dete seama că, viața de criminal a acestui om, probabil că începuse a doua zi, după ce scăpase desfigurat din lupta aceea cu cuțitul?

Leach continuă să vorbească, pe un ton aproape amical. Dar Peter Rice nu se lăsa aşa uşor înşelat de aparențe. Era evident că banditul socotea că atâta timp cât putea să facă pistoalele să vorbească, nu mai avea nevoie să-şi ridice glasul. Un şarpe cu clopoței era mult mai puțin periculos decât omul acesta; căci şarpele îşi trădează de la distanță mânia, făcând să vibreze inelele uscate din coada, care sună că nişte clopoței, Peter simți că Leach, lovea pe neaşteptate, fără să previe…

Deocamdată, el se întorsese spre Soapy Briggs, care-şi pansa rana la lumina focului:

— Ascultă Briggs, îmi închipui că acum ai dori şi tu, ca să-ți primeşti recompensa pe care o meriți? spuse el cu vocea-i dulceagă.

Soapy Briggs îşi ridică privirea. El era prea mocofan ca să sesizeze înțelesul ascuns al acestor cuvinte.

— Aha, poți să spui că am făcut treabă buna, nu-i aşa? răspunse el. Acum, că v-am adus perele în traistă, aş vrea să-mi iau paraua şi s-o şterg pentru câtva timp dincolo de frontieră.

— Cum de nu! aprobă Leach. Ai să-ți primeşti imediat răsplata… şi ai să treci frontiera în partea cealaltă.

El adresă un surâs de înțelegere lui Peter şi Ajutorilor săi… Falsitatea lui îl scârbi pe Peter. Nenorocitul cowboy era prea stupid, ca să priceapă că

frontiera, pe care avea să o treacă, nu era aceea care separa Mexicul de Statele Unite.

El nu înțelegea că machiavelicul Scar-Mouth Leach, îi pronunțase sentința de moarte.

O moarte, care probabil că nu avea să vină decât în urma unor torturi rafinate, a unor chinuri atroce. Căci Leach era un om prea fin, ca să nu fi sesizat că Briggs, chiar în fața cursei întinsă de ei, se hotărâse să-şi trădeze complicii.

CAPITOLUL X

RĂSPLATA LUI SOAPY BRIGGS

Leach îşi continuă discuția cu Soapy Briggs. El se delecta cu jocul crud care consta în a-i hrăni iluziile acelui mizerabil.

Peter Rice se întorsese pe o coastă, poate pentru a-şi odihni trupul ostenit, însă în realitate, numai spre a calcula ce posibilități de evadare ar putea avea.

Situația părea absolut disperată: cărarea pe care veniseră, era astupată de campamentul bandiților, de caii ce se aflau priponiți acolo. În toate celelalte parți, se afla o prăpastie abruptă de peste trei sute de metri. Era un adevărat cuib de vulturi!...

Peter scotoci cu privirea de jur împrejur şi văzu locul unde se aşezaseră unele peste altele şeile, lângă o stânca enormă. La fiecare şea se găsea atârnat câte un lassou. Dacă ar fi fost liber în mişcări, Peter Rice n-ar fi ezitat să puie mâna pe câteva lassouri din acelea şi să încerce, în compania celor doi Ajutori ai săi, să coboare prăpastia aceia periculoasă spre vale, ajutați de stânci, de copaci, de rădăcini şi de ieşiturile stâncoase ale muntelui. Dar mâinile-i erau legate la spate aşa de solid, de parcă ar fi avut cătuşe de oțel.

Leach strigă ceva în spaniolă şi prin aceasta întrerupse cursul proiectelor sale de evadare. La această chemare, cinci metişi alergară spre foc şi începură o mimică curioasă, care probabil că fusese aranjata dinainte: fiecare din ei ținea în mână un pumnal scânteietor, pe care-l agitau amenințător, într-un mod teatral. Cei cinci metişi se aşezară în semicerc în jurul focului şi începură să-şi ascută cuțitele pe pingele.

— Pregătiți vreun alt omor? îl întrebă Peter pe Leach, cu un ton calm, mai mult disprețuitor.

Dacă trebuia să moară, el nu voia să arate nici urmă de teamă, atât el, cât şi Tom Pouce sau Doctorul.

— Oh! Asta nu e pentru tine, răspunse deschis Leach. Domnilor, să ştiți că eu într-adevăr, vă admir foarte mult. Dar admirația mea, nu poate să joace nici cel mai mic rol, în relațiile noastre, nu e aşa? Noi nu facem parte din aceeaşi lume şi nici nu poate avea loc vreo înțelegere între noi şi dacă voi ați

putea-o, m-ați ucide imediat, gândindu-vă că faceți o faptă bună... Şi eu am aceeaşi părere față de voi, numai că mai trebuie să aştept puțin.

— Tu nu eşti şeful, în afacerea asta, încercă Peter să-l tragă de limbă. Tu primeşti ordine de la altul.

— Exact, admise Leach. Unul din oamenii mei a plecat ca să ia contact cu şeful. Scar-Mouth surâse cu un aer înspăimântător. Îmi închipui, Rice, că şeful are prea mult respect pentru voi, pentru a vă lăsa viața.

— Asta e foarte flatant pentru noi, îi ripostă, Peter sec. Admițând că şeful tău se găseşte acum în Buffalo Ford, sau prin împrejurimi, ne mai rămân vreo douăsprezece ore de trăit, nu e aşa?

El nu voia să-i permită acelui bandit ca să creadă că insinuările lui crude l-ar impresiona.

— La drept vorbind, eu cred că socoteala ta nu prea e exactă, Rice. El vorbea de o astfel de crimă, ca şi când ar fi vorbit despre ploaie sau despre vreme frumoasă. E posibil ca să nu muriți decât după un timp mai mare, cam de două sau de trei ori mai mare, decât cel pe care-l crezi... Şeful vrea ca să se transporte corpurile voastre în mijlocul păşunilor, ca să dea astfel o lecție frumoasă sticleților care ar mai avea poftă să vă înlocuiască.

Aprinsul şi măruntul Hicks, nu putu să-şi oprească indignarea:

— Coyot murdar! urlă ei. Mii de pipe! Dacă nu aş fi legat acum ca un cârnat, te-aş strivi ca pe o bestie împuțită, eu singur, cu pumnii goi!... Numai că tu nu ai avea curajul să te bați cu mine!

Oribilul surâs ai lui Leach, îi apăruse iar pe față.

— N-ar trebui să te ambalezi aşa, micule! reproşă el cu blândețe. Peter Rice, ar trebui să-i înveți pe Ajutorii tai maniere mai frumoase...

Tom Pouce îi răspunse, în locul lui Peter.

— Ție îți dă mâna să vorbeşti despre maniere, frumoase! Desigur, fiindcă ai mai mult maniere decât curaj... Leach, aşadar tu nu ai nici măcar cea mai mică urma de spirit sportiv? Eu îți fac o propunere, să vedem dacă eşti altceva decât un şarpe cu clopoței, un coyot şi un dihor împuțit. Sa vedem, dacă mai ai cea mai mică mândrie de om, în tine: dezleagă-mă, păstrează-ți numai cuțitul şi mai ia-ți şi cinci oameni în ajutor, iar eu mă voi bate cu voi, numai cu mâinile goale... Nu? Tu n-ai nici măcar atâta curaj, ca să accepți asta?...

Scar-Mouth Leach se uită cu răceală spre Tom Pouce. Timp de câteva secunde; Peter Rice, întrevăzu o licărire de speranța. Tom Pouce, care era mai chibzuit decât Doctorul, poate că ar fi putut să-şi vadă propunerea acceptată, cu toată aparenta sa extravaganță. Şi numărul de oameni la care Tom Pouce, putea să le vina singur de hac, era de neimaginat...

Dar Leach rânji.

— Nu-i nimic de făcut, amice; nu mă prind! Eu n-am poftă să mă lipsesc de ocazia ce o am de a pune la chinuri, un uriaş de talia ta! Aşa ceva trebuie să fie foarte pasionant...

Apoi se întoarse spre metişi, care stăteau şi acum ghemuiți, în semicerc:

— Sunteți gata să-l expediați pe Briggs de partea cealaltă a frontierei,

hombres? întrebă el în spaniolă.

Soapy Briggs, care şedea şi el lângă foc, deveni dintr-odată alb ca varul. Înțelesese şi el în sfârşit că era ceva care nu prea mergea. El sări picioare, cu privirile rătăcite şi se dete înapoi tremurând...

— Ce vrei să spui? bâlbâi el. E o glumă, nu-i aşa, nu-i decât o glumă?

— E o glumă, dacă vrei tu să-i spunem aşa, dar numai noi ne vom amuza de ea, îl informă Leach cu cruzime. Am impresia Briggs, că ai tras asupra noastră, atunci când ni i-ai adus pe domnii... Peter Rice ți-a spus ceva, ți-a făcut vreo propunere?... În orice caz, ți-ai schimbat părerea în ultimul moment. Aşadar încearcă să mori ca un om, nu ca un porc care e strâns de gât... Nu e prea greu sa faci aşa ceva.

Soapy Briggs, ca un animal încolțit de câini îşi întorcea în toate părțile privirile-i disperate? Singura ieşire posibilă – cărarea – era barată.

El se reîntoarse spre Leach implorându-l:

— Oh! Lăsați-mă să plec, stăpâne! Să mi se dea un cal şi dispar dincolo de frontieră. Nu mai vreau nici un ban. Tot ce vă cer, e numai viața!

— Nimic altceva? îl ironiză Leach.

— Vă implor! Vă rog din toată inima... Dacă am tras înspre voi, am făcut-o numai ca lucrul să pară cât mai natural... Mă înțelegeți, nu-i aşa stăpâne?

— Da, înțeleg... am înțeles încă de mult timp! Haideți băieți, făceți-vă treaba înainte ca pisoiul ăsta să leşine în brațele noastre. Asta ne-ar strica toată plăcerea...

Cei cinci metişi se ridicară şi înaintară spre nenorocitul acela cu o încetineală calculată şi melodramatică: se duceau să-l expedieze pe Soapy Briggs „de partea cealaltă a frontierei". Surâsul lui Leach devenise un rânjet înspăimântător. Peter înțelese că agonia lui Briggs, avea să dureze mult timp...

— Cum îndrăzneşti să faci aşa ceva, Leach! îl certă Peter. Tu ne-ai capturat, nu e aşa? Ce vrei mai mult?

O ființă obişnuită, ar fi apreciat răzbunarea, pe care i-ar fi reprezentat-o crudul sfârşit al lui Soapy Briggs, acel individ fără credință şi fără lege. Însă Peter Rice detesta brutalitățile inutile; el credea ca într-o religie, în cauza dreptății şi a justiției După el, ori ce acuzat trebuia să aibe o şansă, fiind judecat cinstit şi putându-se apăra.

Dar Leach se mulțumi să râdă şi îi invită cu un gest pe metişi să-şi continue opera lor bestială. Briggs începu să fugă cu energia disperării, drept înainte ... spre prăpastie. Cu toate acestea, el văzu primejdia la timp şi făcu o săritură în lături, apoi se repezi spre o masă de stânci. Metişii nu erau deloc grăbiți: unul din ei azvârli cu pumnalul după ce îl ochise în linişte. Briggs se împiedică de o piatra si tocmai atunci cuțitul se lovi de stânci, ricoşând.

Peter îşi întinse, picioarele la timp: unul din metişi, surprins de piedica ce i-o pusese astfel Peter, se întinse cât era de lung la pământ şi în acelaşi timp unul din tovarăşii lui, se împiedică de el şi acum căuta să-şi regăsească echilibrul. Însă în aceeaşi clipă Peter se destinse ca un arc comprimat şi se

repezi cu capul în burta metisului, scoțându-l din luptă pentru câteva momente.

Cei doi Ajutori se puseseră şi ei pe treabă cu toate legăturile lor. Doctorul se întoarse, pe spate şi reuşise sa-i pocnească una cu cizmele în falcă, omului care azvârlise cu pumnalul înspre Briggs. Tom Pouce atinse şi el în acelaşi fel un al patrulea bandit, care era ocupat să-şi azvârle şi el cuțitul, iar acesta devie şi zbură şuierând în abisul întunecat. Dar partida era neegală. Al cincilea metis, alergă spre Soapy Briggs şi fu ajuns imediat de cei doi oameni pe care îi împiedicase Peter şi care se ridicaseră repede. Ghemuindu-se pe genunchi, Peter voi să-l oprească pe metisul pe care-l imobiliza provizoriu Doctorul. Dar omul, îmbătat de furie, se întoarse şi trânti o directă teribilă în falca Şerifului care nu se putea feri. Şocul fu foarte puternic, căci Peter nu se aştepta la aşa ceva. El se clătină şi se prăbuşi, pe jumătate inconştient, cu fața în jos. El văzuse de-a binelea treizeci şi şase de stele verzi şi îi erau buzele pline de pământ.

Deodată, el simți sub buzele sale, un obiect rece, metalic. O lumină de uimire, apoi de satisfacție, îi străluci în privire. Repede, el apucă cu dinții acel „lucru” şi-l ținu în gură.

— Mi se pare că ai cam muşcat țărâna, Peter Rice! rânji batjocoritor Leach. Dată fiind atitudinea ta, ai cam meritat pedeapsa asta... fără să mai ținem seama şi de alte considerente. Şi asta ar putea să-ți demonstreze, că metişii mei vor avea cu atât mai multă plăcere să te tortureze atunci când şeful va trimite-l ordinul de a te ucide... ia uită-te acum la Briggs!

Peter mârâi... Soapy Briggs era înconjurat de toate părțile. Metişii se strângeau amenințător în jurul lui şi unul din ei, îi înfipsese deja pumnalul sub subțioara dreaptă. Arma se înfipse până la mâner, dar Briggs, părea încă a se ține bine. Pas cu pas, el se da înapoi spre marginea prăpastiei. Acolo, el se clătină câteva secunde ca un om beat pe marginea trotuarului, apoi genunchii i se înmuiară... şi dispăru în prăpastie.

Soapy Briggs îşi primise „răsplata” trădării sale. Acum trecuse „de partea cealaltă a frontierei”.

CAPITOLUL XI

ZGOMOT DE COPITE

Tăcerea se lăsă din nou în jurul Cuibului Vulturului, o tăcere tragică, tulburată doar din când în când, de bătaia din aripi a vreunei pasări de pradă.

Oroarea care-l copleşise pe Peter, acum se transformase în furie, potolită. Cu toate acestea, el avusese satisfacția relativă, de a-l vedea pe Briggs, murind fără să fi fost torturat. Mizerabilul avusese o şansă, căci dacă nu s-ar

fi prăbuşit în prăpastie, unde probabil că murise fulgerător, metişii ar fi ştiut să-i prelungească atât de crud agonia, timp de ceasuri întregi.

Hicks se agita şi le adresa tot felul de blesteme surde. Peter, ca să-l facă să tacă, îl lovi ca picioarele... Leach, nu-şi putea permite să-l omoare pe micul Ajutor de Şerif, fără încuviinţarea şefului său, dar era un om care putea să-l facă să plătească scump, excesele sale de limbaj... Peter simţea că şi Tom Pouce se găsea în aceeaşi stare de furie, numai că uriaşul ştia să se stăpânească.

— Va plăcut micul spectacol? întrebă Leach, bucurându-se cu cruzime. Din păcate nu prea a durat mult timp, nu e aşa?

Peter Rice nu răspunse.

— În ori ce caz, nu veţi putea spune că noi l-am ucis: el s-a omorât singur.

Nici acum Şeriful nu-i dete vreun răspuns şi se făcea că devenise scârbit şi oarecum înspăimântat.

Scar-Mouth Leach ridică din umeri:

— Atunci, ţie nu prea ţi-a plăcut spectacolul, aşa-i?... Cu atât mai rău! Cu atât mai rău! *Mi s'pare* că avem gusturi cam diferite.

Banditul se aşează lângă foc şi îşi răsuci o ţigaretă, pe care o fumă încet, visător. Cea mai mare parte din haita lui, începu să-şi instaleze păturile pentru dormit la picioarele masei de stânci, care îi adăpostea de vântul dinspre Nord. Rămaseră numai vreo câţiva metişi, care continuau să joace cărţi, la lumina unui felinar ce fumega.

Cei trei prizonieri fură târâţi la marginea stâncilor şi cu ajutorul unor bucăţi de frânghie li se legară picioarele de ţăruşi înfipţi în pământ, căci cu toate că aveau mâinile şi gleznele legate s-ar fi îndepărtat de acolo târâş şi Scar-Mouth Leach era un om precaut. El ştia că deşi legaţi prizonierii lui erau periculoşi după cum o dovediseră mai înainte.

Peter Rice avea un motiv temeinic ca să dorească să fie lăsat în pace de Leach şi se făcu că adoarme. Dar banditul simţea nevoia de a sta de vorbă cu o persoană mai cultivată decât canaliile care îi serveau de tovarăşi de obicei.

— Hei, Peter! strigă el de departe. Nu vrei să mai stăm de vorbă? Am să pun să-ţi dezlege picioarele, ca să vii aici lângă foc, să mai discutăm câte ceva...

Şeriful se mulţumi să mormăie ceva nedistinct.

— Haide, Rice, insista banditul, eu nu te mai recunosc. La ce bun să faci pe supăratul?... Eu te-am considerat întotdeauna ca un om care ştie să primească orice cu surâsul pe buze. Dacă ai să te porţi frumos, poate că am să-ţi dezleg şi o mână... ca să bei o cafea şi să fumezi o ţigară.

— Du-te, şefule, şopti Doctorul. Poate că e vreo ocazie ca să găseşti un mijloc de evadare..

Dar Peter Rice nici nu răspunse. El îşi făcuse un plan, care reprezenta o slabă speranţă, dar... El ar fi vrut să le-o spună Ajutorilor săi, dar deocamdată nu îndrăznise. Prefera să aştepte ca Leach să adoarmă. Fără îndoială că banditul avea să puie un om de gardă, dar acesta avea să fie mult mai puţin vigilent şi mult mai puţin perspicace, decât periculosul american.

Peter se făcu că doarme.

Trecuse o oră, sau poate chiar ceva mai mult când Peter, care sta cu urechea pe pământ, auzi un zgomot care-i făcu inima să bată ceva mai repede…

Zgomotul unor copite de cai!…

Nişte călăreți, veneau pe cărare. Poate că era chiar şeful bandiților, sau poate trimisul lui Leach, care, se întorcea cu mesajul morții.

Peter ascultă cu atenție. Erau trei cai, dintre care unul, îl ducea probabil pe „şef”… Poate că acela judecase că prinderea lui Peter Rice şi a celor doi Ajutori, făcea să se deplaseze până la Cuibul Vulturului.

Din colțul său întunecos, Peter îl văzu pe Scar-Mouth Leach sculându-se şi privind înspre cărare, după ce ieşise repede din cercul de lumină pe care-l proiecta focul. El făcu câțiva paşi înainte.

Zgomotul copitelor se auzea din ce în ce mai clar. Un strigăt se auzi din întuneric:

— *Hallo,* băieți!

— Ai tu eşti Porky! răspunse Leach. Da, ştiu că ți-a trebuit timp, nu glumă!… A mers bine?

Peter Rice respiră. Omul pe care Leach îl numea Porky, evident că nu putea fi „şeful”. Era un nume prea familiar şi tonul nu era acela pe care, nici chiar un bandit, se poate adresa superiorului său. Şi superiorul, lui Leach, trebuia să fie „cineva”!… Pe de altă parte, acest Porky nefiind singur, nu putea să fie mesagerul pe care Leach, îl trimisese..

— Ba încă, cum! răspunse vocea răguşită a lui Porky, tot din umbră. Am dat drumul coyotului într-o cireada şi imediat a început să se ocupe de juncani şi de un număr destul de mare de vaci.

Peter începu să distingă în întuneric, siluetele a trei călăreți, care coborâră de pe cai şi scoțând şeile le azvârliră jos, aranjându-şi imediat după aceia lucrurile pentru dormit.

Porky acceptă chibritul pe care Leach i-l întinse pentru a-şi aprinde țigara, apoi suflând un noruleț de fum, remarcă:

— Să prăpădeşti aşa vitele, mie mi se pare cam proastă însărcinare…

— Lasă că ştie el Şeful unde vrea să ajungă! răspunse Leach. Ştii că avem noutăți pe aici. Ia ghici pe cine avem acolo, bine legați şi bine puşi la punct?… Peter Rice, Şeriful din Buzzard Gap şi cei doi Ajutori ai săi, nu altceva!…

Porky scoase un fluierat de admirație şi de uimire.

— Atunci ne-am învârtit, *mi s’pare.* Că acum am dat lovitura, nu-i aşa?

— Te cred, răspunse Leach, ale cărui cuvinte din urmă deveniră de neînțeles, căci începuse să se depărteze de acolo în timp ce vorbea, apropiindu-se cu Porky de foc.

Peter Rice reflecta… După cele ce auzise, se declarase un adevărat război de stârpire, contra crescătorilor din regiune. Nu numai ca le făceau să dispară cirezile, dar acum începuseră să le distrugă în diferite moduri.

De ce? Peter îşi puse întrebarea aceasta, amintindu-şi cuvintele lui Porky

„Să prăpădeşti vitele în halul ăsta… proastă afacere” – şi vocea lui Leach: „Lasă că ştie el Şeful unde vrea să ajungă”

De data aceasta, mai mult ca oricând, Peter era sigur că nu era vorba de furturi obişnuite de vite. Dedesubtul acestei acțiuni, era ceva mult mai important… ceva care era în legătură cu „vechea linie de C. F.” Aceste cuvinte, care păreau la început lipsite de sens şi pe care le bâlbâise Rimrock Morley, înainte de a muri. În mod obişnuit, hoții nu distrugeau vitele, ci dimpotrivă, le îngrijeau cu scopul de a le vinde cu un preț cât mai bun, în alte regiuni, unde le duceau cu foarte mare greutate, ascunzându-se mereu şi cu viața mereu periclitată. În consecință „şeful” care organizase acțiunea aceasta, nu putea să fie un hoț ordinar; furturile acestea de vite trebuiau să ascundă vreun plan de operațiuni mult mai vast.

Dar care era planul acela?

Şi mai era un lucru care îi părea de neînțeles lui Peter: ce era cu „coyotul” acela despre care vorbise Porky?…

Deşi părea că doarme, în realitate, abilul Şerif din Buzzard Gap, era foarte treaz şi continua să supravegheze ceea ce se petrecea în jurul focului. Hicks adormise, iar Tom Pouce, nu numai că dormea, dar şi sforăia ca nişte foale de forje.

Peter avea nervii la fel de rezistenți ca şi ai lui Tom Pouce, însă acesta era şi mai puțin impresionabil decât ei şi putea să doarmă cu inimă senină, deşi ştia că îl aştepta moartea, la deşteptarea lui din somn. El şi-ar fi băut cu aceeaşi sănătate „mica sa înghițitură” de whisky, dacă şi-ar fi putut-o procura de undeva. Era un băiat plin de viață şi liniştit, atunci când nu era vorba de vreo bătaie, căci atunci când era într-o încăierare, bunul Tom Pouce, nu mai era câtuşi de puțin cumsecade!

În cele din urmă, Scar-Mouth Leach şi Porky, se înfăşurară în păturile lor şi lăsară un metis de santinelă, aşa cum prevăzuse şi Peter. După ce aşteptă un timp, ca sa fie sigur că au adormit, Şeriful reuşi să-l atingă cu vârful cizmelor pe Hicks, mişcându-l foarte uşor, ca să nu tresară deşteptându-se.

Hicks deschise ochii… şi îl privi întrebător, apoi cu uimire, fiindcă zări o mică bucată de oțel lucind între dinții lui Peter!

Peter nu mai scosese nici un cuvânt, de când se încăierase cu bandiții, fiindcă luase cu dinții şi ținuse în gură tot timpul, lama aceia de oțel, sau mai bine zis acea bucată de lamă, care provenea din cuțitul ce fusese azvârlit prima oară contra lui Soapy Briggs, cuțit care nu-şi nimerise ținta şi se lovise de o piatră rupându-se. Aceasta, era bucata de metal, peste care căzuse cu gura, atunci când pumnul metisului, îl doborâse la pământ.

Hicks, nu scoase nici un cuvânt. El înțelese numaidecât ce aştepta şeful de la el: răsucindu-se uşurel pe loc, el reuşi să-şi aducă pumnii legați, în dreptul capului lui Peter. Acesta îşi aşează cu dinți şi cu limba bucățica de oțel, tăioasă, încât să stea bine înfiptă între dinți şi deşi îşi tăia limba şi cerul gurii, cu această ocazie, nu zise nimic, fiindcă el era în stare să suporte răni ca mult mai grele. Acum li se oferea o şansă unică şi trebuiau să rişte, pentru a o

încerca.

Curând însă, înțelese că lucrul nu era prea uşor de făcut. Cu toate acestea, el se chinui mai departe, cu curaj, cu toată durerea, pe care i-o pricinuia aceasta operație aproape acrobatică. Frânghia, cu care se legase mâinile lui Hicks, era foarte rezistentă şi bucata de oțel i se înfipsese între dinți până în gingie, în schimb era tăioasa ca briciul. Metişii îşi îngrijeau cu atenție armele.

Sudoarea şiroi pe fruntea lui Peter şi îi curgea în ochi şi pe față, amestecându-se cu sângele ce i se prelingea din gură, însă reuşi să taie şi ultima şuviță a funiei. I se părea că durase ceasuri întregi, atunci când în realitate, nu-i trebuiseră decât vreo câteva minute. Restul, nu mai era decât un joc de copil, fiindcă de aici înainte Doctorul, se putea folosi de mâinile-i libere.

Peter se lipi de Hicks. Şi azvârli o privire pe deasupra umărului camaradului său: omul de pază se întorsese cu fața înspre potecă, căci aceea era singura parte pe care se putea ajunge la Cuibul Vulturului, folosindu-se adăposturile succesive pe care le ofereau stâncile şi tufişurile.

S-ar fi putut ca Şeriful Warren să fi trimis oameni pe urmele celor trei din Buzzard Gap, aşa că Leach se gândise şi la această posibilitate mai ales că socotea, pe de altă parte că prizonierii săi cu mâinile şi picioarele legate, erau în imposibilitate de-a scăpa şi în consecință, nu aveau nevoie de o supraveghere particulară.

Cu îndemânare şi fără sa facă cel mai mic zgomot, Doctorul tăie şi frânghia care lega mâinile lui Peter, apoi îi făcu acelaşi serviciu şi lui Tom Pouce, pe care-l deşteptase între timp. După aceea, fiecare începu cu precauție să-şi dezlege picioarele.

Acum erau liberi în mişcări şi urma să adopte tactica cea mai inteligentă, Peter se gândise la aceasta încă de mult, chiar înainte de a-l fi deşteptat pe Doctorul. Pe şoptite, el le dădu instrucțiuni celor doi prieteni.

Nu se puteau gândi să-l doboare prin surprindere pe cel ce sta de pază şi apoi să sară pe cai, căci ar fi fost deajuns un singur strigăt al metisului şi în câteva secunde toți s-ar fi trezit şi ar fi tras asupra lor, cu toate armele ce le aveau. Asta ar fi însemnat moartea, în mod inevitabil. Singura tactică cu speranțe de reuşita, era să încerce să se coboare pe râpa cu pereții aproape drepți, care înconjura Cuibul Vulturilor. Şi prin aceasta înfruntau moartea, însă era singura şansă de salvare.

Bandiții îşi îngrămădiseră şeile, destul de aproape de locul în care se aflau prizonierii. Unul după altul, cei trei oameni se târâră până acolo şi-şi luară mai multe lassouri. Un minut mai târziu, ajunseseră tot târâş până la marginea prăpăstiei, unde aplecându-se peste ea, încercară sa străpungă cu privirile, întunericul.

Acest exercițiu de alpinism, părea cât se poate de puțin seducător, însă la vreo zece metri sub ei, se zărea un fel de mică platformă, scoasă afara din peretele de stâncă. Peter nu pierdu o clipă, el îşi legă într-un mod special ochiul lassoului în jurul unui colț de granit care era ridicat în sus, la vreo

câțiva metri de marginea prăpastiei şi apoi îi făcu semn lui Hicks. Micul Ajutor de Şerif, puse mâna pe frânghie şi alunecă iute până la platforma aceia, unde Tom Pouce, îl ajunse numaidecât.

Înainte de a se coborî şi el, Peter aruncă din nou o privire spre Cuibul Vulturului. Acum se aflau destul de departe de foc, dar sentinela, care începuse să se plimbe de colo până colo, putea să aibă nenorocita idee de a trece şi pe marginea prăpastiei. În cazul acesta, el avea sa dea imediat alarma şi banditii s-ar fi distrat trăgând la țintă asupra fugarilor, suspendați deasupra prăpastiei, cum se împuşcă oalele în bâlciurile săteşti.

Când ajunse şi el pe platforma de piatra, Peter scutură cu îndemânare lassoul şi funia se dezlegă, căzând la picioarele lui ca un şarpe lung, istovit. Ar fi fost o copilărie să lase frânghia acolo, la vedere, căci ar fi însemnat sa le arate banditilor locul exact pe unde fugiseră.

După ce şi-a luat şi această precauție, indispensabilă, pe care numai un om, aşa de expert în mânuirea lasoului, cum era el, putea să o facă, Peter înnodă în grabă toate lassourile luate de ei, cap la cap, afară de unul, pe care-l puse înfăşurat pe umeri. Colțurile stâncoase, asemănătoare cu cele de sus, nu lipseau nici acolo şi singura lui dificultate, era alegerea celui mai solid, de care sa lege capătul lungii frânghii făcută din lassouri.

Celălalt capăt al funiei, nu ajungea până la bază propriu-zisă a peretelui de stâncă, însă le permitea să pună piciorul jos, într-un loc în care panta nu mai era aşa de abruptă şi de unde se putea coborî fără ajutorul lassourilor, datorita arbuştilor şi ieşiturilor de stânci.

— Dă-i drumul Doctore, şopti Peter.

În tăcere, micul Ajutor de Şerif-bărbier, îşi aplecă fruntea şi-şi dădu drumul în întuneric. Tom Pouce, aşteptă câteva momente, apoi dispăru şi el în jos, cu o agilitate care nu s-ar fi putut bănui la un om de talia şi de greutatea lui.

Peter era pe la jumătatea funiei, când sentinela scoase un strigăt sălbatec, pe care ecoul îl repetă de mai multe ori... Descoperise că prizonierii nu mai erau acolo! Peter îşi dădu drumul mai repede pe funie, căci ştia bine că imediat avea să înceapă să plouă cu gloanțe, în toate direcțiile. Banditii neputând să ghicească locul exact pe unde fugiseră cei trei, aveau să înceapă să tragă la întâmplare, în toate părțile, din înaltul Cuibului Vulturului. Putea să nu-i nimerească, dar se putea destul de bine ca vreun glonț să-i atingă, pe neaşteptate.

Peter şi Ajutorii săi, începuseră acum să coboare rezemându-se de stânci şi de arbuşti, gâfâind şi uşor îngrijorați, căci un pas greşit, putea să-i facă să cadă de-a dura până la picioarele pantei care era încă destul de departe. Deocamdată, erau oarecum la adăpost de gloanțe, datorită întunericului, însă erau în pericol să se prăvălească, aşa că Peter, care cobora ultimul, desfăşură o parte din lassoul ce-l avea pe umeri şi-l aruncă înaintea lui, şoptind:

— Țineți-vă de frânghie, în caz că vreunul ar aluneca, am să încerc, pe cât oi putea să-l țin.

Cei trei de abia îşi începuseră periculoasa, coborâre, când primul Colt,

începu să tune – chiar deasupra capului lor. Un glonț lovi piatra la câțiva metri de Peter şi ricoşând se pierdu bâzâind în beznă.

CAPITOLUL XII

COYOTUL TURBAT

Un alt glonț se strivi de o piatră înaintea lui Peter, azvârlind fărâmituri de piatră în ochii lui. Dar acesta nici nu se sinchisi; el ar fi dat orice numai să ştie dacă banditii, reperaseră exact locul pe unde coborâseră ei în prăpastie, sau dacă trăgeau şi ei la noroc. De sus, începuseră să pornească o sumedenie de împuşcături în toate părțile.

Deodată, Hicks scoase un strigăt înăbuşit. Peter simți cum se întinde frânghia al cărei, capăt îl legase în jurul pieptului, între timp şi de-abia avu timp să se agațe de trunchiul unui arbust, care era mai mult sau mai puțin solid înrădăcinat pe terenul pietros.

— Nu te îngrijora Peter, şopti Doctorul. Mi-am jupuit numai mâna... Am alunecat, dar noroc că m-am ținut de funia ta! Acuma merge.

Uşurat, Peter se propti mai bine şi-şi ridică privirile în sus. Pe fața lui, apăru un surâs de satisfacție... La lumina împuşcăturilor, se puteau distinge vag siluetele banditilor, care alergau, de-a lungul marginei prăpastiei. Aceasta însemna nu numai că nu putea să-i vadă pe fugari, dar ei nici nu le descoperiseră măcar urmele.. Din fericire, în noaptea aceia, luna era ascunsa în nori.

Surâsul Şerifului se lărgi mai mult, când văzu că împuşcăturile porneau acum din cealaltă parte a prăpastiei spre Sud, în direcția potecii pe care se putea ajunge la Cuibul Vulturului. Scar-Mouth probabil că turba de furie, dacă îşi obliga el oamenii să risipească atâta muniție.

Câteva minute mai târziu, cei trei fugari, îşi termină periculoasa coborâre, punând piciorul pe pământul solid al întinsei vai pe care o uda râul Bonanza. Unul după altul, ei porniră repede spre Est, liniştiți acum, gândindu-se că înainte ca banditii să fi putut coborî pe potecă din Cuibul Vulturului, ei aveau destul timp să se piardă prin numeroasele defileuri, care se găseau pe celălalt mal al râului Bonanza.

Cu toate acestea, Peter îşi dădea seama că situația era încă destul de periculoasă pentru ei, căci erau dezarmați. Nici Hicks nu-şi mai avea celebru-i „bolas”, nici Tom Pouce nemăsuratu-i bici. Ei erau într-adevăr dezolați că-şi pierduseră armele favorite, dar se puteau considera într-adevăr fericiți că-şi scăpaseră şi de data aceasta pielea.

Le mai rămăsese lassoul lui Peter... Era destul de puțin însă, pentru o regiune care era împănată de bandele lui Scar-Mouth Leach.

Cei trei oameni se strecurau tăcuți prin defileuri în mersul indian, adică

schimbând alura mersului, cu un timp de fuga şi unul de pas. Nişte cowboy obişnuiți nu ar fi putut suporta această alură, fiindcă oricine ştie că un cowboy se consideră dezonorat, dacă e obligat să meargă mai mult de o sută de metri pe jos. Meseria celor trei prieteni, îi făcuse să poarte cizmele cu tocul normal (cowboyi care merg toată viața călare poartă tocuri înalte la cizme, aşa că nu pot merge prea mult pe jos) şi să se antreneze din când în când şi la marşuri lungi. Chiar uriaşul Tom Pouce, îşi urma cei doi tovarăşi, mult mai uşori decât el, fără să dea nici un semn de oboseală şi fără să gâfâie.

Fugarii, nu făcură nici o haltă până la ivirea soarelui. Atunci se opriră pe o înălțime, de unde puteau vedea până în depărtare, unde se distingeau câteva căsuțe dreptunghiulare, care probabil că erau nişte ferme cu grajdurile lor. Peter socoti, cam pe unde se aflau, după poziția soarelui şi a râului Bonanza.

Tom Pouce şi Doctorul, păreau tot aşa de nepăsători ca de obicei, ca şi când nici vorbă nu ar fi fost cu câteva ore mai înainte de a fi fost sortiți morții. După vechiul lor obicei, începuseră să schimbe între ei micile tachinări amicale, făcute fără răutate: Tom Pouce, îl făcea pe Doctor „muscal” şi Hicks îi riposta calificându-şi voluminosul prieten drept „elefant”, „bivol” şi alte nume de animale de talie frumoasă.

Peter Rice puse capăt amicalei lor dispute:

— Ia ascultați, dacă ați înceta să vă purtați ca nişte puşti mucoşi, am putea să ne stabilim un plan de acțiune!

— Planul meu, răspunse Doctorul, e de a pune mâna pe Scar-Mouth Leach, ca să-l facem să-şi petreacă cel mai îngrozitor sfert de oră din viață! Eu n-o am odihnă, până ce n-am să-i vin de hac individului ăsta, v-o jur... Deocamdată am să încep prin a-mi fabrica un alt „bolas” şi dacă-l mai întâlnesc vreodată, am să-l prind de picioare, ca pe un puma. Aşteptați numai puțin!... Sau îl tai bucăți, bucăți, sau îl leg pe un muşuroi de furnici carnivore, ca să-l mănânce de viu. Urletele lui au să-mi facă impresia unei orchestre delicioase!....

— Eu unul aş prefera, mai degrabă să mă lăsați să-l jupoi de viu cu lovituri de bici, anunță cu blândețe Tom Pouce. Asta are să fie al dracului de nostim..

Peter avu un surâs îngăduitor. Hicks, datorită atâtor ani petrecuți în prăvălioara lui, ca bărbier, nu scăpa nici o ocazie de a trăncăni vrute şi nevrute. Unul din subiectele lui favorite, era descrierea torturilor rafinate pe care el proiecta să le administreze cu sânge rece, inamicilor săi ocazionali. În realitate, el era incapabil să strivească o muscă cu palma. Cât despre Tom Pouce, avea nişte maniere părinteşti, cu care îi astâmpăra pe cowboyi din Buzzard Gap, care se lăsau împinşi să facă niscaiva accese de intemperanță.

— Haideți băieți, spuse Peter surâzând, să uităm pentru o clipa răzbunările voastre personale; şi să fim ceva mai practici... întâi trebuie să mergem până la cel mai apropiat ranch, fiindcă avem nevoie de cai şi de nişte pistoale...

— Şi ceva cu care să ne umplem burta! adăugă Tom Pouce. Ei! Ce nostimadă! Asta îmi aduce aminte că înainte de a evada, tocmai visasem că bucătarul chinez al d-lui Cuthbert îmi servea miel întreg la frigare. Dar m-a

deşteptat Doctorul, tocmai în clipa când începeam şi înfulec din el!

Tom Pouce, era la fel de mare mâncăcios, cât era de bun „Ajutor” şi unul din momentele în care aprecia mai bine viața, era acela când se aşeza la masă, în fața unui sfert de miel fript. Wu Hu, bucătarul chinez de la Hotelul Arizona, din Buzzard Gap, era unul din cei mai fervenți admiratori ai lui Tom Pouce, nu numai din cauza fenomenalei sale pofte de mâncare, dar mai ales din cauză că uriaşul Ajutor de Şerif, arestase odată doi pungaşi, care îi furaseră toate micile economii ale Fiului Cerului ce sta fără apărare în fața lor.

— Tu nu te gândeşti decât la stomacul tău, îl ironiza Doctorul. Ascultă ce-ți prezic eu: tu ai să mori de indigestie, într-o zi când n-am să mai fiu eu lângă tine ca să te îngrijesc!

Peter întrerupse la timp noile şicane care erau gata-gata să înceapă între cei doi tovarăşi ai săi.

— Haide! Haide! Să fim serioşi acuma... Dacă o să întâlnim ceva vite ce merg spre ranch, să deschideți bine ochii.

— Eu aş deschide mai bine gura, ca să mănânc primul bou pe care-l voi întâlni, declara Tom Pouce înfometat, care apoi deveni deodată serios şi adaogă: Apropos, ați auzit ce spunea Porky ăla, lui Leach, azi-noapte?

Peter dădu din cap, fiindcă tocmai la asta se gândea. Porky îi spusese lui Leach că oamenii lui „se ocupaseră de juncani şi numeroase vaci...” În noaptea aceia le jucase un renghi afurisit crescătorilor... ceva mai rău ca un furt de vite. La drept vorbind, ce renghi le-o fi făcut?

Cei trei oameni, nu merseră prea mult şi descoperiră o parte din adevăr. Ajunseră în apropierea unor cirezi ce păşteau: juncani, vaci şi viței, care mugeau teribil. Ici şi colo, unele din ele zăceau pe jos şi nici nu gustau măcar din iarba bogată care le înconjura... Dintr-o aruncătură de ochi, Peter şi Tom Pouce care, în calitate de foşti cowboy, se pricepeau mai bine la vite decât Ajutorul de Şerif-bărbier, înțeleseră de ce nenorocitele acelea de vite păreau incapabile de a se mişca.

— Le-au tăiat, copitele! strigă Tom Pouce. Doctorul nu înțelese prea bine.

— Dar de ce nu le-a omorât mai bine? Asta mi s-ar părea mult mai puțin complicat...

Peter dădu din cap.

— De fapt, asta ar fi fost mult mai simplu, dar omul care a complotat lucrul ăsta, a căutat să facă mai mult efect. Dacă le-ar fi împuşcat, cu pistoalele, aceasta se putea vedea... şi auzi. În timp ce aranjate în modul acesta, ele nu mai pot merge şi suferă chinuri groaznice. Până la urmă au să moară de foame şi de sete, iar când le-or găsi, are să fie greu ca să-şi dea seama de ce au murit. Şi toate acestea sunt în folosul marelui „Şef”, care are ca scop să-i ruineze şi să-i descurajeze prin toate mijloacele pe crescători, cu scopul de a le cumpăra cu prețuri de nimic păşunile acestea, aşa de minunate şi de fertile!

— Asta-i aşadar intenția lor... Ia uitați-vă la vițelul ăsta! strigă Doctorul. E

bolnav, nu-i aşa?

Peter remarcase deja viţelul despre care era vorba, care se mişca încet, mugind jalnic; nişte dâre de sânge i se amestecau cu balele ce i se prelingeau din gură…

— Bietul de el, murmură Şeriful. Fac prinsoare că i-au tăiat limba.

El îl prinse cu lassoul şi nenorocitul animal se lăsă trântit în iarbă, fără nici o rezistenţă. Peter îi deschise fălcile: într-adevăr, limba îi era tăiată şi lucrul acesta îl împiedica pentru totdeauna de a mai suge şi deci avea să moară curând de foame.

— Dacă aş avea vreo armă, spuse Peter, i-aş scurta agonia acestui nevinovat Şi dacă aş pune mâna pe omul, care a făcut asta…

Un mârâit îl făcu să se întoarcă fulgerător, imitat imediat de cei doi Ajutori; instinctiv, toţi trei îşi duseseră mâna la tecile revolverelor… care din nenorocire, erau goale!

Un coyot enorm, gri-brun se afla fa faţa lor. Blana îi era jupuita pe alocarea; ca mâncată de molii şi lăsa să se vadă nişte răni purulente respingătoare la înfăţişare. Ochii lui feroci, eram injectaţi de sânge şi şiruri lungi de bale i se scurgeau dintre fălcile, care se agitau frenetic, în timp ce din gâtlej îi ieşea un urlet ameninţător. Animalul zgâria pământul, cu lungile-i gheare.

— Mii de pipe! exclamă Hicks. Un coyot turbat

Coyotul, ruda cu hiena şi cu şacalul, e unul din cele mai laşe animale din câte există pe pământ. El nu atacă ziua, decât când e forţat de foame, îndată ce simte miros de om, fuge şi aceasta face ca locuitorii preeriilor să nu se prea ocupe de existenţa lui, decât cel mult sa-i trimită vreun glonţ când îl surprinde din întâmplare. Însă coyotul acesta, nu semăna deloc cu semenii săi; văzându-l, însuşi Peter, se dădu câţiva paşi înapoi, instinctiv.

Bestia era turbată, era evident… desigur că despre ăsta îi vorbise Porky lui Leach, când îşi dăduse raportul în noaptea precedentă. Şeriful simţi că sângele îi îngheţase în vine avea în faţa lui un animal, ce purta germenii unei boli înspăimântătoare, turbarea, care face să moară în cele mai groaznice chinuri, omul care a avut nenorocirea să fie muşcat de un câine, sau de oricare alt animal contaminat.

Peter ştia prea bine că un coyot turbat, căruia i se dă drumul în mijlocul turmelor, poate pricinui pagube de mii de dolari, căci de fiecare dată, când împins de furia lui oarbă, îşi înfigea dinţii în carnea vreunui bou sau unui viţel inoculează victimei sale teribilul microb şi acesta la rândul ei, poate contamina pe semenii săi.

— Uite cum vor sa distrugă vitele din regiunea asta spuse. Peter întunecat. Mi-aş da toată averea în momentul asta, pentru un pistol de „45” încărcat cu un singur glonţ!

— Ah! Dacă aş avea bolaşul meu, se văită Doctorul.

— Sau măcar să fi avut biciul cu mine! adăogă Tom Pouce. Bestia asta blestemată…

— Atenţie! îi preveni Peter. Înapoi! Nu-l pierdeţi o clipă din ochi!

Fiara feroce se culcase pe burtă şi înainta încet, târâş, spre Peter, cu un curaj pe care numai groaznica ei boală putuse să i-l dea. Ar fi putut să-l ajungă pe Şerif, dintr-un singur salt şi Peter nu putea speră să scape de aceasta, mai mult de două, trei ori. O singură muşcătură a teribililor săi dinţii şi omul ar fi fost condamnat la moarte înspăimântătoare.

Cei doi Ajutori se găseau la trei, patru paşi în spatele şefului lor, aproape hipnotizaţi de gesturile feline, ale bestiei ce mârâia. Faţă de oricare alt animal din pădure, său din câmpie, Tom Pouce, desigur că ar fi putut prea bine, să strângă de gât coyotul acela. Dar forţa lui herculeană nu-i putea fi de nici un folos, în faţa otrăvii pe care animalul i-o putea inocula cu o simplă muşcătură.

Animalul ajunsese acum foarte aproape de Peter şi mârâiturile lui deveneau din ce în ce mai ameninţătoare... Peter nici nu clintise, simţind că animalul era gata să sară, la cea mai mică mişcare de a da înapoi. Încetişor, Şeriful apucase ochiul lassoului şi cu braţul ridicat îl ţinea deasupra capului, pe spate...

Hicks, văzând aceasta, făcu un pas înainte, dorind să vie în ajutorul şefului său; dar Peter îi şopti cu dinţii strâng:

— Stai acolo... sau mai bine, dă-te înapoi cu Tom, până în dosul vitelor. E inutil să ne expunem toţi trei!

Vacile, juncanii şi mai ales viţeii; îngroziţi, dădeau semne de panică. Vitele care, cu toate că aveau copitele smulse, se mai puteau ţine totuşi pe picioare, alergau în toate părţile, şchiopătând îngrozitor şi împiedicându-se la primul muşuroi de pământ, se prăbuşeau mugind.

Pentru moment, Ajutorii lui Peter; nu ascultară de ordinul şefului lor. Ei îşi dăduseră seama că Peter avea să se folosească de lassou şi să încerce să prindă în laţ bestia, în clipa când avea să sară asupra lui. De aceia, cei doi prieteni, erau gata, ca în cazul când tânărul Şerif avea să-şi greşească, neobişnuita ţintă, să se azvârle în ajutorul lui, încercând să îndepărteze coyotul turbat cu lovituri de cizmă, chiar cu riscul de a fi muşcaţi şi ei.

Această situaţie le părea extraordinară, căci nu mai văzuseră niciodată ceva asemănător. Detunăturile Colturilor şi fluieratul gloanţelor îi lăsau indiferenţi şi stăpâni pe ei înşişi, însă pericolul care îi ameninţa acum era cu totul neobişnuit, sinistru... Cu tot curajul lor, ei tremurau, poate că pentru prima oară în viaţa lor.

Coyotul se ghemui pe labe şi se lipi de pământ, acoperit de iarbă... Mugetul lui oribil, deveni şuierător. Atunci, el se destinse şi sări drept spre gâtul lui Peter!

Peter Rice nu mişcă decât după ce bestia îşi luase avântul, atât de mare îi era controlul nervilor în clipa când animalul ajunse în dreptul său, el făcu o săritură în lături ţinând cu mâna întinsă ochiul de laţ, exact în locul unde se aflase o fracţiune de secundă mai înainte, capul său, nodul se strânse în jurul gâtului coyotului care după ce căzu la pământ se mai repezi încă de două ori asupra lui. Însă, încă de două ori Peter îi scăpă ferindu-se; în cele din urmă

cu un gest violent, el strânse nodul şi o rupse la fuga vreo câțiva metri, târând după el animalul, care încerca să reziste. Apoi făcându-şi vânt, el începu să învârtească fiara, de jur-împrejurul lui la vreun metru de pământ.

— Mii de pipe! izbucni Doctorul, parcă-l dă în căluşei.

De-odată, Şeriful îşi smuci lassoul brusc şi-şi trânti prada în iarbă: coyotul încetase de a mai mârâi. Strangulat, cu gâtul frânt, animalul turbat încetase din viața. Amenințarea îngrozitoare a dinților săi plini de bale veninoase nu mai exista.

Cu dosul mâinii, Tom Pouce îşi şterse sudoarea care îi şiroia pe frunte.

— Uf! suspină el. Pe legea mea, Şefule, crezusem că bestia asta avea să-ți vină de hac! De aici înainte, prefer să ai de-aface numai cu coyoți cu două picioare!

Va urma...